

LẠI BẢO

Cuốn sách hài hước nhất
trong lịch sử tình yêu

KHI YÊU
AI CŨNG
LIÊU XỊÊU

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25: End](#)

KHI YÊU AI CŨNG LIÊU XIÊU

Lại Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Nói thật lòng tôi không ngờ mình lại gặp Mạt Mạt.

Sau khi tốt nghiệp trung học, ít ra cũng bốn, năm năm rồi tôi không gặp cô ấy, cuộc trùng phùng này thực sự làm tôi rất kích động.

Sao lại kích động? Vì Mạt Mạt đã lớn rồi! Năm, sáu năm chớp mắt đã trôi qua, Mạt Mạt ở trước mặt tôi bây giờ đã được thời gian nuôi dưỡng và thay đổi!

Tôi đang lượn lờ trong siêu thị, bỗng nhiên một hương thơm thoang thoang thu hút sự chú ý của tôi, tôi bắt đầu ngó nghiêng khắp nơi.

Các anh em có kinh nghiệm đều biết, ở những nơi công cộng như siêu thị mà đột nhiên ngửi thấy mùi nước hoa thì chắc chắn là quanh đó có con gái.

Mỹ phẩm dưỡng da có hương thơm nhẹ chắc chắn là của mấy em học sinh còn ngây thơ; hương thơm thanh mát như nước diệt khuẩn của y tá; mùi nước hoa quá nồng không phải là mấy chị gái già thì cũng là những cô nàng chuyên trang điểm đậm không tự tin vào nhan sắc của mình; ngửi thấy mùi tương... thế thì chắc chắn là đã đến khu bán đồ ăn chín trong siêu thị.

Lạc đề mất rồi.

Lúc đó ngửi thấy mùi hương, tôi liền nhìn ngó xung quanh. Tuy tôi không ôm bất kì hy vọng nào với chuyện quen được mỹ nữ giữa đường hay

yêu từ cái nhìn đầu tiên, nhưng nhìn cho sướng mắt thì cũng được, không ăn được thịt lợn bộ cũng không được nhìn lợn chạy chắt.

Theo mùi hương đó, tôi liền nhìn thấy một bóng hình mềm mại ở gần đó, tóc dài bay bay theo gió, quai áo màu hồng phấn, váy ngắn màu trắng. Thông thường trong tình huống này, tôi sẽ làm ra vẻ không có chuyện gì, nhanh chóng đi về phía đó, vòng ra trước mặt xác định lại mặt hàng. Bây giờ con gái trên đường, nhìn đằng sau hoàn toàn không thể nói lên được điều gì nữa rồi; tôi đã có không ít kinh nghiệm trông xa cứ tưởng là tiên, nhìn gần mới hóa tổ tiên loài người.

Nhưng hôm nay đúng là gặp ma rồi, cô gái trước mặt có đi siêu thị quái đâu? Rõ ràng là đi hành quân thì đúng hơn, dù tôi bước nhanh cỡ nào cũng không vượt qua được cô ấy!

Cuống quá, tôi liền tiện tay vớ đại một món đồ trên giá hàng gọi: “Cô gì ơi, cô làm rơi đồ này.” Chiêu này tuy có hơi vụng một tí nhưng mà cực kì hiệu quả.

Cô gái quay đầu lại rồi thoáng một cái, ánh mắt từ không hiểu biến thành kinh ngạc và vui sướng: “Lại Bảo!”

Tôi ngớ người, gặp người quen sao? Đúng là trông quen, nhưng mà... đây là ai nhỉ?

“Em là Mạt Mạt!” Tiếng kêu vui mừng đó làm tôi chợt nhớ ra cô ấy là ai, nhưng liền sau đó là mắt chữ A mồm chữ O, không thể tin nổi vào mắt mình.

Mạt Mạt á? Cô ấy là Mạt Mạt á? Ôi trời ơi, nghe nói con gái lớn thay đổi dữ lắm nhưng cũng không đến mức thế này chứ? Tuy hồi trung học Mạt Mạt cũng không bị coi là xấu gái, nhưng gương mặt mọc đầy trứng cá và thân hình màn hình phẳng đó vẫn còn mới nguyên trong kí ức của tôi, sao

bây giờ...gương mặt đó mịn màng như được photoshop ấy! Hơn nữa thân hình này, cái quai áo màu hồng phấn kia sắp đứt đến nơi rồi.

“Mạt Mạt? Em là Mạt Mạt á?” Tôi kinh ngạc bước về phía trước, “Là em thật sao?”

Mạt Mạt nghiêng đầu cười: “Thế nào? Không nhận ra à?”

Tôi gật đầu rồi rít: “Ừ, em đi Hàn Quốc hả?”

Mạt Mạt không hiểu: “Đâu có.”

“Em không đi Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ à? Sao lại trở nên xinh đẹp thế này?” Tôi cố gắng ra vẻ quân tử một chút, nhưng không sao kiềm chế được hai con mắt lướt một lượt từ mặt xuống chân Mạt Mạt.

Mạt Mạt bật cười, đưa tay vuốt mấy lọn tóc xõa bên tai: “Mấy năm không gặp, anh càng ngày càng mồm mép đấy.”

Tôi cũng cười, nhưng đột nhiên lại không biết nói gì, chắc bộ dạng tôi bây giờ thiếu lịch sự dữ lắm, cứ chăm chăm nhìn Mạt Mạt, nói chính xác là dán mắt vào đôi “tiểu Mạt Mạt”.

“Anh nhìn cái gì đấy hả?” Mạt Mạt mắng tôi một câu, cúi đầu nhìn món đồ trong tay tôi rồi bật cười, “Giờ mà anh vẫn còn dùng cách lỗi thời này để bắt chuyện hả?”

Lúc này tôi cũng cúi xuống nhìn, lúc này lòng yêu cái đẹp, muốn đánh giá cái đẹp trời dậy, không để ý mình cầm cái gì, bây giờ mới biết trong tay tôi là bao cao su!

“Lại còn phát sáng nữa chứ,” Mạt Mạt cười rung cả người, “Anh làm quen như thế à? Không sợ người ta gọi bảo vệ hả?”

“Shit, anh còn tưởng là mình ‘cái khó ló cái khôn’ cơ đấy, không ngờ lại là cái khó ló cái ngu thế này!” Tôi cũng bật cười, nhưng giờ nghĩ lại cũng thấy hơi sợ. Lúc đó tôi không buồn nhìn, nhớ không phải là Mạt Mạt thì chắc một cái tát còn là nhẹ ấỵ chứ.

Ra khỏi siêu thị, Mạt Mạt nói hôm nay cô ấy nghỉ, hỏi tôi có thời gian không, hay là đi đâu đó nói chuyện.

Tất nhiên là tôi đồng ý. Chuyện nhảy việc còn chưa đâu vào đâu, thời gian này tôi đang rảnh rỗi. Hơn nữa, gặp lại Mạt Mạt tôi không hề có cảm giác xa lạ và ngại ngùng, mà như bạn cũ lâu ngày gặp lại, hơn nữa bây giờ Mạt Mạt xinh đẹp thế này, dĩ nhiên là tôi muốn được ngắm cô ấy thêm chút nữa rồi.

Nhưng khi Mạt Mạt dẫn tôi vào một cửa hàng gần đó, tôi nghĩ đến mấy chuyện ngày xưa, nhìn thái độ của Mạt Mạt với tôi chắc cô ấy không còn bận tâm đến chuyện giữa hai chúng tôi hồi trung học nữa rồi. Nhưng mức độ phóng khoáng của cô ấy cũng làm tôi giật cả mình. Lúc này nói về cái bao cao su, mặt cô ấy không hề đổi sắc, còn Mạt Mạt trong kí ức của tôi vẫn là cô nhóc năm tay cũng căng thẳng, lúc hôn không dám mở mắt ra.

Trong quán cà phê, tôi và Mạt Mạt ngồi đối diện nhau, gọi hai cốc nước.

Không biết hôm nay tôi bị làm sao, ngồi trước Mạt Mạt tôi có cảm giác không dám nhìn thẳng vào cô ấy, mồm mép đáng ra phải là thể mạnh của một thằng nhà báo lá cải như tôi mới phải, sao hôm nay lại thoái hóa vậy nè? Mạt Mạt thì rất tự nhiên, cứ ngồi nhìn tôi cười mãi.

“Nói chuyện đi.”

“Nói gì cơ?” Tôi ngẩng lên hỏi lại, bỗng dưng có cảm giác mình như phạm nhân đang bị thẩm vấn ấy.

Mặt Mặt mím môi cười, tôi đoán chắc cô ấy có chuốt mascara! Nếu không lông mi làm sao mà vừa dài vừa cong như thế được! Lúc cười không thể nào híp mắt lại, lông mi cong cong đáng yêu như thế được!

“Nói đi, muốn biết gì nào?”

Mặt Mặt đùa xong tôi cũng thấy thoải mái hơn, thậm tự cổ vũ trong lòng: Thực ra tôi cũng làm gì có lỗi với cô ấy đâu, việc gì phải căng thẳng!

“Thì nói về chuyện tình cảm của anh mấy năm nay đi!” Mặt Mặt hơi nghiêng người về phía trước.

Tôi liền ngửi thấy hương thơm thanh mát trên người cô ấy, nhìn Mặt Mặt đã hoàn toàn trở thành một mỹ nhân trước mặt mình, trong đầu tôi liền hiện lên vô số lần thân mật với cô ấy trước kia.

Tôi cố bình tĩnh lại, thả lỏng đầu óc, gượng cười nói: “Anh làm gì có chuyện tình cảm gì, làm gì có ai để ý đến anh, không nhà, không xe, số thấu chi[1] trong thẻ tín dụng còn nhiều hơn tiền trong tài khoản.”

[1]Số tiền sử dụng vượt số dư có trên tài khoản thẻ của khách hàng.

“Ai bảo thế, bây giờ anh cũng rất đẹp trai mà.” Mặt Mặt cười, cầm chiếc thìa nhỏ khuấy cà phê trong cốc rồi đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Chưa kết hôn à?”

“Mới tí tuổi đầu, vết thương tình đầu còn chưa lành đây này.” Tôi đáp.

“Xí.” Mặt Mặt tất nhiên biết tôi đang ám chỉ điều gì, cô ấy lườm tôi một cái rồi lại tươi cười hơn hở, “Này, Bảo, anh đừng bảo em là đến giờ anh vẫn còn gin đấy nhé!”

Câu hỏi này của Mặt Mặt quá đột ngột.

Tôi rất ngại. Hơn nữa tôi cũng hiểu ra rằng, chắc chắn Mạt Mạt vẫn còn nhớ chuyện đó, chuyện hồi trung học, suýt nữa thì cô ấy thất thân với tôi. Nhưng nói đi thì phải nói lại, tôi cũng là người bị hại chứ bộ! Vì vậy tôi không trả lời câu hỏi của cô ấy mà hỏi ngược lại: “Nói vậy em thì sao? Em vẫn còn gin chứ hả?”

“Anh chết đi!” Mạt Mạt lườm tôi một cái cháy mặt, “Anh tưởng tất cả đàn ông đều nhát gan như anh hả?”

... Câu trả lời của Mạt Mạt trong phút chốc đã khiến tôi hiểu hai điều.

Thứ nhất, cô ấy không còn gin nữa. Chắc chắn đã có thằng đàn ông to gan hơn tôi xử lí cô ấy rồi, đồ chết tiệt!

Thứ hai, cô ấy còn nhớ hết! Chuyện hồi trung học, cô ấy vẫn nhớ, chưa biết chừng còn đang thù tôi ấy chứ!

“Anh biết mà, xã hội phức tạp như vậy, người không có ai bảo vệ như em chắc chắn là như cừu vào miệng sói rồi.” Tôi cố gượng cười, trong lòng lại vô cùng buồn bã. Mạt Mạt đã thực sự trở thành một cô gái xinh đẹp, bạn nói xem sao lúc đầu tôi lại ngu thế không biết! Tự dưng lại biểu không một mỹ nữ như thế này cho cái thằng chết dẫm nào đó!

Mạt Mạt bĩu môi, liếc tôi một cái, “Em muốn có người bảo vệ lắm, ai mà biết được mấy năm nay anh chết dí ở xó nào.”

Ấy, câu này có thâm ý đây!

Tôi vội vàng hòa theo, “Anh cũng muốn bảo vệ em, nhưng như anh bây giờ có lái xe Santana thì chắc em cũng coi anh là thằng làm thuê thôi.”

Mạt Mạt đột nhiên im lặng, khẽ mím môi, nhìn tôi với một vẻ rất thương cảm, làm trái tim tôi loạn nhịp.

“Em sao thế?”

“Trong mắt anh, em là người ham giàu khinh nghèo như vậy sao?”
Mạt Mạt cao giọng hỏi.

Tôi hơi hoảng, “Anh chỉ đùa thôi mà!”

Nói mãi Mạt Mạt mới chịu cười, tôi cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Bây giờ anh có bạn gái không?” Mạt Mạt hỏi.

“Không.”

“Đáng thương thế cơ à? Không cô đơn sao?”

“Tất cả dựa hết vào đôi tay khéo léo của anh.”

“Anh không nghiêm túc được một tí sao?” Giọng nói của Mạt Mạt có vẻ giận nhưng gương mặt thì vẫn tươi cười.

Dù gì tôi và Mạt Mạt cũng từng có thời ở bên nhau, hơn nữa trừ bước cuối cùng hoàn toàn thất bại ra, việc gì làm được cũng làm hết rồi, tuy mấy năm đã trôi qua, nhưng cái gì nên nhìn thì đã nhìn rồi, cần sờ thì cũng sờ rồi, nên bây giờ ngồi đối diện nhau thế này, chúng tôi nhanh chóng trở nên tự nhiên không chút câu nệ và ngại ngùng. Nghe cách Mạt Mạt nói chuyện tôi biết cô ấy vẫn còn nhớ chuyện chúng tôi hồi đó.

Đây là một dấu hiệu tốt.

Trước mặt tôi là một mỹ nhân, hơn nữa còn là một mỹ nhân từng thuộc về tôi, làm gì có chuyện không muốn thử lại?

“Bây giờ em có bạn trai không?” Tôi quyết định nhân cơ hội hỏi luôn.

“Có.” Cô ấy trả lời rất dứt khoát.

Tôi như bị dội một gáo nước lạnh.

Mạt Mạt nói dứt lời, gương mặt liền nở nụ cười, cười rất cổ quái, rất thâm ý sâu xa làm tôi rợn tóc gáy.

“Nói xem, cảm giác của anh thế nào? Thất vọng? Ghen? Hay là đau lòng?” Mạt Mạt phấn khích truy hỏi.

Tôi bĩu môi: “Chả có cảm giác gì cả, nhưng anh không giả vờ rộng lượng đâu, đừng hòng mong anh chúc phúc cho em.”

“Nhỏ mọn.” Mạt Mạt nhướn mày.

Rồi hai chúng tôi đều im lặng, cầm cốc cà phê lên uống.

“Thực ra em rất vui được gặp lại anh, không ngờ hai chúng ta vẫn ở cùng thành phố.” Mạt Mạt phá vỡ sự im lặng trước, “Buổi chiều em có việc, hôm khác chúng ta đi ăn nhé?”

Đây là... dấu hiệu gì nhỉ?

Tôi vừa nghĩ vừa gật đầu.

Tôi và Mạt Mạt trao đổi số điện thoại rồi cô ấy đứng lên đi trước.

Tôi nhìn Mạt Mạt bước ra khỏi quán cà phê, chiếc áo hai dây màu hồng phấn ôm lấy bờ em thon thả, chiếc váy bò trắng ngắn luôn có nguy cơ lộ hàng, cô ấy còn đeo một chiếc ba lô to tổ chảng trên lưng nữa, khi bước đi, chiếc ba lô cứ nảy vào mông cô ấy bộp bộp,... tôi muốn làm cái ba lô đó biết mấy!

Tôi buồn bã đứng dậy, nhân viên phục vụ bước đến, lịch sự đưa hóa đơn thanh toán cho tôi. Không phải Mạt Mạt nói sẽ mời tôi sao? Sao con gái dễ quên thế nhỉ?

Tôi trả tiền rồi ra khỏi quán cà phê, cảm thấy rảnh quá chả có gì làm.

Dạo này tôi đang rảnh rỗi, vừa xin nghỉ ở một tòa soạn, chuẩn bị nhảy sang một tòa soạn khác, nhưng tòa soạn nhận tôi còn đang cải tổ nên cho tôi nghỉ một tuần. Lúc đầu tôi cũng sướng lắm, nhưng hôm nay mới là ngày thứ hai mà tôi chẳng còn thấy sướng tí nào nữa. Những phóng viên giải trí hay còn gọi là paparazzi như tôi thường chạy rông cả ngày ngoài đường, sáng ở Bắc Kinh có khi chiều đã đến Thượng Hải rồi. Bây giờ tự dưng rỗi rãi, lại thấy không có gì để làm, đây có phải là bệnh nghề nghiệp không nhỉ?

Thôi được rồi, tôi thừa nhận mình hơi khó chịu vì thấy bây giờ Mạt Mạt cũng ngon lành nhưng cô ấy không còn là bạn gái của tôi nữa.

Ở ngoài cũng chẳng có việc gì làm, thôi thì về nhà vậy.

Ngôi nhà này khá được, tôi đã nghĩ kĩ rồi, sau này nếu không có cơ hội tự do yêu đương, đành phải đi xem mặt thì căn nhà này sẽ là một trong các vốn liếng của tôi. Căn nhà rộng hơn một trăm mét vuông, ở tầng hai mươi lăm, môi trường ở khu này cũng được, giá cả tất nhiên là không hề rẻ. Chỉ có điều, căn nhà này hiện này vẫn chưa thể hoàn toàn coi là của tôi. Hơn một năm trước, một người bạn làm bất động sản đã ngon ngọt dụ dỗ tôi mua căn nhà này trả góp với giá ưu đãi, thế là tôi nghiện rãng nghiện lợi trở thành nô lệ trả góp.

Tuy tôi không chú ý trang hoàng về nội thất trong nhà, ngoài một số đồ đạc cần thiết ra thì chẳng có gì cả, nhưng cũng phù hợp với nguyên tắc đơn giản là đẹp nhất của tôi, tự lừa mình lừa người và cũng tự sướng luôn.

Lúc về đến nhà đã là giữa trưa, tôi lấy mấy món đồ ăn thừa trong tủ lạnh ra trộn lẫn rồi đun nóng lên, uống mấy lon bia nhắm đĩa đồ ăn “hồ lẩn” đó, trời rất nóng nực, uống có một chút nhưng đã thấy hơi say, tôi đi tắm rồi bật điều hòa lên, lao vào phòng ngủ đánh một giấc ngon lành.

Giấc ngủ trưa gần như hoàn hảo của tôi bị tiếng chuông điện thoại chết tiệt ngắt quãng, tôi mơ màng nhấc máy, là giọng nói như tiếng hát Phí Ngọc Thanh của lão Đường.

Tôi biết ngay mà, chỉ có cậu ta là có thể chọn đúng lúc để phá hoại thời khắc hạnh phúc của người khác thôi, cậu ta là đồng nghiệp kiêm bạn tốt mà Phật tổ gửi đến để quả báo tội lỗi kiếp trước của tôi. Tôi thường tự an ủi mình là kiếp này làm bạn với cậu ta coi như là tu nhân tích đức cho kiếp sau vậy.

Lão Đường tên thật là Đường Đôn, quê ở miền núi, lúc mới ra đây vẫn còn chân chất mộc mạc, vào thành phố học trung học, sau đó thi đại học, đi làm... lăn lộn bao nhiêu năm như thế, trên người cậu ta chẳng còn chút hương quê nào cả. Cậu ta là phóng viên thể thao của tòa soạn này, lúc nào cũng rất thời thượng, rất thể thao. Chiếc áo phông cậu ta đang mặc là của Nike, hơn nữa tôi còn biết, nếu mặc ngược lại sẽ là của Adidas.

Lão Đường phấn khích bảo tôi, cậu ta quen một mỹ nữ tuyệt sắc qua mạng, ở ngay Trùng Khánh này thôi, tối nay hẹn gặp nàng, hỏi tôi có muốn đi cùng không, nếu có lừa đảo gì thì còn tiếp ứng cho nhau.

“Ông hẹn hò với người đẹp là việc của ông, tôi dính vào làm gì? Hơn nữa bây giờ người ta không cướp của thì là cướp sắc, cả hai ông đều không có, lo lắng cái nỗi gì, cứ yên tâm đi đi.”

Lão Đường không giận, cậu ta khua môi múa mép thêm lúc nữa rồi sung sướng cúp máy.

Làm bạn bao nhiêu năm rồi, cả hai đều rất hiểu nhau, tôi biết cậu ta hoàn toàn không cần tôi cùng cậu ta đi gặp bạn trên mạng gì cả, cuộc gọi này chỉ để khoe khoang với tôi mà thôi.

Bị tên đó làm mất cả giấc ngủ, tôi ngồi dậy xem giờ, không ngờ mình đã ngủ một giấc đến tận bảy giờ tối, người mà sống quá an nhàn thì chắc

chấn ngủ sẽ rất say, danh nhân đã bảo rồi, chất lượng giấc ngủ của những người vô lo vô nghĩ đều rất cao. Phải như Thôi Vĩnh Nguyên[2] ấy thì mới mất ngủ.

[2] Một nhà báo, MC nổi tiếng của Trung Quốc, mắc chứng trầm cảm.

Tôi dậy ra đường kiếm bữa tối kiêm bữa đêm. Làm một đĩa mì xào và hai chai bia ướp lạnh, lúc về đã gần mười hai giờ nên tôi đi ngủ luôn.

Chắc là do buổi chiều ngủ nhiều quá, lúc một giờ sáng tôi vẫn tỉnh như sáo, phim xem nhiều đến nỗi học thuộc cả lời thoại rồi, tôi đang chán như con gián thì có tin nhắn đến, tôi thuận tay nhấn nút đọc – là tin nhắn của Mạt Mạt.

“Ngủ chưa?”

Chỉ có hai chữ đơn giản, thời gian là một giờ sáng, cô nàng chưa ngủ, nhắn tin cho tôi... liên hệ một loạt nhân tố lại với nhau liền làm cho trái tim của tôi dậy sóng.

Trả lời: “Đang kích động vì cuộc trùng phùng sáng nay, vẫn chưa ngủ, em thì sao?”

Đợi một lúc lâu mà không thấy cô ấy trả lời, như thế này đúng là giày vò người ta mà.

Tôi do dự một chút rồi gọi cho cô ấy, mẹ kiếp! Cô nàng tắt máy rồi! Nửa đêm nửa hôm mà dám chơi tôi hả!

Tôi cầm điện thoại ngồi thẩn người ra, thêm vụ này tôi càng chẳng ngủ được nữa, tôi mở mắt nhớ lại từng lời nói từng nụ cười của Mạt Mạt sáng nay, người ta bảo con gái lớn thay đổi nhiều lắm, ai mà ngờ được là Mạt Mạt lớn lên lại xinh đẹp như thế?

Trên màn hình tivi vẫn đang phát bộ phim xem dở nhưng tất cả suy nghĩ của tôi đều dồn hết vào Mạt Mạt, từ Mạt Mạt tôi nhớ đến nhiều chuyện nữa, hồi nhỏ làm văn có một câu rất kinh điển là gì ấy nhỉ?

Mỗi lần mở toang cánh cửa kí ức, chuyện xưa ào ạt tràn về như lúc bị Tào Tháo đuổi...

Lúc đó ở trường trung học tôi và Mạt Mạt học cùng khối nhưng không cùng lớp, cũng không rõ là ai theo đuổi ai, bây giờ nhớ lại thì là một cậu bạn của tôi và một cô bạn của Mạt Mạt đang yêu đương nồng thắm, nhưng lúc đó học trung học bị cấm yêu, để tránh các bậc phụ huynh nghi ngờ, mỗi lần hai người đó hẹn hò thường kéo theo một đồng người để che mắt, trong số đó có tôi và Mạt Mạt.

Và lúc đó Mạt Mạt không đầy đặn, không xinh đẹp, không gợi cảm, không quyến rũ, nhưng lại được cái ngây thơ trong sáng, thế là lọt vào mắt xanh của thằng nhóc ngây ngô là tôi đây.

Dù sao thì hồi đó tôi chưa vợ, cô ấy chưa chồng, cô nam quả nữ, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, thêm vào đó cả hai đều còn trẻ, vẫn chưa thực tế như bây giờ, tôi không quan sát cái sự đắm đang hiện thực của cô ấy, cô ấy cũng không quan tâm đến số dư trong sổ tiết kiệm của tôi, chỉ theo đuổi sự tâm đầu ý hợp theo đúng ý nghĩ đơn thuần của từ đó, nhiều lần qua lại, liếc mắt đưa tình, đông qua xuân đến thế là có tình cảm với nhau, thân mật với nhau rồi tự định ước chuyện cả đời.

Vì vậy nên trong cái thời đại toàn thể nổi loạn, toàn dân yêu sớm đó, tôi cũng không thể thoát khỏi làn sóng chung, nói thế này đi, tôi và Mạt Mạt là điển hình của kiểu hôn trước yêu sau.

Tôi vẫn còn nhớ tối hôm đó, sau khi chúng tôi đã che giấu cho đôi câu nam nữ kia ngọt ngào với nhau xong, đám kì đà cản mũi chúng tôi giải tán, như lệ thường, tôi đưa Mạt Mạt về nhà.

Nụ hôn đầu của tôi và cô ấy xảy ra vào một tối nào đó trong những tối như thế, ông trời cũng nể mặt tôi, trước đó cô ấy đã uống bia, chuyện như chưa từng có tiền lệ nhé! Mạt Mạt chưa bao giờ uống rượu, hôm đó không biết tại sao, tâm trạng cô ấy rất tệ, uống hơn hai cốc bia, tối đó đưa cô ấy về, trên đường gió thổi nhẹ, chắc là cô ấy bắt đầu thấy váng đầu, bước đi cũng hơi loạng choạng.

Tôi đi cạnh cô ấy, luôn mồm nói nói cười cười, đường thì tối om, tôi vẫn còn mãi mê chém gió.

Đột nhiên Mạt Mạt chạy ra vạt cỏ bên đường cúi người xuống nôn thốc nôn tháo. Tôi sững ra rồi lập tức lao đến, vừa đỡ cô ấy vừa vỗ lưng, mồm thì khuyên mấy câu đại loại như không biết uống thì đừng uống, một lúc lâu sau Mạt Mạt mới đứng thẳng được dậy, lập cập lôi khăn giấy ra lau miệng, ai ngờ vừa quay lại liền nhào thẳng vào lòng tôi khóc nức lên.

Quả này thì tôi không suy nghĩ bậy bạ cũng không được rồi.

Sau một vài điều chỉnh nho nhỏ của tôi, thì cả người Mạt Mạt áp sát vào người tôi, mùa hè nóng nực, cả tôi và cô ấy đều chỉ mặc một cái áo, tôi có thể cảm thấy rõ ràng, có hai khối nho nhỏ mềm mại áp chặt vào ngực tôi, cảm giác này thật là tuyệt vời.

Tôi cúi đầu nhìn cô ấy, an ủi mấy câu, mũi gần như dính vào trán cô ấy, thế này mới có cảm giác chứ - ít nhất thì tôi cũng ngửi thấy mùi hương trên tóc cô ấy. Và điều đó trực tiếp dẫn đến sự phấn khích mạnh động của tôi, đột nhiên toàn thân tôi nóng bừng, cổ cũng nóng, cái miệng tự động nhẹ nhàng áp lên trán cô ấy.

Có lẽ sự tiếp xúc ấm áp ướt át đó rất mới mẻ đối với Mạt Mạt nên khi tôi vừa mới rời khỏi trán cô ấy, Mạt Mạt bỗng ngẩng đầu, giương đôi mắt còn long lanh nước đó nhìn tôi rất lạ.

Khoảng cách này gần quá, gần đến nỗi chúng tôi có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

Nhìn nhau như thế, hơi thở của Mạt Mạt liền lập tức trở nên gấp gáp. Nữ thần của tôi ơi! Thở như thế quả là kích thích người khác! Nào tôi liền bốc khói, thô lỗ cúi đầu xuống, miệng dè nghiêng lên miệng Mạt Mạt.

Chuyện “hôn hít” này tuy trước đó tôi chưa bao giờ thực hành nhưng cũng nắm được một ít kiến thức lí luận cơ bản.

Chỉ có điều bây giờ nhớ lại cảnh tượng lúc đó thì tôi đúng là một thằng oắt con vắt mũi chưa sạch, hành động quá là thô lỗ, phá hoại vẻ điệu kì của nụ hôn đầu. Còn Mạt Mạt, chắc không ngờ tôi lại to gan thế hoặc dám ngang nhiên cướp nụ hôn đầu của cô ấy như thế nên khi tôi ngậm lấy môi cô ấy, đồng thời đang thử đưa lưỡi vào trong thì cô ấy bắt đầu hàng loạt đòn phản kích phòng vệ không mạnh lắm. Gặp phải đòn phản kích không chút chiến thuật của đối phương, tôi bắt đầu thay đổi sách lược, tôi đưa tay giữ chặt đầu cô ấy, bắt đầu hôn má cô ấy rồi đến cổ, vành tai. Trong tình huống đó, lại là lần đầu tiên ôm một cô gái, không thể nào không mạnh động được, bộ bạn tưởng tôi là tên đầu trọc cười ngựa trắng chắc?

Điều khiến tôi mạnh động ngoài việc Mạt Mạt thôi phản kháng và sự phản ứng nhạy cảm của cơ thể cô ấy ra còn một lý do rất quan trọng nữa, đó là khi Mạt Mạt run rẩy, nhắm tịt mắt lại, má thì đỏ bừng, rụt đầu như một chú mèo nhỏ đang trốn tránh sự tấn công, miệng không ngừng nói: “Đừng mà, Lại Bảo, anh đừng như thế, đừng như thế...”

Ai đã nói khi phụ nữ nói đừng thực ra là đang rất muốn nhỉ?

Câu nói đó chẳng có chút căn cứ khoa học nào, rất có thể đã hại vô số đàn ông trở thành tội phạm cưỡng bức, nhưng trong tình thế đó thì lại vô cùng chính xác... ít nhất thì tôi cho là thế.

Còn chết người hơn là, Mạt Mạt vừa uống rượu, lại rất nhạy cảm, nên trong khi cô ấy khẽ nói “Đừng mà, đừng mà” còn chen lẫn cả rất nhiều hư từ: “Á... ừm... a... á...”

Như thế có chết không cơ chứ!

Như thế có chết tôi không cơ chứ!

Như thế có chết cái mạng này của tôi không cơ chứ!

(Haizz, tôi còn thêm chữ được nữa đó!)

...

Không biết đã hôn nhau bao lâu, miệng và lưỡi gần như tê dại rồi nhưng tôi vẫn thấy chưa đã, khi tôi thả ra, âm thanh đó tôi vẫn còn nhớ rõ, nó như tiếng móng một con bò rút khỏi đồng bùn lầy vậy...

Nhưng bạn tuyệt đối đừng hỏi tôi nụ hôn đầu có mùi vị gì. Trong sách thường viết, nụ hôn đầu ngọt ngào như đường. Nụ hôn đầu của tôi, chỉ có vị bia lúc nãy Mạt Mạt mới nôn xong.

... Đêm khuya thanh vắng, tự dưng nhớ lại chuyện đó, không biết có phải vì tôi vừa uống bia không, lúc nãy nằm trên giường nhớ lại những cảnh tượng trong quá khứ, tôi có cảm giác như mình đang ở trong hoàn cảnh đó thật vậy, có thể ngửi thấy rất rõ mùi bia của nụ hôn đầu, thậm chí hoàn toàn không biết mình đã ngủ như thế nào. Lúc tỉnh dậy trời đã sáng bạch, ánh nắng tràn vào phòng từ cửa sổ, dát lên mọi đồ vật trong phòng một lớp bạc sáng, lúc mở mắt ra tôi giật cả mình, tưởng mình đã được lên thiên đường.

Tôi ngồi trên giường chờ đợi một lúc, không biết đêm qua những cái đó là hồi ức hay là giấc mơ, nhưng có một điều không thể phủ nhận là, thông qua sự so sánh giữa Mạt Mạt trong quá khứ và hiện nay, không thể

tránh được, tôi bắt đầu có cảm giác khác lạ, không lẽ đây là cơ hội ông trời cho tôi nối lại mối “lương duyên” với Mạt Mạt ư?

Không biết đêm qua tôi ngủ lúc mấy giờ, tóm lại là sau khi tỉnh dậy, đánh răng rửa mặt xong, vừa ăn mì vừa mở ti vi thì đang phát chương trình thời sự buổi trưa.

Tôi vừa húp mì soàn soạt vừa lơ đãng xem ti vi, đột nhiên một tin tức làm tôi chấn động, một anh chàng nào đó gặp mặt bạn gái qua mạng thì bị cướp, cô gái và đồng bọn chỉ lột được có hơn trăm tệ từ chàng trai này, then quá hóa giận, đã lột truồng chàng trai rồi vứt ra đường... tôi chăm chú xem, tìm kiếm một người họ Đường hay một gương mặt quen thuộc, nhưng cuối cùng chẳng thu hoạch được gì cả, trong lòng vô cùng nuối tiếc.

Đang rầu rĩ thì nhạc báo tin nhắn đến vang lên, hứ! Tiểu yêu tinh cuối cùng cũng trả lời! Hơn nữa nội dung tin nhắn làm tôi sướng âm ỉ một hồi.

“Tối nay có thời gian không? Cùng ăn cơm nhé?”

Tôi có cần e then không? Tôi lập tức nhắn lại: “Được!”

Chưa đến hai giây sau, chuông điện thoại liền vang lên, lúc này em gọi điện luôn có phải là tốt không! Tôi vừa “a lô” một tiếng, giọng nói ngọt ngào của Mạt Mạt đã dồn dập lao xuống đầu tôi: “Anh mời nhé!”

Tôi sửng người, rồi ngay lập tức hiểu ra vấn đề liền đồng ý luôn.

Mạt Mạt bật cười: “Anh mời em là đúng rồi! Không phải anh chưa có bạn gái sao? Tối nay em đưa một mỹ nhân đến giới thiệu cho anh! Đợi điện thoại của em nhé!”

Bên đó đã cúp máy, cả cuộc nói chuyện, tôi không nói được đến năm từ. Tôi thần thờ cầm điện thoại, mang mỹ nhân đến ư? Giới thiệu cho tôi ư? Mạt Mạt giới thiệu bạn gái cho tôi ư? Thôi xong rồi, nói vậy thì trước đó

đều là tôi tự sướng ư? Mạt Mạt tốt bụng muốn giới thiệu bạn gái cho tôi kia! Haizz, vừa làm tôi vui rồi lại làm tôi buồn.

Thực ra tôi thấy rất tiếc, hồi đó không nắm chắc cơ hội thất thân với Mạt Mạt, càng thấy tiếc hơn là không có được đêm đầu tiên của Mạt Mạt, cho nên hôm nay sau khi tình cờ gặp lại cô ấy, mọi hồi ức đều ập đến. Và cơ thể nhỏ bé, mềm mại, yếu ớt nhưng vô cùng mịn màng của Mạt Mạt hồi đó lại hiện lên rõ ràng trong kí ức của tôi. Mạt Mạt bây giờ lại trở nên xinh đẹp, gợi cảm, quyến rũ hút hồn như vậy nữa.

Tóm lại là... thằng khốn nào đã được lợi vậy? Đúng là vừa hối hận vừa nuối tiếc, muốn khóc mà chẳng xong.

Sau khi đau khổ chùng một giây, tôi bắt đầu tưởng tượng bữa tối nay Mạt Mạt sẽ đưa một cô gái như thế nào đến. Theo lý mà nói Mạt Mạt xinh đẹp thời trang như thế, đám bạn bè mà cô ấy chơi bây giờ chắc là không có sinh vật thuộc kỉ Jura đâu nhỉ...

Tôi có kế hoạch mấy tiếng chiều nay sẽ chơi game, xem đĩa... Trong thời gian đó, tôi nhận một cuộc gọi của lão Đường, nội dung là khóc lóc kể lể với tôi, tối qua một lần nữa thất bại trong công cuộc yêu qua mạng, bắt tôi tối nay cùng đi uống rượu để làm giảm nỗi đau thất tình của cậu ta.

Tôi ngọt nhạt khuyên nhủ vài câu, bảo rằng trên đời này chỗ nào mà chả có hoa thơm, Thượng đế mà có yêu thì cũng khổ chứ đừng nói là cậu ta, ai yêu mà chẳng gặp khó khăn trở ngại, rồi khéo léo từ chối lời mời của cậu ta, bảo cậu ta gọi bọn lão Phó, Thịt Chó, dù gì tôi cũng là một chàng trai độc thân hấp dẫn, hoàn toàn không có tí kinh nghiệm thất tình nào để chia sẻ, giáo dục cậu ta...

Khó khăn lắm mới kết thúc được cuộc gọi, tôi sung sướng cười thầm, Đường huynh, xin lỗi nhé, tối nay đệ có hẹn với người đẹp rồi, hơn nữa còn là hai người đẹp kia!

Thành thật mà nói,

Điều khiến đàn ông cực kì đau khổ không phải là bị bỏ đá,

Mà là sau khi đã đá bỏ,

Cô gái lại càng sống hạnh phúc hơn.

Ngày 3 tháng 5. Trời nắng.

KHI YÊU AI CŨNG LIÊU XIÊU

Lại Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Tôi đặc biệt tắm rửa cạo râu sạch sẽ, ngồi trong phòng khách xem tivi, nghiêm túc chờ đợi.

Chuông điện thoại vang lên, người gọi đến là Mạt Mạt.

“Bảo, anh chuẩn bị xong chưa?”

“Chuẩn bị gì cơ?” Tôi sững người.

“Anh xem mấy giờ rồi! Em còn tưởng anh sẽ chủ động gọi điện cho em kia!” Mạt Mạt giận dữ trách, “Quán Cửu Quán Phiêu Hương ở phố ẩm thực trên đường Nam Tân!”

... Có người ăn cơm khách thế này sao? Cứ như là tôi nợ cô ấy không bằng! Nhưng tôi rất vui vì điểm hẹn này rất gần nhà tôi, đừng nói là đi xe, có đi bộ thì cũng chỉ mất hơn chục phút là tới.

Mạt Mạt dặn dò trong điện thoại, “Này, anh đừng mặc áo vest màu xanh lam, sơ mi trắng, thắt cà vạt đỏ đấy nhé! Anh mà mặc thế em đá anh ra ngoài kèm thêm một bài lên lớp đấy!”

Sau khi cúp máy, tôi than thở một hồi, Mạt Mạt thay đổi rồi, từ một con mèo ngoan ngoãn trước kia biến thành một cô nàng đanh đá.

Thay quần áo xong, tôi mê mẩn tự ngắm mình trong gương, chỉnh lại đầu tóc, ngắm nghía một hồi rồi thở dài: Làm người phải nhìn xuống dưới, cứ nhìn lên trên thì sống làm sao được? Ngoại hình của tôi sao nhất định

phải so với Lưu Đức Hoa, mà không thể so với Thủy Mộc Niên Hoa[1] chứ? Việc gì phải so với Lương Triều Vỹ, mà không thể so với Phạm Vỹ[2] chứ?

[1] Tên một nhóm nhạc Trung Quốc.

[2] Phạm Vỹ là một diễn viên hài của Trung Quốc, không được đẹp trai lắm.

Nghĩ thế tôi thấy tự tin hơn nhiều.

Tôi mở ví ra rồi lại rút khoảng hơn chục tờ trong ngăn kéo, đếm đủ hai nghìn tệ, thăm tính, mời hai cô gái ăn cơm thế này là tạm đủ, ở đường Nam Tân chắc không có tiệc “người”[3]chứ? Thế thì chắc là đủ.

[3]Người nằm trên bàn tiệc, thức ăn bày trên người.

Chưa đầy mười phút sau, tôi đã ra đến bờ sông, đường Nam Tân đã ở trong tầm mắt thì đột nhiên chuông điện thoại lại vang lên, là Mạt Mạt gọi, chẳng lẽ lại có gì thay đổi sao?

“A lô, sao thế?”

“Anh đang ở đâu đấy? Sao vẫn chưa đến?” Mạt Mạt giận dữ nói.

Tôi rất ngạc nhiên: “Em đến rồi à? Sao em đến nhanh vậy?”

“Em ở gần đó, anh nhanh lên cho em! Mấy năm không gặp mà anh vẫn như thế! Lề mà lề mè chẳng giống đàn ông gì cả!” Mạt Mạt gất lên rồi cúp máy.

Tôi rất điên, dựa vào cái gì chứ, tôi có chỗ nào không giống đàn ông? Hơn nữa bây giờ em là cái gì của tôi mà dám nói tôi như thế! Đàn ông ghét nhất là người khác nói mình không giống đàn ông! Có giống hay không bộ dùng mắt nhìn được sao?

Điên quá, tôi lượm một cục đá lên, giận dữ chửi mấy câu, rồi ném mạnh cục đá vào bãi cỏ gần lan can ven sông.

Không được! Ít nhiều tôi cũng phải ra uy cho cô ấy biết mới được! Gọi điện bảo tôi không đi nữa! Đâu phải tôi không tìm được bạn gái, việc quái gì nhất định phải mời cô ấy ăn cơm, nhờ cô ấy giới thiệu chứ? Tôi có nhà cửa đàng hoàng, tiền không nhiều nhưng cũng chẳng đến nỗi nghèo đói!

Quyết định xong, tôi cầm điện thoại lên bấm số... trong tay tôi là một cục đá.

Shit! Điện thoại của tôi đâu rồi?

Tôi mò mẫm trong bãi cỏ một lúc mới nhìn thấy chiếc điện thoại của mình an lành nằm trong một đồng cỏ dại! Điện thoại vẫn còn nguyên, trên màn hình hiển thị có năm cuộc gọi nhỡ. Khởi cần hỏi, cả năm cuộc đều do một người gọi đến. Thôi đừng khách sáo nữa, chạy cho nhanh!

Tôi chạy một mạch đến quán Cừ Quán Phiêu Hương trên đường Nam Tân, thở hắt hắt định lao vào trong, bước tới nghênh đón tôi ngoài một cô phục vụ còn có một anh bảo vệ, phải giải thích một lúc họ mới tin không phải tôi đến để đánh nhau hay đàm phán gì cả, tôi chỉnh trang lại đầu tóc quần áo rồi phong độ ngời ngời bước vào căn phòng đã đặt trước.

Vẻ mặt của Mạt Mạt... rất là đáng sợ. Tôi đoán nếu không có nhân viên phục vụ ở đây chắc chắn Mạt Mạt đã tung chưởng Càn khôn đại na di, ném tất cả đồ đạc trên bàn vào người tôi rồi.

Nhưng điều làm tôi ngạc nhiên là trong phòng chỉ có mình cô ấy. Ủa? Mỹ nhân đâu?

“Anh sống ở đâu vậy?” Giọng Mạt Mạt hết sức âm u lạnh lẽo.

“Anh ở... không xa lắm, ngay đường Nam Bình.” Tôi tươi cười đáp.

“Ồ, mai của anh đâu?”

“Mai gì cơ?”

“Không phải anh bò đến sao?”

... Trời ơi! Đây còn là Mạt Mạt sao? Sao mà đánh đá vậy!

Tôi tươi cười bước tới ngồi xuống bên bàn, cầm một tờ giấy ăn lên lau mồ hôi: “Sao ghê gồm vậy, lại còn chửi xéo anh nữa! Em nhìn anh ra mồ hôi nè, anh đâu có dám chậm trễ!”

Mạt Mạt bĩu môi, chắc là chẳng buồn nghe tôi giải thích nữa.

“Sao chỉ có mình em vậy? Gọi món chưa?” Tôi mỉm cười ra hiệu cho nhân viên phục vụ đưa thực đơn.

“Người ta đợi mãi anh không đến, giận quá bỏ về rồi!” Mạt Mạt dài giọng đáp.

Tôi chăm chú nhìn Mạt Mạt, biết là cô ấy vẫn đang giận, tuy trong phòng chỉ có mình cô ấy làm tôi hơi ngạc nhiên, nhưng tôi biết chắc chắn không phải đối phương giận dữ bỏ về, Mạt Mạt luôn như vậy, hễ nói dối là ngoảnh mặt đi.

“Đi rồi à? Đi thì đi chứ, anh mời em ăn cơm!” Tôi mỉm cười đưa thực đơn ra trước mặt Mạt Mạt, “Em thích ăn món nào?”

Đúng lúc này, cửa phòng bật mở, một cô gái bước vào, đầu tiên cô ấy và Mạt Mạt nhìn nhau, sau đó cứ nhìn tôi chăm chăm, cũng không bước tiếp mà cứ đứng đó nhìn tôi từ trên xuống dưới. Dựa vào trực giác tôi biết đây là cô gái Mạt Mạt đưa tới. Cô gái này... cũng được. Tóc dài uốn xoắn, gương mặt tròn, nhỏ, ăn mặc cũng rất thời trang, trên chiếc áo sơ mi gằn rất

nhều mảnh sáng lấp lánh, ngực hơi nhỏ một chút, eo rất bé, chân dài, đi một đôi giày da cao đến đầu gối.

Cô gái đó cũng nhìn ngắm tôi rồi bật cười, nói với Mạt Mạt: “Là anh ta hả?”, dứt lời liền nhìn tôi một cái rồi lại nhìn Mạt Mạt, “Này, giới thiệu đi.”

“Tiểu Hy, đây là Lại Bảo, Bảo, đây là Tiêu Tiểu Hy.”

“Anh khỏe chứ.” Cô gái tên Tiểu Hy đưa tay ra.

“Mọi người đều khỏe mới thực sự tốt.” Tôi nắm ngay lấy cơ hội thể hiện sự hài hước của mình.

Tiểu Hy bật cười, trông rất đẹp. Bề ngoài tôi tỏ ra bình tĩnh nhưng trong đầu thì bắt đầu suy nghĩ linh tinh.

Ba người cùng ngồi xuống, gọi món, gọi rượu, sau khi nhân viên phục vụ đi ra, cả căn phòng liền trở nên yên tĩnh.

Không khí có chút quái dị, tuy bàn không lớn lắm nhưng khoảng cách giữa ba người vẫn rất xa, nhất thời lại không biết nói gì, chỉ nhìn nhau cười. Nhưng không hiểu sao tôi lại thấy, ánh mắt của Tiểu Hy và Mạt Mạt khi nhìn nhau cười có gì đó rất mờ ám, khó dò.

“Lại Bảo, bây giờ anh làm việc ở đâu?” Tiểu Hy phá vỡ sự im lặng, lên tiếng hỏi trước.

Tôi cười, hơi không quen ánh mắt thẳng thắn, không chút che giấu của Tiểu Hy, sao tôi lại thấy Tiểu Hy không giống như đang đến xem mặt mà như đã biết tiếng tôi từ lâu, hôm nay đặc biệt đến tham quan vậy.

“Bây giờ tôi làm phóng viên ở báo Tin tức ngày nay.” Tôi cười đáp.

Hai cô gái đều cười.

Tôi thấy yên tâm rồi, thích cười thì dễ thôi, tôi sợ nhất là mấy người đẹp lạnh lùng, toàn thân không có màu buồn ấy, thế thì cái mồm dẻo như kẹo kéo của tôi làm gì có đất dụng võ.

“Phóng viên á? Làm về mảng nào?” Tiểu Hy lại hỏi.

Cuối cùng cũng hỏi đến đây rồi.

Tôi gượng cười đáp: “Giải trí... à, tin tức về văn hóa giải trí.”

“Phóng viên giải trí á?”

“Ừ.” Tôi cúi đầu.

“Phóng viên tin giật gân lá cải.” Mạt Mạt nói đúng chỗ hiểm.

Cô nàng nhỏ mọn này!

“Đừng nói bậy.” Tiểu Hy mắng Mạt Mạt rồi quay sang nhìn tôi.

Tôi cảm kích rơi lệ!

“Phóng viên giải trí rất hay mà! Chắc là thường xuyên được gặp ngôi sao lớn nhỉ?” Tiểu Hy có vẻ rất ngưỡng mộ, nghiêng người chống tay lên cằm.

“Ừ, thường phỏng vấn một số người trong giới nghệ sĩ,” Tôi cười, “Tiểu Hy, nếu cô thích ngôi sao nào, đợi đến khi tôi phỏng vấn sẽ xin chữ kí cho.”

“Thật ư!” Tiểu Hy cười hớn hở, “Tôi thích Trường Quốc Vinh[3] nhất!”

... Mẹ nói! Cô thích Đặng Lê Quân[4] không? Tôi thầm chửi một câu, trên mặt vẫn thoải mái mỉm cười, “Tiểu Hy, cô đùa tôi hả?”

[3] [4] Cả hai đều là ngôi sao nổi tiếng của Trung Quốc. Nhưng ở thời điểm này, họ đều đã mất. Trương Quốc Vinh mất năm 2003, Đặng Lệ Quân mất năm 1995.

“Wow! Đùa anh anh cũng nhận ra hả!” Tiểu Hy tỏ vẻ kinh ngạc tròn mắt nhìn tôi rồi quay sang nhìn Mạt Mạt “Lại Bảo thông minh thật đấy!”

... Tôi sắp ngiên vỡ răng mất, nếu không phải vì nể mặt Mạt Mạt, chắc chắn tôi đã đứng dậy bỏ về rồi!

Mạt Mạt cười hi hi: “Được rồi, đừng đùa nữa, không lát nữa Bảo giận thật đấy.”

Tiểu Hy cũng cười: “Làm gì có chuyện đó! Đùa một tí mà đã giận rồi, tớ thấy Lại Bảo không phải loại đàn ông nhỏ mọn như thế đâu!”

Chiêu này ác! Nói như thế, kể cả cô ta có làm tôi tức chết tôi cũng phải ra vẻ ngậm cười nơi chín suối.

“Tất nhiên là không giận rồi.” Tôi cười, “Được ăn cơm với hai người đẹp, tôi vui mừng còn không kịp nữa là.”

Tiểu Hy nhìn tôi một cái sau đó coi như tôi không tồn tại, hỏi thẳng Mạt Mạt, “Tên này cũng dẻo mồm gớm nhỉ?”

Shit, này bà chị, chị đến xem mặt thật sao?

Nói thật, ngay từ đầu tôi đã cảm thấy cô Tiểu Hy này không đến để xem mặt, điệu bộ của cô ta đúng là cái kiểu chuyên gia đến “giám định” tôi đây! Ở đây không có trò mèo gì chứ?

Tôi đang bối rối thì Mạt Mạt lên tiếng: “Ha ha, Bảo là như vậy đấy, không giỏi ăn nói nhưng người thì không tệ đâu, sau này cậu quen rồi là ổn

thôi.”

Tiểu Hy tiếp lời: “Ừ, cậu cứ từ từ thử là quen đúng không...”

Tôi suýt ngất, thật là không sao hiểu nổi, tôi lén lút trợn mắt với Mạt Mạt, ý hỏi: Sao em lại giới thiệu một cô nàng thế này cho anh!

Mạt Mạt thấy nhưng coi như không thấy, một nụ cười đắc ý lướt qua khóe môi.

“À, Bảo, hỏi anh câu này.” Tiểu Hy nói.

Tôi gật đầu cười, bụng nghĩ cô em đúng là tự nhiên như ruồi, Bảo là để cô gọi sao.

“Tôi nghe nói... khi Mạt Mạt vẫn còn con nít, hai người từng thích nhau hả?”

Câu hỏi thẳng thắn của Tiểu Hy làm tôi chết đứng tại chỗ. Thế này là sao? Mạt Mạt ơi là Mạt Mạt, em đã muốn giới thiệu bạn em làm bạn gái của anh, sao lại có thể nói chuyện ngày xưa của chúng ta cho cô ấy chứ? Còn cái cô Tiểu Hy này hình như chẳng hề bận tâm chút nào, làm gì có kiểu ăn cơm xem mặt nào như thế này. Đây hoàn toàn là...

“Cái... cái gì cơ?” Tôi cố tình giả ngốc, câu này trả lời sao nổi.

“Ôi dào! Giả dối quá!” Tiểu Hy cười gian manh, “Chắc chắn là anh biết ý tôi hỏi gì! Anh chắc chắn hiểu những lời tôi nói với Mạt Mạt lúc này! Đàn ông đàn ang lớn thế này rồi, còn giả bộ trong sáng nổi gì?”

Không nghi ngờ gì nữa, cô nàng Tiểu Hy này cũng không còn “gin” nữa. Tuy tôi không phải là người coi trọng “lần đầu” của con gái lắm, nhưng cũng rất không quen với kiểu thẳng thắn quá đáng của Tiểu Hy!

“Đúng đấy.” Mạt Mạt lại còn phụ họa nữa chứ, “Bảo, anh không xem mấy cái phim đó á? Ai mà tin?”

Tôi nghiêng rặng, trợn mắt, tức điên lên được, được rồi đến đây! Hai người đã không biết xấu hổ là gì thì tôi cũng không biết luôn! Xem ai sợ ai!

Trước khi đồ ăn được mang lên, tôi khua môi múa mép kể lể về kinh nghiệm xem phim cấp ba của mình, đúng là tôi đã từng xem, hồi trẻ ngây thơ không biết gì, tôi chỉ xem rất ít, khi lớn lên trở thành một phóng viên, tôi cũng từng xem, nhưng có một điều cần nhấn mạnh, đó là bản thân tôi rất ghét mấy cái loại phim đó! Những sản phẩm khiêu dâm tàn phá đầu óc thế hệ trẻ, thật là một hiện trạng tồi tệ!

Tất nhiên là mỗi khi đêm khuya thanh vắng, tôi cũng sẽ mở máy tính ra, vào trang web, đăng nhập vào tài khoản của mình, tìm kiếm và tải xuống. Nhưng tôi xem những thứ đó là để phê bình, xem trong thù hận, xem với tâm thế một người có lương tri! Tôi phải xem xem, ngành công nghiệp sex của Nhật biến những thiếu nữ như hoa như ngọc thành nữ diễn viên phim sex như thế nào!

...

Sau bài phát biểu của tôi, Tiểu Hy và Mạt Mạt cười nghiêng ngả.

“Bảo, anh là phóng viên giải trí đúng không? Hay là phóng viên AV (adult video)? Anh thuộc lòng những cái tên này rồi...ha ha ha...” Tiểu Hy phấn khích đến nỗi lấy đũa gõ cạnh bàn.

Tôi làm bộ hết sức vô tội, may mà đã qua được sự khó xử ban nãy.

Lúc này thức ăn lần lượt được bê lên. Tôi hớn hờ cười bảo nhân viên phục vụ giới thiệu tên và nguyên liệu chính từng món ăn, thế là, khi nghe nhân viên phục vụ không ngừng nói những từ như “cá hồi”, “sò”, “lươn”, “vịt muối”..., tôi bắt đầu thấy đau đầu...

Vừa rồi chỉ mãi ngắm Tiêu Tiểu Hy, không chú ý Mạt Mạt gọi những món gì, xem ra cô nàng biến chất thật rồi, cố tình chọt chém tôi một quả, tuy đã nói buổi tối cùng ăn cơm nhưng đã nói rõ là tôi sẽ mời, Mạt Mạt, Mạt Mạt trong sáng và đáng yêu trong quá khứ, mấy năm không gặp, cô ấy thực sự đã bị xã hội làm hỏng rồi...

“Đồ ăn ở đây ngon lắm.” Tiểu Hy cười, cầm đũa lên rồi quay sang nhìn tôi, chỉ mấy món ăn trên bàn nói “Bảo, ăn đi, đừng khách sáo!”

Shit, này bà chị, ai là người trả tiền hả? Cô tưởng mình là bà chủ Đồng chắc? Đã coi tôi là Hình bổ đầu[5] rồi...

[5] Hai nhân vật trong phim Võ lâm ngoại truyện.

Chúng tôi nói nói cười cười, càng nói càng thấy vào, tuy đây là lần đầu gặp Tiểu Hy, nhưng cô ấy cũng không ngại ngần gì, cố hết sức ra vẻ thân quen với tôi, không giống như đến ăn cơm mà cứ như là đến ăn tôi ấy, chẳng lẽ tôi hấp dẫn đến thế thật sao?

Đồ ăn đúng là rất ngon, hai cô gái của thời đại mới cũng rất là phóng khoáng, tôi từng nói, trước kia Mạt Mạt không uống rượu nhưng bây giờ cô ấy uống rất ngon lành, uống nhiều thế mà chẳng buồn nấc cái nào, cô nàng Tiêu Tiểu Hy thì còn ghê gớm hơn, rượu Lão Giáo Lô Châu nặng 40 độ mà cứ ba hớp là hết một cốc, uống như thế nhưng vẫn thản nhiên nói cười.

Tôi cứ tưởng mình là phóng viên cũng đi nhiều nhìn thấy nhiều, xem nhiều, nhưng những phim “hot” mà Tiểu Hy kể ra tôi chưa từng nghe thấy, nhìn cô ấy sung sướng cười như nắc nẻ tôi cũng đau khổ nhận ra rằng mình đã già...

Hình như trước đây Tiểu Hy từng nói về những đoạn video “hot” đó với Mạt Mạt hay sao ấy, hai người kể tung người hứng trước mặt tôi, kể hết cảnh nóng này đến cảnh nóng khác như đang diễn hài kịch vậy, mấy lần không nhịn nổi lại bật cười.

Điều làm tôi thấy lạ hơn là, Tiểu Hy và Mạt Mạt vừa uống vừa ăn vừa nói, thỉnh thoảng lại nhìn nhau rất lạ rồi bật cười. Nụ cười rất cổ quái, rất thâm sâu khiến tôi càng lúc càng thấy bối rối.

Chưa đầy một tiếng, chúng tôi gần như không động đũa nữa, chỉ uống rượu nói chuyện.

Nói thật, kiểu cách của Mạt Mạt và Tiểu Hy, nhất là Tiểu Hy, cô ấy uống rượu nói chuyện rất thoải mái, không hề giả vờ giấu giếm, cử chỉ thì khoa trương khiến tôi vô cùng bối rối, cô ấy đến xem mặt thật sao? Chí ít thì cũng phải giả bộ đoan trang một tí chứ, Mạt Mạt... đưa Tiểu Hy tới là có ý đồ gì?

“Bảo, sao anh lơ đãng thế?” Tiểu Hy đột nhiên chĩa mũi nhọn tấn công sang tôi, “Anh cố tình ra vẻ e ấp trước mặt tôi à, hay là người ở đây tâm hồn đã bay đi đâu rồi.”

“Tôi đây là người ở đâu trần địa ở đó.” Tôi cười, nâng cốc rượu lên, “Mời.”

Tôi vừa uống rượu vừa thăm định vị cho bữa cơm này, đây hoàn toàn không phải là một buổi xem mặt mà là đến chơi cho vui, hoặc là... Mạt Mạt vẫn còn có ý với tôi ư? Nên mới đưa một cô gái chắc chắn tôi sẽ không thích để làm nền cho cô ấy.

Ai mà biết được, trái tim phụ nữ như kim nơi đáy bể, có muốn mò cũng không xong.

Giữa chừng tôi có vào nhà vệ sinh một lần, khi tôi vừa ra khỏi cửa thì nghe thấy trong phòng, Tiểu Hy hạ giọng nói: “Anh ấy được đấy chứ...”

Tôi đứng đờ đẫn trong nhà vệ sinh: cô nàng Tiểu Hy chăm tôi thật sao? Thế thì chết, tính cách của Tiểu Hy đúng là Hoàn Châu Cách Cách phiên bản hoang dã!

Nói thực thì Tiểu Hy khá xinh đẹp, thân hình cũng được, ngồi cùng bàn rất dễ người thấy mùi nước hoa trên người cô ấy, mùi nước hoa đó... rất nồng, rất hoang dã, cực kì kích thích hormone nam tính của đàn ông, suýt nữa thì làm tôi động lòng. Nhưng vấn đề là tính cách cô ấy quá hào sảng, hoạt bát phóng khoáng khác với khoe khoang hào sảng, cũng như lão làng cần trọng khác với về già lú lẫn vậy đó.

Thế là tôi quyết định, quyết không đồng ý vụ này!

Giải quyết xong tôi trở về phòng, giữa đường gặp Mạt Mạt cũng đang trên đường ra nhà vệ sinh, nhìn thấy tôi liền bắt đầu cười, vì uống nhiều rượu nên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạt Mạt cũng đỏ hồng lên.

“Này, Tiểu Hy thế nào?”

Tôi bĩu môi, “Không thích, em là tốt nhất, có em ở đó, Mihiro Taniguchi (diễn viên phim AV của Nhật) anh cũng không thêm.” Tôi đùa.

“Anh đừng đùa nữa.” Vẻ mặt của Mạt Mạt trở nên thiếu tự nhiên, cúi đầu tránh ánh mắt tôi, “Anh mau vào đi, có mình Tiểu Hy trong phòng thôi.”

Tôi gật đầu cười: “Ừ được, lát nữa lúc nào em về nhớ gõ cửa nhé, cho anh có thời gian mặc quần.”

“Hứ.” Mạt Mạt hứ tôi một tiếng rõ to rồi quay người nhanh chân đi về phía nhà vệ sinh.

Tiểu Hy ngồi một mình trong phòng, đang nhắn tin thì thấy tôi bước vào liền híp mắt cười.

Không thể không thừa nhận, quả thực Tiểu Hy rất xinh đẹp, đặc biệt là thần thái khi uống rượu có chút gì đó ma mị.

“Bảo, qua đây.” Tiểu Hy tươi cười, ngoắc ngoắc tôi.

Shit, dụ dỗ! Trần trụi trụi là cô ấy đang dụ dỗ tôi!

Lẽ nào Tiểu Hy say thật? Muốn có hành động thân mật với tôi thật ư?

Hứ, quá coi thường tôi rồi đấy, tưởng ý chí của tôi yếu đuối thế sao? Được! Đã thế tôi yếu đuối cho cô xem!

Tôi cũng tươi cười bước tới, ngồi xuống cạnh Tiểu Hy.

Tiểu Hy xoay người sang nhìn tôi, cười hi hi rồi đưa tay chỉ vào mũi tôi.

“Mặt Mặt nói không sai, anh rất dễ khiến người khác có cảm tình.” Tiểu Hy cười, ngồi rất gần tôi, tôi có thể ngửi thấy hương thơm trên người cô ấy và cả mùi rượu cô ấy thở ra nữa, “Này, anh thấy tôi có đáng yêu không?”

“Tất nhiên là có rồi, mỹ nữ đều rất đáng yêu.” Tôi không dám chậm trễ lập tức tiếp lời.

“Hứ, anh nói dối.” Tiểu Hy đột nhiên đổi sắc mặt, bĩu môi nói: “Tôi thấy hết! Từ khi tôi bước vào đến bây giờ, ánh mắt anh nhìn tôi chẳng dê tí nào! Nên anh không thích tôi.”

Má ơi, logic kiểu gì kì vậy?

“Dê á? Tôi phải nhìn cô với ánh mắt dê cụ thì mới là thích cô sao?” Tôi hỏi lại.

“Đương nhiên à thế rồi, đàn ông mà, nhìn thấy gái đẹp mà không tí mắt thì sao gọi là đàn ông?” Tiểu Hy lí luận hùng hồn, “Anh không tí mắt nhìn tôi cho thấy anh không thích tôi, nói đi! Anh ghét tôi điểm nào?”

Chuyện gì thế này?

Tôi gãi đầu cười, “Không phải đâu, Tiểu Hy nghe tôi nói này, thực ra tôi có dê mà, trong lòng dê nhưng không thể hiện ra ngoài!”

“Thật không?”

“Thật mà.”

Tiểu Hy cười, liếc tôi một cái rồi ngồi thẳng dậy, “Lưu manh!”

... Có người ép người khác thành lưu manh thế này sao?

“A, Bảo, tôi hỏi anh.” Tiểu Hy đột nhiên hạ giọng ra vẻ thần bí nói, “Anh nói thật đi, anh còn thích Mạt Mạt không?”

Tiêu rồi! Câu hỏi này khó nhằn quá!

Câu hỏi này khó nhằn quá!

Câu hỏi của Tiểu Hy đúng là quả lựu đạn dưới nước, dù trả lời thế nào đều có thể gây ra hiệu ứng cánh bướm!

Tôi nói không thích, cô ấy có thể sẽ nói tôi giả dối, rất có thể sẽ kể lại cho Mạt Mạt nghe, nếu thế thì tôi và Mạt Mạt chắc chắn “game over”, có khi làm bạn bè cũng khó ấy chứ!

Phải biết rằng phụ nữ là như thế, dù đã chia tay với bạn trai cũ nhưng họ hy vọng bạn trai vẫn luôn yêu họ, dù họ đã kết hôn, nạo thai, sinh con, đặt vòng cũng vẫn muốn bạn trai cũ còn yêu họ...

Tôi nói thích ư? Thế cũng không được! Có thể Tiểu Hy sẽ nói cho Mạt Mạt biết, nhưng bây giờ Mạt Mạt có bạn trai rồi, nếu biết tâm ý của tôi sau này cô ấy sẽ tránh mặt tôi, thế thì tôi càng không có cơ hội.

Hơn nữa, nếu tôi nói thích thì Tiểu Hy sẽ không vui, thực ra tôi chẳng sợ cô ấy không vui với tôi, tôi chỉ sợ cô ấy trách Mạt Mạt, cô ấy sẽ giận Mạt Mạt chơi đùa cô ấy, Lại Bảo vẫn còn thích cậu, sao cậu lại kéo tớ đến xem mặt người ta...

Tôi nhìn thẳng vào mặt Tiểu Hy, nhất thời không biết nên nói gì, đúng là tiến thoái lưỡng nan.

“Sao đờ người ra vậy? Tôi hỏi anh đấy!” Tiểu Hy giục.

Trong tình huống này, thời khắc thử thách khả năng ứng biến của tôi đến rồi, cho đến hôm nay tôi vẫn hết sức khâm phục phản ứng tại chỗ của mình hôm đó.

Tôi đột ngột đứng phắt dậy, giơ tay chỉ ra ngoài cửa sổ hét lên:

“Nhìn kìa! Đĩa bay!”

Khi Mạt Mạt về phòng, Tiểu Hy đã cười đúng năm phút rồi, cười đến mức thở không ra hơi, Mạt Mạt vào phòng rồi Tiểu Hy vẫn cười, vừa cười vừa dứt quãng chào Mạt Mạt, làm Mạt Mạt giật cả mình.

“Tiểu Hy, cậu sao thế?”

Tiểu Hy nhìn Mạt Mạt, chỉ vào tôi, thở hỗn hển nói: “Đồ ngốc... ha ha ha... đồ ngốc...”

Tôi hơi ngượng nên không nói gì, Mạt Mạt rất tò mò cứ truy hỏi mãi.

Cuối cùng Tiểu Hy cũng thở được bình thường sau đó kể lại đầu đuôi chuyện vừa rồi, đến đoạn “đĩa bay” cả hai cùng phá ra cười.

Vừa cười, Mạt Mạt và Tiểu Hy lại vừa nhìn nhau, ánh nhìn có gì đó rất lạ. Không biết hai cô nàng này có ý đồ xấu xa gì với tôi đây?

“Ăn no chưa?” Nhân lúc họ đang vui, tôi chuẩn bị thu dọn chiến trường ra về. Dù gì cũng chả có nước non gì với Tiểu Hy, tôi về nhà sớm xem đĩa cho rồi.

“No rồi!” Tiểu Hy đập bàn “Chúng ta đi xem đĩa bay đi!”

Hai cô gái lại ôm nhau cười khúc khích.

Bực ghê.

“Phục vụ, tính tiền!” Tôi gọi cô bé nhân viên phục vụ đang đứng cười ở cửa phòng.

Phục vụ bước tới “Thưa anh, hóa đơn của anh đã được thanh toán ạ, là chị này.”

Tôi nhìn Mạt Mạt.

Cô nàng này chắc chắn là tranh thủ lúc vào nhà vệ sinh đã lén lút trả tiền rồi!

Nhưng hành động này của Mạt Mạt làm cải thiện ấn tượng của tôi về cô ấy, hóa ra cô ấy không định chặt chém tôi, lại còn tranh trả tiền nữa! Con gái như vậy... quá ít!

“Mạt Mạt, đi ăn cơm với anh sao có thể để em trả tiền chứ?” Tôi giả bộ khách sáo, lèn thò tay sờ ví, sướng quá, tiết kiệm được mấy trăm bạc.

“Không sao, em mời anh ăn cơm, anh mời bọn em đi chơi.” Mạt Mạt cười và đứng dậy, tiện tay cầm chiếc túi xách lên.

“Chơi gì cơ?” Tôi sững người.

“Chơi đĩa bay!” Tiểu Hy cũng đứng dậy cười, cô nàng này sao mà dai như đĩa!

Mặt Mặt bĩu môi, chỉ ra ngoài cửa sổ “Trời tối rồi, anh định làm gì? Về nhà chắc? Không có đời sống về đêm sao?”

“Ý hai quý bà là...”

“Karaoke!” Tiểu Hy búng tay đánh tách một cái.

Tôi lặng lẽ đứng dậy, tiện tay sờ ví, bụng nhớ đến bài hát Không gặp không về của Tôn Nam.

“Không cần đau khổ, là của anh có muốn chạy cũng không được, không cần đau khổ, không phải của anh có muốn có cũng không xong...”

Có khi bài hát này của Tôn Nam hát về tiền trong ví tôi hôm nay cũng nên...

Trong phòng karaoke, Tiểu Hy vẫn còn rất hăng, uống bia ăn bánh kẹo, làm một bài Ánh trăng trên cao, tôi và Mặt Mặt nhiệt tình vỗ tay.

Hát xong, Tiểu Hy ngửa đầu tu hết nửa cốc bia sau đó nhìn tôi và Mặt Mặt cười: “Này, anh cũng hát đi! Hôm nay hòng tôi không tốt lắm, nghe hai người hát vậy!”

Dù gì cũng là lần đầu gặp, vẫn nên “e ấp” một chút thì tốt hơn, thế là tôi nói mình không biết nên hát bài nào, thế này đi, hát mấy bài nhiều người hát ấy, Tiểu Hy chọn một bài cho tôi hát.

Tiểu Hy nhìn Mặt Mặt rồi lại nhìn tôi, “Hi hi, theo tôi thì hai người, Lại Bảo hát bài Có bao nhiêu tình yêu có thể tái hợp còn Mặt Mặt hát bài Sau này của Lưu Nhược Anh, quá hợp!”

Tôi lén nhìn Mặt Mặt một cái, trong ánh đèn mờ ảo, tôi cảm thấy Mặt Mặt biến sắc. Chi tiết đó khiến tim tôi đập nhanh mấy nhịp, câu này của Tiểu Hy sao có vẻ thâm ý sâu xa thế nhỉ?

Tiểu Hy đã chọn bài Có bao nhiêu tình yêu có thể tái hợp rồi đưa micro cho tôi, mỉm cười: “Bài này hợp ý anh chứ?”

Giai điệu vang lên, tôi cũng cảm thấy hơi buồn, có lẽ lời bài hát thực sự là những điều tôi muốn nói với Mạt Mạt chẳng?

“Thường trách mình rằng lúc đầu không nên như vậy, thường hối hận đã không giữ em lại, mấy năm qua anh sống không vui không buồn, chỉ là hình như thiếu đi sự tồn tại của một người...”

Tôi hát rất cảm xúc, thỉnh thoảng lại lén liếc nhìn Mạt Mạt, lúc đầu Mạt Mạt nghe rất bình tĩnh, sau ánh mắt dần trở nên mơ màng. Giây phút đó trái tim tôi như loạn nhịp, trước mắt đột ngột hiện lên hình ảnh cô thiếu nữ mặc váy liền thân màu xanh lam, tóc cột đuôi ngựa đó. Đó là mối tình đầu, là người tình trong mộng của tôi.

Hát xong, hình như tôi đã nhớ lại rất nhiều chuyện xưa, tôi quay đầu sang nhìn Mạt Mạt, Mạt Mạt cúi đầu không nhìn tôi.

Tiểu Hy có vẻ không để ý, mặc kệ Mạt Mạt, chọn tiếp bài Sau này rồi đưa micro cho Mạt Mạt.

Mạt Mạt hát thật.

“Sau này cuối cùng em cũng học được cách yêu, tiếc là anh đã biến mất trong biển người, sau này cuối cùng em cũng hiểu ra trong nước mắt, có những người nếu đã lỡ làng là sẽ không...”

Cô ấy cứ hát, tôi nhìn cô ấy, mắt Mạt Mạt nhòe ướn rồi bịt miệng bật khóc.

Như thế tiếng hát của Mạt Mạt đang kể chuyện, hối hận, cầu khẩn tôi. Chớp mắt đã từng ấy năm trôi qua, tôi đã từng nhớ Mạt Mạt, nhớ lại từng cử chỉ lời nói, từng nụ cười ánh mắt của cô ấy, Mạt Mạt chắc chắn cũng

thường nhớ đến tôi, cô ấy cũng nhớ lại, cũng sẽ hoài niệm, cũng từng hối tiếc, từng trách móc bản thân lúc đầu không biết trân trọng. Tôi tin rằng chúng tôi giống nhau.

Tiếng nhạc vang lên nhưng trong phòng lại yên lặng như chốn không người. Mạt Mạt không hát nữa, chỉ cúi đầu bịt miệng.

Tiểu Hy ngồi sát bên cô ấy, nhẹ nhàng an ủi, Mạt Mạt cũng nói gì đó, Tiểu Hy thở dài rồi lại ngồi xuống cạnh tôi.

“Cô ấy không sao chứ?” Tôi ra vẻ thâm trầm hỏi, thực ra trong lòng thì đang sượng rờn.

“Anh không sao chứ?” Tiểu Hy đột nhiên hỏi lại tôi.

“Hả? Tôi thì làm sao được?” Tôi hơi khựng lại.

“Không phải hồi trẻ hai người từng yêu nhau sao?” Tiểu Hy cười, dứt lời liền nhìn tôi đầy hàm ý, như đang xem tôi làm trò cười vậy.

Tôi chịu rồi, tóm lại là Mạt Mạt giới thiệu Tiểu Hy cho tôi, hay là Tiểu Hy đến giúp chúng tôi nối lại duyên xưa?

Lúc này nhạc đã dừng hẳn, trong phòng rất yên lặng, tôi cố nhẫn nhịn sự mất mát tình cảm, lau sạch vết máu trong lòng, bắt đầu đấu khẩu với Tiểu Hy, cũng muốn mượn đó làm phân tán sự chú ý của mình, đồng thời nhắc nhở mình đừng tự đa tình, bài Sau này của Mạt Mạt chưa chắc là hát cho tôi. Cảm giác này rất lạ, tuy biết những năm qua chắc chắn Mạt Mạt có người khác, nhưng cứ nghĩ đến chuyện cô ấy có người đàn ông khác, lại còn rất có thể đã làm chuyện đó với anh ta là tôi lại thấy khó chịu.

Tiểu Hy ngoái đầu nhìn Mạt Mạt một cái rồi quay sang nhìn tôi chăm chăm, vẻ mặt hoàn toàn thay đổi.

“Sao thế?” Tôi sửng ra.

Tiểu Hy lắc đầu, nở nụ cười như của bề trên, đột nhiên đổi giọng: “Anh việc gì phải giả bộ tươi cười.”

Một câu nói đánh ngay vào thân kinh của tôi, tôi bĩu môi “Việc gì cô biết rồi còn hỏi...”

Tiểu Hy cố tình hát bài Khi tôi biết hai người yêu nhau, nửa chừng thì điện thoại di động kêu nên chạy ra ngoài bắt máy.

Tôi và Mạt Mạt ngồi trong phòng, không nói gì với nhau, cô ấy lật tuyển tập bài hát, tôi uống rượu. Chai rượu vang trên bàn đã thấy đáy, hai két bia nhỏ cũng rỗng không, không biết là ai uống, uống lúc nào. Hình như tôi cũng uống khá nhiều, nhưng sao hôm nay tôi không có cảm giác say nhỉ?

Tiểu Hy quay lại, mặt mày hớn hở, đi thẳng vào phòng cầm túi xách của mình lên, nhìn Mạt Mạt nói: “Mạt Mạt, tớ có việc đi trước nhé! Chồng tớ từ Thượng Hải về rồi! Đang đợi tớ ở nhà...”

Thấy chưa, thế giới này là như vậy đấy, không phải tôi không hiểu thế giới thay đổi từng ngày. Có chồng rồi còn đi xem mặt, còn tôi? Vừa xem mặt đã trở thành kẻ thứ ba.

Tiểu Hy vừa nói ra tôi ngớ người, tuy lúc trước trong lòng cũng có chút nghi ngờ, nhưng dù thế nào cũng không thể nghĩ cô ấy đã có chồng. Tiểu Hy nói xong cũng giật mình, nhìn Mạt Mạt một cái, sắc mặt Mạt Mạt sầm xuống, lườm cô ấy một cái cháy mặt.

Tiểu Hy lè lưỡi: “Nói nhảm nói nhảm! Cậu tự xử lí đi Mạt Mạt, tớ phải đi thật đây!” Nói đoạn quay sang vẫy tay chào tôi “Bảo, liên lạc sau nhé, bye!”

Tôi cười khàn, cũng vẩy vẩy tay, nhìn Tiểu Hy nhanh nhẹn bước ra khỏi phòng.

Trong phòng liền trở nên yên lặng, chỉ có tiếng nhạc vang lên bên tai, tôi và Mạt Mạt ngồi chéo nhau, không khí rất kì lạ.

Tôi châm một điếu thuốc, hít một hơi rồi thở ra: “Phù...Mạt Mạt, thế này là thế nào?”

Cô ấy dán mắt vào màn hình, lắc lư theo điệu nhạc, giả vờ không nghe thấy.

Một thằng đàn ông mạnh mẽ như tôi đây sao có thể chịu được bị đám đàn bà con gái giễu cợt như thế? Tôi chộp lấy micro: “Mạt Mạt!”

“Hả?” Mạt Mạt giật mình đáp, mắt vẫn dán vào màn hình, không nhìn tôi, rõ ràng là cô ấy nghe thấy tôi gọi rồi.

“Chuyện này là sao?” Tôi cầm micro hỏi rất “rock”.

“Cái gì mà sao?” Ai ngờ Mạt Mạt lại giả ngốc.

“Tiểu Hy!” Tôi cao giọng.

“Tiểu Hy là bạn thân của em.” Mạt Mạt tiếp tục giả ngây.

Tôi xoay lại, ngồi ngay trước mặt Mạt Mạt, nhìn chăm chăm vào cô ấy. Mạt Mạt có tật giật mình, chỉ cúi đầu không nhìn tôi, tôi không biết cô ấy đang nghĩ gì, nhưng tôi hơi giận, giới thiệu một cô gái có chồng cho tôi, coi tôi là trò tiêu khiển chắc?

“Em đưa Tiểu Hy đến để thử anh à?” Tôi hỏi thẳng, không cho Mạt Mạt cơ hội nói nhăng nói cuội.

Mạt Mạt cúi đầu, giọng càng lúc càng nhỏ: “Không phải, Tiểu Hy muốn gặp anh.”

“Cô ấy gặp anh làm gì? Em nói đi, cô ấy gặp anh làm gì? Anh có cái gì đáng phải gặp sao?” Điên thật đấy, tôi đã biết ngay là có trò mèo mà, nhưng không ngờ trò mèo này lại lớn đến thế! Giọng tôi hơi lớn, dụi mạnh tàn thuốc vào chiếc gạt tàn trên bàn.

Mạt Mạt lặng lẽ ngẩng đầu nhìn tôi, khẽ mở miệng “Bảo, anh đừng giận, em không lừa anh.”

Tôi không giận, không những không giận mà còn đang sướng rơn! Rõ ràng Mạt Mạt đưa Tiểu Hy đến thử tôi, những điều này không có gì khó hiểu, tóm lại chỉ có một ý, đó là Mạt Mạt cố tình giở trò với tôi! Có một câu nói rằng, nếu một cô gái không thích bạn, cô ấy sẽ không bận tâm đến bạn dù chỉ một chút. Có thích mới quan tâm, quan tâm mới day dứt, day dứt mới không thể buông tay, không thể buông tay mới căng thẳng, căng thẳng mới giở mấy chiêu chỉ con gái mới dùng với bạn.

“Anh giận thật rồi.” Mạt Mạt cúi đầu, bộ dáng đáng thương như vừa phạm lỗi, và nó làm dậy lên trong tôi cái bản tính thương hương tiếc ngọc và tinh thần đạo đức cao quý tự coi mình là bạn của phụ nữ - đối xử với nữ giới phải ấm áp như mùa xuân.

“Anh không giận thật mà.” Tôi khẳng định lại lần nữa, “Anh chỉ tự hỏi, màn kịch tối nay rốt cục là em đưa Tiểu Hy đến xem mặt anh hay là Tiểu Hy thay em xem mặt anh?”

Quả nhiên Mạt Mạt giật thót vì câu hỏi này, ngẩng đầu dờ dẩn nhìn tôi không chớp mắt.

Một lúc sau mặt đỏ bừng, không biết là vì rượu hay là vì thẹn, tóm lại là tôi thấy đỏ. Mạt Mạt khẽ liếc tôi một cái, gương mặt nở nụ cười “Năm mơ.”

Chỉ trong phút chốc, lòng tôi như nở hoa.

Ra khỏi quán karaoke, tôi đứng bên lề đường xem giờ, đã hơn 11 giờ rồi. Đèn đóm xung quanh sáng trưng, bầu trời tối om, không khí rất là mờ ám.

Tôi nhìn Mạt Mạt, Mạt Mạt cũng nhìn tôi, tôi không hiểu ý tứ trong ánh nhìn ấy, nhưng chắc chắn là cũng có ý tứ gì đó. Trong sách viết, mắt người có thể nói chuyện. Nhưng ánh mắt Mạt Mạt lúc này đang nói tiếng ngoại quốc sao?

Dù thế nào, đây là một thời điểm quan trọng. Cô nam quả nữ, lửa gần rơm, màn đêm mờ lung, ánh đèn mờ ảo; ngẩng đầu nhìn trăng sáng, chân hồng rã sóng khơi, đào hoa đắm thắm sâu ngàn thước, một cảnh hạnh đỏ ló hoa đầu tường[6]...

[6] 4 câu thơ trong 4 bài thơ khác nhau, tác giả ghép thành một bài.

Tôi quay sang Mạt Mạt mỉm cười khẽ nói: "...Đi thôi, anh đưa em về." Không sai, tôi đã nói như vậy đấy, thả con săn sắt bắt con cá rô mà! Dê già phải giả bộ quân tử, cũng giống như sói dữ phải giả dạng bà ngoại mới lừa được cô bé quàng khăn đỏ vậy đó.

Mạt Mạt do dự nhìn tôi rồi lắc đầu. Lòng tôi ngập tràn sung sướng, tôi biết mà! Tôi biết mà! Tôi biết mà! Bình tĩnh! Bình tĩnh...

"Sao mà lắc đầu vậy em?" tôi ra vẻ ngờ ngác, trợn mắt quan tâm nhìn cô ấy.

Mạt Mạt đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt tôi: "Em tự về, không xa lắm, đi xe mười phút là đến."

Tôi cảm thấy sự việc hết sức nghiêm trọng, theo lý mà nói, mỗi tình đầu gặp lại sau bao năm xa cách, bây giờ chướng ngại vật Tiểu Hy đã tự

động biến mất, lại trong một đêm không trăng lặng gió như thế này, không xảy ra chuyện gì thì thật là không phải, nhưng Mạt Mạt nói vậy thì khác gì bảo tôi, tối nay hết trò rồi!

“...Em tự về không an toàn đâu, anh cảm thấy, anh sợ cái đó...” Tôi bắt đầu nhăng cuội.

Mạt Mạt bật cười: “Anh đưa em về mới không an toàn thì có! Đưa em đến nhà rồi đề nghị lên uống cái gì đó, Bảo, anh thôi đi, chúng ta quen nhau gần mười năm rồi!”

Cô ấy nói như thế tôi chẳng còn hy vọng gì nữa, xem ra Mạt Mạt rất hiểu mấy chuyện đêm khuya trai gái này, mấy trò mèo của tôi e là không thể xử lý được cô ấy.

Mạt Mạt nhìn tôi, lén cười một cái rồi nhưn mày ý bảo: Em còn không biết anh chắc.

Tuy có hơi không cam lòng nhưng tôi quyết định không làm những việc vô ích nữa, không làm ngọc nát thà giữ ngói lành, thôi thì đầu tiên cứ giữ quan hệ bạn bè trong sáng xem hiệu quả thế nào, dù gì ngoài thân phận tình yêu đầu vẫn còn mối quan hệ bạn học cũ nữa mà!

Mạt Mạt cười vẫy tay chào tôi, mở cửa một chiếc xe taxi chờ khách bên đường rồi quay đầu lại ra hiệu gọi điện thoại cho tôi, thấy tôi gật đầu mới lên xe.

Nhìn đèn đuôi xe càng ngày càng mờ, tôi thở dài, có cảm giác buồn bã như vừa mất mát thứ gì đó, tôi đi bộ vài bước trên vỉa hè, không thể ngăn được cảm giác thất tình giả đó, đột nhiên nhớ ra một anh em đồng cam cộng khổ liền rút máy ra gọi, bên đó lão Đường bắt máy trong tiếng nhạc ồn ã.

Nghe giọng nói phấn khích của lão Đường, có thể thấy cậu ta đã hoàn toàn thoát ra khỏi bóng tối của sự thất tình, lại còn phấn khởi bảo tôi cậu ta đang ở quán bar xyz nào đó, đã lấy được số điện thoại của một em tiếp thị bia...

Tôi liền từ bỏ ý định uống rượu chuyện trò với cậu ta, nói chuyện tâm tình với cái tên vô tâm vô tính ấy thì khác gì tự giày vò mình? Thế là tôi mắng cậu ta mấy câu rồi cúp máy, châm một điếu thuốc rồi đi bộ dọc bờ sông về nhà.

Đọc đường hát bài Người cô độc thật bất hạnh cũng không hiểu ra được điều gì, hoàn toàn không rõ tối nay Mạt Mạt và cái cô Tiểu Hy đó muốn gì ở tôi, rất nhiều tình tiết đáng ngờ nhưng cuối cùng chẳng có gì xảy ra cả, thế là thế nào nhỉ? “Hồng môn yến”, “Bắt – thả Tào Tháo” hay là “Mộng xuân khuê”?

Nếu không thì là tôi tự sướng thật sao?

Ai mà biết được? Trái tim phụ nữ như kim nơi đáy bể, có muốn mò cũng không xong.

Tôi nhớ một ngày vừa tốt nghiệp không lâu

Bạn gái gửi cho tôi một tin nhắn:

“Chúng ta vẫn chia tay đi!”

Tôi còn chưa kịp đau lòng

Bạn gái lại gửi thêm một tin nữa:

“Xin lỗi nhé, em gửi nhầm.”

Lần này có thể đau lòng cả thế rồi...

Ngày 15 tháng 8. Âm u.

KHI YÊU AI CŨNG LIÊU XIÊU

Lại Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Hai ngày liền Mạt Mạt không có động tĩnh gì, cô ấy không liên lạc với tôi, tôi cũng không liên lạc với cô ấy, tôi phải thừa nhận rằng tuy mình rất có tình cảm với Mạt Mạt, nhưng quá vồ vập không phải là phong cách của tôi, vừa mới gặp lại đã không ngừng quấy nhiễu sẵn đón, nhờ Mạt Mạt không có ý gì thật, thế thì chẳng phải tôi đã tự đánh vào mông mình hay sao?

Hai ngày nay trôi qua rất yên bình, dù gì vẫn chưa đến chỗ làm mới nên tôi rất thoải mái, xem phim đến đâu cả đầu, chơi game đến đâu cả ngón tay, uống bia đến nỗi đau cả bàn quang...

Sự việc có biến chuyển sau hai ngày, và chuyển biến đó khiến tôi bối rối không biết phải làm gì, kể đó vô cùng phấn khích, kể nữa chẳng hiểu mô tê gì và cuối cùng kêu khổ oai oái.

Khoảng mười giờ tối hôm đó, tôi đang ngồi trong phòng khách xem phim ma One missed call thì chuông di động vang lên làm tôi sợ đến nỗi hồn xiêu phách lạc.

Lấy hết dũng khí bắt máy, run rẩy “a lô” một tiếng, bên đó là giọng con gái, nghe rất quen nhưng rất khó nhận ra.

“Bảo, anh đang ở đâu đấy?”

“Anh ở nhà.” Tôi bối rối, giọng này nghe rất quen, nhưng tôi không nhận ra là ai, có điều gọi tôi là “Bảo” thì chắc không phải là người ngoài, chả lẽ bạn gái thời đại học của tôi cũng xuất hiện?

“Nói cho tôi biết địa chỉ nhà anh, sau đó ra cổng đón tôi, nhanh lên!”
Giọng nói bên đó rất gấp.

Tôi căng thẳng quá, có chuyện rồi! Thế là liền lập tức trả lời: “Được, nhà anh ở khu Hải Đường trên đường Nam Bình, anh sẽ ra cổng khu... à, khoan đã, em là ai đấy?”

Bên đó thở dài một tiếng về hết sức bất lực sau đó rít lên: “Tôi là bà Tiêu của anh đây! Tiêu Tiểu Hy!”

“Ờ.” Tôi vỡ lẽ ra, thảo nào giọng nghe quen thế, rồi lại hỏi: “Có chuyện gì à?”

Bên đó im lặng một lúc rồi lại gào lên: “Anh xuống cổng khu nhà của anh ngay lập tức cho tôi! Tôi và Mạt Mạt sẽ đến ngay!”

Cúp máy rồi, tôi không dám lơ mễ, nghĩ kiểu này chắc là có chuyện rồi.

Tôi ôm cây đợi thỏ ở cổng khu, không ngừng ngó nghiêng con đường trước mặt, nhưng sao tôi lại “heo” như vậy? Lời của phụ nữ mà cũng tin, phụ nữ có biết thế nào là đúng giờ đâu?

Tôi buồn dựa bao lâu với mấy anh bảo vệ ở cổng, hút ba điều thuốc, nửa tiếng sau cuối cùng cũng có một chiếc taxi đỗ ở cổng, Tiểu Hy và Mạt Mạt xuống xe, thấy tôi Tiểu Hy còn nhiệt tình vẫy tay nữa.

Đang định mắng hai cô nàng một trận thì bỗng thấy lạ, sao Mạt Mạt phải cần Tiểu Hy dìu chứ? Đợi đến khi hai cô gái lại gần tôi liền ngửi thấy mùi rượu, nhìn kỹ thì ánh mắt Tiểu Hy vẫn bình thường, không nghi ngờ gì nữa, Mạt Mạt uống rượu rồi.

Hỏi ra mới biết Mạt Mạt cãi nhau với người ta, trong lòng không vui đi uống rượu, sau đó cứ luôn mồm gọi Bảo ơi Bảo à, vừa khóc vừa gào,

Tiểu Hy hết cách đành phải đưa cô ấy đến chỗ tôi, coi tôi là cái phao cứu mạng...

Tôi như mở cờ trong bụng! Theo như Tiểu Hy nói thì rõ ràng là sau khi gặp lại tôi, Mạt Mạt vẫn vương tình cũ, coi tôi là chỗ dựa, nói thế này đi, nếu bạn không ngừng gọi tên một người khi say rượu, nếu không phải vì bạn yêu anh ta thì chắc chắn là anh ta nợ bạn rất nhiều tiền!

Người Mạt Mạt nồng nặc mùi rượu, cô ấy khẽ mở mắt, bị Tiểu Hy đẩy lại gần tôi, thấy tôi cũng không kháng cự, đưa hẳn vào người tôi.

Tôi giả bộ nói với Tiểu Hy: “Mạt Mạt không có bạn trai sao? Sao lại đưa đến chỗ tôi?”

Tiểu Hy bĩu môi: “Anh tưởng nó cãi nhau với ai?”

Lòng tôi trong thoáng chốc trải qua cả bốn mùa, vừa mới thấy tí nắng xuân đã bắt đầu tuyết rơi băng lạnh rồi...

“Tôi giao nó cho anh đây, Bảo, đừng bắt nạt nó.” Tiểu Hy trợn mắt nhìn tôi.

Tôi cười: “Cô ấy say thế này, nếu không bắt nạt cô ấy tôi thấy rất không xứng với tình tiết này đây.”

Tiểu Hy giơ tay ra vẻ định đánh tôi, lườm tôi một cái tóe lửa: “Tôi coi anh là người tốt đấy, anh mà làm gì Mạt Mạt tôi thiên anh đấy!” Dứt lời liền đưa tay xoa đầu Mạt Mạt rồi leo lên chiếc taxi này giờ vẫn chờ bên cạnh.

Tôi nhăn nhó cười vẩy vẩy tay với Tiểu Hy, Tiểu Hy cũng cười, vừa cười vừa nháy nháy mắt với tôi. Báo động! Theo thái độ vừa rồi của cô ấy thì bây giờ cô ấy không thể cười thân thiện và mờ ám như vậy được, nụ cười đó không dành cho tôi, chả lẽ là... Tôi liền cúi xuống nhìn Mạt Mạt,

Mạt Mạt vẫn nheo mắt dựa vào người tôi, một bàn tay nhanh chóng hạ xuống, mấy ngón tay vẫn còn giữ biểu tượng “ok”. Nghi ngờ ngập tràn lòng tôi, không thể phủ nhận một điều là chi tiết vừa rồi rất dễ khiến tôi đánh hơi thấy mùi mờ ám ở đây!

Tôi đưa Mạt Mạt vào khu nhà, người cô ấy lão đã lão đảo, tôi mượn ánh đèn hai bên đường quan sát cô ấy. Tôi nhanh chóng nhận ra rằng Mạt Mạt không say đến mức độ mà cô ấy đang thể hiện! Đây là kinh nghiệm, với những người coi uống rượu là một thú tiêu khiển như chúng tôi rất dễ nhận ra một người có uống được không, họ say thật hay say giả. Nhưng Mạt Mạt cũng không cần phải giả say đến tìm tôi chứ, mục đích của cô ấy là gì?

“Đây là nhà anh à?” Lúc vào thang máy, Mạt Mạt ngược đôi mắt dò dẫm, lững thững hỏi.

“Ừ.” Tôi giả bộ lạnh lùng, không nhìn cô ấy, để xem xem cô nàng này có thể làm được trò gì!

Mạt Mạt cố trợn mắt ngó nghiêng: “Thuê à? Bé thế.”

“Mua!” Tôi tự tin nói câu đó, “Vẫn chưa đến, đây là thang máy!”

“À, em bảo mà, bé thế này có năm cũng không xong.” Mạt Mạt tỏ vẻ hiểu ra vấn đề rồi lại tỏ ra ngạc nhiên, “Anh sống ở chỗ đẹp thế á? Lương của phóng viên giải trí cao vậy sao?”

Tôi cười thầm trong bụng, ha ha, lại còn giả say ư? Câu hỏi sao tỉnh táo quá vậy? Nhưng miệng vẫn trả lời “Làm gì có, anh là nô lệ nhà ở, đàn ông đều là nô lệ.”

“Tại sao?”

“Ban ngày là nô lệ trả góp nhà, ban đêm là nô lệ của phụ nữ.” Tôi cười, không buồn lấp liếm, chẳng nào Mạt Mạt cũng phải theo tôi về nhà, tôi chẳng cần tay vung chảo giả vờ làm thợ làm bánh ngọt chứ?

Mạt Mạt ngẩng lên nhìn tôi, nheo mắt cười hì hì: “Lưu manh!”

Đây không phải là mắng chửi, đây là mắng yêu! Các nhân vật nữ trong phim truyền hình khi mắng yêu bạn trai không phải đều như vậy ư? Xấu hổ đỏ mặt mắng: “Lưu manh, đáng ghét, chết đi, anh thật là xấu...”

Lòng tôi bắt đầu dậy sóng, Mạt Mạt làm thế này có khác nào tự dâng đến tận miệng không, nhưng không cần phải giả say chứ, nếu cô ấy yêu cầu thẳng thòi thì chắc chắn trăm phần nghìn là tôi sẽ đồng ý! Tất nhiên là sẽ thấy căng thẳng rồi, từ khi mua căn nhà này chỉ có mình tôi sống ở đây, nhiều nhất thì mấy anh em bạn bè tụ tập uống rượu xem đá bóng, tôi thực sự chưa bao giờ đưa một cô gái nào về đây. Lý do rất đơn giản, tôi chưa có ý định kết hôn, vì vậy không thích bám ai cũng không thích bị ai bám, có vấn đề thì giải quyết bên ngoài, khách sạn, nhà nghỉ ngập đường kia kìa, nhờ đưa cô nào về đảm bảo là hậu họa khôn lường, ít nhất nếu để người ta biết bạn sống ở đâu, bất cứ lúc nào cũng có thể ôm cây đợi thỏ, ngồi mát ăn bát vàng, há miệng chờ sung rụng rồi.

Các bạn hỏi, anh nói như vậy tức là lập trường của anh rất vững đúng không, vậy sao tối nay anh lại đưa Mạt Mạt về nhà? Để tôi nói cho bạn biết, tôi là một người lương thiện, gặp một cô gái đáng thương trợ trợ như vậy chắc chắn tôi sẽ rút đao tương trợ, lấy việc cứu người làm niềm vui. Đừng nói là Mạt Mạt cầu xin được đến nhà tôi, cho dù là đi trên đường gặp bà bầu nào đang ăn xin, tôi cũng sẽ đi đến thử xem người ta có bầu thật không, nếu thật thì sẽ vứt cho mấy hào! Hơn nữa Mạt Mạt là mối tình đầu của tôi, mối tình đầu luôn đẹp nhất...

À, có bầu phải phá thai thì không tính nhé.

Ra khỏi thang máy, khi đến cửa nhà tôi, đột nhiên Mạt Mạt vùng ra khỏi lòng tôi, đứng thẳng dậy lắc lư một chút rồi đưa tay chỉ vào mũi tôi, nói “Bảo, em nói cho anh biết, anh kéo em đến nhà ôn chuyện cũ thì được, nhưng đừng có giở trò bậy bạ đấy nhé.”

Tôi tức đến suýt rụng răng, ai kéo em đến cơ? Em tự dâng mình đến miệng anh, lại còn bảo anh không được ăn á? Em tưởng anh là Liễu Hạ Huệ[1] chắc.

[1] Liễu Hạ Huệ là một nhân vật lịch sử của Trung Quốc, tương truyền một đêm nọ khi ở cổng thành, ông gặp một cô gái không nhà không cửa, vì sợ cô bị lạnh, nên ông đã ôm cô gái trong lòng ngồi suốt một đêm mà không xảy ra điều gì bất chính.

“Em mà còn giả say nữa chắc chắn anh sẽ có cơ hội giở trò bậy bạ đấy!” Tôi nói thẳng luôn.

“Ai bảo em giả say?” Mạt Mạt hơi giận: “Em đang cố... cố gắng giữ tinh táo để anh khỏi có ý nghĩ không trong sáng chứ bộ!”

Tôi bấu môi, mở cửa vào nhà, Mạt Mạt vào theo. Tôi nghiêm túc nói: “Thay dép đi!”

Mạt Mạt cười cười le lưỡi, ngoan ngoãn tháo giày, thay đôi dép đi trong nhà tôi đưa cho cô ấy rồi vào phòng khách, ngồi lên sofa, ngoái đầu lại hỏi tôi: “Bảo, có rượu không?”

Mạt Mạt vừa nói thế tôi đã thấy kích động rồi. Vị tiền bối vĩ đại nào đã phát minh ra rượu vậy! Chỉ cần cô ấy say thật, chưa biết chừng tôi có thể làm chuyện tốt gì đó cũng nên! Tôi không nói nhiều mà phóng thẳng vào phòng ăn, lấy mấy lon bia trong tủ lạnh.

Mạt Mạt cầm một lon, vừa uống vừa nhìn ngó xung quanh. Ánh mắt lượn một vòng rồi trở về mặt tôi cười hình hích, tôi biết cô ấy đang vờ say,

nhưng tôi không biết cô ấy vờ say để che giấu điều gì hay là có mục đích gì.

“Bảo, hôm nay em muốn ngủ lại nhà anh.” Mạt Mạt đột nhiên nói.

Nói gì phí lời vậy! Nếu em tham quan xong định về anh còn không cho ấy chứ! Tôi gật đầu: “Em nói luôn nhưng đi.”

“Nhưng,” quả nhiên cô ấy nói thế thật, “Bảo, em thật sự không có gì với anh cả, anh hiểu không?”

Tôi có thể cảm thấy, trong lòng cũng thấy dao động, Mạt Mạt nhấn mạnh năm lần bảy lượt như vậy, chẳng lẽ cô ấy không có ý đó thật? Vậy cô ấy đến chỗ tôi làm gì?

Thấy tôi không nói gì, Mạt Mạt bật cười, đưa tay vuốt má tôi: “Bảo, em biết anh là người đàn ông tốt, nếu không em đã không tới đây.”

Đừng có mà chụp mũ anh! Tôi nghĩ bụng, tất nhiên không nói ra: Con người thay đổi theo thời gian! Tôi tốt bụng á? Đường Tăng khi ở Nữ Nhi quốc còn động tà tâm nữa là con lợn là tôi... khụ khụ! Thiên Bồng nguyên soái!

Tôi và Mạt Mạt ngồi trên sàn nhà uống rượu, tiếng ti vi vẫn mở, hai chúng tôi lững thững chuyện phiếm với nhau. Tôi không thể kiềm chế được không nghĩ bậy bạ, ngồi cạnh Mạt Mạt, tôi nhích lại gần cô ấy theo đơn vị milimet, miệng thì chuyện trò, cố gắng bịa ra đủ thứ chuyện cười chuyện lạ, tranh thủ lúc Mạt Mạt phá ra cười không chút phòng bị liền lấn tới, cho đến khi khoảng cách đã vô cùng vô cùng gần, tôi có thể nhìn rõ món tóc tơ rớt xuống cổ cô ấy.

Đúng lúc này, Mạt Mạt đột nhiên quay đầu lại, nhìn tôi chăm chăm, chúng tôi gần nhau đến nỗi đầu mũi sắp chạm vào nhau đến nơi! Khoảng

cách gần như vậy, hình ảnh cô ấy trước mắt tôi như hai hình ảnh trùng lên nhau.

Một giây, hai giây, ba giây. Ngồi đối diện nhau trong khoảng cách gần như bằng không này, thời gian như ngừng trôi, hơi thở mang mùi rượu của Mạt Mạt dường như đã khiến tôi nhớ lại nụ hôn đầu năm xưa...

Bỗng nhiên Mạt Mạt bật cười: “Anh làm mặt quỷ làm gì vậy?”

Tôi nghiêng đầu về phía sau, hơi bực bội nhìn cô ấy. Không nghi ngờ gì nữa, cô nàng vừa trêu tôi.

“Anh muốn hôn em hả?” Mặt cô ấy không đỏ ửng, thẹn thùng mà hoàn toàn thẳng thắn và có gì đó rất gian tà.

Hứng thú và dục vọng của tôi nhanh chóng hạ nhiệt sau câu hỏi ngốc nghếch của cô ấy.

“Em cố tình đúng không?” Tôi mất hứng ngồi nhích ra.

Mạt Mạt nhìn tôi mỉm cười, nhích lại gần, rồi gần thêm chút nữa! Rồi đột ngột bật dậy, chạy chân trần vào phòng ăn, vừa chạy vừa kêu: “Không nhìn được nữa! Đèn nhà vệ sinh ở đâu?”

...Tôi âm thầm khóc trong lòng, hic!

Đây chính là:

Gặp lại tình đầu lòng sung sướng

Uống rượu đùa vui chờ xuân đến

Đang định nối tiếp nụ hôn đầu

Hạnh phúc hủy trong nhà vệ sinh

Chỉ vào nhà vệ sinh thôi mà bao lâu không thấy cô ấy ra, cũng không nghe thấy tiếng động gì trong đó. Tôi ngáp ngừng đôi chút rồi đứng dậy, khẽ khàng ra khỏi phòng ngủ, đứng từ xa ngó nghiêng nhà vệ sinh. Cửa nhà vệ sinh chỉ khép hờ thôi! Tôi cố nhẹ nhàng nhất có thể, nhìn vào bên trong từ khe hở ở cửa...

Không cần phải coi thường tôi, tôi biết làm vậy là vô đạo đức, nhưng mọi người có thể hiểu thế này: Tôi là một phóng viên giải trí, lén lút vụng trộm là thói quen nghề nghiệp, cũng là yêu cầu công việc!

Mặt Mặt đứng trước gương trong nhà vệ sinh. Nhìn vào gương một lúc rồi đưa tay che miệng ngáp, nhe nhe răng, chỉnh lại đầu tóc, hai tay nâng ngực qua làn áo phông của tôi ngấm ngược ngấm xuôi, sau đó nhón chân xoay lại.

Tôi thất kinh, vội vội vàng vàng phi ra phòng khách, may mà dưới sàn trải thảm lông, có chạy nhanh một tí cũng không gây ra tiếng động lớn lắm. Mặt Mặt đi ra, đứng nhìn tôi một lượt, tôi cố tỏ ra thản nhiên, nhanh chóng tìm chủ đề nói chuyện để che lấp sự ngại ngùng và căng thẳng của mình.

Mặt Mặt ngồi xuống, nụ cười đầy thâm ý sâu xa: “Đừng giả bộ nữa, em nghe thấy rồi, Bảo này, bao nhiêu năm rồi mà anh vẫn cứ lén lén lút lút như ngày xưa ấy nhỉ?”

Một câu nói làm tôi mơ màng mất một lúc, trong đầu hiện lên vô số hình ảnh.

Nhiều năm trước, sau sự cố nộ hôn đầu, tôi và Mặt Mặt về cơ bản chính thức xác định quan hệ yêu đương, lúc đó Mặt Mặt vô cùng nhát gan e thẹn, thời gian sau đó, chúng tôi lén lút hẹn hò, ôm ấp hôn hít, Mặt Mặt hoàn toàn thuận theo tôi không chút giữ gìn, cô ấy chỉ có một yêu cầu với tôi, đó là phải bí mật quan hệ của chúng tôi trước tất cả mọi người, bề ngoài vẫn là bạn bè bình thường.

Bây giờ tôi trở thành một phóng viên giải trí, từng thấy rất nhiều nam nữ minh tinh sau một đêm hẹn hò ở khách sạn hay ở nhà riêng, trong cuộc họp báo ngày hôm sau vẫn có thể坦然 tuyên bố chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường. Trong khi vết cào trên người ngôi sao nam vẫn còn, vết hôn trên cổ ngôi sao nữ vẫn rõ ràng... Mỗi lần gặp phải những chuyện như vậy, tôi liền hết sức tự nhiên liên tưởng đến hồi trung học, cảm giác khi tôi và Mạt Mạt cố gắng che giấu mối quan hệ của mình rồi cười thầm.

Sau đó, chúng tôi bắt đầu nói đến những chuyện vô thưởng vô phạt trong quá khứ, rồi lại nói đến tình hình hiện nay. Tôi hỏi cô ấy sao lại đến Trùng Khánh, tôi tưởng cô ấy sẽ tìm việc ở Thẩm Dương.

Mạt Mạt lắc đầu: “Khi tốt nghiệp trung học, anh đá em, em đến Trùng Khánh học đại học, sau khi tốt nghiệp em ở lại tìm việc luôn.”

Khi Mạt Mạt nói “tôi đá cô ấy”, vẻ mặt và giọng nói đều hết sức bình tĩnh, nhưng tôi lại thấy rất lạnh lẽo.

“Em không thể vùi dập anh như thế được, nếu nói là đá thì là chúng ta đá nhau!” Tôi nghiêm túc biện luận “Lúc đó không chỉ chúng ta, bao nhiêu đôi xung quanh chúng ta có ai kiên trì được không? Không thi vào cùng một trường, không chia tay mới lạ.”

Mạt Mạt bĩu môi, trợn mắt nhìn tôi không nói gì.

“Vốn là thế mà! Khoảng thời gian cuối cùng, chúng ta bận chuẩn bị ôn tập, sau đó chẳng liên lạc gì nữa, em quên rồi à, anh đã gọi điện cho em!” Tôi tiếp tục cố gắng tranh luận, tuyệt đối không thể để mình gánh tội danh Trần Thế Mỹ được!

“Đúng, anh đã gọi cho em, hỏi em điền nguyện vọng gì, sau đó bảo em cố lên, cố gắng cùng thi vào một trường!” Mạt Mạt khẽ nói, vẻ mặt bắt đầu thay đổi, càng nói càng giận dữ, “Nhưng anh là thằng khốn! Nguyện

vọng của anh có phải là mấy ngôi trường anh bảo em không? Anh lừa em làm gì?”

Tôi sững người, đã mấy năm rồi, tôi sắp quên hết những chuyện đó rồi, thực ra lúc đầu hoàn toàn chỉ là hiểu nhầm, nguyện vọng của tôi là Havard, cô ấy cũng học theo tôi đi Havard, nhưng cô ấy đi trường “Đại học Havard ở Boston Mỹ” còn tôi đi “Học viện Phật giáo Cáp Nhĩ Tân”[2]...

[2] Ở đây tác giả chơi chữ, Đại học Phật giáo Cáp Nhĩ Tân viết tắt giống tên trường Havard trong tiếng Trung.

Thôi không đùa nữa, nguyên nhân thực sự là, lúc đầu đúng là tôi muốn đi nguyện vọng giống của Mạt Mạt, nhưng căng tay làm sao mà đọ được với ùi, cuối cùng tôi bị bố mẹ ép đổi nguyện vọng.

Bố tôi nói: “Con trai, chúng ta nên nghĩ rằng, con chính là kì tài luyện võ ngàn năm có một.”

Mẹ tôi nói: “Con trai, sau này con không làm bác sĩ thì cũng là luật sư.”

...

Có câu này không biết có nên nói không – Bố mẹ chính là sát thủ tình đầu! Mối tình đầu của vô số thiếu nam thiếu nữ đã bị hủy hoại trong tay những bố mẹ đôi bên như vậy!

Thôi quay lại chủ đề chính.

Mạt Mạt nói như vậy khiến tôi rất đau lòng vì lúc đầu tôi và cô ấy chia tay không có người nào phải thực sự chịu trách nhiệm, tất cả chỉ là vấn đề của khoảng cách. Khi bắt đầu vào đại học, tôi đúng là chưa từng liên lạc với Mạt Mạt. Không phải tôi chưa từng nghĩ đến chuyện đó, nhưng thực sự

không biết liên lạc thế nào, lại không thể gọi điện đến nhà cô ấy hỏi, thực ra có một thời gian, tôi thực sự rất nhớ Mạt Mạt. Lí do nhớ rất đơn giản cũng rất xấu xa. Đó chính là tôi luôn rất hối hận và giận dữ, chưa từng thực sự tiếp xúc ở khoảng cách âm với Mạt Mạt, từ đó dẫn đến việc tôi mang tấm thân trong trắng bước vào trường đại học.

Thực ra tình yêu chính là một ngôi trường đại học, trong quá trình trưởng thành của mỗi người đều sẽ học được rất nhiều thứ ở đó, nhưng thông thường, sinh viên một khi đã tốt nghiệp chắc chắn sẽ quay lại chữ trường mình chẳng ra cái gì!

Nói thật, tôi càng lúc càng hối hận lúc đầu rõ ràng có cơ hội mà không xử tươi cô ấy! Chắc chắn là nếu ngay từ thời trung học tôi đã có quan hệ xác thịt với Mạt Mạt, thì tối hôm đó chắc chắn sẽ không đơn thuần ngồi nói chuyện suông như thế, thông thường, bất kể nam nữ, nếu đã từng lên giường với nhau, hơn nữa lại có tình cảm, thêm vào đó đôi bên đều còn độc thân, không chịu sự trói buộc và xiềng xích của đạo đức, thông thường đều sẽ không bận tâm mà lên giường lần nữa. Làm gì có chuyện tôi bị Mạt Mạt dắt mũi như bây giờ!

Thực ra lúc đầu, tôi không chỉ có một cơ hội có thể khiến hai chúng tôi thất thân vào tay nhau, tôi rất hối hận vì lúc đó lại từ bi, mềm lòng kiểu cha sứ thế!

Đúng rồi, tôi bỗng nhớ lại, lí do khiến tôi hành xử như thánh nhân, không làm vấy bẩn sự trong trắng của Mạt Mạt chỉ có một chữ: Đau. Có câu: Ca nữ không biết nổi hận mất nước, thiếu nữ không biết nổi đau của đấng nam nhi.

Đó là một cuối tuần, là một cuối tuần thiên thời địa lợi nhân hòa.

Tối đó chúng tôi đi dạo, ăn vỉa hè, uống rượu, do tôi cực lực khuyến khích nên Mạt Mạt có uống một chút bia. Cơm no rượu say xong, Mạt Mạt

nói muốn tìm chỗ nào nghỉ, tôi nói nếu vậy vào kí túc xá của tôi đi, cuối tuần không có người.

No bụng xong người ta thường nghĩ đến chuyện xyz. Mạt Mạt không muốn lắm nên hơi do dự đồng thời nghiêm túc bảo tôi không được làm chuyện bậy bạ, tôi vội vàng đồng ý, chỉ trời đập đất thề thốt, Mạt Mạt mới chịu.

Cố nhân có câu: Khi đào hoa nở rộ, trong bóng đêm mập mờ, đàn ông mà nhịn được, thì lợn nái cũng biết trèo cây.

Trong phòng kí túc tối om của tôi, hôn nhau dài làm tôi cảm thấy mình chưa bao giờ hạnh phúc đến thế, nói thực trước kia kể cả lúc tự xử, bản thân tôi cũng không dám tưởng tượng mình sẽ ở bên một cô gái xinh đẹp như vậy trong hoàn cảnh này. Chỉ đơn thuần một chuyện đó thôi cũng đủ làm tôi cực kì kích động, cho rằng mình có thể lên núi cao xuống biển lửa vì cô gái đó... để nghĩ lại đã nhé.

Tôi và Mạt Mạt tách môi ra, nhìn nhau đăm đũa, ánh mắt tôi rực cháy như lửa, ánh mắt Mạt Mạt cuộn trào như nước. Điều đó như dự cảm, báo hiệu một đêm không phải là lửa làm nước bốc hơi thì sẽ là nước dập tắt lửa.

Tôi nhìn Mạt Mạt, cảm nhận rõ ràng mình càng ngày càng khó thở, bụng dưới càng lúc càng nóng bỏng, nhưng tôi cố kiềm chế, vẫn còn đang cố tạo không khí, từ khi bắt đầu hiểu chuyện nam nữ, không chỉ một lần tôi đã nghĩ, sau này mình phải cố gắng kiếm tiền, sau đó cưới một cô gái xinh đẹp làm vợ, sau đó trong đêm động phòng hoa chúc sẽ là một đêm hoàn mỹ nhất, lãng mạn nhất, có ý nghĩa nhất. Chỉ có điều bây giờ, tôi không thể đợi được đêm động phòng hoa chúc nữa rồi, nhưng tôi vẫn tin có thể để lại cho bản thân một hồi ức đẹp đẽ nhất về lần đầu tiên.

Khi cởi đồ, Mạt Mạt lại hơi kháng cự lần nữa, nhưng tôi đã là một con chim lửa rực cháy, động tác hoàn toàn không còn dụi dàng nữa, Mạt Mạt

cũng không có khí tiết thà chết không chịu nhục, thấy tôi khá là cố chấp, thái độ rất cứng rắn nên chỉ hơi chống lại chút xíu rồi cũng chẳng làm gì nữa.

Tuy ngực Mạt Mạt rất nhỏ, không hấp dẫn như những cô người mẫu trong ảnh, nhưng dù gì thì cũng là thật ở ngay trước mắt, đối với một thằng nhóc đang ở độ thanh xuân hormone quá nhiều như tôi thì chắc chắn là có còn hơn không.

Tất nhiên, trước khi tất cả bắt đầu, Mạt Mạt đã e thẹn và do dự hỏi tôi mấy câu theo lệ thường như tôi có yêu cô ấy không, có trân trọng cô ấy không, tất nhiên là tôi trả lời rất hoàn hảo, thề thốt đủ kiểu. Nếu nói hồi đó tôi có yêu cô ấy thật không, thú thực là tôi cũng không dám chắc.

Lý ra, đây đáng lẽ phải là một đêm vô cùng lãng mạn, cực kì đáng nhớ, thậm chí là rất có ý nghĩa giáo dục về giới tính thời kì đầu, nhưng vì cả hai bên đều là lần đầu, không có chút kinh nghiệm nào từ đó dẫn đến khó khăn trùng trùng, gian nan từng bước.

Thế là trên nền tảng hai người không ngừng tìm hiểu, thăm dò, không ngừng nắm vững những điều trọng yếu, không ngừng xin lỗi nhau, không ngừng cố vũ nhau, cuối cùng cũng đi đến được giai đoạn cuối cùng. Tôi và Mạt Mạt đã không còn mảnh vải che thân, ôm chặt lấy nhau. Hơi thở của Mạt Mạt rất gấp gáp, hai mắt nhắm chặt, không phản kháng cũng không hưởng ứng. Lúc đó Mạt Mạt rất trong sáng ngây thơ, rõ ràng là cô ấy vẫn còn rất xa lạ và sợ hãi một số linh kiện trên người tôi, cho nên trong quá trình ôm ấp sờ mó, hễ bất kì bộ phận nào trên người cô ấy chạm vào linh kiện của tôi là cô ấy liền ngay lập tức lùi ra.

Tôi nhớ lúc đó trong bóng tối tôi thở gấp, hỏi cô ấy một câu: “Sao thế? Em tránh gì vậy? Sợ à?”

Câu trả lời của Mạt Mạt nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Bóng.”

Câu nói đó tôi vẫn nhớ như in. Hơn nữa trong những ngày đêm về sau, trong vài lần tiếp xúc thân mật với con gái sau này, tôi không còn được nghe thấy từ ấy nữa. Lời tổng kết ngắn gọn ấy từ đó tuyệt tích trên giang hồ.

Tôi nghĩ động tác của tôi có hơi thô lỗ, trước viễn cảnh tuyệt diệu đó, mọi thứ mang tính lí luận đều bị ném sang một bên. Hơn nữa đã đến nước này rồi, hoàn toàn không có đường lùi nữa. Có lẽ lúc đó Mạt Mạt cũng biết điều đó, nên chỉ nhắm tịt mắt, mặc kệ tôi làm gì, căng thẳng đến nỗi toàn thân căng cứng, vẻ mặt đầy dằng dặc hiển tình yêu.

Tôi vụng về tách cô ấy ra, dựa vào những bài trong trí nhớ, chậm chạp đặt mình vào đó. Toàn thân Mạt Mạt run rẩy, bắt đầu nhích lên phía trên.

Tội cứ đẩy vào cô ấy lại nhích lên. Cho đến khi đầu Mạt Mạt chạm vào đầu giường, không còn đường lùi, cô ấy mới chịu thôi. Cô ấy khẽ nhíu mày, cắn môi, vẻ mặt như thể sắp hi sinh vì chính nghĩa ấy.

Thế là tôi bắt đầu. Bắt đầu một cách nhẹ nhàng, dò dẫm, thăm dò, không biết gì. Tôi nhớ từng đọc trong một cuốn sách viết, lần đầu tiên phải nhanh, một lần chọc thủng tuyến phòng ngự, chỉ làm bạn gái đau một chút, nếu cứ nhích từng tí từng tí một, thì bạn gái sẽ rất rất đau, sẽ làm cơn đau tăng lên gấp bội... cho nên tôi dồn khí vào đan điền, chuẩn bị đâm vào!

Tiếp đó là hai tiếng kêu thảm thiết. Một của Mạt Mạt, một của tôi.

Mạt Mạt kêu thì còn hợp lí, cũng rất là hàm hồ, tôi kêu rất to, vì tôi không có chút chuẩn bị tâm lí nào. Tôi làm sao mà biết lần đầu của con trai cũng đau như vậy? Cảm giác đó... đầu ngón tay nhét vào gọt bút chì ấy, đột ngột bị gọt hết lớp này đến lớp khác, đau đến nỗi tôi toát mồ hôi! Cơn đau mãnh liệt khiến tôi và Mạt Mạt gần như đồng thời tách ra, ngồi cách nhau

cả nửa mét, lại không dám ngồi thẳng vì sợ cụng đầu, hai đứa cứ ngồi nhìn nhau trong bóng tối.

Khóe mắt Mạt Mạt lấp lánh nước, chắc là cô ấy vừa khóc. Tôi không khóc, tôi đang há miệng nhe nanh.

Chuyện tiếp theo thực ra khá buồn cười, tôi và Mạt Mạt gần như cùng lúc cúi xuống kiểm tra phần dưới cơ thể mình, rồi lại cùng nhìn của đối phương, tiếp đến lại cùng lúc ngẩng đầu rồi bật cười. Không ngờ, đáng ra là một bộ phim về cuộc sống cỡ 18+, cuối cùng không ngờ lại biến thành phim Tết...

Chuyện sau đó thì không cần nói nhiều, vì cả hai chúng tôi đều bị nội thương, nên đành hẹn để hôm khác chiến tiếp.

Nhưng sau đó, tôi và Mạt Mạt không còn cơ hội thân mật với nhau nữa, sau đó là kì ôn thi đại học khắc nghiệt, rồi không học cùng trường, mỗi người mỗi nơi, hoàn toàn không có tin tức gì của nhau, thậm chí từ đó không còn bất kì liên hệ gì nữa.

Tôi thực sự không ngờ rằng, sau thời gian đại học và sau vài mối tình chết yếu, tôi lại gặp Mạt Mạt ở một thành phố khác, hơn nữa cảm xúc vẫn dạt dào như xưa! Thậm chí, bây giờ Mạt Mạt đang ở nhà tôi, mặc áo phong của tôi, chân trần ngồi trước mặt tôi uống rượu, trò chuyện, ánh mắt vô cùng mờ ám!

Nhưng điều khiến tôi hết sức bức bối là sau nhiều năm, con người không thay đổi nhiều, nhưng khoảng cách nhìn nhau lại thay đổi. Cho dù trước kia đã có vô số lần tiếp xúc thân mật, nhưng Mạt Mạt bây giờ rõ ràng là phòng bị nghiêm ngặt, tử thủ giữ thành.

Thực ra điều đó khiến tôi rất buồn bực.

Khi một cô gái từng nũng nịu trong lòng bạn, hôn bạn, cầm tay bạn, thậm chí từng gần bạn đến không thể gần hơn được nữa đột nhiên thay đổi thái độ với bạn hoàn toàn biến thành nguyên tắc bốn không – cái này không được, cái kia không xong, cái này không tốt, cái kia cũng không ổn, giống như là... rõ ràng là đồ của bạn nhưng bỗng dưng bạn không còn được sở hữu nó nữa vậy!

Thật là dày vò người ta mà!

Tiền bạc coi tôi là rác rưởi

Tôi cũng coi tiền bạc như rác rưởi

Đều là rác rưởi, ai thèm sợ ai!

Ngày 22 tháng 6. Năm

KHI YÊU AI CŨNG LIÊU XIÊU

Lại Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Chúng ta hãy ra khỏi quá khứ, trở lại hiện tại đi.

Tôi đưa khăn mặt và bàn chải mới cho Mạt Mạt, mắt nhìn cô ấy vào nhà vệ sinh tắm tấp, nói thật lúc cô ấy bảo muốn đi tắm, trái tim nhỏ bé của tôi bắt đầu lên tàu lượn siêu tốc, đây không phải là tín hiệu ư? Phim tình cảm không phải đều diễn như thế sao? Đến cảnh tắm rồi, cảnh “hot” còn xa nữa sao?

Mạt Mạt ăn vận chỉnh tề bước vào nhà vệ sinh, không vứt lại thứ gì bên ngoài, sau đó là tiếng khóa cửa, tiếp đó là tiếng nước chảy. Tôi bắt đầu hối hận, sao không lắp cửa kính trong suốt cho nhà vệ sinh chứ.

Tiếng nước chảy và tiếng hát khe khẽ lười biếng của Mạt Mạt làm lòng tôi rối như tơ vò.

Tôi ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, uống hai lon bia. Không biết vì tôi uống nhanh quá hay là vì con gái tắm rất lâu. Thực ra cũng có lúc lạ thật đấy, vì con gái bao giờ cũng tắm chậm hơn con trai. Dù cấu tạo cơ thể có khác nhau đến mấy nhưng cũng không dư ra bao nhiêu diện tích chứ.

Tôi rất muốn nhìn trộm, nhưng lí trí và đạo đức bảo tôi rằng không được!

Tôi nghe theo lời khuyên bảo của lí trí và đạo đức, vì đã thử vài lần, cửa nhà vệ sinh rất kín, không có khe hở.

Cho nên khi Mạt Mạt hé cửa, thò ra một cánh tay dầm nước, tôi ngồi trên ghế sofa trong phòng khách với vẻ quân tử ngồi ngồi, hai chân khép chặt.

“Này, anh có áo choàng mặc đi ngủ không? Hay là đưa em một bộ đồ của anh đi!” Mạt Mạt kêu lên.

“Để làm gì?” Tôi mừng run người, liên tục phát tín hiệu đây này!

“Em không cầm chắc vòi hoa sen, quần áo ướt hết rồi.” Mạt Mạt nói, “Cả chiếc Mp3 để trên bệ rửa mặt cũng ướt rồi, của ai vậy?”

Tôi muốn khóc quá, anh ở một mình, em nói xem là của ai?

Không có áo choàng, tôi đàn ông đàn anh, chuẩn bị cái đó làm gì, trước giờ tắm xong tôi toàn để trần chạy ra ngoài, như những người mẫu nam nổi tiếng thế giới sau cánh gà ấy.....

Tôi tìm một bộ đồ ngủ sạch đưa ra cánh tay thò ra một nửa đó, Mạt Mạt vừa cầm vừa tra khảo: “Có sạch không đấy? Giặt chưa?” Vừa nói vừa đưa lên mũi ngửi, “Tạm được.”

Thực ra với kiểu chà đạp này tôi rất muốn nổi giận, nhưng chỉ trong thoáng chốc tôi không còn bận tâm gì đến lòng tự tôn nữa, vì khi Mạt Mạt làm động tác đưa lên mũi ngửi, cánh cửa nhà tắm tất nhiên sẽ được mở rộng ra một chút, tôi cũng rất tự nhiên lần theo khe hở đó lén lút ngó một cái.....chết tiệt, tôi hận hơi nước!

Mạt Mạt nhỏ nhắn mặc bộ đồ ngủ của tôi trông rất đáng yêu, phải xắn tay áo lên hết cỡ và nhấc ống quần mới thò được tay chân ra, lại còn phải kẹp đồng quần áo vừa thay ra, nhón chân nhón tay, đúng là bộ dạng trẻ nít mặc đồ người lớn.

Tôi đang mê mẩn lén lút ngắm nhìn thì bị Mạt Mạt vấy nước đầy mặt, “Đừng bảo em là hàng ngày trước khi đi ngủ anh không tắm đấy nhé, vệ sinh sạch sẽ đi!”

Bảo tôi đi tắm ư? Không phải chứ? Không được rồi, xấu hổ quá, thảng thẩn quá.....

Chỉ hai phút sau tôi tinh tươm sạch sẽ bước ra khỏi nhà vệ sinh, người thơm nức mùi sữa tắm, chạy khắp phòng tìm nữ chính trong cảnh nóng sắp diễn.

Trong phòng khách, Mạt Mạt ngồi ôm gối, uống từng ngụm bia nhỏ, cúi đầu lật giở một cuốn tạp chí trên thảm trải sàn, mái tóc dài còn ướt xõa xuống.

Tôi bước đến ngồi cạnh cô ấy, không nói gì, liếc nhìn cuốn tạp chí dưới đất, toàn mấy mỗi tình đau khổ ấu trĩ như vừa tốt nghiệp đã thất tình, nhưng Mạt Mạt xem rất chăm chú, biết tôi ngồi xuống mà chẳng buồn nhìn tôi một cái.

Sự ăn khớp vô cùng quen thuộc này lâu lắm rồi tôi mới cảm nhận được.

Rất lâu sau, Mạt Mạt gấp tạp chí vào, ngẩng đầu dờ dẩn nhìn bức tường phía trước. Tôi và cô ấy ngồi trên thảm, im lặng một lúc.

Con người đúng là động vật có cảm xúc. Sau khi tôi nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, rất nhiều khoảnh khắc ở bên Mạt Mạt, tôi bỗng cảm thấy, thực ra bản thân mình rất thích Mạt Mạt, trước kia thích, bây giờ cũng thích! Giây phút này, dưới tác dụng xúc tác của hồi ức, tôi cảm thấy Mạt Mạt chính là người mà tôi muốn có, tôi rất yêu cô ấy!

Tất nhiên, suy nghĩ ấy cũng xuất phát từ nền tảng mấy mỗi tình thất bại thời đại học của tôi, Khổng Tử và chúa Jesus đều từng nói “Tình đầu

đẹp vô cùng”, câu này quá đúng, vì sau mỗi tình đầu với Mạt Mạt, con đường tình cảm của tôi luôn ngập tràn chông gai thác ghềnh, núi non trùng điệp, vực thăm hố sâu.....

Tất nhiên, nếu tôi không gặp lại Mạt Mạt, có lẽ cả đời này tôi cũng sẽ không có cảm xúc và suy nghĩ này, nhưng giây phút này Mạt Mạt đang ở trước mặt tôi, không cần phải nghi ngờ tâm trạng này, cảm xúc này chắc chắn sẽ đến theo.

“Này, mấy năm nay, có phải em luôn hận anh vì chuyện này không?” Nhìn Mạt Mạt, tôi thấy mềm lòng.

“Hả?” Mạt Mạt ngẩng đầu, vẫn chưa thoát ra khỏi suy nghĩ của mình, vẻ mặt ngờ ngác, “Gì cơ?”

“Anh nói, có phải vì chuyện sau tốt nghiệp anh không liên lạc với em, cho nên em luôn hận anh không?” Tôi phập phồng hỏi, cảm thấy câu hỏi của mình có tí đồ thêm dầu vào lửa.

Không ngờ Mạt Mạt lại cười, kiểu cười giễu cợt cố tình nặn ra: “Có đến mức ấy không? Hận anh á? Lại còn hận nhiều năm thế à? Bộ em không muốn sống nữa sao?”

Tôi vội vàng cười phụ họa, “Không hận thì tốt, không hận thì tốt.”

“Ai bảo không hận?” Mạt Mạt lại đột nhiên biến sắc, cô ấy kêu lên rồi thuận tay ném lon bia rỗng vào đầu tôi, “Đổi lại là anh, anh không hận em chắc!”

Tôi bị ném bất ngờ đến ngớ người ra, đau thì không đau, chỉ là quá đột ngột, hơn nữa trong lon bia còn vài giọt bia, mấy giọt bia kia vừa khéo lại bắn vào mắt tôi. Mắt liền đau rát, theo bản năng tôi cúi xuống, lấy tay dụi mắt, nhăn nhó mặt mày.

Một bàn tay bỗng đỡ hai vai tôi, rồi một giọng nói căng thẳng vang lên: “Sao thế? Anh đau lắm à? Không sao chứ?”

“Không sao, không sao, không đau, không đau”. Tôi nhắm mắt, xoa tay ra vẻ độ lượng, trong lòng sượng rợn! Chuyện này nói lên điều gì? Nói lên rằng trong lòng Mạt Mạt vẫn có tôi, vẫn quan tâm tôi...Tôi đang tự sượng thì một vật cứng đập vào đầu tôi, tôi không thể mở mắt ra được, nghe tiếng động thì Mạt Mạt đã đứng dậy, lưng tôi ăn một đập.

“Không đau này!”

“Em!”

“Đáng đời! Cứ coi như là em báo thù cho mỗi tình đầu của mình đi!”

Nghe tiếng bước chân xa dần, trong đám xanh đỏ tím vàng trước mắt mình tôi chợt hiểu ra, cô nàng này đến để báo thù cho mỗi tình đầu của mình, báo thù tôi!

Khi mắt tôi trở lại bình thường, phòng khách đã chẳng còn ai, tôi đứng dậy tìm Mạt Mạt, cuối cùng tìm thấy con mồi trong phòng ngủ. Mạt Mạt đã chui vào chăn, chỉ lộ đầu ra cười với tôi, vẻ rất đặc ý.

Tôi bốc hỏa, sầm mặt bước tới trèo lên giường, đưa tay kéo chăn.

Mạt Mạt hét lên: “Anh làm cái gì đấy? Cướp của à?”

Tôi tức xì khói: “Đây là nhà anh! Đây là chăn của anh!”

Thái độ Mạt Mạt rất kiên quyết, hai tay nắm chặt cái chăn, đè cả nửa người lên một mép chăn, hung hãn gào vào mặt tôi: “Bảo! Anh bỏ tay ra ngay! Anh tưởng em không biết anh nghĩ gì hả! Anh thôi ngay cái ý nghĩ đập chung chăn rồi thừa cơ sàm sỡ em đi!”

Tôi...

Tôi thả tay ra, trợn mắt gào lên: “Suýt chút nữa là em làm mù mắt anh rồi biết chưa? Anh mà thèm sàm sỡ em à! Tối nay anh mà động vào em thì anh là đồ khốn nạn!”

Mạt Mạt không kéo chân nữa, đặc ý hất đầu: “Tự anh nói đấy nhé!”

Tôi sửng người, nhìn bộ mặt tươi cười hơn hở, nháy mắt nháy mũi của Mạt Mạt, tôi chột hiều ra...mẹ nó chứ! Tôi lại trúng kế của con nhỏ này rồi!

Tôi giận điên, nằm lên giường, Mạt Mạt vẫn kiên quyết không cho tôi đắp chăn.

“Anh ngủ sofa.”

“Đây là nhà anh! Sao anh phải ngủ sofa?” Tôi trợn mắt.

“Chính vì đây là nhà anh, em là con gái mà.” Mạt Mạt cười, điệu bộ như đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Tôi ghen họng, thở hồng hộc đi ra ngoài phòng ngủ, đi được mấy bước lại quay lại: “Này, Mạt Mạt, nếu nói vậy thì khi anh đến nhà em, em sẽ ngủ sofa đúng không?”

“Vẫn là anh ngủ sofa!” Mạt Mạt không nhìn tôi nữa mà rúc trong chăn, xòe tay ra ngắm móng tay. Hành động này rõ ràng là khiêu khích mà!

“Sao lại là anh?” Tôi gần như gào lên.

“Vì đó là nhà em, và em là con gái!” Mạt Mạt đã nhắm mắt, chuẩn bị quay đi, “Tắt đèn hộ em.”

...Ai bảo phụ nữ là quần thể yếu đuối? Ai hô hào nam nữ là bình đẳng hả?

Ôm một bụng giận dữ, tôi nằm trên ghế sofa lăn qua lăn lại mãi mà không ngủ được.

Mặt Mặt càng ngày càng khiến tôi khó hiểu, vì biểu hiện của cô ấy cả ngày hôm nay rất mâu thuẫn, lúc buông thả, lúc e thẹn, lúc gợi cảm, lúc đáng yêu, lúc dã man, lúc dịu dàng, lúc như Diệu Ngọc chồn lêu xanh, lúc như Diệt Tuyệt sư thái...

Cô nhóc này chắc không bị thần kinh phân liệt chứ? Nếu không sao càng nhìn càng thấy giống người có hai tính cách vậy?

Dù thế nào thì tôi vẫn nghĩ Mặt Mặt có việc gì đó giấu tôi. Hoặc không nên nói vậy, không thể gọi là giấu được, bây giờ tôi chẳng là gì của cô ấy cả, nhiều nhất là một người bạn, cô ấy chỉ không muốn cho tôi biết mà thôi.

Thôi bỏ đi bỏ đi, ngủ thôi, thôi kệ cô ấy có việc gì, cô ấy không nói thì tôi không hỏi, đỡ tự chuốc phiền phức vào người!

Nhưng, gặp lại là tình cờ thật sao? Cứ như vậy gặp lại, sau đó hẹn ăn cơm, sau đó mấy ngày thì giả say đến nhà tôi, rồi cuộc cô ấy có ý gì? Vẫn còn thích tôi ư? Hay đến tìm tôi lánh nạn? Muốn chuốc say tôi rồi lấy sạch đồ đạc trong nhà ư? Lẽ nào...cô ấy muốn nhân lúc tôi say, cắt thận của tôi đem đi bán? Bây giờ các bộ phận cơ thể người rất có giá ở chợ đen...

Không thể nào! Đừng nghĩ lung tung nữa, chuyện đến đâu hay đến đó, ngủ thôi! Đẳng nào sáng mai cô ấy đi, cứ coi như không có chuyện gì xảy ra là xong! Theo mình về nhà mà không chịu thân mật với mình một tí, mình còn ở đây mà suy với luận cái nỗi gì?

Đúng! Đi ngủ, nghĩ nhiều thế không mệt sao? Mai hễ trời sáng, cô ấy đi đường cô ấy, tôi đi đường tôi, muốn thì làm bạn sau này liên lạc, không muốn thì cứ coi như một giấc xuân mộng đi! Có cái gì đâu!

Ngủ đi.

Ngủ đi

Ngủ đi.

Nhưng, tóm lại là cô ấy giấu tôi chuyện gì nhỉ?

...Ôi trời ơi! Cứu tôi với!

Căn phòng chìm trong bóng tối, phòng ngủ gần đó vang lên vài tiếng động, chắc đó là tiếng nói mơ ú a ú ớ của Mạt Mạt, khiến tôi cứ nghĩ mình đang mơ.

Cần phải nói rõ, từ lúc Mạt Mạt theo tôi về nhà đến giờ đã xảy ra rất nhiều chuyện, đốt cháy tôi rồi lại dập tắt tôi hết lần này đến lần khác, mấy lần suýt chút nữa là xong việc, điều đó khiến tôi vô cùng vô cùng mệt mỏi.

Tin rằng nhiều anh em đồng cảm với tôi, cứ đánh lửa rồi lại tắt đi vài lần như thế, đừng nói là người, xe cũng không chịu được ấy chứ. Lúc này bụng dưới của tôi trương lên rất đau, đau đến nỗi không thể thoải mái trở mình và ngồi dậy được nữa.

Tôi biết lúc này tôi đang ở trong tình trạng nào, mà tình trạng này chỉ có một cách giải quyết. Thế là tôi rón ra rón rén đứng dậy, lại gần phòng ngủ, ghé tai vào cửa phòng nghe ngóng một lúc rồi mới chạy vào phòng vệ sinh, đóng cửa, tụt quần, sử dụng một tư thế khá là thoải mái – đừng nói thẳng thế chứ. Xin hãy gọi hành vi này là một nghệ thuật. Độc tấu đàn ống.

Đúng vào lúc tôi quên mình nỗ lực diễn tấu thì tiếng gõ cửa nhà vệ sinh vang lên.

Chuyện này cũng tại tôi, quá trình diễn ra vô cùng khốc liệt, nhưng kết quả cứ chậm trễ mãi chưa chịu đến, dẫn đến việc tôi hoàn toàn không để ý

gì đến tình hình bên ngoài, hoàn toàn không nghe thấy tiếng mở cửa phòng ngủ, tiếng bước chân.

Nhưng có một điều có thể khẳng định, đó là Mạt Mạt âm thầm tấn công, cô ấy không định để tôi phát giác!

Chẳng lẽ ngay từ đầu Mạt Mạt đã liệu được, sau khi kích thích tôi xong, tôi nhất định sẽ tự mình giải quyết ư? Cho nên cô ấy căn đúng thời gian ra xem tôi mất mặt ư?

Chắc là không đâu? Trái tim phụ nữ chắc không độc đến mức đó đâu!

Shit, không có thời gian nghĩ mấy chuyện đó nữa rồi, giải quyết vấn đề trước mắt trước, Mạt Mạt ở ngay bên ngoài cửa nhà vệ sinh rồi!

“Bảo, anh ở trong đó à?” Mạt Mạt cất tiếng.

Hình như tôi bị ảo giác? Sao nghe giọng Mạt Mạt cứ như đang cố nín cười thế nhỉ?

Tôi không thể ra ngoài trong tình trạng này! Trong lúc 12 giờ thế này, mặc quần đùi cũng không thể che giấu được, tôi cắn răng, nhanh chóng kéo đàn, cuối cùng mặt ngời rục rỡ như hoa đào, trong màn tuyết trắng rệu rần ly.

Tôi thở dài một cái rồi bắt đầu tìm giấy vệ sinh.

Nhìn quanh một vòng tôi phát hiện ra một sự thật đáng sợ, trong đầu vang lên một giọng nữ ngọt ngào mà nguy hiểm.

“Xin lỗi quý khách, giấy vệ sinh quý khách đang tìm tạm thời nằm ngoài vùng phục vụ...”

Hiểu ra vấn đề, tôi càng kinh hãi!

Lúc này ăn uống trong phòng khách, Mạt Mạt không cần thận làm rớt bia, tôi lấy giấy trong nhà vệ sinh ra lau thảm.

Bất cần quá! Quả là bất cần!

“Anh vẫn chưa xong à?” Mạt Mạt quá nham hiểm!

“Xong rồi!” Tôi gằn như gằn lên.

Vừa buồn vừa giận, hôm nay đúng là ngày xui xẻo nhất của tôi!

Không còn cách nào khác, tôi đành kiễng chân, lau rửa qua loa trong bồn rửa tay, luống cuống một hồi còn làm ướt cả quần đùi nữa.

Tôi cúi đầu mở cửa, không nhìn Mạt Mạt.

Tôi biết Mạt Mạt đứng ngay trước mặt tôi, tôi đang chăm chú ngắm nhìn đôi bàn chân trần của cô ấy. Cô ấy đánh móng chân màu trong suốt, hai ngón chân cái cong cong, động tác đó cho tôi biết, cô ấy đang cố nín cười.

“Sao anh lại ra thế này?” Mạt Mạt khoa trương nói: “Anh nhìn mình xem, Bảo, anh nói thật đi, có phải thận anh...”

“Thận cái con khi!” Tôi điên tiết bật lại, “Tôi bị sỏi tiểu, được chưa?”

Mạt Mạt phi như bay vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại, tiếp đó trong ấy bùng lên một tràng cười làm tim tôi tan nát.

Tôi bước đến cạnh ghế sofa, toàn thân rã rời, đổ ụp cả thân mình lên sofa rồi cầm cái đệm tựa úp lên đầu mình, vùi mặt thật sâu vào thành sofa...

Đêm nay thực là một đêm đau khổ, cái nên xảy ra thì không xảy ra, cái không nên xảy ra thì xảy ra hết lần này đến lần khác.

Có lẽ tôi không ngủ, nhưng sau đó cũng không tỉnh táo lắm, tóm lại là mơ mơ màng màng một hồi trời đã sáng.

Khi tôi mở mắt thực sự có cảm giác hồn xiêu phách tán, gương mặt của Mạt Mạt gần ngay gang tấc, hai tay cô ấy chống cằm, cười tươi roi rói như nắng mùa xuân nhìn tôi.

Tôi giật mình bật dậy rồi mới hoàn hồn, thở dài một cái rồi liếc Mạt Mạt, cố ra vẻ lạnh lùng hỏi: “Em dậy rồi à?”

Hừ, tôi vẫn còn nhớ mối thù tối qua đấy!

Mạt Mạt cười hi hi, không nói gì chỉ nhìn tôi.

“Em...em lại muốn làm gì nữa?” Tôi bắt đầu thấy căng thẳng, bị Mạt Mạt chơi cho mấy võ sợ rồi, sức mạnh của xã hội thật là to lớn, có thể biến một cô gái ngây thơ thành một hồ ly tinh thế này.

Mạt Mạt nghiêng đầu nhìn tôi, rồi đột ngột lao tới, hai tay ôm cổ tôi, hôn chụt một cái lên má tôi!

Quả này tôi chịu rồi, phản ứng đầu tiên của tôi là: Lại có âm mưu gì đây?

Hôn tôi xong, Mạt Mạt liền lập tức thả tay ra, cô ấy đứng dậy, hờn hờ nhìn tôi, nghiêng đầu nói: “Bảo, em biết anh mà! Chắc chắn không thành vấn đề!”

“Cái gì không thành vấn đề?” Tôi chẳng hiểu mô tê gì.

“Anh đó! Anh là người tốt!” Mạt Mạt cười tươi như hoa, “Một đêm bình yên chứng minh rằng mấy năm qua anh không hề thay đổi, thích ra vẻ buông thả bất cần nhưng thực ra vẫn là một người đàn ông gan bé.”

Tôi trợn mắt: “Anh gan bé á? Em bảo anh gan bé? Mạt Mạt! Em có biết trước mặt đàn ông không được phép nói một số lời không? Riêng chữ “bé” đã là đại kị của nam giới rồi, em lại còn thêm chữ gan bé. Ý em là sao? Hay là anh to gan một lần cho em xem nhé!”

Mạt Mạt thấy tôi kích động như vậy cũng không sợ hãi, vẫn cười tươi rói: “Anh bực cái gì, ý em không phải thế, không phải anh gan bé, anh là chính nhân quân tử.”

Nghe câu này tôi thấy dễ chịu tí chút, nhưng mặt vẫn lạnh như tiền.

“Bảo, em không có ý khác thật mà.” Mạt Mạt vẫn giải thích, “Anh thế này em rất vui, thật đấy! Trước kia hồi chúng ta ở bên nhau ấy, anh làm em rất yên tâm, bây giờ anh cũng không thay đổi, thật tốt.”

Tôi ngờ ngạc: “Anh làm sao mà khiến em yên tâm?”

Mạt Mạt tươi cười bước lên một bước, ngồi xuống sofa: “Anh quên rồi à? Lúc chúng ta hẹn hò, suýt chút nữa đã như thế rồi, nhưng em không ngờ anh còn nhỏ như thế đã biết thương bạn gái rồi, anh không...”

Tôi á? Thương...bạn gái?

“Mấy năm nay em luôn nhớ đến chuyện đó, bây giờ con trai như anh quá ít, anh rất tôn trọng con gái, sợ em hối hận, anh liền không ép em nữa. Anh biết không? Tiểu Hy cũng biết chuyện này, cô ấy thấy không thể hiểu nổi.”

Mạt Mạt vừa nói vừa nghiêng đầu, ánh mắt sáng lấp lánh như đang nhớ lại chuyện cũ.

Nhưng tôi hiểu rồi!

Mặt Mặt coi tôi là quân tử! Tưởng hồi đầu tôi không hoàn thành bước cuối cùng là vì cô ấy đau, hoặc sợ cô ấy hối hận! Xem ra kí ức của Mặt Mặt có chút nhầm lẫn, chẳng lẽ cô ấy quên là lúc đó tôi cũng kêu đau sao?

Khoan khoan, có lúc kí ức của con người rất dễ đùa cợt với chính họ, rất dễ nhiều năm sau, dựa theo ý muốn của bản thân thêm mắm thêm muối, vậy lẽ nào là kí ức của tôi nhầm lẫn? Tóm lại là tôi hay Mặt Mặt nhớ nhầm đây?

Thôi bỏ đi, bạn xem Mặt Mặt cười tươi như hoa mùa xuân, ấm áp như nắng mùa hạ thế này, chắc chắn cô ấy đang đắm chìm trong những hồi ức thuộc về cô ấy, hơn nữa trong hồi ức của cô ấy tôi là một người tốt, chuyện này rất tốt mà!

Thế là tôi cười với Mặt Mặt.

“Tôi qua ban đầu em cũng rất lo lắng.” Gương mặt Mặt Mặt rạng ngời, cô ấy đứng dậy, vươn vai một cái, “Bây giờ em chẳng lo tí nào nữa.”

...Ý cô ấy là sao?

Tôi dậy đánh răng rửa mặt, ăn mặc chỉnh tề.

Mặt Mặt đã chuẩn bị xong từ lâu, về mặc này chắc con gái có thiên chất, trước khi tôi dậy cô ấy đã làm xong đầu vào đấy hết cả rồi.

So với hôm qua, hôm nay Mặt Mặt có hơi khác, cô ấy không trang điểm. Nói thực, không trang điểm Mặt Mặt trông càng xinh hơn, rất trong sáng, thuần khiết.

Thực ra tôi rất ghét con gái trang điểm, nhất là trang điểm đậm.

Tôi luôn cho rằng, trang điểm là thủ đoạn tự hủy hoại mình mà phụ nữ sau ba mươi lăm tuổi mới đáng làm.

Tuổi trẻ, tuổi trẻ chính là tài sản, làn da của bạn, tất cả linh kiện trên mặt bạn đều đang ở giai đoạn đẹp đẽ nhất, là lúc chúng tỏa sáng nhất trong đời bạn, bạn việc gì phải dùng đủ thứ hăm bà lằng chát lên chúng, che lấp chúng?

Sửa lông mày, tốt thôi, xoa kem dưỡng da, rất bình thường, kể cả uốn mi cũng là để cho đẹp, nhưng tôi luôn có thể thấy rất nhiều cô gái trẻ bôi vẽ đủ thứ lên mặt mình, trông như diễn viên hát Kinh kịch ấy, hoặc chát thêm bột phấn, cứ như biến mặt thành đồ ăn vậy, thế thì kinh khủng quá, khiến mình già như ba mươi lăm hoặc hơn thế nữa, quá là khủng khiếp.

Đợi đến khi những cô bé này hơn ba mươi tuổi, trên đường gặp người quen, nghe người quen khen ngợi: “Oa, cậu chẳng già đi chút nào, trông giống hệt như mười năm trước.” Những cô bé đã trở thành phụ nữ này liền rất vui, liền cười tí mắt, liền cảm thấy mình xinh đẹp trời sinh, không hề thay đổi, trường sinh bất lão, thực ra mười năm trước họ đã như vậy rồi, đương nhiên không già đi.

Cho nên khi Mạt Mạt để mặt mộc, thanh thoát trong trẻo đứng trước mặt tôi, tim tôi lại bắt đầu bay bổng.

Mạt Mạt đứng trước mặt tôi, vẫn còn đang đắm chìm trong niềm vui vì hành vi quân tử của tôi, đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt dâm tà của tôi, ánh mắt dờ dẩn nhìn cô ấy liền nhướn mày: “Này! Anh nhìn cái gì đấy? Anh đang nghĩ gì vậy?”

Tôi hoàn hồn, vội vàng lắc đầu rồi rít: “Không có, ...chúng ta đi ăn sáng đi.”

“Được!” Mạt Mạt gật đầu, vào phòng ngủ lấy túi xách, vừa đi vừa gọi, “Ăn gì bây giờ? Anh đưa em đi ăn món gì ngon ngon, nóng nóng nhé! Tối qua em ăn uống linh tinh, dạ dày vẫn còn khó chịu đây này!”

Tôi đứng dậy làm mấy động tác thể dục, thở dài, khi Mạt Mạt quay lại, tôi vừa kéo cô ấy vừa nói: “Em đừng kén chọn nữa, công chúa của anh, ăn tạm cái gì đó thôi, hôm nay em không đi làm à?”

Mạt Mạt ngoẹo đầu nhìn tôi vẻ kì quái, đôi mắt đen lấp lánh: “Anh vẫn chưa tỉnh rượu à?”

“Sao thế?”

“Hôm nay cuối tuần mà.”

Tôi vỗ bốp một cái vào đầu, mấy hôm nay quá rảnh rồi, chỉ ngồi đợi thông báo của tòa soạn mới, chả biết ngày tháng là gì nữa.

“Đi thôi, đi thôi!” Mạt Mạt vừa kéo tôi ra cửa, “Hôm nay phải làm rất nhiều việc! Ăn sáng xong, anh cùng em đi đánh chìa khóa nhé!”

“Đánh chìa khóa gì?” Tôi căng thẳng hỏi.

“Chìa khóa nhà anh ấy, đánh cho em một bộ. Nếu không thì bất tiện lắm.” Mạt Mạt nói như đúng rồi.

“Em á? Em đòi chìa khóa nhà anh á?” Tôi vẫn chưa hiểu ra vấn đề.

“Đúng vậy, không phải đã bảo từ hôm qua em ở nhà anh sao?” Mạt Mạt nghiêng đầu.

“Anh bảo cho em ở nhà anh lúc nào?” Tôi ngất mắt.

“Là em bảo muốn ở nhà anh.” Mạt Mạt thản nhiên kiêu mặt dầy nói.

“Anh...” Loạn như cào cào, chẳng lẽ tôi chưa tỉnh rượu thật ư?

Mạt Mạt chun mũi cười, kéo tay tôi, “Đừng khách sáo với em! Cứ như thế nhé! Đi nào! Đi ăn thôi!”

Thế...thế này là thế nào!

Vốn tưởng là Mạt Mạt dê vào miệng hổ, không ngờ bây giờ lại trở thành tôi lên phải thuyền cướp biển của cô ấy.

Đưa Mạt Mạt đi ăn sáng ở gần đó, ăn món hoành thánh nóng hổi làm trán cô ấy lấm tấm mồ hôi, sắc mặt cô ấy hồng hào hẳn lên.

Chúng tôi ra phố, cô ấy kéo tôi đi đánh chìa khóa thật, đáng lẽ tôi còn ôm ấp một tia hy vọng, ngờ là cô ấy hù dọa dọa mình, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc này, tôi dám khẳng định mình gặp rắc rối rồi.

Có một câu nói thế nào nhỉ? Không bắt được hồ ly còn hơi hám dầy người, huống hồ cô nàng này bây giờ như hồ ly tinh, chơi đùa tôi trong lòng bàn tay cứ như không ấy.

Cô ấy kiên quyết như thế tôi không có cách nào khác, lại không muốn cãi cọ trên đường, đành phải cố gắng kéo dài thời gian để tôi nghĩ kỹ càng đã, tất cả những chuyện này là sao.

Mạt Mạt nhanh chóng phát hiện ra tôi đang bị cô ấy kéo đi mà lòng không muốn liền đột ngột dừng lại, ngoái đầu nhìn tôi, nửa cười nửa không: “Bảo, em cho anh cơ hội cuối cùng, đi đánh chìa khóa với em.”

“Em quá đáng vừa thôi! Chỉ nghe nói nam ép nữ bán dâm, chưa bao giờ nghe có nữ ép nam sống chung cả!” Tôi vừa cười vừa cố lý lẽ.

“Là anh nói đấy nhé!” Mạt Mạt lạnh mặt, thả tay tôi ra, đi lên trước mấy bước rồi dừng lại, xoay người, chỉ sang bên cạnh mình, “Bảo, em đếm đến ba, anh lập tức qua đây, sau đó ngoan ngoãn cùng em đi đánh chìa khóa, nếu không thì...”

Tôi cười: “Ha ha! Em uy hiếp anh à? Em tưởng anh sợ chắc? Sự uy hiếp anh đã không làm phóng viên giải trí rồi!”

“Có kẻ sàm sỡ!” Mạt Mạt đột ngột nói, sau đó nhìn tôi chăm chăm, “Lại Bảo, bây giờ em hét câu này lên thì hậu quả anh tự chịu nhé!”

Chỉ một câu đó thôi đã khiến mấy người xung quanh nhòm ngó tôi, tôi không dám chậm trễ, vội vàng phóng tới bên cạnh Mạt Mạt.

Trên phố tuyệt đối đừng xảy ra chuyện. Ở Trung Quốc bạn chỉ cúi xuống buộc dây giày cũng có vài người hiếu kì thích hóng hớt vây lại, nữa là cô gái xinh đẹp như Mạt Mạt, cô ấy mà hét thật, chắc chắn sẽ hút lại chừng chục người anh hùng cứu mỹ nhân, giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha gì đó.

Tôi lẻo đẻo đi sau Mạt Mạt, nhăn nhó lắm lắm: “Này, Mạt Mạt, tóm lại là có chuyện gì thế? Em nhất định phải ở chỗ anh sao?”

“Anh tò mò gồm nhĩ, thích nghe ngóng tin vẹt ghê, anh quan tâm đến chuyện của em làm gì?” Mạt Mạt trợn mắt.

“Đây là chuyện của em à? Em đòi ở nhà anh thì phải cho anh một lý do chứ!” Tôi bị cô ấy chọc phá đến độ mất khả năng suy nghĩ logic rồi.

“Được rồi, được rồi.” Mạt Mạt ra vẻ bất lực, “Cứ coi như em thuê đi được chưa? Em trả tiền nhà, một tháng hai trăm tệ đủ không? Nếu không đủ tăng thêm năm mươi tệ!”

Con số này thật là hợp với tôi[1]...

[1] Trong tiếng Trung, 250 đồng nghĩa với ngu ngốc.

Tôi nhú mày, chợt nghĩ ra một kế, lấy hết can đảm chiến đấu tiếp: “Mạt Mạt, em có đưa anh hai nghìn tệ cũng không được! Em không thể bắt anh ngày nào cũng ngủ sofa được!”

Oa, lúc nói câu này tôi thật cool ghê! Vấn đề này sắc bén như vậy, hơn nữa lại có cả nghĩa bóng nữa! Hoặc em đừng ở nhà anh, hoặc chúng ta ngủ chung một giường! Anh là chủ nhà, em phải nghe anh! Ở địa bàn của anh, anh làm chủ!

Mặt Mặt đi chậm lại, ngoái đầu nhìn tôi rất đột nhiên như vờ lẽ ra điều gì: “Anh không nói em cũng không nghĩ ra đấy, sao em có thể để anh ngủ sofa được.”

Tôi sướng rơn, thẳng rồi! Há há há, bầu trời hôm nay thật trong sáng, trên nền trời trong trẻo vài cụm mây trắng lững lờ trôi, đẹp như tâm trạng của tôi vậy.

Mặt Mặt nói tiếp: “Tối qua em đã xem rồi, không phải phòng làm việc của anh còn trống sao?”

Hả? Nổi gió rồi, mây đen ùn ùn kéo tới...

“Chúng ta đánh chìa khóa xong sẽ vào siêu thị mua cho anh một cái đệm, để trong phòng làm việc, được không?”

Trời đổ mưa như trút nước...

“Anh đàn người ra làm gì vậy? Em nghĩ anh ngủ trong phòng làm việc, em ngủ trong phòng ngủ, nếu không thì...nếu anh nở lòng thì em ngủ trong phòng làm việc, anh ngủ trong phòng ngủ được không? Có điều em biết anh không nhẫn tâm đâu...”

Mưa axit, mưa đá, bão, sóng thần...

Mặt Mặt hớn hờ nhìn tôi, dùng túi xách đánh nhẹ vào người tôi, “Anh nói đi! Bảo ngủ trong phòng làm việc lần một, Bảo ngủ trong phòng làm việc lần hai, Bảo ngủ trong phòng làm việc lần ba, xong! Đi thôi!”

Tôi sụp đổ rồi.

Nguyên tắc của tôi là:

Người không phạm ta,

Ta không phạm người

Người phạm đến ta,

Ta liền nổi giận.

Ngày 23 tháng 5.

Trời âm u nhiều mây.

KHI YÊU AI CŨNG LIÊU XIÊU

Lại Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Tôi ủ rũ theo Mạt Mạt đi tìm cửa hàng đánh chìa khóa nhà tôi cho cô ấy. Trong thời gian đó, chỉ số IQ ít ỏi của tôi nghĩ mãi mà không ra lí do cho hành động của Mạt Mạt, thế là nó quả quyết từ bỏ luôn việc phân tích tình tiết vụ án, kết quả tệ nhất là Mạt Mạt là kẻ lừa đảo. Như thế cũng tốt, tôi không còn phải nhớ nhung suy nghĩ về mối tình đầu của mình nữa.

Vừa đi vừa nghĩ ngợi linh tinh, tôi bị Mạt Mạt kéo vào siêu thị mua đệm.

Trong một khoảnh khắc nào đó, tôi như bừng tỉnh, vừa gặp tôi Mạt Mạt đã có một quyết định nào đó, sau đó dùng hàng loạt thủ đoạn thử thách tôi, bây giờ vì tôi nhất thời mềm lòng, vượt qua được thử thách, cô ấy liền thân nhiên vào ở nhà tôi, cứ như thể là tôi cho cô ấy cơ hội này vậy! Hứ, tưởng tôi là thằng ngốc chắc? Là đàn ông ai chẳng biết, anh đồng ý đánh chìa khóa cho em là có mục đích gì, cô nam quả nữ ở chung một nhà, tất sẽ có cơ hội...em hãy đợi đấy!

Đang lượn trong siêu thị thì di động của tôi đổ chuông, Mạt Mạt liếc tôi một cái rồi biết ý đi xa ra mấy bước.

Có lúc cô nàng cũng thiệt đáng yêu.

Tôi nhìn số gọi đến, là của lão Đường.

“A lô? Chim ngu! Có chuyện gì cần khởi tấu?”

“Tấu cái con khi ấy!” Giọng nói như lợn bị chọc tiết của lão Đường vọng tới, “Ông đang ở đâu đấy?”

“Cùng thái hậu dạo ngự hoa viên.” Tôi vừa thở dài vừa liếc nhìn Mạt Mạt.

“Shit! Đừng đùa nữa! Xảy ra chuyện rồi!” Nghe giọng cậu ta không giống đang nói đùa.

“Chuyện gì thế? Từ từ nói, đừng như đang khó ẻ thế!”

“Tòa soạn sắp sập rồi!” Lão Đường rống lên làm tôi giật nảy mình.

“Sập rồi à?” Tin này thật là chấn động, thông thường phản ứng đầu tiên sẽ là một câu thừa thãi: “Thật hay giả thế?”

“Lừa ông làm cái gì! Ông đến đây nhanh lên! Sắp phát tiền đấy!” Lão Đường hét.

“Có cả tiền cơ à?” Tôi hơi bất ngờ.

“Ừ! Có trợ cấp thôi việc! Không phải ông mới xin nghỉ mấy ngày sao, tôi đã đến phòng tài vụ xem rồi, ông có một suất đấy!” Giọng Lão Đường không rõ ràng là lo lắng hay là phấn khích, “Cậu đến đây lẹ lên!”

“Ừ.” Tôi cúp máy, quay ra tìm Mạt Mạt.

Mạt Mạt đang nhìn ngăm ngăm các cửa hàng, quay lại thấy tôi đã cúp máy liền tươi cười bước tới: “Bạn gái à? Hay người tình? Không làm hỏng việc của anh chứ?”

Tôi lắc đầu, mặt đầy vẻ ngại ngần: “Là tòa soạn cũ...”

Mạt Mạt chớp mắt: “Có chuyện gì thì nói đi! Có phải có chuyện gì gấp không?”

Tôi gật đầu, lòng thầm nghĩ nên nói lí do gì đây, tất nhiên tôi không thể nói phải về tòa soạn lấy tiền, như thế rất có thể Mạt Mạt sẽ đòi đi cùng, vì...trước kia ở tòa soạn có một nữ đồng nghiệp từng có chuyện mờ ám với tôi. Tôi nhất định phải tìm lí do thật là đáng sợ để Mạt Mạt không dám đi theo, tôi lại có thể nhanh chóng thoát thân.

“Ờ...có chút chuyện, anh phải về tòa soạn cũ.” Tôi xoa tay giải thích, “Ở tòa soạn cũ có một đồng nghiệp là Lão Đường, có quan hệ khá thân với anh, hôm nay có người báo án, công an đến tòa soạn, lục soát ra thuốc phiện trong ngăn bàn của Lão Đường, tòa soạn gọi điện bảo anh đến hỗ trợ điều tra, vì trước kia anh ngồi cạnh Lão Đường...”

Tôi thừa nhận, lần này không đủ nhanh trí, lí do này hơi ngu ngốc, nhưng tôi rất vui vì trong vấn đề này Mạt Mạt không thông minh như tôi tưởng tượng, cô ấy hết sức kinh ngạc, trợn mắt nhìn tôi, căng thẳng bám chặt lấy vai tôi: “Thuốc phiện á? Thật không? Là gì vậy? Thuốc lắc? Cần sa? Heroin? Bao nhiêu? Bạch phiến? Không phải là cocain chứ?”

...Tôi dẫn mặt, Mạt Mạt em họ gì thế?

“Hỗ trợ điều tra đúng không? Anh đừng nói lung tung đấy! Mau đi đi!” Mạt Mạt đẩy tôi, “Đi mau! Có gì thì nói nấy, đừng đẩy chuyện về mình! Xong thì gọi điện cho em nhé!”

Tôi chờ dẫn gật đầu, đờ đờ quay người chạy ra khỏi siêu thị, lòng lạnh ngắt, Mạt Mạt...chẳng lẽ là thư kí của trùm buôn ma túy Châu Á?

Tôi bắt xe đến tòa soạn, vừa vào đã gặp rất nhiều gương mặt quen thuộc.

“Lại Bảo cũng đến đây à”

“Lại Bảo cậu thôi việc thật là đúng đắn!”

“Lại Bảo...”

Rất nhiều người chào hỏi tôi, nhưng mặt ai cũng u ám. Mất việc, mất bát cơm, điều đó là một đòn đánh nặng nề đối với những người dân thường như chúng tôi...

Lão Đường ló đầu ra từ ngã rẽ trên hành lang, nhìn thấy tôi liền nhanh nhẹn bước tới, kéo tôi vào văn phòng, đến chỗ ngồi trước chúng tôi ngồi, cậu ta có vẻ rất buồn: “Này, có phải bây giờ ông rất đặc ý không?”

“Là sao?”

“Nhìn xa trông rộng đó!” Lão Đường bĩu môi, “Đi trước một bước, vớt tôi lại đây, bây giờ nhìn xem, phủ họ Giả[1] sập rồi, một gia tộc vinh hoa phú quý thế là cây đổ chim bay hết rồi!”

[1] Họ Giả là một đại gia đình quý tộc đời Minh, từ lúc thịnh cho tới lúc suy vùi trong vòng 8 năm (Hong Lâu Mộng)

“Ông lại còn văn thơ cơ đấy!” Tôi bật cười, “Có dự định gì không?”

“Dự định á? Tôi thật sự chỉ muốn đập chết mấy lão lãnh đạo này cho rồi!” Lão Đường giận dữ nói, “Mẹ nó chứ, đã lỗi lại còn không chịu báo cáo đúng tình hình, tháng nào cũng trả thiếu tiền lương, họ ăn đủ mới tuyên bố sập tòa soạn!”

Tôi thấu hiểu vờ vai Lão Đường: “Thôi bỏ đi, thế này nhé, để tôi hỏi giúp ông, tòa soạn tôi sắp đến còn cần người không, nếu được thì ông cũng qua đó.”

“Thật không?” Lão Đường ngẩng lên nhìn tôi, hai mắt phát sáng, “Bảo! Tôi yêu ông chết mất! Tôi mà là gái thì đời này sẽ ở bên ông không cần danh phận, để ông chơi bời thoải mái!”

“Cút đi!” Tôi giãy giụa, kéo hai cánh tay đang ôm cổ tôi của cậu ta ra, “Ông là Đường Đường[2], nhưng tôi không phải là Ca Ca của ông đâu nhé!”

[2] Đường Đường chỉ diễn viên Đường Yên, Ca Ca chỉ Hồ Ca, hai diễn viên đóng cặp trong phim Cao thủ như lâm.

Lúc này, ngoài văn phòng có người hét lên “Bắt đầu họp rồi! Họp tổng kết! Phòng họp lớn nhé!”

Trong phòng họp lớn, từ tổng biên tập, trợ lý tổng biên tập, phó tổng biên tập, trợ lý phó tổng biên tập, tổng biên tập trang bìa, chủ nhiệm, phó chủ nhiệm, trợ lý chủ nhiệm các bộ phận, chủ nhiệm, biên tập của bộ phận biên tập, chủ nhiệm và người hiệu đính của bộ phận hiệu đính, phóng viên chính, phóng viên, thậm chí cả phóng viên thực tập, tất cả đều im lặng ngồi ngay ngắn, không khí trong phòng họp hết sức căng thẳng.

Tôi thuộc thể loại nhàn nhã không có gì phải lo, cũng ngồi vào một góc, tổng biên tập bắt đầu phát biểu kể về quá trình bắt đầu từ khi mở cửa tòa soạn đến tận ngày hôm nay, kể về sự lo lắng, ngày đêm vất vả của mình, đồng thời biểu dương sự gánh vác đầu trách nhiệm, yêu dân như con của phó tổng biên tập, tiếp đó lần lượt biểu dương từng cấp một, kể đến cuối cùng đã khóc như mưa.

Tiếp đó là phó tổng biên tập phát biểu, đầu tiên là biểu dương cao độ thành tích làm việc nhiều năm của tổng biên tập, sau đó tự khen mình một chút, cuối cùng lần lượt khen ngợi các cấp dưới, đến cuối cùng cũng nước mắt như mưa.

Sau đó là lãnh đạo các cấp, chủ nhiệm các bộ phận lần lượt phát biểu, ai nói đến cuối đều khóc lóc sụt sùi, đau đớn như sinh li tử biệt.

Cuối cùng sau khi phóng viên thực tập cũng đã than thở vài câu xong, công việc thứ hai của cuộc họp bắt đầu, đó là phát tiền.

Chủ nhiệm tài vụ ngồi bên bàn họp, bên cạnh là một xấp phong bì dày cộp, ông ta cầm một tờ danh sách, đọc đến tên ai, bao nhiêu tiền, người đó liền đứng lên đi lấy.

Lúc này chẳng ai khóc nữa, tất cả đều dán mắt vào xấp phong bì đó.

Bắt đầu phát tiền một cái là không khí bi thương lập tức biến sạch, thay vào đó là không khí oán hận.

Phương pháp phân chia trợ cấp thôi việc là tính theo số năm làm việc, bắt đầu tính từ tháng Một mỗi năm, nếu bạn đến tòa soạn vào ngày mùng một tháng Hai, xin lỗi nhé, năm đó không được tính, vậy là mất một năm trợ cấp thôi việc. Hơn nữa còn có một tiêu chuẩn rất quái dị, đó là đánh giá của cấp trên, tăng thêm hoặc trừ bớt một ít tiền trợ cấp tùy vào đánh giá của cấp trên.

Tất nhiên, người ta sẽ không đọc đánh giá của cấp trên ra, mỗi người nên được bao nhiêu thì sẽ là bấy nhiêu, không được phép thắc mắc.

Thế là, những người bình thường hết sức quan tâm đến cấp trên, là nhân tài nịnh hót, trợ cấp thôi việc cao hơn một chút, những bông hoa héo thường ngày có tí mờ ám, không rõ ràng với cấp trên thì còn cao hơn tí nữa.

Thế là, người lĩnh tiền có người rạng rỡ, có người ủ rũ. Người nào hiền thì im lặng không nói gì, ánh mắt biểu hiện tất cả; người nào dữ một tí thì nhận tiền, kí tên xong liền đập bút xuống bàn; người nào ghê gớm thì nhận tiền xong liền vừa chửi đồng vừa ra khỏi phòng.

Mấy vị lãnh đạo cấp cao đã lạng lẽ rời khỏi chỗ ngồi, chắc sợ bị đánh hội đồng.

Đến lượt tôi, tiền của tôi tính thế này:

Năm đầu đến tòa soạn chưa đủ một năm, trừ tiền, năm rời tòa soạn chưa đủ một năm, trừ tiền; chủ động xin thôi việc, trừ tiền, cấp trên đánh giá, trừ thêm một khoản nữa; trừ đi trừ lại một hồi mất của tôi mấy nghìn tệ.

Tôi rất điên, nhưng nghĩ lại thì thôi bỏ qua, chẳng cần tranh chấp chuyện này làm gì, có tranh cũng chẳng được gì, trước kia quan hệ với tổng biên tập đã rất bình thường, lúc xin nghỉ sắc mặt tổng biên tập càng khó coi hơn, nhân viên chống lại ông chủ thì có kết quả gì tốt đẹp?

Thế là tôi nhận tiền, kí tên. Rất bình tĩnh, rất khoan dung, rất độ lượng, rất lạnh lùng, lại còn bồi thêm một nụ cười nữa, đối diện với thế giới tàn khốc này với một vẻ rất là “chả sao cả”.

Mọi người xung quanh đều đang nhìn tôi, tuy không ai nói gì, nhưng tôi có thể nghe thấy tiếng lòng họ:

“Nhìn Lại Bảo xem, thật là cao sang!”

“Đúng đấy, nhìn Lại Bảo bình tĩnh chưa kìa, vừa nhìn đã biết là người làm việc lớn!”

“Đúng đấy, thế này gọi là việc nhỏ không nhin hồng việc lớn.”

“Không đúng, Lại Bảo thế này là không chấp nhận với tiền nhận, trong mắt cậu ta lãnh đạo tòa soạn và các vị chủ biên đều là phàm phu tục tử!”

“Có lí! Chưa biết chừng Lại Bảo là Lạt Ma chuyển thế cũng nên!”

“Chắc chắn là thế! Trừ một nghìn tệ cũng không nổi giận, chắc chắn là đã tu luyện đến một cảnh giới nhất định rồi.”

“Không sai! Thế này đi, cho cậu ta chai xăng để cậu ta kiếm chỗ nào tự thiêu thăng thiên luôn đi.”

...

Tôi nhận tiền trợ cấp, bình thản, tự nhiên, vững chải bước ra khỏi tòa soạn trong sự trầm trồ khen ngợi của mọi người. Sau đó về nhà kiểm con búp bê vải đằng sau đính giấy viết “Tổng biên tập”, dùng kim châm lấy châm để! Châm! Châm! Châm!

Quay về chuyện chính.

Sau khi nhận tiền trợ cấp, bắt tay từ biệt các chiến hữu đồng cam cộng khổ nhiều năm ở tòa soạn, nhả nhủ nhau sau này nhớ thường xuyên liên lạc rồi ra khỏi tòa soạn.

Lão Đường đuổi theo: “Này, Bảo, tôi thấy hơi buồn, tối đi chơi nhé? Hai chúng ta đi uống rượu.”

Tôi gật đầu, sững lại, rồi vội vàng lắc đầu.

Lão Đường trợn mắt: “Này, Bảo! Ông nhả việc xong là không nhận anh em nữa hả? Vong ân phụ nghĩa! Qua cầu rút ván! Ăn cháo đá bát!”

“Sao ông lảm lời thế?” Tôi dấm cậu ta một cú, “Tối tôi có việc!”

Lão Đường gật đầu, buồn bã cười rồi vỗ vai tôi: “Thế thì được, để hôm khác vậy, gọi điện nhé.” Dứt lời liền quay người đi vào tòa soạn, trông dáng cậu ta rất cô đơn, rất là đau khổ, làm tôi thấy cũng mũi lòng.

“Này, lão Đường.” Tôi gọi.

Lão Đường quay mặt lại, vẻ đầy hy vọng.

“Thôi! Chiều ông không bận thì gọi điện cho tôi nhé!” Tôi hét lên, “Không thì gọi cả bọn Thịch Chó nữa!”

“Tất nhiên rồi!” Lão Đường cười, làm động tác gọi điện thoại với tôi.

Tôi nhìn bóng dáng liêu xiêu của Lão Đường, lòng bỗng thấy cảm khái:

Với xã hội có người nặng tựa Thái Sơn;

Với xã hội có người nhẹ tựa lông hồng, nhẹ tựa lông hồng...

Tôi bắt xe phi về nhà, trên đường đi tôi gọi điện cho Mạt Mạt, hỏi cô ấy đang ở đâu.

“Em ở nhà chúng mình!” Giọng Mạt Mạt rất phấn khích, hơn nữa chẳng khách sáo chút nào cả.

Tôi ủ dột, nhà chúng mình à? Thế có phải tôi có thể nói: Mạt Mạt của chúng ta, đùi của chúng ta, ngực của chúng ta, ...của chúng ta.

Tôi chỉ đường cho tài xế.

Phụ nữ có trực giác thì phải, tôi vừa ra khỏi thang máy, rẽ qua khúc ngoặt đã thấy Mạt Mạt mở cửa, nhìn tôi nở nụ cười rất chi là “nước hoa có độ” (tên một bài hát), ra vẻ đáng yêu vẫy tay với tôi.

“Em...” Tôi ngần ngừ bước đến, cứ cảm thấy trong nụ cười của Mạt Mạt có giấu đao.

“Vào xem đi!” Mạt Mạt nũng nịu nói rồi nháy nháy mắt.

Tôi theo Mạt Mạt vào nhà, sau đó chết đứng tại chỗ.

Căn phòng vốn chẳng có mấy đồ đạc đã bị Mạt Mạt trang hoàng như mới, hoa tươi nè, đồ trang trí nè, chuông gió nè...tôi đi một vòng, ngay cả bồn cầu cũng được thay thành màu hồng phấn.

“Anh không phải là gay.” Tôi ngoái đầu nghiêng răng hét vào mặt Mạt Mạt.

“Lại đây! Xem phòng anh này!” Mạt Mạt chẳng giận chút nào, kéo tôi vào phòng làm việc.

Chiếc nệm đã được kê ngay ngắn ở vị trí cạnh cửa sổ, phía trên trải một bộ khăn trải giường và chăn màu xanh nước biển, trên vỏ chăn có rất nhiều tiểu thiên thần...

“Vừa ý chưa?” Mạt Mạt vô cùng đắc ý, vênh cằm lên nhìn tôi, “Tất cả đồ đạc trang trí nhà cửa này coi như là tiền thuê nhà tháng đầu tiên của em!”

Tôi trợn mắt, tôi không ngốc, không tính những món đồ khác, chỉ riêng cái nệm này, ít nhất cũng phải chín nghìn tệ trở lên. Tôi nhận ra nhãn hiệu đó, lúc đầu mới chuyển đến suýt tí nữa là tôi cũng mua rồi, tính toán một hồi quyết định không mua, đắt quá, tuy đúng là rất, rất thoải mái, nằm trên đó cứ như nằm giữa đại dương ấy.

“Em tiêu hết bao nhiêu tiền?” Tôi không thể không hỏi.

“Anh quan tâm làm gì!” Mạt Mạt bĩu môi, “Tóm lại em đã nói rồi, coi như tiền thuê nhà tháng đầu! Anh đừng có mà ăn gian!”

Tôi lắc đầu, lòng bắt đầu thấy lo lắng, càng lúc càng nghi ngờ, lẽ nào cô nàng này là thư kí trùm buôn ma túy thật ư?

“Hài lòng không?” Mạt Mạt hỏi.

“Ừ, ừ! Hài lòng, hài lòng!” Tôi còn có thể nói gì nữa đây?

“Em sợ anh sẽ trách em biến nhà anh thành thế này.” Mạt Mạt cười.

“Không đâu, rất đẹp mà! Không cần trang trí là có thể tổ chức vũ hội hóa trang và party kì quái rồi!” Tôi dám trách móc á? Hơn một vạn tệ đấy!

“Miệng cún không khạc ra ngà voi.” Mạt Mạt mắng tôi rồi bắt đầu sắp xếp đồ đạc.

Tôi ngó nghiêng một hồi, do dự thêm hồi nữa rồi đi đến bên cạnh Mạt Mạt: “Mạt Mạt này, tối nay...anh có chút việc, nếu em định ở lại chỗ anh thật thì cứ ngủ trước đi, chắc anh sẽ về rất muộn...”

Tôi chưa nói xong đã bị chặn họng: “Chuyện gì thế? Hẹn hò à?”

“Không, uống rượu với mấy thằng bạn thôi.” Tôi nói.

“Thật không?”

“Thật, em...”

“Em cũng đi! Em đi không được sao?”

“Không thích hợp, em có quen ai đâu, anh cũng không biết giới thiệu thế nào...”

“Anh muốn tối nay em giả làm gì của anh cũng được.” Mạt Mạt hết sức rộng rãi, như thể đang giúp tôi giải quyết khó khăn.

“Em...anh cho em biết, bọn chúng nó không tử tế gì đâu.” Thực ra tôi thật là ngu, nhưng lúc này không biết tại sao, tôi chỉ nghĩ ra trò đùa dọa dẫm này.

“Thế anh là người tốt chắc?” Mạt Mạt bĩu môi.

“Tất nhiên anh là người tốt rồi! Sao em...”

“Không sao” Mạt Mạt hớn hở nhưn mày, “Em phải đi chứ, em cũng không phải là người tốt.”

....Xong rồi, tôi biết thế là tiêu rồi.

Bạn Đường Đường đáng yêu là một người nóng vội, tôi và Mạt Mạt đang sắp xếp dọn dẹp nhà cửa, cậu ta đã gọi điện đến rồi.

Tôi hận cậu ta!

Vì khi cậu ta gọi đến đúng lúc tôi vừa mới dọn được Mạt Mạt cùng nằm lên tấm nệm trong phòng làm việc, cảm nhận tấm nệm cao cấp, hơn nữa, tôi đã đuổi tay ra, Mạt Mạt cũng đang tươi cười roi rói đáng yêu, mắng yêu tôi.

Đúng lúc này thì cái điện thoại đáng chết đó đổ chuông.

Móng vuốt ma quỷ của tôi đã vươn ra, nhưng điện thoại vừa kêu Mạt Mạt liền ngồi dậy, nhìn tôi cười: “Nghe điện thoại đi! Chưa biết chừng là bố gọi đấy!”

Tôi điên tiết ngồi dậy: “M.mày có việc gì?”

Đường Đôn hơi sững ra trong điện thoại rồi hét lên: “M.mày lão Đường đấy!”

“M.mày biết là lão Đường rồi! Tao đang hỏi mày có việc chó chết gì hả?” Tôi bức ghê lắm, chưa biết chừng nếu không có cú điện thoại này, tôi và Mạt Mạt xong rồi cũng nên.

“M.mày tao mời mày uống rượu!” Lão Đường hét.

“Ở đâu?” Giọng tôi lập tức hạ tông.

“Tôi bảo Thịt Chó rồi, nó muốn đưa Tiểu Phấn theo, tôi bảo tôi không đưa ai theo, chắc ông cũng chẳng có ai đâu nhỉ?” Lão Đường thao thao bất tuyệt, “Tôi đã bảo mà, anh em tự lập sao phải mang con gái theo? Bệnh à? Ông bảo đúng không?”

“...Lão Đường, anh Đường, bên này chắc em cũng mang theo một cô...” Tôi cầm di động, yếu thế nhìn Mạt Mạt.

Mặt Mạt hớn hở nhìn tôi, cô ấy đứng ngay bên cạnh.

“Ông bảo sao?” Lão Đường không tin nổi vào tai mình.

“Ý tôi là....Lão Đường, tối nay chúng ta, tôi...một người bạn của tôi cũng muốn đi.” Tôi thực sự rất khó nói, ai mà chả biết Lão Đường là lão yêu độc thân ngàn năm.

“Con gái à?”

“Ừ.”

“Con gái và trẻ?”

“Ừ.”

“Bạn gái à? Hay bạn tình? Bạn qua mạng?” Hình như lão Đường bắt đầu lên cơn thần kinh rồi.

“Tóm lại là một cô gái, không phải Thịch Chó mang Tiểu Phấn sao? Tôi cũng đưa một người bạn theo thì đã sao?” Tôi lên gân.

“...Được rồi, đưa đi! Một người là kích thích, hai người thì cũng thế, đưa đi, không ảnh hưởng đến việc uống rượu là được.” Lão Đường do dự một chút lúc rồi nhượng bộ.

“Ông sẽ thấy bất ngờ đấy, nàng của tôi có thể uống rượu chứ không như nàng của Thịch Chó đâu!”

“Thật à?” Lão Đường hớn hở hỏi nhưng rồi liền xịt ngòì luôn, “Thế thì cũng là nàng của ông, liên quan quái gì đến tôi!”

“Đừng lảm lời nữa! Thịch Chó tìm được chỗ rồi hả? Mấy giờ?” Tôi bị cậu ta phá đám, đang điên hết cả tiết đây.

“Chúng ta đi sớm tí đi, uống ít nói chuyện nhiều.” Lão Đường đề nghị, “Tôi chán đời lắm, chúng ta trò chuyện nhiều một tí, hai cái loa phát thanh như ông và Thịch Chó có thể an ủi tôi một tí, tôi say thì hai người đưa tôi về.”

“Ông sắp xếp chu đáo gớm nhỉ.” Tôi vừa nói vừa thò tay định tiếp tục sự nghiệp dang dở lúc nãy, bị Mạt Mạt chộp tay giữ lại.

“Đừng phí lời nữa, thế đi, ở Hương Nguyên, ba giờ hơn là tôi qua đó, Thịch Chó cũng qua giờ đấy, ông tự xem thế nào nhé!”

Lão Đường hết sức đàn ông, không cho tôi nói thêm, cậu ta cúp máy luôn. Cũng tốt, cậu ta không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vì bị khóa tay của tôi.

Tôi ngắt máy rồi quay sang nhìn Mạt Mạt: “Ba giờ hơn, Hương Nguyên, em đi thật à?”

“Đi chứ! Có gì không tiện sao? Anh cứ bảo em là em gái anh là được.” Mạt Mạt có vẻ rất phấn khởi.

...Em là bà anh thì có!

Đã quá giờ ăn trưa rồi, nhìn căn nhà của tôi bị Mạt Mạt trang trí như chốn khuê phòng, tôi liền than thở, đúng là tôi không gây phiền phức, phiền phức gây sự với tôi.

Ba giờ, chúng tôi ra gọi xe, lao đến Hương Nguyên.

Hương Nguyên không xa lắm, nằm ngay con đường đối diện ủy ban quận. Thường thì nếu tôi, lão Đường, Thịch Chó, lão Phó tụ tập hầu như đều vào đây. Đến nhiều quá ông chủ và nhân viên phục vụ ở đây đã nhẵn mặt bọn tôi.

Vừa xuống xe, Mạt Mạt hớn hở phấn khích nhìn ngó xung quanh, thấy cái gì cũng mới mẻ.

Nói thực, hành động này của cô ấy khiến tôi hơi nghi hoặc, mấy năm nay cô nàng này ở Trùng Khánh thật ư? Chắc không thấy khu Nam Bình mới mẻ như thế này nữa mới phải chứ?

Tôi chỉ hơi nghi hoặc chút xíu rồi liền rút điện thoại ra gọi, lão Đường bảo, mọi người đều đã đến rồi, cả bọn đang ở phòng riêng trong Hương Nguyên, chỉ thiếu tôi thôi.

Tôi đưa Mạt Mạt vào.

Mấy nhân viên phục vụ thấy tôi liền tươi cười hớn hở bước tới, vẫy tay chào: “Anh Bảo đến rồi à, bọn anh Đường đến rồi. Bên này ạ.”

Mạt Mạt đi cạnh tôi, cố tình ra vẻ sùng bái nhìn tôi, thì thầm: “Bảo, ghê quá nhỉ, cứ như là anh hai xã hội đen ấy.”

Thực ra tôi rất sượng, ít nhất cũng làm tôi nở mày nở mặt trước mặt Mạt Mạt, khác hẳn bộ dạng co rúm ró tối qua, tôi lắc đầu cười: “Không dám, nhiều nhất thì cũng chỉ là một nhóm bạn có tí xã hội đen là cùng.”

“Bạn của anh có dễ chơi không?” Khi lên lầu, Mạt Mạt hỏi.

“Yên tâm đi, toàn một lũ nhìn thấy giống cái là nhấc chân lên ấy mà, nếu gặp mỹ nữ thì một tối có thể nói nhiều bằng một bộ Tuyển tập danh tác thế giới.”

Mạt Mạt gật đầu cười: “Có thể tưởng tượng được, em đến là để nghe mấy anh nói nhăng nói cuội mà, chắc là thú vị lắm.”

Đã đến phòng riêng ở lầu hai, tôi đẩy cửa bước vào, nửa bàn đã ngồi kín chỗ.

Đường Đôn, Thịch Chó, Tiểu Phấn đều ở đó, điều khiến tôi ngạc nhiên là lão Phó cũng có mặt.

“Ông gọi xe gì thế? Xe người kéo à?” Lão Đường đứng dậy phát pháo trước, “Chỉ đợi mỗi ông thôi đấy!”

Thịch Chó và lão Phó cũng vừa cười cợt vừa chửi đũa mấy câu, Tiểu Phấn mỉm cười gật đầu chào tôi.

Tôi tươi cười chào hỏi từng người, sau đó kéo Mạt Mạt vào phòng, nhìn mọi người: “Giới thiệu một chút, đây là Mạt Mạt, là...”

Tôi còn chưa nói xong, lão Đường nhìn thấy mỹ nữ, lòng nhiệt tình liền dâng trào, liền hoa chân múa tay bật dậy nhường chỗ: “Giới thiệu khi gì! Ông tưởng đang đi đàm phán chắc?” Dứt lời liền tươi cười nhìn Mạt Mạt, “Chị dâu ngồi đi! Ngồi cạnh tôi là an toàn nhất!”

Mạt Mạt cũng không phản bác, hình như rất hài lòng với cách gọi “chị dâu”, gật đầu cười chào từng người rồi định bước đến chỗ cạnh lão Đường.

Tôi vội kéo Mạt Mạt lại, trợn mắt nhìn lão Đường, “Chị dâu cái gì! Đây là em gái tôi!”

Lão Đường sửng ra rồi liền cười tươi như hoa: “Anh! Anh dữ thế làm gì! Em rể lúc nào cũng tôn trọng anh, nào mời anh ngồi ghế trên!”

“Shit! Ông là em rể ai hả?” Tôi giãy tay lão Đường đang kéo tay mình ra.

“Em xem đấy, anh hai nóng tính ghê!” Lão Đường cười như cà chua nát, “Tôi và...tên gì ấy nhỉ? À Mạt Mạt, chuyện của tôi và Mạt Mạt chỉ là sớm muộn thôi!”

Mạt Mạt bụm miệng cười.

Thị Chó cũng cười, cậu ta đứng dậy rút điện thoại ra giả vờ gọi: “Alo, Bảo à, trên bàn có gạt tàn không? Cầm lên! Đập vỡ đầu cậu ta ra!”

Thị Chó đùa như thế tôi cũng thấy hả dạ. Đám bạn bè chúng tôi cũng quen đùa cợt với nhau rồi, vừa rồi Thị Chó bắt chước lời thoại trong Vô gian đạo 3 làm lão Phó và Tiểu Phấn đến phá ra cười.

Đã đến đủ người, thức ăn và rượu cũng được bê lên.

Lão Phó là bạn đại học của tôi, sau khi tốt nghiệp vẫn liên lạc, đúng là không phải oan gia không hội ngộ, cậu ta vòng vèo một hồi rồi thế nào lại cũng đến Trùng Khánh. Tình cảm anh em bạn bè bao năm, thân như anh em ruột, vì vậy cậu ta hay đi với tôi, đến giờ cũng chơi với nhóm bạn này của tôi. Bây giờ cậu ta mở công ty máy tính, cũng in danh thiếp ghi “Tổng giám đốc công ty cổ phần khoa học kỹ thuật Tề Thiên”, mà mấy người trong công ty của cậu ta, chức vụ thấp nhất cũng là phó tổng giám đốc. Danh thiếp của lão Phó từng là tiêu điểm trêu chọc đùa cợt của mọi người một thời gian dài, như lão Đường nói thì: “Lão Phó này, có làm đến chủ tịch nước thì cũng chỉ là phó chủ chi.”

Thị Chó đang ba hoa về xưởng chó của cậu ta, tên này chuyên mua bán chó, trước có rất nhiều giống chó nổi tiếng, nhiều màu dữ lắm, nghe nói một chú chó giống nổi tiếng chỉ cần đưa đi phối một lần là cũng được mấy nghìn đến một vạn tệ, thêm vào đó là bán chó con, trong số chúng tôi cậu ta cũng được coi là đại gia rồi. Về cái nghề này của Thị Chó, chúng tôi đã có kết luận từ lâu rồi, cậu ta chả có gì khác các ông chủ kỹ viện cuối thời Thanh cả, trong nhà nuôi một đống chó đực, cứ đến mùa xuân thì đưa đi phối giống một trận, còn nói như bây giờ là một “tú bà”.

Tiểu Phấn là hồng nhan tri kỷ của Thị Chó, loại con gái có khí chất rất tiểu thư con nhà quyền quý, bề ngoài dịu dàng ít nói, cô ấy và Thị Chó thành một đôi là điều không ai trong chúng tôi ngờ tới. Nhưng Thị Chó cũng có lén lút tiết lộ, Tiểu Phấn thuộc loại bề ngoài lạnh lùng bên trong

nóng bỏng, lúc tĩnh thì e thẹn nhẹ nhàng như gái tân, lúc động thì nhanh nhẹn như thỏ chạy trốn. Thế thì dễ hiểu rồi. Đó gọi là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Con gái bây giờ, bề ngoài hoàn toàn không thể nói lên điều gì, sinh viên đại học ăn mặc như gái gọi, gái gọi ăn mặc như sinh viên đại học. Mỹ nữ đều ham hố e thẹn đáng yêu, giấu mình giữa chốn phồn hoa đô thị, còn mấy cô nàng có ngoại hình như nhân bản vô tính thất bại thì đều cởi sạch đồ, đem ảnh tung ra khắp nơi...

Đây là một thời đại hỗn loạn.

Sau vài li rượu, không khí bắt đầu trở nên sôi nổi.

Thịt Chó nói cậu ta chuẩn bị tiến quân vào thị trường thuốc quân y, sau nhiều năm quan sát trong quá trình nuôi chó, cậu ta bắt đầu có hứng thú với sự cương cứng bên trong của chó đực, cậu ta quyết định mời người nghiên cứu kỹ lưỡng, tạo ra hormone nam tính có thể làm cho chó đực cương cứng, chế thành thuốc, tạo hạnh phúc cho tất cả những người mắc bệnh yếu sinh lí!...

Ai cũng hiểu ra là cậu ta đang tán hươu tán vượn.

Tiểu Phấn ngồi cạnh Thịt Chó, đưa tay vỗ vào đầu cậu ta một cái: “Nói nhăng nói cuội gì đấy! Anh làm Mạt Mạt sợ đấy, tưởng anh là lưu manh kia kìa!”

Ánh mắt mọi người từ Thịt Chó chuyển sang Mạt Mạt.

Mạt Mạt đang cười tươi như hoa, nghe Tiểu Phấn nói vậy liền lắc đầu: “Không sao, không sao, lưu manh đang ngồi cạnh em đây này, em còn sợ gì nghe mấy câu nói đùa chứ?”

Mọi người phì cười. Tôi cũng cười nhưng hơi ngại ngùng, vừa rồi Mạt Mạt liếc nhìn tôi. Cử chỉ đó đã hoàn toàn chứng thực một điều, tôi và Mạt Mạt chắc chắn không phải là anh em.

Thực ra hoàn toàn không cần phải nói ra, từ lúc tôi đưa Mạt Mạt vào phòng, lão Phó, Thịch Chó, lão Đường và cả Tiểu Phấn đều nhìn tôi với ánh mắt biết tỏng rồi nhé, nhưng tôi thực sự không thể giải thích được, nói đây là mối tình đầu à? Chắc chắn sẽ có vô số đôi đũa bay về phía tôi.

Thế là, khi Mạt Mạt và Tiểu Phấn cùng vào nhà vệ sinh tôi liền bị mấy tên mặt người dạ thú quay lại tấn công. Lão Đường, Thịch Chó và lão Phó thì nhau hỏi về Mạt Mạt, nào là tuổi, thân phận, số đo ba vòng, công việc, thậm chí là cả tông ti họ hàng xa gần của cô ấy nữa.

“Cô ấy chỉ là một người bạn bình thường của tôi thôi.” Tôi đành trả lời như vậy.

“Hết rồi?” Lão Phó nghi ngờ.

Tôi gật đầu khẳng định: “Hết rồi, thật đấy, hồi trung học là bạn cùng lớp, tình cờ gặp lại ở Trùng Khánh nên mới liên lạc lại với nhau, hôm nay cô ấy cũng rảnh nên tôi đưa cô ấy đi chơi.”

Thịch Chó cười nhạt: “Ông cứ giả bộ đi! Ánh mắt, cử chỉ lúc nãy của Mạt Mạt, ông lại còn...bạn bè bình thường à?”

Lão Đường có tư tưởng ngược lại, cậu ta đứng về phía lập trường của tôi: “Anh Bảo, chỉ là bạn bình thường thật sao, thế thì em không khách sáo nhé.”

“Cái gì?” Tôi cảnh giác.

“Dưới đất có 100 tệ, ông không nhặt lại còn cấm tôi nhặt chắc?” Lão Đường trợn mắt.

Đang nói chuyện thì Mạt Mạt và Tiểu Phấn quay lại, hai người vừa trò chuyện vui vẻ vừa bước vào, trông có vẻ rất hợp nhau. Con gái có lúc lạ thật đấy, họ một là đối địch hai là sẽ nhanh chóng lập bè kết đảng đứng trên cùng một chiến tuyến, nhanh chóng thân thiết với nhau.

“Mọi người đang nói gì vậy?” Tiểu Phấn hỏi.

“Không có gì.” Thịch Chó xua tay, “Vì đâu là lần đầu gặp Mạt Mạt nên ai cũng rất quan tâm đến Mạt Mạt, một cô gái tốt như vậy bây giờ hiếm lắm!”

Mạt Mạt nheo mắt cười: “Em cũng có hứng thú với mọi người lắm.”

Lão Đường lập tức ra vẻ thân thiết: “Thật không, Mạt Mạt? Thực ra lí lịch cá nhân của bọn anh cũng rất đơn giản, ví dụ tên này.” Cậu ta chỉ vào Thịch Chó, “Bán chó, phối giống chó. Còn tên này.” Chỉ lão Phó, “Bán máy tính đều. Còn anh, trước kia anh và Bảo làm cùng tòa soạn. Bây giờ thất nghiệp, đơn giản vậy thôi.”

Mạt Mạt lật đầu lia lịa rồi đột nhiên sững người ra, quay sang nhìn tôi: “Bảo, lão Đường đây chính là lão Đường cùng tòa soạn mà hôm nay anh kể cho em nghe hả?”

Tôi mơ màng gật đầu, sau đó chợt hiểu ra vấn đề, thềm run rẩy trong lòng.

Mạt Mạt đã quay sang lão Đường, vẻ mặt có vẻ tiếc nuối: “Em biết rồi, hôm nay chúng ta cùng anh Đường uống rượu giải sầu đúng không? Anh Đường, đừng buồn, bị đuổi việc cũng có sao đâu, không bị tóm là tốt rồi!”

“Bị đuổi à?” Lão Đường ngớ người, “Lại còn bị tóm nữa? Tại sao?”

Mạt Mạt chớp mắt ngây thơ hỏi lại: “Không phải anh buồn ma túy à?”

“Anh...buôn ma túy?”

“Vâng, không phải anh giấu ma túy trong tòa soạn sao?”

“Anh á?” Lão Đường hoàn toàn không hiểu đầu cua tai nheo gì, trợn mắt mấy giây quay sang nhìn tôi, “Lại Bảo! Shit!”

...Cậu ta thông minh ghê, nghĩ ngay đến tôi cơ đấy...

“Hiểu lắm. Tôi chỉ đùa với Mạt Mạt thôi mà...” tôi giả lả cười giải thích, toát cả mồ hôi lạnh. Lúc này Mạt Mạt đang cười rất gian tà, tít cả mắt vào, lại còn nhướn mày với tôi một cái nữa – cô ấy cố tình!

Shit, cô nàng đã nhận ra ngay từ đầu! Hay có thể nói cái gì cũng biết! Cô ấy cố ý nói với lão Đường như thế! Quá nham hiểm! Quá bỉ ổi!

....Tại tôi, tôi đánh giá Mạt Mạt qua thấp. Lúc ở siêu thị, lời nói dối về việc hỗ trợ điều tra vụ án buôn ma túy đó sơ hở đầy rẫy, Mạt Mạt chắc chắn đã nhận ra nhưng không vạch trần tôi là để chờ thời cơ đáp trả đây!

Đối phó với người hung bạo phải hung bạo hơn hẳn;

Đối phó với người bỉ ổi, phải bỉ ổi hơn hẳn;

Đối phó với người phóng khoáng, phải phóng khoáng hơn hẳn;

Đối phó với người đẹp trai thì phải...hủy hoại dung nhan của hẳn!

Ngày 23 tháng 7. Mưa nhỏ

KHI YÊU AI CŨNG LIÊU XIÊU

Lại Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Bị một chiếc đũa - ám khí Đường môn của lão Đường gõ vào đầu, chuyện này coi như là xong.

Người duy nhất vẫn thấy trong lòng không yên là tôi, tôi bắt đầu càng lúc càng sợ Mạt Mạt, mấy năm không gặp, cô ấy thay đổi quá nhiều, từ một cô gái trong sáng trở thành một mỹ nhân ghê gớm, cứ như thế này liệu tôi có đoạn hồn tuyệt mệnh trong tay cô ấy không?

Thế là sau đó, tôi bắt đầu im lặng, ngược lại Mạt Mạt và bọn lão Đường, Thịch Chó trò chuyện rất vui vẻ, hơn nữa Mạt Mạt rất có chừng mực, phóng khoáng nhưng không phóng túng, quyến rũ nhưng không phóng đãng, nói năng có chừng có mực. Cuối cùng, lão Đường và Thịch Chó gần như đã bị thần phục, nhìn Mạt Mạt cứ như nhìn nữ thần, còn nhìn tôi thì như nhìn tình địch ấy...

Lý ra thì bữa này là mọi người đến uống với lão Đường vì tâm trạng lão Đường không vui, nhưng cả buổi chẳng thấy tâm trạng cậu ta có tí huyệt hẫng sa sút nào cả, cậu ta nói nhiều mà cũng phần khích lẫn...

Bên ngoài trời đã tối đen, tôi nhìn di động, cũng hơn tám giờ rồi, lão Phó đề nghị đổi chỗ! Mọi người lại lần lượt đứng dậy.

Lúc ra khỏi phòng tôi kéo Mạt Mạt: “Mạt Mạt, em đừng đi nữa, lát nữa Tiểu Phấn cũng phải về, anh sợ chỉ có mình em là con gái, chơi với bọn anh chán lắm.”

Mạt Mạt cười: “Em hiểu rồi, mấy anh đi chơi mấy trò của đàn ông đúng không? Được rồi, anh là chủ nhà mà, em nghe anh một lần.”

Tùy em, muốn giải thích thế nào cũng được.

Ra khỏi Hứng Nguyên, Mạt Mạt chào mọi người. Lão Phó và Thị Chó đều hiểu ra vấn đề, gật đầu chào cô ấy, xem ra hai người đó vẫn còn rất hứng thú với Mạt Mạt, ánh mắt nhìn cô ấy rất chi là quyến rũ. Lão Đường thì càng khó dứt hơn, cậu ta bước lên kéo Mạt Mạt lại: “Về á? Đừng về! Em không thể rời xa quần chúng được! Hơn nữa tối thế này mình em về nhà anh không yên tâm!”

Tôi đưa tay ngăn lại: “Để cô ấy về đi, có cô ấy chúng ta cũng mất tự nhiên!”

Mạt Mạt liếc tôi một cái rồi cười với lão Đường: “Đúng đấy, anh Đường, em về đây, bao giờ rảnh chúng ta lại tụ tập đừng làm khó Bảo.”

Lão Đường buông tay như đang sinh li tử biệt, Mạt Mạt tươi cười vẫy tay chào cậu ta rồi quay người đi mất.

Tôi quay lại vẫy tay với mọi người: “Đi nào, đi nào! Không cần lo cho Mạt Mạt. Cô ấy gọi xe là về nhà thôi!”

Lão Phó nói: “Đằng nào tôi cũng lái xe, thuận đường đưa cô ấy về đi.”

“Không cần!” Tôi lập tức kết thúc chủ đề đó, “Các ông cũng thấy đấy, cô ấy như thế không bắt nạt lưu manh là tốt rồi, hơn nữa cô ấy ở gần đây thôi, chúng ta đi đi!”

Tôi đang nói thì đằng sau vang lên tiếng bước chân. Một đám mây đen che phủ trên trái tim tôi.

Tôi quay lại, Mạt Mạt chạy về phía tôi, sau đó tươi cười chìa tay ra: “Chìa khóa!”

“Chìa khóa gì cơ?” Tôi ngớ ra.

“Chìa khóa nhà chúng ta ấy, anh không đưa chìa khóa thì em về làm sao được?” Mạt Mạt xòe hai bàn tay ra, chớp chớp mắt lý luận.

Tôi vừa móc chìa khóa vừa trách móc: “Chìa khóa của em đâu?”

“Em đi chơi với mấy anh mà, nên em vứt chìa khóa ở nhà rồi, nhanh lên! Lái xe taxi đang đợi kia kìa!” Mạt Mạt giục, móng vuốt nhỏ xinh đập tôi bôm bốp.

Tôi móc chìa khóa ra đưa cho Mạt Mạt, cô ấy cầm chìa khóa và bồi thêm một câu: “Này, tốt nhất là anh về sớm một tí nhé, muộn quá là em đi ngủ đấy, em để điện thoại cạnh gối, anh gọi vào di động của em ấy.” Nói xong chạy mất.

Sau lưng tôi vang lên những tiếng “hứ hứ hừ hừ”, tôi đang bực bội thì bỗng cảm thấy một làn gió lạnh buốt, sát khí trùng trùng phía sau, bụng bảo dạ: Thôi tiêu rồi! Quả nhiên khi tôi vừa quay lại, còn chưa kịp bày ra tư thế nghênh địch nào thì đã có ba con quỷ dữ dẫn xuất hiện. nhe nhanh giơ vuốt, bày ra thiên la địa võng, từ ba hướng vây lấy tôi, bao vây tôi ở giữa.

Tôi khẽ cười, chính nghĩa ngất trời, không chút sợ hãi, khinh bạc nhìn ba con quỷ, cười nói: “Đại ca, ba vị đạ ca, thế này là thế nào?”

“Em gái ông à? Ha ha, em gái ông à?”

“Bạn bè bình thường...á?”

“Bạn bè bình thường sống cùng nhà...phải không? Hử?”

Sau những câu chất vấn kèm những tràng cười rất chi âm u rùng rợn, mấy năm đăm bắt đầu lượn qua người tôi, tôi thầm mắng trong bụng: Mạt Mạt! Đồ yêu tinh! Tôi có làm quỷ cũng không tha cho cô đâu...

Thực ra tôi bảo Mạt Mạt về trước không chỉ vì sợ bại lộ mối quan hệ của chúng tôi, đó chỉ là thứ yếu, điều tôi lo lắng hơn là lát nữa đến mấy nơi như quán rượu, mấy tên này rượu vào lời ra, mượn rượu tấu hết những chuyện không mấy tốt đẹp của tôi ra, nhờ Mạt Mạt nghe được, thì còn gì là hình tượng của tôi nữa!

Lão Phó lái xe đưa Tiểu Phấn về nhà trước sau đó mới đến quán rượu.

Ngồi trên xe, tôi bóp bóp cái vai bị đau, lòng thầm quyết tâm, tôi tin chắc rằng, mình nhất định có thể xử lí được Mạt Mạt!

Một tiếng gào thét lớn trong lòng: Tôi không tin! Dựa vào kinh nghiệm dày mình, thiên chất thông tuệ, tư duy nhanh nhạy, đầu óc phát triển, IQ siêu việt này của tôi mà không thể đối phó với một cô nàng hồi trung học tôi suýt nuốt gọn hay sao?

Một tiếng nói khác bỗng vang lên: Anh đã bị cô ấy chơi mấy rồi?

Tôi không trả lời, lòng im lặng một lúc, tiếng nói đầu tiên bảo: Bất cần, trước kia là do tôi bất cần, ô tô cũng có lúc chết máy nữa là xe đạp.

Chiếc xe phóng như bay, mấy tên khốn nạn ngồi cạnh đang buôn bán sôi nổi.

Tôi chợt nghi hoặc, hình như loáng một cái, trong đầu tôi hiện lên một mảnh kí ức nào đó.

Là mảnh nào nhỉ? Đó là khi tôi và Mạt Mạt vừa ra khỏi cửa.

Không sai, chiều nay khi tôi và Mạt Mạt ra khỏi nhà, là Mạt Mạt khóa cửa, cô ấy còn đu đưa chiếc chìa khóa mới đánh trước mặt tôi mấy lần, mấy lần nữa!

Nói vậy thì...Mạt Mạt có mang chìa khóa theo

Nói vậy thì...lúc này Mạt Mạt cố ý quay lại đòi chìa khóa.

Nói vậy thì...lúc này Mạt Mạt lại chơi tôi một vở.

Một giọng nói bảo tôi: Xem ra, anh không phải là đối thủ của Mạt Mạt rồi...

Chiếc xe dừng ở cửa khu nhà của Thị Chó, Tiểu Phấn xuống xe, chào mọi người rồi đi vào.

Tiểu Phấn vừa đi một cái là trên xe liền nổ tung, lão Phó lái xe nên không quay lại được, nhưng lão Đường và Thị Chó tự do mà, hai tên đó kẹp tôi vào giữa, chửi tôi bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa, đã sống chung với một cô gái xinh đẹp như vậy mà không buồn nói một tiếng, không hé một lời, đúng là không coi bạn bè ra gì mà, bà nội không phải là bà nội ruột, bố cũng không phải là bố ruột...

Tôi hoàn toàn bị đánh bại, từng bước từng bước, Mạt Mạt đã ép tôi chỉ còn nước cúi đầu trước thế lực hung ác, không thể trở thành anh hùng đơn độc, hóa thân của chính nghĩa...

Bị ép vào đường cùng, tôi đành phải khai thật với lão Phó, Thị Chó và lão Đường, Mạt Mạt là mối tình đầu thời trung học của tôi, mấy hôm trước tình cờ gặp lại ở Trùng Khánh, sau đó cùng đi ăn cơm, cô ấy đến nhà tôi, bây giờ đang thuê một căn phòng ở nhà tôi, chúng tôi không hề có quan hệ nam nữ, hoàn toàn chỉ là bạn cấp ba, bạn bè bình thường, quan hệ chủ nhà và người ở trọ, những lời này có đất trời làm chứng, nhật nguyệt soi sáng!

Nói khô hết cả miệng mới kể xong, lão Đường và Thịch Chó nhìn nhau sau đó cùng bật cười, lão Đường vỗ vai tôi: “Ông lừa ai hả? Bảo, ông tốt xấu gì cũng là phóng viên nổi tiếng trong làng giải trí, nói dối cũng không biết đường nói dối!”

Thịch Chó cũng cười mắng: “Trình độ nói dối cỡ này, đừng nói là tôi và lão Đường, ngay cả lão Phó, ông hỏi xem lão Phó có tin không?”

Lão Phó lái xe ở ghế trước liền phụ họa: “Tất nhiên là không tin rồi!” Nói xong mới nhận ra vấn đề, “Này, hai tên khốn kia, ý hai ông là sao? Bộ tôi ngốc hơn hai người hả?”

“Bây giờ người ngốc nhất là Lại Bảo! Kĩ thuật nói dối tệ không thể tả!” Lão Đường mắng rồi quay sang cười với tôi, “Này, ông tốt nghiệp trường báo chuyên nghiệp đúng không? Hay ông tốt nghiệp trường sư phạm mầm non? Bịa chuyện lừa con nít!”

...Tôi không còn gì để nói, bà nó! Bây giờ nói thật chả có ai tin! Nếu bạn mà bịa chuyện thì cứ phải nói là lan khắp Trung Hoa, không ai là không biết!

Nhưng dù lão Đường và Thịch Chó có uy hiếp dọa dẫm dụ dỗ thế nào đi nữa, tôi cũng không chịu thay đổi khẩu cung, chủ nhà và khách trọ là chủ nhà và khách trọ! Lại còn định ép cung tôi nữa chắc?

“Ông đúng là cái đồ đã được lời còn ra vẻ bị thiệt! Có một mỹ nữ xinh đẹp như thế làm áp trại phu nhân, ông có còn nhân tính nữa không hả?” Lão Đường mắng.

“Đúng đấy, ông lại còn không biết nói thật với bọn tôi! Lại còn thuê nhà! Ông coi bọn tôi là lũ óc...lợn chắc? Bọn này ranh như khi ấy!” Thịch Chó mắng.

Oán khí tôi tích tụ từ lâu cuối cùng cũng bùng nổ, tôi giãy giụa thoát khỏi gọng kiềm hai bên, tí nữa thì làm lật xe!

“Mẹ nó! Thuê nhà thật đấy! Nếu tôi và Mạt Mạt có cái gì thật thì tôi đã khoe khoang từ lâu rồi! Một chuyện hay ho thế cơ mà, đảm bảo các ông chỉ có nước hâm mộ, đổ kị chết luôn ấy! Tôi giấu diếm làm gì hả! Không phải thật mà! Không có mà tôi cũng đem ra nói thì tôi tự sướng à! Tôi nói cho sướng mồm à...”

Quả nhiên hiệu quả.

Đàn ông có lúc phải mạnh mẽ, cứng rắn một chút!

Lão Đường và Thịch Chó đều ngẩn người ra, cứ nhìn tôi chăm chăm, vẻ không thể hiểu nổi.

“Không có gì thật ư?” Lão Đường hỏi.

“Thật!” tôi chỉ tay lên trời thề, trang trọng như một người đàn ông quân tử.

“Hai người không ở cùng nhau?” Thịch Chó hỏi.

“Tất nhiên rồi!” Vẻ mặt của tôi hết sức nghiêm túc, khẳng định như một người đàn ông thực thụ.

“Thế ông chẳng làm gì cả? Trong đầu cũng không có ý nghĩ bậy bạ nào hết?” Lão Phó đang lái xe hơi nghiêng đầu lại hỏi.

“Tất nhiên là có rồi!” Hai mắt tôi rục rủa, thẳng thắn thành thật như một người đàn ông chân chính.

Lão Đường, Thịch Chó và lão Phó đều im lặng, một lát sau, cả ba tên súc sinh như có mối thần giao cách cảm, đồng loạt làm một động tác khinh bỉ với tôi.

“Tôi đến ở cùng nhà! Ông cũng muốn thế mà chẳng xảy ra chuyện gì? Shit! Ông đúng không phải đàn ông!”

... Đấy đấy, tôi có phải là đàn ông không cũng không phải do mình quyết định nữa!

Tôi điên quá liền hạ cửa kính xe xuống, thò nửa người ra ngoài, ngẩng đầu lên hét: “Chiến đấu như một người đàn ông thực thụ!”

Khi chiếc xe phóng qua, một anh chàng say mèm đang dựa vào cây cột đèn điện bên đường nôn thốc nôn tháo, nghe thấy tiếng hét của tôi liền ngẩng đầu lên đáp: “Mày là đồ hồn nhập xác! Giây phút này mày không phải là người!”

Tuyến đường hôm nay có hơi thay đổi, Thịch Chó nói cậu ta phát hiện được một quán rượu rất hay, hôm nay đưa chúng tôi đến xem thế nào, nếu được thì thêm một tụ điểm.

Đây là tin vui, nếu không chúng tôi chỉ lượn đi lượn lại mấy cái quán cũ mãi.

Lão Đường phấn khởi: “Có múa thoát y không? Nghe nói mấy hôm nay có mấy quán rượu, mời các em chân dài từ Nga sang!”

Thịch Chó lắc đầu: “Cái đó thì không biết, tôi chỉ thấy không khí ở đó được, không ồn ào hò hét nhiều.”

Lão Phó lái xe, bấm còi bim bim mấy phát: “Không có thì thôi, lão Đường, ông muốn xem múa thoát y thì về nhà tự soi gương mà thoát! Tôi cũng muốn đổi chỗ! Mấy quán trước chả hay tí nào, nghe tên đã thấy què rồi!”

Vừa nghe thấy thế, tôi liền tỏ ra tán đồng: “Đúng thế! Tên gì mà chim yêu đàn, tái hiện ngày hôm qua, hâm nóng giấc mơ rượu, trong một nghìn

dậm! Mấy quán rượu đó chúng ta hay đi chẳng có gu tí nào!”

Lão Đường và lão Phó đều lần lượt đồng ý, luôn mồm chửi bới phụ họa.

Thịt Chó cúi đầu im lặng.

Lão Đường vỗ vai Thịt Chó: “Này, Thịt Chó, cái quán ông bảo ở đâu? Tên gì?”

Thịt Chó không ngẩng đầu lên, chỉ đưa tay chỉ: “Rẽ phải ở phía trước, đến thì biết.”

Quán rượu đó không xa lắm, chỉ một lát sau chúng tôi đã đến nơi, cả bọn xuống xe nhìn, tên của quán rượu là: Câu chuyện mùa xuân...

Sau khi Thịt Chó bị chúng tôi đập cho một trận tơi bời, bốn thằng mới đi vào “Câu chuyện mùa xuân”, tối nay chúng tôi trải qua ba tiếng ở “Câu chuyện mùa xuân”, có lẽ sau nhiều năm nữa, ở đây sẽ là thịnh hành một bài hát: năm 2007, đó là vào mùa xuân, có bốn chàng ngốc, uống đến say mèm, không biết trăng sao trời đất gì nữa trong quán rượu này...

Thực ra cái tên này rất quê, phong cách bài trí trong quán rượu cũng được, rất đơn giản nhưng sáng sủa, không rườm rà, ánh sáng cũng ổn, khi chúng tôi đi vào, trên sân khấu nhỏ, một đôi nam nữ đang say đắm song ca bài hát chính trong phim “Anh hùng xạ điêu”- “Cuộc đời ý nghĩa”

Cảm giác này rất hay, hoài cổ, thoải mái.

Khi nhân viên phục vụ đưa chúng tôi đến chỗ ngồi, lão Phó huých huých tay tôi một cái, sau đó ra hiệu cho tôi nhìn lên sân khấu.

Tôi vừa nhìn lên liền mỉm cười.

Nam ca sĩ đang hát là Thanh Thu, tất nhiên đó chỉ là nghệ danh, nhưng chúng tôi cũng chẳng buồn hỏi tên thật, chỉ là bè nước gặp nhau ấy mà, nhưng tên nhóc này đúng là rất có duyên với mấy người bọn tôi, thường xuyên thấy cậu ta hát ở mấy quán rượu mà trước kia chúng tôi hay đến, gặp nhiều nên cũng nhắn mặt nhau, không ngờ hôm nay tình cờ đổi quán mà cũng gặp được cậu ta.

Chúng tôi đều nhìn lên sân khấu, Thanh Thu cũng thấy chúng tôi, về mặt cậu ấy vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, còn giơ tay lên chào. Chúng tôi cũng vẫy tay chào lại sau đó được nhân viên phục vụ đưa đến chỗ ngồi.

“Nói trước nhé, hôm nay ai mời?” Tôi nhìn ra xung quanh.

Lão Phó giơ tay: “Tôi! Mấy hôm nay tôi kiếm được một món tiền bán RAM[1], hôm nay tính cho tôi!”

[1] Một loại bộ nhớ trong máy tính

Thế là tôi gọi Chivas. Lão Phó khóc ròng.

Hát xong một bài, Thanh Thu xuống nghỉ, rời khỏi sân khấu một cái là lao thẳng đến bàn chúng tôi, đặt tay lên vai tôi và Thịt Chó, phấn khởi nói: “Trùng hợp quá! Đúng là duyên phận!”

Chúng tôi đều mỉm cười, Thịt Chó đánh vào tay Thanh Thu: “Đừng sờ mó lung tung, tôi là người đã có gia đình rồi!”

Thanh Thu bật cười rồi quay sang nói với nhân viên phục vụ: “Lấy cho một vài bia đen, tính vào tôi.” Dứt lời liền kéo ghế ngồi xuống, “Anh Đường, Anh Nhục (Thịt), anh Phó, anh Bảo, các anh biết hôm nay em hát thêm một điểm nữa nên đặc biệt đến cổ vũ em hả?”

Lão Phó bĩu môi: “Cậu á? Cậu tưởng cậu là đào kép hồi đầu thế kỉ chắc? Lại còn đến cổ vũ nữa?”

Thanh Thu cũng không nổi giận, vẫn tươi cười, cậu ta nghe lời chúng tôi đùa cợt quen rồi. Hơn nữa, với người kiếm sống bằng nghề đi hát ở mấy quán bar như cậu ta, khán giả đều là ông chủ, tươi cười đã thành quen rồi.

“Thế thì tối nay đúng là khéo thật”, Thanh Thu ngời xuống, rút trong túi áo ra một bao thuốc mời chúng tôi. “Em kể mấy anh nghe, lúc nãy trên sân khấu, em hát mà chả có tí cảm xúc nào cả, chẳng có gì thú vị, ở Ái Cầm Điểu (Chim yêu đàn) em hát các anh ở dưới vỗ tay theo, thế mới gọi là hát có cảm xúc chứ!” Dứt lời, cậu ta gõ tay xuống bàn, “Đây chính là duyên phận!”

Lão Phó rút một hơi thuốc rồi ném bật lửa cho Thanh Thu: “Như cậu nói thì, chúng ta đúng là có duyên thật, vậy tiền rượu hôm nay cậu trả nhé?”

Thanh Thu hơi sững người nhưng rồi lập tức bật cười: “Anh Phó, anh hài hước thật đấy! Làm ông chủ không thể bắt nạt tầng lớp lao động như vậy được!”

Tôi liền xua tay: “Thanh Thu, đừng nói vậy, bọn này chẳng có ông chủ ông chiếc gì cả đâu, chưa chắc đã kiếm được nhiều hơn cậu, công ty anh Phó nhà cậu tổng cộng có năm người, anh Nhục (Thịt) thì nhiều thủ hạ, có điều toàn chó, anh và lão Đường thì thôi khỏi nói, bán sức lao động đã là gì, bọn anh còn phải không biết xấu hổ nữa kia!”

Lão Đường gật đầu tán đồng, cầm ly rượu lên uống một hớp: “Anh có muốn bán cũng chẳng ai mua, giờ thì đúng là một mái nhà tranh, một trái tim vàng rồi!”

Thanh Thu cười khúc khích cười, không đáp lời, quen thì quen nhưng chẳng qua cũng chỉ là bạn gặp trong quán rượu, nói thực thì còn không thực sự coi là bạn bè nữa kia!

Nhưng lời tôi vừa nói là thật, mấy thằng ngồi ở đây, chưa chắc Thanh Thu đã là người kiếm được ít nhất, hát trong quán bar, một tháng kiếm được ba đến năm nghìn không phải là vấn đề, cậu ta lại hát ở mấy quán liền, nếu nói hoài cổ một chút thì cậu ta chắc chắn là “Hộ vạn tộ”[2] rồi.

[2] Hộ vạn tộ chỉ những gia đình có nhiều tiền, từ dùng trong những năm cuối thập kỉ 70 thế kỉ 20 ở Trung Quốc

Có rất nhiều người cũng hát ở quán bar, trên cả nước có nhiều học viện âm nhạc như thế, mỗi năm có bao nhiêu sinh viên tốt nghiệp? Nhưng có mấy người trở thành ngôi sao ca nhạc? Mấy người ra được album? Có mấy người lên được chương trình văn nghệ cuối năm?

Cũng như là trên cả nước có nhiều trường đào tạo về diễn xuất như thế, mỗi năm có vô số nam thanh nữ tú ôm mộng trở thành ngôi sao tốt nghiệp, nhưng có bao nhiêu ngôi sao thực sự?

Có thể so sánh thế này, những nam thanh nữ tú đó là cá, muốn cắn câu, muốn người câu cá câu được mình, nhưng tự bạn bơi qua đó cắn câu thì không được, bạn còn phải nhờ một con rùa khốn kiếp nào đó dưới nước bò lên nói ngon nói ngọt với người câu cá vài câu: “Anh ơi, có con cá anh muốn câu nó, anh chịu khó câu nó đi. Nếu câu lên nhìn thấy ngứa mắt anh lại vớt xuống sông là được!”

Thật vậy, vì mấy ông chủ, đạo diễn, chế tác đó không tự xuống sông mò cá, đều là cá tự nguyện cắn câu cả. Vì vậy có lúc, vì cũng hiểu một chút tình hình trong giới đó nên tôi cũng thấy hơi thương cho thanh Thu, không có cơ hội bán thân đành phải bán tiếng hát vậy.

Thanh Thu cười giả lả cho qua chuyện, thế là cũng chẳng ai trêu cậu ta mời rượu nữa.

Thực ra cậu nhóc Thanh Thu này cũng được, ví dụ như ở những quán rượu trước kia, sau khi chúng tôi quen biết, cậu ta thấy chúng tôi sẽ hét lên

trên sân khấu: “A! Mang cho các anh đây một đĩa hoa quả! Tính vào tôi!”

Cậu ta nói chữ “nhỏ” rất khẽ, rất nhanh, ba chữ “đĩa hoa quả” thì lại đặc biệt to, còn kéo dài giọng ra nữa, có vẻ vô cùng hào sảng và trượng nghĩa.

Đường Đôn thì lại nhanh chóng tỏ thái độ ban đầu, mắt cậu ta lén lút liếc về một phía gần đó, rồi lập tức áp sát Thanh Thu, cười gian manh hỏi: “Này, cậu em, anh hỏi cái này, em có quen em gái lúc nãy hát cùng em không?”

Thanh Thu hơi sững người, nhìn theo ánh mắt của lão Đường: “Anh bảo Tiểu Văn á?”

Anh em đều hiểu tính lão Đường, hơn nữa lão Đường đúng là có huệ nhãn, những cô gái mà cậu ta nhìn đến hầu như đều là hàng cao cấp. Thế là bọn tôi cũng quay sang nhìn.

Cô ca sĩ lúc nãy đắm đuối hát song ca bài Cuộc đời ý nghĩa trên sân khấu với Thanh Thu đang ngồi trên ghế cao cạnh quầy bar với một chia Heineken.

Cô gái có mái tóc dài, để mái búp bê, mặc một chiếc áo xường xám cách tân thắt eo không tay, quần da đen, đi sandal, ngồi trên ghế cao uống Heineken. Cô ấy nhìn xuống, đầu bàn chân đung đưa theo tiếng nhạc trong quán, tuy cách hơi xa, nhưng có thể khẳng định, cô gái này có một đôi chân dài và đường nét khuôn mặt khá tinh tế.

Lúc này khi đi vào, đèn trên sân khấu quá sáng, chúng tôi đều không nhìn kỹ, hoặc là thông thường những cô gái đi hát quán bar như thế đều trang điểm rất đậm, có người là để thu hút sự chú ý của người khác, có người là để người quen không nhận ra mình.

Nhưng cô bé này thì khác, nhìn từ xa hình như chỉ trang điểm nhẹ, sắc mặt thậm chí còn hơi tái xanh.

Tất cả mọi người ở bàn tôi đều nghiêng đầu sang một hướng để nhìn về bên đó, nên đã nhanh chóng khiến ba người bàn bên cạnh cũng nhìn theo, sau đó như là phản ứng dây chuyền vậy, người ngồi mấy bàn xung quanh cũng tò mò nhìn về một hướng, tưởng là có chuyện gì mới lạ.

Đàn Trung Quốc, ha ha, đi bar cũng là dân thường, uống rượu Tây cũng là dân thường, chỉ thích náo nhiệt, chẳng có gì khác biệt.

Quán bar cũng chỉ rộng cỡ đó, hơn một nửa số khách đều nhìn về phía quầy bar, vì vậy rất nhanh anh chàng pha chế rượu đứng trong quầy đã phát giác ra, sau khi đã xác định tất cả mọi người đều đang nhìn cô gái đó liền mỉm cười, nói gì đó với cô ấy.

Cô gái đó ngẩng đầu lên, hơi sững người lại, khác ngồi ở mấy bàn trước mặt cô ấy đều đang ngheh cổ nhìn thẳng vào cô ấy, cảnh tượng đột ngột ấy khiến cô ấy hơi hoảng.

Mặt đỏ ửng, cô gái vội vàng cúi đầu, đồng thời xoay ghế khéo léo quay người, để lại cho các anh em một tấm lưng mảnh dẻ xinh đẹp.

Thực ra rất nhiều người không hề biết mình đang nhìn cái gì, chỉ là người khác nhìn anh ta cũng muốn nhìn vậy thôi, nhìn một lúc mà không phát hiện ra được cái gì đặc biệt, rất nhiều người thôi không nhìn nữa, tiếp tục uống rượu nói chuyện.

Bàn chúng tôi cũng vậy, trừ lão Đường, lại còn định liếc mắt đưa tình với người ta nữa.

“Đừng cố nữa, mắt ông còn bé hơn cái lỗ mũi tôi nữa, người ta không nhìn thấy đâu!” Lão Phó cười trêu chọc cậu ta.

Đường Đôn không vừa ý: “Shit, lỗ mũi ông to hơn cả mũi tinh tinh, ai thèm so với ông?”

Lão Đường quay đầu lại, tặng Thanh Thu một nụ cười tươi như hoa: “Này cậu em, cậu em quen cô ấy không? Thân không? Cô ấy tên là gì vậy?”

Thanh Thu nghiêng đầu nhìn: “Tiểu Văn, Chu Tiểu Văn.”

“Tên thật thì sao?” Lão Đường càng lúc càng hứng thú.

Thanh Thu gật đầu: “Chắc là tên thật đấy, cô bé đó lạ lắm, chắc báo tên thật.”

“Wow!” Lão Đường huých cùi chỏ vào Thanh Thu, “Cậu có quen thân với cô ấy không?”

“Cũng tạm, hồi trước quen ở một quán rượu khác, em giới thiệu cô ấy đến quán này mà.”

“Hả? Thế hai người...” Lão Đường hơi tái mặt.

“Không có, không có đâu” Thanh thu vội vàng phủ định, cứ như sợ có tin đồn ấy, “Làm gì có chuyện đó! Thỏ còn không ăn cỏ gần hang nữa là! Hơn nữa...” Vừa nói cậu ta vừa cười tự giễu, “Hơn nữa người ta hoàn toàn không để ý đến em, một cô nhóc trong sáng lắm.”

Khi Thanh Thu nói câu đó, tôi ngồi cạnh nghe, thầm gật đầu trong lòng, ừ, có lẽ là một cô gái trong sáng, lúc này cô ấy còn đỏ mặt nữa, từ đó là có thể thấy rồi.

“Cậu em gọi Tiểu Văn qua đây làm quen đi!” Lão Đường bắt đầu cười rạng rỡ như nắng mùa hè, “Anh rất thích kết bạn. Thấy những người trẻ

tuổi vất vả cực khổ vì cuộc sống là anh muốn giúp làm vui.” Vừa nói, Lão Đường còn đặt biệt nhấn mạnh vào câu, “Bất kể nam nữ.”

Mọi người đều bật cười, kể cả Thanh Thu.

“Anh Đường, em bắt đầu sùng bái anh rồi, đúng là đại tướng của giới mặt dày, không, đại vương mới đúng!” Thịch Chó vừa cười vừa nâng ly lên chạm nhẹ vào ly rượu trong tay lão Đường.

Lão Đường cũng cười, nhưng cười thì cười cũng không quên nhiệm vụ, cậu ta huých Thanh Thu: “Cười cái khi gì, đi đi.”

Thanh Thu gật đầu cười: “Vâng, vâng vâng, em đi gọi cô ấy thử xem sao.”

Lão Đường có hứng thú, chúng tôi nhiên cũng thấy hứng thú. Đường nhiên tôi, Thịch Chó và lão Phó hoàn toàn không hứng thú như lão Đường, chúng tôi chỉ xem cho vui, hoặc có thể nói chúng tôi thích xem lão Đường mất mặt ra sao. Đó là cách chúng tôi thể hiện tình bạn vô giá của mình.

Lão Đường không sợ bị chúng tôi xem, chẳng nào cũng chẳng phải lần đầu. Tình huống cụ thể thế nào á? Nói thế này đi, Đường Đôn là một người đàn ông tốt, bao năm qua, lão Đường và nhiều đời bạn gái cũ của cậu ta yêu đương cũng gọi là vô cùng nồng nhiệt say đắm, yêu chết đi sống lại nhưng có thể do lão Đường không được coi là vô cùng tốt, cho nên những cô gái đó cũng không say đắm ngọt ngào với cậu ta lâu lắm, sơ sơ có thể tính, lão Đường đã tham dự đám cưới của ba cô bạn gái cũ, có mấy cô không mời cậu ta, hoặc mời mà cậu ta không đi, cho nên mỗi lần cậu ta say bét nhè liền bi thương nói một câu đã nói rất nhiều lần: “Người yêu lại lấy chồng rồi, chú rể không phải tôi...”

Nhưng thất bại hết lần này đến lần khác hoàn toàn không đánh đổ lòng tự tin của lão Đường, cậu ta vẫn nỗ lực không ngừng, càng bại càng hăng máu theo đuổi mỗi ý trung nhân của mình.

Về điểm này chúng tôi nhất trí cho rằng, lão Đường là một người đàn ông kiên cường, rộng lượng, đã bị tình yêu làm tổn thương đến độ mất cả cảm giác, vô âu vô lo, vô tâm vô tính.

Thanh Thu đã đi đến bên cạnh cười nói gì đó với cô gái đó, cô ấy cũng cười với Thanh Thu, sau khi nghe Thanh Thu nói liếc nhìn về phía chúng tôi.

Lão Đường liền tạo dáng trông cô cùng cool, cầm ly rượu ra vẻ đang trầm tư suy nghĩ, hung dữ liếc chúng tôi thì thào: “Có nhìn tôi không? Có phải đang nhìn tôi không?”

“Không.”

“Chắc chắn không thể nào.”

“Người ta có mù đâu.”

Thái độ của ba chúng tôi hết sức thống nhất.

Nhưng thật là bất ngờ, không lâu sau cô gái tên Tiểu Văn đó theo Thanh Thu đi về phía chúng tôi thật. Thịch Chó thấy có trò hay liền kéo chiếc ghế bên cạnh sang cạnh chỗ ngồi của mình, nhưng chỉ nửa giây sau, lão Đường đã ngồi vào chỗ của cậu ta.

“Ông có Tiểu Phấn rồi.” Mắt lão Đường lóe ánh hung hăng.

Thịch Chó bĩu môi, ngồi vào chỗ của lão Đường.

Thanh Thu và cô gái tên Tiểu Văn đó cùng bước tới. Thanh Thu vừa cười vừa giới thiệu từng người một, chúng tôi không bắt tay mà chỉ mỉm cười đứng dậy gật đầu, coi như là chào hỏi.

Trong ánh mắt giết người của Đường Đôn, Thanh Thu nuốt nước bọt, ý tứ ngồi xuống một chiếc ghế khác.

Tiểu Văn cười chào mọi người, lịch sự ngồi xuống, hoàn toàn không có cái vẻ cố tỏ ra quyến rũ và lấy lòng của các nữ ca sĩ chúng tôi thường gặp trong quán rượu, điều đó thực sự chiếm được chút cảm tình của chúng tôi.

Lão Đường ngồi cạnh Tiểu Văn, trông phấn khởi lạ thường, có khi bây giờ nếu bên cạnh cậu ta có cây chuối, cậu ta có thể nhảy phốc một phát lên cây, đu một cái bay ra rõ xa cũng nên...

Hỏi tuổi thì thiếu lịch sự nhưng Tiểu Văn trông khá trẻ, dù có trang điểm một chút nhưng mắt rất sáng, trên người cũng không có mùi nước hoa khó chịu.

Lão Đường đã bắt đầu thao thao bất tuyệt tự giới thiệu bản thân rồi: “Chào em, em là Tiểu Văn hả? Ha ha, anh họ Đường, em cứ gọi anh lão Đường đi.”

Tiểu Văn lịch sự khẽ cười: “Không hay lắm, cứ để em gọi là ông chủ Đường đi.”

Lão Đường sung sướng đập bàn cái chát: “Anh thì ông chủ nổi gì! Bây giờ anh là phóng viên kỳ cựu của một tòa soạn báo lớn, còn kiêm chức tổng giám đốc nữa, giúp bạn bè quản lí một công ty kĩ thuật, à cậu ta đây, tiểu Phó.” Lão Đường chỉ vào lão Phó, “Ngoài ra, anh còn hợp tác mở một trại nuôi chó thuần chủng, với cậu ta, tiểu Nhục.” Lão Đường chỉ Thệt Chó.

Mấy anh em không ai nói gì, chỉ tươi cười, dùng ánh mắt chửi tố tiên lão Đường.

Lão Đường không hề bận tâm, ánh mắt không rời gương mặt Tiểu Văn nửa giây, bình thường cậu ta cũng vậy, chỉ cần có người là bắt đầu ba hoa bốc phét, lên trời xuống biển đủ cả, theo tư duy logic sau vô số lần bị tổn thương của cậu ta thì mấy mối tình trước thất bại đều là vì cậu ta không đủ giàu.

Bình thường lão Đường thường nói: “Đợi tôi trở thành tỷ phú thì tha hồ tìm mỹ nữ! Cầm tiền đập vào mặt cô ta bảo cô ta cởi quần áo ra nằm xuống! Cầm thêm ít tiền nữa, đập đến khi cô ta yêu tôi! Đến tháng à? Shit! Đập tiền, hết luôn!”

Có điều lần này hình như lão Đường sai nước rồi, cô nàng Tiểu Văn nghe lão Đường ba hoa xong, vẻ mặt chẳng có gì thay đổi, chỉ khẽ cười, hơn nữa tôi để ý thấy, ánh mắt cô ấy thoáng qua vẻ khinh miệt.

Lão Phó ngồi cạnh cũng thấy rồi, vừa lén huých cùi chỏ vào người tôi vừa cười.

Còn lão Đường lúc này đã hoàn toàn nhập tâm, có thể thấy, cậu ta rất có vẻ đã yêu từ cái nhìn đầu tiên với cô em Tiểu Văn này, thế là sau đó cậu ta trở nên cực kì sôi nổi hoạt bát, bắt đầu hoa chân múa tay tán hươu tán vượn, hết chuyện cười này đến trò hề khác, hoàn toàn không cần tổng duyệt trước, kể cứ gọi là mây mưa trái khắp, lú lú cả lưởi vào, ai không biết có khi còn tưởng cậu ta đang tự hôn mình ở đấy cũng nên.

Nhưng trò hề này lại khá là có hiệu quả, quả nhiên Tiểu Văn đã bị chọc cười, đầu tiên còn rất đoan trang, sau đó bụm miệng cười khúc khích, tí hết cả mắt lại, hàng mi dịu dàng chớp qua chớp lại làm lão Đường càng thêm điên cuồng hơn.

Vừa cười, Tiểu Văn vừa quay sang nhìn chúng tôi: “Ấy, sao các anh không cười?”

Chúng tôi ngó người ra, rồi vội vàng lịch sự mỉm cười, thực ra là không thể cười nổi, mấy bài lão Đường đang giở ra chúng tôi đều đã từng nghe, có một ít còn là chúng tôi truyền thụ cho cậu ta, những người chuyên tụ tập kể chuyện cười uống rượu ăn cơm như chúng tôi đâu có dễ chọc cười như thế.

Lão Đường vô cùng thành khẩn cúi đầu: “Ha ha, Tiểu Văn, nói thực nhé, anh biết em cười là để cổ vũ anh, họ không cười là vì anh kể chán, thật đấy, trước kia anh cũng không biết kể chuyện lắm đâu, em cứ hỏi họ thì biết, trước kia anh là người rất hay ngượng.”

Câu này làm cả bàn đều bật cười.

Tiểu Văn cũng hơi sững người, nhận ra sự đáng ngờ bên trong, nhìn lão Đường rồi cũng cười.

Trò chuyện vui vẻ, lão Đường cũng uống không ít, tâm trạng kích động đến nỗi nhất quyết phải hát song ca với Tiểu Văn bài Cuộc đời ý nghĩa. Hơn nữa lão Đường đúng là quá trơ tráo! Cậu ta hát đến mức mà anh chàng chơi đàn bên cạnh đánh sai cả điệu, khiến Tiểu Văn mấy lần suýt hát sai nhạc. Càng đáng khâm phục hơn là, dù đã uống nhiều như thế, cậu ta vẫn không đánh mất bản tính chân chất tiết kiệm, trước khi về vẫn cho chai Jack Daniel uống dở một nửa vào túi mình.

Ra khỏi quán, chúng tôi đứng bên đường hóng một cơn gió lạnh xong, rượu bắt đầu bốc lên đầu, mấy thằng thấy hơi vầng đầu. Người vầng nhất là lão Đường, bắt đầu tự lắc qua lắc lại.

Lão Phó khởi động xe, tôi và Thịch Chó dìu lão Đường, trong khi lí trí mơ màng cậu ta vẫn giữ được sự tỉnh táo của dục vọng, không ngừng thò tay đẩy tôi: “Anh, anh trai ơi, giúp em một việc đi, hỏi hộ em số điện thoại của Tiểu Văn, đại ân đại đức của anh, em suốt đời không quên!”

Bị cậu ta đẩy mãi tôi đành đầu hàng, quay vào quán rượu, vừa hay gặp Thanh Thu.

“Cậu có số điện thoại di động của cô Chu Tiểu Văn đó không? Cho anh.”

Thanh Thu hơi sững lại, nhìn tôi cười đầy thâm ý, rồi rút di động ra bấm mấy cái, đọc cho tôi một dãy số.

Tôi lườm vào di động của mình, rồi vẫy tay chào Thanh Thu, cậu ta bước tới rồi nói thêm một câu: “Anh Bảo, em cho anh biết một điều, Tiểu Văn không dễ chơi đâu.”

Tôi không hiểu ý cậu ta, nhưng vẫn gật đầu ra khỏi quán rượu.

Một cô gái vừa xinh đẹp, vừa thuần khiết, vừa dịu dàng, vừa quyến rũ vừa đáng yêu,

Giống một bông hồng,

Đàn ông đều thích nói về cô ấy,

Nhưng trước nay chưa có ai từng tận mắt nhìn thấy...

Ngày 20 tháng 6. Nhiều mây.

KHI YÊU AI CŨNG LIÊU XIÊU

Lại Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Chúng tôi quăng lão Đường về nhà trước, sau đó lão Phó và Thịch Chó đưa tôi về, trên xe chúng tôi nói về lão Đường và cô nàng Tiểu Văn hôm nay, cả ba đều nhất trí: Không có cửa!

Tôi xuống xe ở cổng khu nhà, sau đó lấy chiếc điện thoại gọi cho Mạt Mạt. Lòng còn đang nghĩ tối nay chắc sẽ có gì khác chứ? Chắc ít nhiều gì cũng có thể có chút tiến triển chứ.

Sau khi chuông reo một tiếng, bên đó một giọng nữ lạ hoắc vang lên: “A lô?”

Có thể thấy bên đó rất ồn.

“A lô, cô là ai?” Tôi hỏi.

“Anh là ai?” Để át tiếng ồn, giọng nữ bên đó khá to.

Đúng lúc này, tôi bỗng nghe thấy bên cạnh điện thoại đầu đó, một giọng nam gào lên: “Tiểu Văn, có người yêu cầu hát!”

Tôi toát mồ hôi lạnh.

Vội vàng cúp máy luôn, tôi ngớ ra nhìn chiếc điện thoại trong tay mình, sao lại gọi vào số cô ấy chứ? Tôi say thật sao?

Tôi cẩn thận kiểm tra số điện thoại hai lần rồi mới gọi đi lần nữa, chuông kêu rất lâu mới có người nghe máy, đó là giọng nói mơ màng, lảng đãng của Mạt Mạt, rõ ràng cô nàng này đã ngủ thật rồi.

“Là anh, anh về rồi, mở cửa cho anh.” Tôi cố gắng nhẹ nhàng hết sức.

“Sao anh không tự mang chìa khóa!” Mạt Mạt bực bội mắng tôi rồi cúp máy.

Tôi trợn mắt, di động dán chặt vào tai, đứng chôn chân tại chỗ, đột nhiên một luồng khí nóng dâng lên trong lồng ngực, tiếp đó một ngụm máu tươi phun ra khỏi miệng tôi...

Con người thực sự có thể giận quá mà chết, thật đấy.

Khi tôi sắp nhấn chuông đến lần thứ năm cửa mới mở.

Người mở cửa không phải là Mạt Mạt, là một cô gái mặc váy ngủ, hung dữ quát: “Đồ điên!”

“Cô...” Tôi ngớ người, vội vàng cúi đầu, “Xin lỗi!” dứt lời liền quay người bỏ đi, lòng thầm mắng chửi mình, chắc chắn là uống nhiều quá rồi, đi nhầm tầng, lần này mất mặt quá!

Ớ? Không đúng, cô gái này... sao trông quen vậy? Tôi quay phắt lại, cẩn thận nhìn kỹ – bà ơi! Là Tiểu Hy!

Tiểu Hy hoàn toàn không buồn khách sáo với tôi, chẳng có vẻ gì như người mới quen hai ngày, cô ấy nhíu mày lạnh lùng nói: “Anh giỏi quá! Muộn thế này mà vứt Mạt Mạt ở nhà một mình, thế mà anh cũng yên tâm được!”

Nói xong cô ấy điên tiết quay người đi vào.

Dựa vào cái gì chứ! Đây có còn là nhà tôi không!

Tôi cũng nén bực bước vào, lại không tiện nổi giận với Tiểu Hy, trầm giọng hỏi: “Mạt Mạt đâu?”

Tiểu Hy trợn mắt nhìn tôi rồi hất cằm về phía phòng ngủ. Tôi bước qua đó, cửa phòng lại còn đóng nữa! Tôi nhấc chân lên... rồi lại bỏ xuống, đây là cửa nhà tôi.

Tôi đẩy cửa ra, đã chuẩn bị định gào lên, vừa thò đầu vào đã nhìn thấy Mạt Mạt nằm trên giường.

Mạt Mạt vẫn nằm, mái tóc xõa trên gối, chần đấp đến ngực, lộ ra hai bờ vai tròn trịa trắng muốt, một cánh tay thò ra từ trong chăn, miệng khẽ cắn ngón tay mảnh mai, cô ấy nghiêng đầu, nhìn tôi đầy quyến rũ, giọng nói nũng nịu đầy lười biếng: “Bảo, anh về rồi đấy à?”

... Đáng yêu quá, hấp dẫn quá,... chẳng còn thấy bực tí nào nữa, tôi đúng là đồ phế thải!

“Mạt Mạt, sao Tiểu Hy lại ở đây?”

“Ở nhà một mình em thấy sợ, nên mới gọi điện cho Tiểu Hy bảo cô ấy đến với em.” Mạt Mạt bĩu môi, vẫn đang cắn ngón tay, ra vẻ đáng yêu làm tôi nổi hết cả da gà. Một giọng nói không ngừng nhắc nhở tôi: Cứng rắn lên! Cứng rắn thêm chút nữa!

“Mạt Mạt, em ở chỗ anh, anh cũng không nói gì, là chỗ bạn bè coi như anh giúp em, nhưng em không thể bạ ai cũng đưa vào nhà anh được! Em không có ý thức an toàn sao?” Tôi nghiêm khắc nhíu mày, trời ơi tôi đẹp trai quá đi mất!

“Em biết rồi!” Mạt Mạt hếch cằm, nhăn mũi với tôi.

... Mềm ra rồi, vừa mới cứng lên được một tí giờ lại mềm oặt ra rồi, ý tôi nói... trái tim của tôi.

Bỗng nhiên lưng tôi bị đập mạnh một cái.

Tôi vừa mới quay đầu lại đã thấy Tiểu Hy đứng sau lưng, đang há miệng đợi tôi: “Này, họ Lại kia, anh nói rõ ràng cho tôi, cái gì mà không phải bạ ai cũng đưa về nhà anh hả? Tôi làm sao? Tôi đến nhà anh là không an toàn hả?”

Tiểu Hy nói một câu là đấm tôi một cú.

“Không không, Tiểu Hy, anh không có ý đó, anh chỉ nhắc nhở Mạt Mạt, em thì chắc chắn là không sao rồi, em là khách anh muốn mời còn không được ấy chứ.” Tôi gượng cười, thu hồi nội lực, cố nhịn không tung ra huyền âm thần chưởng đánh chết cô nàng đánh đá vô lý âm âm này đi.

“Này, họ Lại kia, anh cho Mạt Mạt ở nhà anh thì phải có trách nhiệm và nghĩa vụ chăm sóc cô ấy, hiểu chưa?”

Tôi điên lên sảng sặc, chỉ thẳng vào mũi mình hỏi: “Tôi cho cô ấy ở á?”

“Không có thời gian đâu mà phí lời với anh! Nửa đêm nửa hôm rồi, ngủ đi!” Tiểu Hy hung dữ hứ một tiếng, đẩy tôi ra, thò tay kéo cửa phòng ngủ, nói vọng vào trong, “Mạt Mạt, ngủ đi, có chuyện gì cậu cứ hét cứu mạng nhé!”

“Ừ!” Mạt Mạt nằm trong phòng ngủ hờ hững đáp.

Tôi ngớ người nhìn Tiểu Hy kéo cửa phòng ngủ vào. Sau đó cô ấy vừa trợn mắt nhìn tôi vừa bỏ đi, tôi điên mất! Tôi trêu chọc ai hả trời? Cơ hội giải thích cũng không có, lại... lại còn cứu mạng nữa chứ! Ai cứu tôi với!

Tôi còn chưa điên hết thì chợt cảm thấy có điều không ổn! Hương Tiểu Hy đi... không phải là phòng làm việc sao?

“Này này! Tiểu Hy, em...” Tôi gọi cô ấy lại.

“Đi ngủ! Tôi ngủ phòng làm việc!” Tiểu Hy gắt gỏng đáp.

“Hả? Em không ngủ với Mạt Mạt sao?” Tôi thất kinh.

“Tôi không có thói quen ngủ chung giường với người khác.”

Rõ ràng là kiếm cớ, nhưng tôi có thể nói gì đây? Đột nhiên tôi thấy vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, liên tưởng đến dáng vẻ nũng nịu của Mạt Mạt vừa nãy ở trên giường, lẽ nào tôi đang bị... ép lên Lương Sơn.

“Em ngủ ở đó, thế còn anh thì sao? Em bảo anh...” Tôi chớp mắt liếc về phía cửa phòng ngủ.

“Năm mơ!” Tiểu Hy bĩu môi cười, chỉ tay vào ghế sofa, “Giường là của phụ nữ, anh hiệp sĩ chút đi, cũng coi như là sự trừng phạt đối với sự vô trách nhiệm của anh với Mạt Mạt tối nay!” Dứt lời, Tiểu Hy liền nhảy vào phòng làm việc, đóng cửa lại.

Tôi dờ dẫm đứng giữa phòng khách, nhìn trước nhìn sau một hồi, tôi rón rén bước đến trước cửa phòng ngủ, đưa tay đẩy cửa. Cửa bị khóa bên trong – đúng là tôi tự sướng rồi.

Tôi quay đầu lại nhìn ghế sofa, tôi bỗng dưng muốn khóc quá. Thế là tối nay tôi lại ngủ ghế sofa, mà nó, sofa sẽ không có bầu chứ?

Trong lòng lại bắt đầu thấy sợ, chắc Tiểu Hy sẽ không tiện thể vào ở nhà tôi luôn, không về nữa chứ? Tôi nằm trên ghế sofa, bức bối mãi không ngủ được, tiện tay vớ cuốn tiểu thuyết đó là Đêm nay, giường ơi hãy quên tôi đi.

Buổi sáng tỉnh dậy, trời đã sáng bạch, tôi không mở mắt, mũi hít hà ngửi thấy hương thơm. Trước kia cái nhà này ngoài mùi thuốc lá mùi tất hôi, bây giờ có con gái ở, liền bắt đầu dậy lên mùi nước hoa và mùi mỹ phẩm dưỡng da, thật là thoải mái dễ chịu.

Nhưng vừa mở mắt tôi đã giật nảy mình vì trước mắt tối om, chẳng nhìn thấy gì cả! Tôi bị trúng độc cồn hay là hai người đàn bà độc ác đó hạ độc tôi rồi? Lẽ nào tôi bị mù rồi ư? Trời ơi...

Nỗi sợ hãi trong phút chốc dồn dập ập tới, tôi ngồi bật dậy, đưa tay mò lên mặt mình... Shit! Hóa ra có một tờ giấy dán trên mặt tôi!

Tôi gỡ tờ giấy xuống, ánh nắng chói mắt khiến tôi phải nhắm tịt mắt lại, tôi quay người nhìn xung quanh nhưng lại không thấy hai bóng dáng mảnh mai đó đâu. Gọi mấy tiếng không thấy ai thưa, tôi duỗi người đứng dậy, chợt phát hiện tờ giấy vừa dán trên mặt mình có chữ.

Bảo:

Em có việc ra ngoài, tối có lẽ cũng không về, chúng ta liên lạc bằng điện thoại nhé.

Mạt Mạt

Bên dưới dòng chữ này còn có một dòng chữ khác không cùng bút tích: Bảo, tướng ngủ của anh đã hoàn toàn tiêu diệt chút ấn tượng tốt đẹp cuối cùng tôi dành cho anh, anh đi chết đi!

Không kí tên nhưng tôi có nghĩ bằng lông chân cũng đoán ra được là ai.

Tôi thở dài cúi đầu đứng dậy, lượn một vòng quanh nhà, chuẩn bị thu dọn tàn cuộc hai cô nàng lười biếng đó để lại. Không ngờ trong phòng ngủ, phòng làm việc, chăn đều được gấp ngay ngắn chỉnh tề, nhà cũng được lau dọn sạch sẽ ngăn nắp. Nói thực là tôi rất ngạc nhiên đấy.

Tôi hoàn toàn không phải loại người ngủ say như chết, hơn nữa tôi ngủ trong phòng khách, cửa phòng ở sau lưng tôi có mấy mét, thế mà hai cô nàng này lại có thể trong lúc tôi ngủ say, thần không biết quỷ không hay

tinh dậy, gấp chăn, dọn dẹp nhà cửa, đánh răng rửa mặt, ăn mặc chỉnh tề, lại còn để lại lời nhắn, dán trên mặt tôi, ấy thế mà tôi hoàn toàn không hay biết gì!

Lăng ba vi bộ[1] ư? Hay là Ngọc nữ tâm kinh[2] nhỉ? Chắc không phải hai nữ quỷ chứ?

[1] [2] Hai môn công pháp trong tiểu thuyết kiếm hiệp của Kim Dung.

Vừa kinh ngạc tôi vừa đi vào nhà vệ sinh chuẩn bị tắm rửa.

Trong gương là một khuôn mặt mệ mội vì say rượu.

Tôi nhìn gương mặt đó, hóa đá tại chỗ.

Trên trán có một chữ “Vương” to tổ chẳng viết bằng bút mực đen, sau đó xuôi xuống dưới, hai bên cánh mũi viết một chữ “Bát” (Vương bát nghĩa là con rùa, cũng có nghĩa là đồ khốn), hai nét chữ đó ngoạch thẳng sang hai má tôi. Trên hai má vẫn còn chữ: “phản Thanh”, bên phải là “phục Minh”.

Đầu mũi bị vẽ đen sì, trên miệng còn có râu như râu Hitle, hai khóe miệng còn có hai chiếc răng nanh to cộ, từ cằm đến cổ bên phải có một hàng chữ: Tiểu Hy từng du ngoạn đến đây.

... Hai cô nàng này đúng là trẻ con, nhưng họ vẽ vờ linh tinh một đống trên mặt tôi thế này mà tôi lại chẳng biết gì cả!

Chắc chắn là yêu quái!

Tôi lười chả buồn gọi điện hỏi hành tung của Mạt Mạt, bây giờ là mười giờ sáng, sau khi rửa sạch kiệt tác thư pháp và mỹ thuật trên mặt đi, tôi liền phi vào bếp làm cho mình một bữa thịnh soạn.

Đồ tích trữ trên ngăn bếp cực kì phong phú! Thịt bò kho này, tôm này, chân gà trộn ớt này, sườn lợn ướp hành, sườn bò ướp tiêu đen... haizz, nên

ăn mì ăn liền vị gì đây?

Chỉ mấy phút sau, mì ăn liền đã thơm phưng phức, cắt thêm mấy lát giấm bông vào ăn kèm, tôi sung sướng bê ra phòng khách, tôi không còn mong ước gì nữa. Buổi tối nếu không có việc gì khác thì cũng ăn cái này luôn đi. Làm phóng viên về cơ bản tôi không có thói quen ăn sáng, hoặc có thể nói bây giờ thanh niên có mấy người có thói quen ăn sáng đâu? Sáng có dậy được đâu mà ăn!

Tối qua chỉ uống rượu chẳng ăn được gì cả, đói quá đi mất. Tôi biến thân thành Thao Thiết[3] đây.

[3] Tên một loài quái thú trong thần thoại Trung Hoa, nổi tiếng tham ăn, đồng thời từ này cũng chỉ những người tham ăn.

Tôi còn chưa đưa được miếng đầu tiên vào miệng thì di động đã đổ chuông, điện thoại của chủ nhiệm tòa soạn mới, bảo tôi chiều nay đến đó, ông ta muốn nói chuyện với tôi. Như thế tất nhiên là tốt rồi! Tôi đã quen với cuộc sống bận rộn, không có giờ giấc cố định, mấy hôm nay rảnh rỗi quá tôi cũng thấy chân tay bứt rứt khó chịu, có thể thấy một số người đúng là số khổ! Hơn nữa nếu đi làm thì sẽ có lương! Cơm phải ăn, rượu phải uống, gái phải bao, tiền phòng phải trả, cái gì mà chẳng phải tiêu tiền!

Tôi vừa gắp miếng mì đầu tiên lên, di động lại kêu, là lão Đường, hỏi tôi tối qua cậu ta về nhà như thế nào.

Bình thường ai uống nhiều đều thế cả, có lúc trông rất tỉnh táo, lời nói cử chỉ chẳng có gì khác thường, nhưng đã say từ lâu rồi, biểu hiện tốt nhất của tình huống này là sáng hôm sau tỉnh dậy quên sạch chuyện tối qua.

Lão Đường nói có tin tốt và tin xấu, tin tốt là lúc tỉnh dậy, phát hiện trong lòng đang ôm nửa chai Jack Daniel, tin xấu là cậu ta phát hiện mình bị khản giọng.

Tôi cười mắng, giọng cậu không khản mà được à! BàiCuộc đời ý nghĩa bị cậu hát thành dân ca Thiểm Bắc rồi!

Lão Đường nói cậu ta không nhớ nổi nữa, đau đầu, định tối nay ăn cái gì đó thanh đạm, sẽ gọi lại sau.

Tôi cúp máy, dán mắt nhìn điện thoại, sau khi đã chắc mẫm không còn cuộc gọi nào nữa mới trịnh trọng cầm đĩa lên, khi miếng mì chỉ còn cách miệng tôi 0,1 centimet, cái di động vô cùng phối hợp liền réo vang.

Shit! Có cho người ta ăn cơm không hả?

Không buồn nhìn người gọi, tôi cầm di động lên nghe, giận dữ nói: “A lô! Tôi đói!”

Bên đó giật cả mình, im lặng một lúc, một giọng nữ dễ nghe vang lên: “Tối qua anh gọi vào máy tôi hả?”

...

Ở một quán cà phê gần Đài tưởng niệm Giải phóng Nhân dân.

Chu Tiểu Văn im lặng ngồi đối diện tôi, cô ấy cúi đầu, nghiêm túc dùng chiếc muỗng nhỏ nhẹ nhàng khuấy đều ly cà phê trước mặt.

Chu Tiểu Văn hôm nay khác Chu Tiểu Văn hôm qua, hoàn toàn triết để không giống nhau.

Chu Tiểu Văn để mặt mộc hầu như không trang điểm, hai hàng lông mày được tỉa cẩn thận, cô ấy mặc một chiếc váy dài bằng vải kaki, đi một đôi sandal tết bằng cói, mái tóc mềm mại buông rủ, xõa xuống hai bờ vai.

Đây không phải là Chu Tiểu Văn đó, đây rõ ràng là một cô nữ sinh trong sáng không biết đến sự đời.

Tôi lén lút, âm thầm đánh giá cô ấy, không biết nên nói gì.

Thực ra rồi cũng không biết sao mình lại đến đây. Tôi chẳng nói gì nhiều với Tiểu Văn qua điện thoại, cô ấy chỉ chất vấn tại sao tôi gọi điện cho cô ấy, tại sao lại cúp máy. Tôi ghen hòng, không thể giải thích được, bảo gọi nhầm số ư? Lừa được ai!

Sau đó, Chu Tiểu Văn nói ra ngoài nói chuyện, tôi hỏi có việc à? Cô ấy bảo ừ có, thế là tôi ra.

Tối qua ấn tượng của tôi về Tiểu Văn khá tốt, không giống những cô gái lẩn lộn ngoài xã hội, đã lọc lõi hiểu đời, ngoài ra cần phải thẳng thắn nói rằng, tôi ra gặp thì tất nhiên là có suy nghĩ khác. Là một người đàn ông khỏe mạnh, sinh lí bình thường được một cô gái xinh đẹp hẹn gặp dù gì cũng là một việc tốt đẹp, đương nhiên tôi hy vọng sẽ có gì đó xảy ra.

Vốn dĩ trước khi ra khỏi cửa, tôi vẫn còn hơi do dự chút xíu, cảm thấy thế này liệu có có lỗi với Mạt Mạt không, nhưng ý nghĩ đó chỉ thoáng qua, Mạt Mạt là ai? Là gì của tôi? Bạn bè ư? Khách trọ? Sao tôi phải tự mơ tưởng như thế? Tôi còn độc thân!

Nghĩ thế tôi liền cảm thấy thoải mái luôn.

Thực ra ngoài lần gặp gỡ tối qua, tôi và Tiểu Văn hoàn toàn là người xa lạ, nên khi ngồi đối diện trong quán cà phê tất nhiên sẽ cảm thấy ngại ngùng. Cô ấy không nói chuyện, tôi cũng không biết nên nói gì.

Tôi lén nhìn cô ấy, đang dự tính mở màn thế nào cho hoàn mỹ, hơn nữa trong lòng cũng rất dễ phòng, con gái chủ động như vậy thực ra rất đáng sợ.

Đột nhiên, Tiểu Văn ngẩng đầu lên, vừa vắn gập ánh mắt tôi, làm tôi ngẩn ra.

“Anh nhìn gì vậy?” Cô ấy hỏi.

Câu hỏi này chẳng có tí hàm lượng kĩ thuật nào cả, anh nhìn em đấy, chứ em bảo anh nhìn gì bây giờ?

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng tôi không thể nói thế được, tôi ra vẻ bình tĩnh mỉm cười, nghiêng đầu ra hiệu chiếc bông tai của Tiểu Văn: “Anh đang nhìn vòng cổ và hoa tai của em, trông rất đẹp.”

Tiểu Văn hình như rất hài lòng, cô ấy mỉm cười đặt tay lên bàn, cho tôi xem vòng tay của cô ấy: “Còn cái này nữa, là một bộ với vòng tay và hoa tai, em tự làm đấy.”

“Thế á?” Tôi tỏ ra vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, “Không ngờ em còn là một nghệ nhân thủ công nữa.”

Tiểu Văn cũng cười: “Vâng, em làm nhiều lắm, còn mở cửa hàng trên mạng nữa, tất cả đều làm bằng tay.”

Tôi gật đầu, ít nhất thì cũng bắt đầu nói chuyện rồi, cũng coi như một khởi đầu tốt đẹp: “Mở cửa hàng trên mạng á? Ở đâu? Có kiếm được không?”

“Taobao ạ, cửa hàng tên là Đồ thủ công sáng tạo Cầu vồng,” nói về điều đó, Tiểu Văn có nụ cười hơi trẻ con, “Em không mong sẽ kiếm được tiền từ nó, chỉ là thích làm những món đồ nhỏ này thôi, nếu người khác cũng thích thì em rất vui.”

“Thế thì được, nếu có thời gian anh sẽ đến ủng hộ em.” Tôi vừa cười vừa rút bao thuốc ra, nghĩ một lát rồi đưa cho cô ấy một điếu.

Tiểu Văn lắc đầu, tiếp tục chủ đề của cô ấy: “Anh cũng thích những món đồ trang sức nhỏ này ạ?”

Tôi đưa điều thuốc lên miệng, thấy hơi nghi hoặc, tôi để ý thấy trên ngón tay của Tiểu Văn có vết ám khói: “Ha ha, anh còn tưởng em hút thuốc cơ.” Dứt lời liền sững người, “Em hỏi anh gì nhỉ?”

“Trước kia có hút, bây giờ thôi rồi.” Tiểu Văn lắc đầu cười, những câu hỏi đáp của chúng tôi chẳng ăn nhập với nhau gì cả, “Em hỏi anh có phải cũng thích đeo vòng tay, dây chuyền, hoa tai gì đó.”

Tôi gật đầu cười: “Còn trẻ mà, phải nổi loạn một chút chứ.”

“Vậy thì tốt, em làm cho anh nhé, làm mấy kiểu của nam, đảm bảo là đẹp.” Tiểu Văn vui vẻ hứa hẹn, như thể sợ tôi không tin, vừa nói cô ấy vừa tự gật đầu.

Sửng quá, thấy chưa, chưa có gì mà đã tặng tín vật tình yêu rồi, haizz... sức hấp dẫn của tôi...

Tôi còn chưa sửng đã thì Tiểu Văn ngồi đối diện đột nhiên lại hỏi một câu làm tôi nghẹn họng:

“Tối qua anh gọi cho em làm gì?”

Tôi rất khó giải thích, tôi rất ngại.

“Cú điện thoại đó... anh gọi cho một người bạn, số điện thoại của hai người chỉ khác nhau một số... Anh muốn hỏi thăm sức khỏe mẹ cậu ta, có cần bổ sung canxi không... Em gái cậu ta dạo này đang đòi li hôn, anh sợ cổ phiếu giảm giá ảnh hưởng đến quỳ bánh bao của cậu ta...”

Tiểu Văn thấy tôi nói nhăng nói cuội, hình như cứ tưởng đã hiểu ra điều gì, khẽ mỉm cười nói: “Tối qua em còn tưởng, người muốn xin số điện thoại của em là ông chủ họ Đường đó cơ, kết quả Thanh Thu bảo em anh muốn xin số của em, em rất ngạc nhiên.”

Bực ghê, cái thằng Thanh Thu đáng chết này! Không đúng, cái thằng Đường Đôn đáng chết này!

“Tôi qua các anh đều chẳng ai nói gì mấy với em, chỉ có anh Đường nói suốt,” Tiểu Văn tự nói tiếp, tay lại bắt đầu khuấy cà phê, “Lúc Thanh Thu bảo em còn không tin, nhưng sau đó anh gọi cho em, em đoán là anh, anh còn giả vờ hỏi em là ai, ha ha, hay thật đấy.”

Tôi rất muốn nói, lúc đó anh không biết em là ai thật, thậm chí không biết mình gọi cho ai, nhưng không thể phản bác lại thì rõ là không thèm nể mặt cô ấy, làm tổn thương lòng tự tôn của cô ấy.

Hơn nữa trước mắt xem ra, quan hệ của tôi và Tiểu Văn phát triển tốt đẹp, cô ấy cũng có cảm tình với tôi, nếu không thì gọi tôi ra làm gì? Có khi tôi và cô ấy nên chuyện chưa biết chừng, hơn nữa cũng chẳng có lỗi gì với lão Đường, Tiểu Văn có phải là gì của cậu ta đâu.

“Em và Thanh Thu nói về các anh, quan hệ của Thanh Thu và các anh rất tốt ạ?” Tiểu Văn cúi đầu vừa nói vừa khuấy cà phê.

“Cũng được.” Tôi phát hiện Tiểu Văn rất căng thẳng, cô ấy đang cố che giấu mà thôi.

“Thanh Thu kể về các anh cho em nghe rồi, có anh Phó, anh Nhục gì đó, sau đó là anh Đường, và anh.” Tiểu Văn cúi đầu, “Nếu theo như Thanh Thu nói thì em thấy rất lạ, người xin số của em lại là anh.” Vừa dứt lời cô ấy đột nhiên ngẩng đầu lên, nhanh chóng nhìn tôi một cái: “Anh cũng có hứng thú với em sao?”

Tôi đang rít điều thuốc, bị câu nói này làm giật mình ho sặc sụa.

Tiểu Văn không nói gì, cũng mặc kệ tôi, chỉ nhìn tôi chăm chăm, chờ tôi trả lời.

Ho một hồi, tôi cầm khăn giấy trên bàn lên lau miệng, nhìn mặt nhú mày hỏi ngược lại: “Em có muốn anh có hứng thú với em không?”

Tiểu Văn lắc đầu.

“Nghĩa là sao? Vậy em có hứng thú với anh không?” Tôi truy hỏi.

Tiểu Văn gật đầu.

Tôi váng đầu quá đi mất.

“Thanh Thu nói anh thế này, trong đám bạn của anh, anh thuộc loại bình chủng hậu cần, có nghĩa là mấy trò uống rượu, bao gái, anh chỉ ở phía sau chạy việc, không dám xông lên tiền phong, thuộc loại người muốn làm bậy nhưng không có gan làm bậy, lúc có gan thì lại không muốn nữa” Tiểu Văn cúi đầu, nói về tôi.

Tôi phát hỏa: “Shit! Anh mà hậu cần á? Anh còn là anh nuôi đây này!”

Tiểu Văn ngẩng đầu lên: “Em thấy Thanh Thu nói đúng.”

“Cái gì?”

“Anh là như vậy mà, tối qua gọi điện cho em còn giả bộ không biết em là ai, cuối cùng sợ đến nỗi cúp máy luôn, người như anh...” Tiểu Văn vừa nói vừa tự cười, lại còn lắc đầu nữa.

... Tôi không còn gì để nói, hình tượng gì đây hả trời, tôi còn liên tưởng trong mắt người ngoài, tôi là người vừa có ngoại hình vừa có trí tuệ, hóa thân của anh hùng và hiệp nghĩa thay đổi xã hội, làm say đắm vô vàn thiếu nữ, tuần tú kiệt xuất...

“Anh tên là Lại Bảo, là một phóng viên giải trí, làm việc ở đây, nhà ở Đông Bắc, đúng không?” Tiểu Văn nhướn mắt lên.

Tôi mơ màng gật đầu, lòng nghĩ tên nhóc Thanh Thu này đúng là sinh ra để làm kẻ phản bội mà.

Tiểu Văn gật đầu rồi nhìn tôi: “Em tên Chu Tiểu Văn, anh biết rồi đúng không? Bây giờ đang sống ở Trùng Khánh một mình, bố mẹ ở nước ngoài, không còn gì đặc biệt nữa.” Vừa nói cô ấy vừa cúi đầu bê ly cà phê lên, “Chúng ta hẹn hò thử xem sao.”

“Khụ khụ khụ...” Tôi lại sặc thuốc thêm phát nữa.

Lần này còn nghiêm trọng hơn lần trước nhiều, sặc đến nỗi chảy cả nước mắt, tôi dùng khăn giấy bịt miệng, mãi một lúc sau mới thở bình thường, tôi trợn mắt nhìn Tiểu Văn: “Em... nói gì?”

Tiểu Văn uống một ngụm cà phê, khẽ mím môi cúi đầu nói: “Em biết anh nghe thấy rồi.”

Đầu óc tôi trở nên trống rỗng.

Vốn dĩ đây chỉ là một cuộc hẹn hò thôi, tôi không nghĩ nhiều như thế, cũng hoàn toàn không dám nghĩ đến điều này, bây giờ sao đột nhiên lại thành thế này? ... Thế này có tính là hôn nhân mai mối không nhỉ?

Tôi ra khỏi quán cà phê, vẫn còn thấy mơ mơ hồ hồ, hình như vừa xảy ra một chuyện gì đó không được chân thực cho lắm.

Ánh nắng rất gay gắt, làm tôi đau cả đầu, nhưng phơi nắng một lúc cũng làm tôi tỉnh táo ra ít nhiều. Tôi nhớ sau khi Tiểu Văn nói cái gì mà hẹn hò xem thế nào, chưa được hai phút sau đã đứng dậy đi mất rồi, trước khi đi cô ấy bảo liên lạc điện thoại, bảo tôi suy nghĩ nghiêm túc.

Gọi điện thoại, hẹn gặp mặt, nói mấy câu, sau đó liền “Vậy chúng ta thử hẹn hò xem thế nào”, chuyện này quá thần kì! Quá Harry Potter! Cô

nàng Chu Tiểu Văn này, trong hồ lô của cô ấy bán độc dược hay là xuân dược đây?

Ngồi một lúc vẫn không nghĩ ra được cái gì, sau đó tôi muốn đi nhưng nhân viên phục vụ không cho, bắt tôi thanh toán. Khốn kiếp! Bọn con gái đều thế, tự dưng đi mất, vớt hóa đơn lại cho người khác trả.

Ấy? Không đúng, bạn xem, bây giờ tình trạng này có phải đã cho thấy, Chu Tiểu Văn chính là bạn gái của tôi? Hơn nữa còn là cô ấy đề nghị! Vậy cũng có nghĩa là, bây giờ Lại Bảo tôi là hoa đã có chủ, bình đã có bông rồi! Tự dưng lại có một cô bạn gái trẻ trung xinh đẹp, biết hát biết múa, chỉ là có chút cổ quái bất thường thôi!

Thế này đúng là Văn muội muội từ trên trời rơi xuống rồi!

Trước kia xã hội loạn lạc, phụ nữ mới nhiễm thói xấu;

Bây giờ phụ nữ xấu làm loạn xã hội.

Ngày 23 tháng 3. Mưa to.

KHI YÊU AI CŨNG LIÊU XIÊU

Lại Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Thoải mái rồi, tôi cầm di động lên xem giờ, tinh thần phấn chấn ra bắt xe, phi thẳng đến toà soạn mới.

Không biết tại sao, đi trên con đường này, nhìn những nam nam nữ nữ đi lại ngoài cửa xe, miệng không ngừng hát đi hát lại một câu: “Bà xã, bà xã anh yêu em, A Di Đà Phật bảo vệ em, cho em có một cơ thể khoẻ mạnh và như ý...”

Mẹ kiếp! Nhiều lúc đều như thế, mấy bài hát thịnh hành rẻ tiền đáng ghét này hoàn toàn không cần học, cửa hàng siêu thị nào cũng bật, bạn không muốn học, nhưng nghe một nghìn, mười nghìn lần là biết hát thôi.

Tôi có kinh nghiệm sâu sắc về điều này, khi cùng bạn bè đi hát karaoke, lúc chọn bài, chọn cho tôi bài hát thịnh hành nào đó, trong lòng tôi biết rõ mình không thể nào hát được, có nhớ lời đâu, nhưng khi giai điệu nổi lên, tôi liền hát theo hết sức tự nhiên, không vấp một chỗ nào.

Lâu lắm rồi, bài “Thủy thủ” như thế, sau đó là “Chuột yêu gạo”, “Hai con bướm”...

Các anh em, các anh em đã từng tính chưa, có bao nhiêu bài hát mọi người không cần học cũng biết hát? Hơn nữa còn thường xuyên xảy ra hiện tượng này, mấy câu hát đó cứ xoay trong đầu bạn, bạn muốn ngừng cũng không được.

Tôi ngồi trên xe hát mấy câu một bài hát mình không biết tên, tác động cả anh tài xế đến khi xe đã dừng trước toà soạn, tôi xuống xe trả tiền,

anh tài xế đó vẫn đang hát mấy câu hát giống hệt tôi vừa rồi, sung sướng lái xe đi mất.

Ha ha, để tôi xem lúc nào anh mới ngừng hát.

Trong toà soạn mới toàn gương mặt mới, tôi tự nhiên bước vào khu văn phòng, mỗi ánh mắt phóng ra, đều trúng các nữ phóng viên biên tập trẻ trung rạng rỡ. Nhiều gái xinh thật đấy, nếu sau này tôi làm việc ở đây thì chẳng phải là tha hồ tung tăng giữa biển hoa sao!

Chủ nhiệm hẹn gặp tôi họ Đồ một cái họ nghe rất hung dữ độc ác. Nhưng tôi đã gặp ông ấy, cũng đã qua lại một, hai năm nay rồi, đó là một người rất hiền từ, béo béo trắng trắng. Quan hệ với tôi rất tốt, có chút gì đó như bạn vong niên, tôi có thể đến toà soạn này là nhờ ông ấy giới thiệu.

Được chủ nhiệm Đồ dẫn theo rẽ ngang rẽ dọc một hồi mới vào phòng họp, một em gái trẻ trung bê trà nước vào, chủ nhiệm Đồ đưa cho tôi một điều thuốc.

“Lại Bảo này, tôi nói cậu nghe, sau này chúng ta là đồng nghiệp, lại là cấp trên cấp dưới, tôi sẽ không khách sáo với cậu thế này nữa đâu!” Chủ nhiệm Đồ cười, làm không khí thoải mái hẳn.

Tôi gật đầu: “Em nhất định sẽ phục tùng mệnh lệnh cấp trên, cần cù chịu khó nỗ lực làm việc, phấn đấu hết mình vì công việc.”

“Ha ha, thằng nhóc này!” Chủ nhiệm Đồ cười rung cả mỡ, nhưng đang cười, bỗng nhiên ông hơi kìm lại, “Tiểu Bảo, có chuyện này tôi phải nói trước với cậu.”

Tôi xoa tay: “Chủ nhiệm Đồ, đừng gọi em là Tiểu Bảo, em không quen, chủ nhiệm cứ gọi em là Vi hầu gia đi.” (Vi Tiểu Bảo)

“Ha ha ha ha, hài hước! Tôi rất thích sự hài hước! Người hài hước tính cách tốt! Phóng khoáng! Gặp chuyện không vui cũng nghĩ thoáng được, tự biết cách làm giảm áp lực!” Chủ nhiệm Đồ vừa cười lớn, vừa vỗ vào chân tôi.

Lần này rất đau, nhưng tim tôi càng đau đớn, vì tôi biết có chuyện rồi.

“Chủ nhiệm Đồ, có chuyện gì chủ nhiệm cứ nói thẳng đi ạ.” Tôi hít sâu một hơi, chuẩn bị nghênh chiến.

“Chủ nhiệm Đồ cười rất khó coi: “Ha ha, rất thẳng thắn! Tôi rất thích những người thẳng thắn, người thẳng thắn tính cách tốt...”

“Được rồi, được rồi.” Tôi vội vàng xua tay, “Chủ nhiệm cứ nói đi, chắc không nghiêm trọng đến mức huỷ bỏ việc tôi chuyển tới quý báo chứ?”

“Ha ha ha! Thông minh! Tôi rất thích những người thông minh, người thông minh tính cách tốt...”

“Lão Đồ, ông đừng tưởng tôi tay không mà không giết chết ông được nhé!”

Chủ nhiệm Đồ sững ra rồi lại cười: “Trông cậu bị dọa kìa, là thế này, đáng lẽ tôi đã bàn bạc với tổng biên tập rồi, cậu có cái nền ngày trước, cứ về bộ phận giải trí, hơn nữa lần đánh giá này của chúng tôi cậu cũng có thể tham gia, trực tiếp làm sếp. Nhưng...”

Tôi không nói gì, chờ chủ nhiệm Đồ nói tiếp.

“Nhưng, lần này có chút thay đổi, Bảo, tôi đã cố hết sức rồi, nhưng vị trí trưởng bộ phận giải trí, tổng biên tập đã đích thân chỉ định rồi, tôi đành phải để cậu chịu thiệt thòi một chút.” Chủ nhiệm Đồ nói, sắc mặt có chút hổ thẹn.

Tôi nhoen miệng cười: “Có thể thôi à? Shit! Thế mà không nói sớm, em còn tưởng đi tong rồi chứ!”

Chủ nhiệm Đồ thấy tôi không giận liền rất vui: “Ha ha, thằng nhóc này tâm thế cũng khá đấy! Cậu không bận tâm là được, đằng nào cậu cũng có gốc rễ rồi, lại có năng lực, trong thời gian ngắn là có thể nổi lên, đè bẹp mấy đám phế liệu ở bộ phận giải trí đó đi!”

Nói thực, trong lòng tôi cũng thấy hơi khó chịu, cái chức trưởng bộ phận này ngoài địa vị, danh tiếng khác nhau, còn liên quan trực tiếp đến lương lậu nữa, nhưng với tôi thì cũng chẳng sao, có việc thì cứ làm trước đã. Viết nhiều bài một tí, thu nhập hàng tháng cũng sẽ tăng lên.

“Thế nhé, có chuyện gì thì tìm tôi, tôi mà giúp được sẽ cố gắng hết sức.” Chủ nhiệm Đồ đứng dậy, “Vậy cậu bắt đầu làm việc luôn hôm nay hay là quay về sắp xếp rồi mai bắt đầu?”

“Hôm nay em làm quen với môi trường mới đã” Tôi cũng đứng dậy. “Ít nhất cũng nên làm quen với mọi người trước, cũng phải làm quen với hoàn cảnh địa lí, sau này phải đánh trận ở đây mà!”

Chủ nhiệm Đồ bật cười, ông biết tôi có ý gì, toà soạn cũng giống như mọi doanh nghiệp hay đơn vị khác, đều là nơi có một đồng người, chỉ cần có một đồng người là sẽ không tránh khỏi những thứ như miệng nam mô bụng bồ dao găm, giả dối đóng kịch, trong ngoài bất nhất, đối đầu kịch liệt, khẩu Phật tâm xà...

“Tiểu Uyển! Nghe Tiểu Uyển!” Lão Đồ bước mấy bước ra cạnh cửa phòng họp, thò đầu ra ngoài gọi.

Không lâu sau, một cô gái mặc đồ xanh lam nhẹ nhàng thanh thoát xuất hiện trước cửa phòng họp.

Đúng là: đôi má hồng như cánh đào trước sân, đôi mắt mơ màng như mưa phùn trong núi thắm, vẻ đẹp chim sa cá lặn, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, mày như lá liễu đầu xuân, e ấp vẻ u sầu gió mưa, gương mặt như hoa đào tháng ba, tàng ẩn phong tình nguyệt ý, eo thon ngực nở, chân dài thon thả...

“Bảo! Bảo!” Chủ nhiệm Đồ đứng cạnh gọi tôi,

Tôi hoàn hồn lại, bước lên trước vài bước, gật đầu chào cô gái đó.

“Đây là Lại Bảo, phóng viên bộ giải trí mới đến, đây là nhân tài chúng ta câu về được đấy, ha ha.” Chủ nhiệm Đồ nhìn cô ấy chỉ vào tôi, “Đây là Tiểu Nghệ, Nghệ Tiểu Uyên.” Chủ nhiệm Đồ nhìn tôi chỉ cô ấy, “Hôm nay cứ để cô ấy đưa cậu đi làm quen với môi trường ở đây trước đi.”

“Vâng,” Tôi gật đầu, nhìn Nghệ Tiểu Uyên, “Vậy làm phiền cô rồi.”

“Không có gì.” Nghệ Tiểu Uyên lịch sự mỉm cười, làm một động tác mời rồi quay người bước ra.

Chủ nhiệm Đồ cũng sắp đi, tôi chợt nhớ ra một việc, liền vội kéo ông ấy lại, “Chủ nhiệm Đồ, có một việc quên chưa nói với chủ nhiệm, em có một người bạn thân, làm cùng ngành, là phóng viên, năng lực thì khỏi nói, cậu ta cũng muốn đến chỗ chúng ta, chủ nhiệm thấy...”

Chủ nhiệm Đồ do dự một chút rồi nói: “Vậy thì được, cậu đã giới thiệu thì chắc cũng không tệ, cậu đưa CV của cậu ta cho tôi, tôi đi nói với tổng biên tập.”

Trong lòng sung sướng lượn mấy vòng trong toà soạn với Nghệ Tiểu Uyên, cảm thấy vừa làm được một việc tốt, việc vừa lão Đường thế là tạm ổn, thế cũng coi như là tu hành thiện tích đức, có một câu nói thế nào nhỉ? Tướng quân không yêu binh sĩ không phải là tướng quân tốt, người bố không thương con trai không phải người bố tốt...

Nghê Tiểu Uyển đi trước mặt tôi, giới thiệu từng bộ phận cho tôi, giọng nói bình tĩnh dịu dàng, hơn nữa rất ngọt ngào, nghe rất dễ chịu. Tôi đi đằng sau cô ấy, nghe giọng giới thiệu êm tai của cô ấy, ánh mắt toàn liếc về phía lưng và eo cô ấy. Tôi rất muốn giả bộ làm người nghiêm chỉnh, nhưng không thể phủ nhận rằng, eo của Nghe Tiểu Uyển rất là hấp dẫn, mái tóc dày xoã xuống bờ vai nhỏ nhắn, hai cánh tay bê tài liệu vươn về phía trước, càng làm nổi rõ sự mảnh mai, yếu điệu của bờ eo.

“Anh Lại, đây là bộ phận tin tức xã hội.”

“Vâng.”

Nghê Tiểu Uyển mặc một chiếc áo sơ mi ôm tay lửng màu xanh lam nhạt, rất mỏng, mỏng đến nỗi tôi đi đằng sau mà có thể thấp thoáng nhìn thấy móc áo chíp bên trong.

“Anh Lại, đây là phòng tổng biên tập.”

“Vâng, tôi biết rồi.”

Tôi cố gắng trợn mắt lên nhìn cái móc áo trong lẫn áo sơ mi của Nghe Tiểu Uyển, nhưng công lực không đủ, không thể mở móc ra được, thế là sức chú ý của tôi chuyển xuống dưới, thưởng thức bờ eo của cô ấy.

“Anh Lại, đây là bộ phận tin tức kinh tế.”

“À vâng tôi hiểu, cảm ơn nhiều.”

Tôi đáp qua loa, tâm tư hoàn toàn bay lên chín tầng mây, eo của Nghe Tiểu Uyển thực sự rất đẹp, tôi tự đo bằng mắt, bao nhiêu nhỉ? Bây giờ là thời đại dinh dưỡng thừa mứa, eo của con gái... được thế này đúng là hiếm có.

“Anh Lại, đây là bộ phận tài chính, chúng ta lĩnh lương ở đây.”

“Ha ha, vậy sao?”

So với chiếc áo sơ mi màu xanh lam nhạt và bờ eo nhónhắn yêu kiều thì bên dưới còn hoàn mỹ hơn, Nghệ Tiểu Uyển là một cô gái rất biết cách ăn mặc phối đồ, cô ấy mặc một chiếc quần ống đứng cạp trễ màu trắng ôm vào một bờ hông cũng cực kì đầy đặn, rất giàu tính đàn hồi.

“Anh Lại, đây là ban văn nghệ.”

“À ở đây hả.”

Trong đầu tôi toàn những hình ảnh tuyệt đẹp, một bờ hông thật là hoàn mỹ và hấp dẫn, hơn nữa theo từng cử động của Nghệ Tiểu Uyển, bờ hông mềm mại khẽ đánh sang hai bên, biên độ không lớn lắm nhưng rất chất, làm người ta liên tưởng mơ màng!

“Anh Lại, anh nhìn xem, anh cảm thấy bộ phận văn nghệ thế nào?”

“Tốt, rất tốt, rất cong.”

“Cái gì?”

Câu hỏi đầy nghi ngờ của cô ấy làm tôi choàng tỉnh: “Hả? À! Không phải! Ý tôi là tôi quá thích chỗ này!” Tôi cười, toát mồ hôi hột, tim đập chân run, tôi sắp bị Parkinson[1] đến nơi rồi.

[1] Là một bệnh rối loạn thoái hóa của hệ thần kinh trung ương, làm suy yếu khả năng vận động, lời nói và các chức năng khác

Nghệ Tiểu Uyển hình như nhận ra điều gì, liếc nhanh một cái ra đằng sau mình rồi lại nhìn tôi, hơi đỏ mặt, ánh mắt thoáng vẻ giận dữ.

Thôi xong rồi, còn phóng viên tài năng gì nữa! Chắc ấn tượng đầu tiên mà tôi để lại cho Nghệ Tiểu Uyển là một tên dê cựa trên xe điện quá...

Chúng tôi vào ban văn nghệ, khi Nghệ Tiểu Uyên giới thiệu, mấy biên tập viên đều đứng dậy bắt tay với tôi, sau một hồi giới thiệu làm quen đơn giản, chúng tôi ra khỏi ban văn nghệ, tôi bảo Nghệ Tiểu Uyên nói với chủ nhiệm Đồ, ngày mai tôi đi làm, hôm nay về nhà chuẩn bị.

Thái độ của Nghệ Tiểu Uyên có hơi lạnh lùng, điều đó cũng không có gì lạ, ai bảo tôi không cẩn thận như thế. Nhưng tôi cũng không muốn tiếng xấu của mình bị Nghệ Tiểu Uyên lan truyền khắp toà soạn, thế là tôi cẩn trọng hỏi xin số điện thoại của cô ấy, mượn cớ là có vấn đề cần thỉnh giáo. Tuy rất không bằng lòng nhưng Nghệ Tiểu Uyên vẫn cho tôi số điện thoại của cô ấy, chắc cô ấy cũng biết, tôi đã hỏi trực tiếp thì cô ấy không thể từ chối được, dù gì sau này cũng cùng làm việc một nơi, phải gặp nhau hàng ngày, hơn nữa muốn biết số điện thoại cô ấy quá đơn giản với tôi.

Một cô gái cũng thông minh đấy.

Ra khỏi toà soạn, tôi lập tức gửi tin nhắn cho Nghệ Tiểu Uyên, đại khái giải thích lúc này tôi bất lịch sự vì đã lơ đãng, lơ đãng vì con chó yêu của tôi bị ốm nặng, mấy hôm nay tôi luôn chăm sóc nó, nên bản thân tôi cũng không được khoẻ, không ngừng sốt nhẹ, cả người cứ mơ mơ màng màng, xin cô ấy tha lỗi.

Tôi nghĩ, mình sốt nhẹ có thể giải thích việc tại sao lại nói năng linh tinh, hơn nữa thêu dệt ra một chú chó yêu làm nguyên nhân dẫn đến mọi việc sẽ càng thể hiện được tôi là một người có trái tim đầy yêu thương, người đàn ông có trái tim đầy tình yêu ít nhiều cũng khiến con gái có cảm tình.

Đợi một lúc mà không thấy hồi âm, lòng tôi cũng nguội lạnh, chắc là đắc tội nặng với cô nàng Nghệ Tiểu Uyên này rồi. Đúng lúc tôi đang định lên xe về nhà thì di động đổ chuông không ngờ là Nghệ Tiểu Uyên gọi tới!

“Alô, Lại Bảo phải không?”

Lúc này còn luôn mồm anh Lại, anh Lại, có thể thấy trong giọng nói của Nghê Tiểu Uyển vẫn có chút không vui, gọi thẳng tên tôi, nhưng giọng nói lại hơi gấp gáp.

“Là tôi, cô Nghê ạ?” Tôi cố giữ giọng điệu khách sáo, có chút nghi hoặc, cô ấy gọi điện chắc không phải để mắng tôi chứ?

“Lại Bảo, tôi hỏi anh, chó nhà anh mắc bệnh Carre ở chó hả? ” Nghê Tiểu Uyển đúng là rất lo lắng.

Không có thời gian suy nghĩ, tôi đành trả lời luôn: “Ừ sao cô biết.”

“Dạo này bệnh Carre trên chó rất hoành hành! Đôn Đôn của tôi đợt trước...” Nghê Tiểu Uyển nói đến đó, giọng nói trở nên đau khổ, rồi đột nhiên gấp gáp, “Lại Bảo, chó của anh bệnh mấy hôm rồi?”

Thực ra tí thì tôi phì cười, Đôn Đôn nhà cô ấy á? Ha ha, quen tai ghê, nhưng vẫn rất thâm trầm: “Chưa lâu lắm, mới có ba ngày thôi, nhưng có vẻ rất nghiêm trọng.” Nói thực, bệnh Carre trên chó là bệnh gì tôi hoàn toàn không biết, nhưng đến nước này chỉ có thể nói tiếp thôi, con người không phải đều vậy sao, có lúc nói dối một điều gì đó thì sẽ phải dùng một trăm lời nói dối để che giấu.

“Ba ngày à, vậy vẫn chưa nghiêm trọng!” Nghê Tiểu Uyển lo lắng nói, “Tôi biết chữa thế nào, anh đừng đưa đi bác sĩ thú ý bừa bãi, có bác sĩ thú ý trị bừa đấy! Anh nghe nhé, uống nhân tố chuyển dịch, một ngày hai viên, tiêm kháng sinh Azithromycin, tiêm bột hiệu quả tốt hơn tiêm nước, thêm Ribavirin, tiêm thêm mũi hạ sốt, có thể hoà vào nhau, khi bệnh nặng một ngày có thể tiêm hai lần, thôi thôi! Tôi sợ anh không nhớ hết, để tôi nhắn tin cho anh!”

...Tôi nghe mà ù ù cạc cạc, vẫn chưa hiểu ra chuyện gì thì Nghê Tiểu Uyển đã cúp máy rồi.

Tin nhắn đến rất nhanh, kín đặc một đồng chữ, có rất nhiều thuật ngữ chuyên môn, đoạn cuối còn an ủi tôi mấy câu, nhắc tôi bị sốt nhớ uống thuốc, uống nhiều nước rồi nghỉ ngơi...

Ha ha, vốn chỉ dùng chó làm cái cớ, bây giờ tôi lao vào nòng súng rồi! Vì chơi với Thịch Chó nên tôi ít nhiều cũng hiểu tình cảm của những người nuôi đối với chó, nhìn xem, cô nàng Nghệ Tiểu Uyển này coi chó của tôi như chó của mình rồi...quan tâm lo lắng như thế, đúng là một cô gái tốt bụng. Có lẽ, bây giờ Nghệ Tiểu Uyển không giận tôi nữa rồi, chắc chắn cô ấy sẽ coi những lời nhăng cuội của tôi là do chó yêu của tôi bị ốm nặng, dù thế nào, cô ấy không giận là tôi đạt được mục đích rồi.

Tôi trả lời: “Cảm ơn cô Tiểu Uyển, tôi tin là cô hiểu tôi, chó cũng như con cái của chúng ta vậy, còn về Đôn Đôn, cô cũng đừng buồn nữa, hãy coi Đường Đường của tôi như Đôn Đôn của cô đi.”

Tin nhắn trả lời nhanh chóng được gửi đến: “Chó nhà anh tên là Đường Đường à? Chăm sóc tốt nó nhé, có cơ hội tôi sẽ đến thăm nó.”

...Tôi ngớ người. Lấy đâu ra Đường Đường bây giờ? Lấy lão Đường ra mạo nhận à? Bảo với Tiểu Uyển là tôi nuôi một con chó hình người sao?

Khi tôi về đến nhà, nhà chẳng có ai, tôi đi tắm rồi nằm trên chiếc giường trong phòng ngủ rồi gọi điện cho Thịch Chó. Bảo đợt này có lẽ tôi sẽ phải mượn một con chó đến nhà, Thịch Chó hào phóng, hỏi tôi muốn loại gì, mấy con, tôi tự đến chọn thoải mái. Thế là cất được viên đá tảng trong lòng xuống rồi.

Mấy đêm liền ngủ không ngon, tôi nằm trên giường bất giác ngủ mất từ lúc nào không hay khi ở mắt đã là năm giờ chiều rồi, tôi bị chuông điện thoại đánh thức.

Tôi mơ màng nhấn nút nghe, bên đó bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Này Bảo! Không phải lão Đường nói tối nay đi ăn sao? Lại còn đòi thanh đạm

nữa. Sao ông lại ngủ? Tối qua mệt quá à? Ông cũng thật là, còn sống chung nữa, muốn uống sữa việc gì phải nuôi bò chứ? À tôi bảo ông cái này...”

Tôi ngủ đến mù mị đầu óc, gào vào điện thoại: “Ai đấy?”

“Shit! Tôi là bố Phó của ông đây!” Hoá ra là lão Phó.

Hẹn xong thời gian địa điểm, lão Phó liền cúp máy, hình như cậu ta muốn nói gì đó nhưng lại thôi mấy lần, hỏi thì bảo: “Gặp mặt rồi nói tiếp”

Trước khi ra khỏi cửa tôi nghĩ một chút, nhắn tin cho Chu Tiểu Văn: “Tối nay cũng đi ăn không?”

Tuy sự phát triển có phần kì lạ, nhưng dù thế nào bây giờ Tiểu Văn cũng coi như là bạn gái của tôi rồi, không chơi trò vờ qua vờ lại như Mạt Mạt, Chu Tiểu Văn đã nói thẳng ra, một người đàn ông như tôi còn giả vờ làm gì.

Tin nhắn trả lời đến rất nhanh: “Vớ ai?”

Tôi đáp: “Vẫn là người tối qua.”

Cô ấy trả lời: “Không đi, tối còn phải đi diễn.”

Sao bỗng dừng lại lạnh nhạt vậy? Tôi đang tự hỏi thì tin nhắn lại đến: “Em làm cho anh một chiếc dây chuyền, anh sẽ thích đấy.”

Trong đầu tôi hiện ra bốn chữ: Rất không bình thường!

Tôi bước vào phòng riêng dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, điều khiến tôi ngạc nhiên là: Trong phòng chỉ có Thịch Chó và lão Phó.

“Hai người nhanh nhả!” Tôi mỉm cười đi vào, ngồi xuống và rút thuốc ra phát.

Có chút kì lạ, nụ cười của Thị Chó và lão Phó đều rất gượng gạo, cũng rất im lặng, thế là thế nào?

“Lão Đường đâu?” Tôi hỏi lão Phó.

“Sắp đến rồi, nghe nói đang ở trên đường, đến nhanh thôi.” Lão Phó vừa nói vừa thở ra một hơi thuốc, đôi mắt khê nhú giữa làn khói thuốc.

Trợn mắt nhìn lão Phó đang ra vẻ thâm trầm, tôi quay sang nhìn Thị Chó:

“Ấy, hôm nay ông được tự do à? Tiểu Phấn đâu?”

“Chết rồi!”

Thị Chó gầm lên, làm tôi giật cả mình.

Hôm nay sao vậy?

Tôi cũng thấy bực, vừa ngồi im lặng hít thuốc, vừa gõ chiếc bật lửa vào bao thuốc chơi.

Lão Phó và Thị Chó ngồi hai bên, cũng không nói năng gì, ba chúng tôi đều im lặng, quen nhau bao nhiêu năm nay, trừ lần tụ tập hồi Đại Khí ra nước ngoài, chúng tôi chưa bao giờ như thế này.

Còn về Đại Khí là ai, câu chuyện tiếp theo cậu ta sẽ xuất hiện với tư cách nam phụ xuất sắc nhất.

Hơi không quen, hơi buồn bã, tôi rút điện thoại ra gọi cho lão Đường.

Giọng lão Đường bên đó cũng rất vội, không ngừng giải thích là bị kẹt xe, đang ở trên đường, đang ở trên đường!

“Mẹ nhà ông là thành viên đội tuyển bóng đá Trung Quốc hả? Suốt ngày đang ở trên đường!” Tôi phát cáu, gào lên rồi cúp máy.

Câu nói đó làm cho Thị Chó và lão Phó đều mỉm cười, không khí cũng dễ chịu hơn.

Tôi không quen không khí này, liền mỉm cười đập bàn: “Nhân lúc lão Đường chưa đến, tôi kể cho hai ông chuyện này rất thú vị, hai ông phân tích hộ tôi.”

“Nhớ cô nàng Chu Tiểu Văn tối qua không? Là cô gái Thanh Thu đưa đến làm quen ấy.” Tôi cười đắc ý, “Cô ấy gọi điện cho tôi, thật không ngờ, lại còn hẹn tôi...”

“Cũng gọi cho tôi rồi.” Thị Chó ngắt lời tôi.

“Gọi cho cả tôi nữa.” Lão Phó nói tiếp.

...Trái tim tôi bước vào kỉ băng hà.

Vì Tiểu Văn, tôi và Thị Chó, lão Phó cuối cùng cũng bắt đầu mở máy.

Lão Phó và Thị Chó đều nhận được điện thoại của Tiểu Văn, sự thực này làm tôi muốn giết người.

Thị Chó và Tiểu Phấn cãi nhau cũng vì cô ấy, chính là sáng ngày hôm nay, Tiểu Văn gọi điện cho Thị Chó, đôi câu nam nữ này vẫn chưa dậy, Tiểu Phấn mơ màng nghe điện thoại, Tiểu Văn nói muốn tìm Thị Chó, Tiểu Phấn vừa nghe thấy giọng con gái đã nghi ngờ, liền áp điện thoại vào tai Thị Chó, còn mình cũng xáp vào nghe cùng.

“Anh là anh Nhục ạ?” Chu Tiểu Văn nói trong điện thoại.

“Ừ, ai đấy?” Thị Chó hỏi.

“Em là Chu Tiểu Văn, tối qua ấy ạ, anh nhớ không?”

Thị Chó giật bản cả người, sao có thể là cô Chu Tiểu Văn tối qua được, sao cô ta lại có số điện thoại của tôi? Hơn nữa Tiểu Phấn còn ngồi nghe ngay bên cạnh, ánh mắt đã bắt đầu bắn ra mấy viên đạn.

“Chu Tiểu Văn á? Có chuyện gì vậy?”

“Anh Nhục, người nghe máy là bà xã hay bạn gái của anh?” Chu Tiểu Văn hỏi như vậy.

Thị Chó quả này hoảng thật, vội nghiêm túc trả lời: “Bà xã!”

“Ồ, thế thì không có gì, làm phiền anh Nhục rồi, xin lỗi chị dâu hộ em nhé, bye bye.”

Thế là Chu Tiểu Văn cúp máy...

Thị Chó áp tai vào điện thoại, ngẩn ra mất mấy giây, sau đó hoảng hồn quay đầu lại, lúc đó Tiểu Phấn đã bùng nổ, sống lưng lạnh toát, hai mắt phát ra những tia sáng lạnh lẽo, nghiêng răng lợi phát ra những tiếng kêu ư ử.

...Sau đó là một màn đại chiến thế giới cỡ nhỏ, Tiểu Phấn cho rằng Thị Chó tối qua đã đi ăn vụng, Thị Chó thề là không có, không tin có thể gọi điện cho tôi, lão Phó, Tiểu Phấn cười nhạt, bảo bọn tôi là chuột cùng một ổ, Thị Chó không tài nào giải thích được, gọi điện cho Tiểu Văn, thì người ta chuyển ra quầy thư kí, thế là Thị Chó xong đời, có nhảy vào axit sulphuric thì cũng không rửa sạch được tội danh.

Tuy một cuộc gọi của Chu Tiểu Văn không đủ làm bằng chứng nhưng cũng có rất nhiều nghi vấn, bây giờ Tiểu Phấn giận quá đã bỏ nhà ra đi, Thị Chó vẫn đang ở trong trạng thái vừa đau lòng, vừa giận dữ.

Đàn ông và đàn bà khác nhau ở chỗ: Nếu người phụ nữ của mình đi cặp bồ, ý nghĩ đầu tiên của đàn ông sẽ là cầm dao đi chém chết thằng gian phu; nếu người đàn ông của mình mà ngoại tình, ý nghĩ đầu tiên của phụ nữ là cầm dao thiến thằng đàn ông của mình trước. Có thể tưởng tượng với tính cách của mình, Tiểu Phấn đã xử Thịch Chó một trận tơi bời thế nào rồi mới giận dữ đau khổ bỏ đi.

Lão Phó thì đơn giản hơn nhiều, Chu Tiểu Văn đột ngột gọi điện, sau vài câu đơn giản, hỏi lão Phó có đồng ý ra gặp không, lúc đó lão Phó đang ngồi trước máy tính xem báo giá sản phẩm, tuy không phải là không muốn đi, nhưng không làm việc một lúc được, đành nói hẹn hôm khác nhé rồi cúp máy.

Tra bảng giá xong, lão Phó nhớ ra chuyện này. Thế là sóng lòng trào dâng, cậu ta gọi điện cho Chu Tiểu Văn, nhưng lại bị chuyển tới quầy thư kí.

Tôi bực quá, xem ra chỉ có tôi là ngu nhất, nhận điện thoại của Chu Tiểu Văn, lại còn đến chỗ hẹn, lại còn có gian tình trên danh nghĩa nữa!

Cô nàng Chu Tiểu Văn này rốt cục muốn làm gì?

“Dù sao thì ông cũng cẩn thận một chút, cô nàng này hình như không đơn giản đâu.” Lão Phó nhắc nhở tôi.

“Mẹ nó tôi nhất định phải tìm được cô ta! Trong vòng tối này! Tôi không tìm cô ta không được!” Thịch Chó càng nói càng kích động, cậu ta đứng dậy đập bàn, “Mẹ nó! Tôi không tin! Tôi lại để cho con nhỏ đó chơi một vở thế này đâu!”

Lão Phó có lẽ là người chịu ảnh hưởng nhẹ nhất, cậu ta ngồi khuyên Thịch Chó, tôi thì hoàn toàn đờ đẫn, đúng là bị Chu Tiểu Văn làm cho chẳng hiểu mô tê gì cả, hoá ra cô ta không chỉ tấn công tôi, mà là tấn công cả ổ bọn ôi! Lẽ nào...cô ta là bạn của một cô gái nào đó đã từng bị ai đó trong

chúng tôi làm tổn thương? Bây giờ đến báo thù? Không đến mức đó chứ, nếu vậy cô ta cũng đánh giá quá cao sức hấp dẫn của mình rồi, một mình cô ta mà đòi làm cả bốn chúng tôi điên đảo á? Chỉ có thể làm lão Đường điên đảo thôi!

Thế là tôi cũng gọi vào máy của Tiểu Văn, quả nhiên, lại chuyển đến quầy thư kí quấy rối.

Đáng nghi quá, đáng ngờ ghê.

Một lúc sau, lão Đường cuối cùng cũng đến nơi, vừa vào cửa liền xin lỗi rồi rít, sau đó hơn hở ngồi xuống, gọi nhân viên phục vụ vào gọi món.

Thị Chó mấy lần định đứng dậy đều bị lão Phó kéo lại, lão Đường không hiểu nguyên cớ, lại còn ngốc nghếch cười nhìn Thị Chó vừa nhìn thực đơn vừa cười dâm dê, ra vẻ thần bí nghiêng đầu về phía chúng tôi nói: “Này, tối qua tôi uống nhiều, nhưng mà mơ thấy..., các ông đoán tôi mơ thấy ai? Chính là Chu Tiểu Văn đó đó! Khoả thân chính diện nhé! Ôi chao, thật là hấp dẫn chết người...”

Chết thật đây này!

Nếu không có tôi và lão Phó chặn lại, chắc năm đấm của Thị Chó đã cho hàng tiền đạo của lão Đường chuyển công ty rồi.

Lão Đường sợ hãi sát khí ngàn ngạt của Thị Chó, dựa vào tường trợn mắt hỏi: “Thế này là thế nào? Tôi...” Đang nói thì như chợt nghĩ ra điều gì, ra vẻ đã hiểu ra vấn đề, bước lên đập bàn cái chat, “Shit! Tôi biết rồi! Thị Chó, ông cũng hẹp hòi vừa thôi! Tôi nói chuyện đó với Tiểu Phấn hoàn toàn chỉ là đùa thôi!”

...Tôi, lão Phó và Thị Chó, ba cặp mắt đồng loạt nhìn về phía lão Đường, hơn nữa tôi và lão Phó còn nhanh chóng hoá đá. Không ngờ lại có thu hoạch bất ngờ.

Tên này đã muốn tìm đến cái chết đúng là không thể ngăn được.

Lão Đường thấy ánh mắt ba chúng tôi có vấn đề liền lập tức cười lấy lòng: “Không, anh Nhục, anh đúng là chuyện bé xé ra to mà! Em không biết Tiểu Phấn nói thế nào, nhưng em chỉ đùa với cô ấy thôi! Em là cận bã sao? Em có thể xuống tay với đàn bà của anh em sao? Thế thì em tự giết mình cho rồi...”

Thịt Chó bước lên trước một bước.

Lão Đường hoảng quá: “Không! Ý em là, anh tưởng em bị điên sao? Em có thể nào cũng không tìm người như Tiểu Phấn, em có hứng với Tiểu Phấn ư? Đừng nói là em, ngay cả anh...”

Đôi mắt của Thịt Chó đã bắt đầu phụt ra những tia sáng xung kích, lực chiến đấu đang nhanh chóng tăng cao.

“Không phải, không phải! Anh Nhục! Em không có ý đó! Tiểu Phấn quả thực rất xinh đẹp! Tất nhiên em cũng muốn... không không! Tiểu Phấn rất đẹp! Em không dám muốn, em cũng không có cơ hội... Không không! Có cơ hội em cũng không đủ sức! Em.. mẹ nó không giải thích rõ ràng được!”

Lão Đường sắp khóc đến nơi, cậu ta giơ đầu ra; “Anh đánh chết em đi!”

Thịt Chó bước lên trước, nắm lấy cổ áo lão Đường, mắt trợn trừng như sắp lòi khỏi tròng: “Ông! Đừng có nhắc đến cái tên Chu Tiểu Văn trước mặt tôi nữa!”

Lão Đường gật mạnh, mặt đầy vẻ hối hận, rồi như chột ngộ ra điều gì, liền ngược mắt lên: “Hả?”

“Cậu ấy bảo Chu Tiểu Văn.” Lão Phó đứng sau lưng Thịt Chó nói hộ.

Lão Đường ngó người, nhìn chăm chăm ba bọn tôi, cuối cùng cũng phun ra được một câu: “Tóm lại là sao?”

“Đợi ông đến thôi đó.” Thịt Chó đột nhiên đứng dậy, “Đi, bây giờ chúng ta đi tìm Chu Tiểu Văn!”

Lão Phó lại kéo cậu ta ngồi xuống lần nữa: “Ông bình tĩnh chút đi, bây giờ mấy giờ rồi? Ông có muốn tìm cô ta thì cũng phải đợi thêm chút nữa! Ít nhất lúc đó mấy quán bar mới mở cửa, lúc đó ông hứng đi tìm, bây giờ ông đi đâu tìm?”

Tuy Thịt Chó vẫn đang rất phẫn nộ, nhưng cũng biết lão Phó nói có lí. Có câu nói: Manh động là ma quý...

Thế là chúng tôi bàn bạc với nhau, gọi nhân viên phục vụ sợ quá đã chạy mất, gọi đồ ăn và rượu lên!

Tôi, Thịt Chó và lão Phó đều âm ỉ giận dữ, chắc chắn phải uống một tí, còn lão Đường cũng cần uống một tí cho đỡ sợ, nên bữa ăn mang tiếng là thanh đạm đã hoàn toàn biến thành bong bóng.

Trong lúc ăn, bọn tôi còn tập trung suy nghĩ, phân tích cao độ động cơ và lí do Chu Tiểu Văn làm như vậy, chỉ có điều sau khi gỡ lại một lượt tình sử của từng thằng cũng không phát hiện ra điểm gì đáng nghi, nên về cơ bản đã loại trừ khả năng giết người vì tình hay giết người báo thù.

Thế là, chúng tôi hoàn toàn bị Chu Tiểu Văn làm chóng hết cả mặt, biện pháp duy nhất là tìm được đương sự, vừa dùng lí lẽ, tình cảm, vừa uy hiếp, vừa dụ dỗ, đúng hình ép cung để cô ta nói ra chân tướng sự thật.

Con người phải học cách tự mình tìm kiếm cho mình một chút hạnh phúc nhỏ nhoi.

Ví như đi trên đường nhìn ngắm vài cô gái không thuộc về mình,

Đi ngân hàng nhìn ngắm tiền bạc không thuộc về mình,

Sau đó tìm một kẻ ăn mày trên đường phố, nhìn họ mà tự nói với mình:

Không vấn đề gì, những thứ vừa rồi không thuộc về họ...

Ngày 21 tháng 7. Mưa lớn

KHI YÊU AI CŨNG LIÊU XIÊU

Lại Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Gần chín giờ chúng tôi mới ra khỏi nhà hàng, bắt đầu công cuộc tìm kiếm.

Kết quả cũng không đến nỗi tồi, không tóm được đại tá nhưng cũng tóm được thông dịch viên! Chúng tôi gặp Thanh Thu trong một quán rượu, chặn Thịch Chó đang trong cơn manh động lại, kéo Thanh Thu ra ngoài quán rượu.

Thịch Chó vốn nóng tính, thuộc kiểu đàn ông đã không điên thì thôi, nổi điên thì rất điên. To cao như cậu ta nếu nóng quá mà động thủ thì rất đáng sợ.

Tôi và lão Phó khó khăn lắm mới khuyên được Thịch Chó bình tĩnh, Thanh Thu hơi hoảng, không biết có chuyện gì. Sau một hồi truy hỏi, Thanh Thu cũng rợn gáy vì sự uy nghiêm và khí thế đầy chính nghĩa của chúng tôi, liền thẳng thắn khai nhận tội lỗi.

Thanh Thu giải thích: “Tiểu Văn xin số điện thoại, bình thường con gái xin số các anh đều cho mà! Em đưa sai sao? Không phải các anh đều chỉ thích người lạ là gì...”

Chuyện này vốn chẳng liên quan gì nhiều đến Thanh Thu, chỉ có điều bây giờ không tìm được Tiểu Văn làm chúng tôi rất tức giận. Thanh Thu cũng không biết địa chỉ và tung tích của Tiểu Văn, xã hội bây giờ, bảo là tiện lợi, có di động liên lạc lúc nào cũng được, nhưng cứ tắt di động một cái là người như bốc hơi theo.

Trên đường về nhà tôi chợt nhớ ra chuyện tòa soạn, liền gọi cho lão Đường, bảo cậu ta chuẩn bị CV và mấy bài báo hay một chút, tôi đã nói với tòa soạn mới rồi, người ta muốn xem. Lão Đường cảm động rơi nước mắt.

Khi taxi đỗ trước cửa khu nhà tôi đã là hơn mười một giờ. Bảo vệ cổng đã quen với giờ giấc đi lại thất thường của tôi, chỉ tươi cười chào hỏi.

Tôi gượng cười, nhanh chân bước lên nhà. Thực ra trong lòng tôi ngoài lo lắng chuyện về Chu Tiểu Văn còn nghĩ đến tình hình ở nhà, Mạt Mạt đã về chưa? Tiểu Hy có về cùng hay không? Hay... có mang theo ai khác về không?

Mọi khả năng đều không xảy ra, tôi lấy chìa khóa mở cửa, căn nhà tối om, Mạt Mạt chưa về.

Không biết là thất vọng hay vui mừng, tóm lại tôi thở phào một hơi, nhà không có ai, tôi cũng được tự do thoải mái. Quăng giầy qua một bên, tôi cởi sạch chỉ còn mặc một chiếc quần sịp, đi chân trần từ phòng khách vào phòng ăn, mở tủ lạnh lấy lon bia, mở nắp ngửa cổ làm một hớp... A! Cởi sạch sành sanh, lạnh rùng mình, tôi thích cảm giác này!

Tôi cầm bia quay lại phòng khách, tắt hết đèn chỉ để lại chiếc đèn chùm trên trần nhà, sau đó tôi ngồi trên sofa, dùng điều khiển bật loa, chuẩn bị thư giãn tinh thần bằng những giai điệu nhẹ nhàng tinh tế. Tôi thích nghe nhạc nhẹ nhàng, tao nhã, như vậy có thể thả lỏng tinh thần, khiến tư duy thăng hoa,... sau một hồi chọn lựa tôi nhét đĩa “Tình yêu của phu kéo thuyền”[1] vào đầu đĩa.

[1] Một bài hát thịnh hành vào những năm 90s ở Trung Quốc.

Tiếng nhạc hơi to, sợ ảnh hưởng đến hàng xóm, tôi đứng dậy điều chỉnh âm lượng. Tiếng nhạc vừa nhỏ đi, đột nhiên tôi nghe thấy tiếng động, một thứ âm thanh rất lạ lùng, thấp thoáng như tiếng hát của một cô gái, xa

tận chân trời mà gần trong tấc gang, bay bổng trong căn nhà trống trải của tôi.

Tôi bỗng thấy rợn tóc gáy, không phải thứ gì đó rùng rợn chứ?

Tôi không tin trên đời này có quỷ, mỗi lần đi đêm tôi đều mỉm cười, càng những nơi tối tăm tôi càng thản nhiên, đứng trong góc tối, nhét trong áo những pháp khí như lệnh bài, pháp trượng, pháp kiếm, pháp ấn, khánh, phướn, chuông, cá gỗ, chũm chọe, phát trần..., tay cầm kiếm gỗ, miệng hô to: “Ta không tin trên đời này có quỷ! Đến đi! Đến đi!”

Nhưng lúc này trên người tôi không có pháp khí, lại chỉ có một mình, bảo không sợ chắc chắn là bốc phét.

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ bật mở, tôi chẳng nhìn rõ cái gì, chỉ thấy thấp thoáng một bóng người, tiếp đó là một tiếng hét: “Á...”

Tiếng hét này làm tôi giật nảy người, hơn nữa tôi đã nhận ra đây là tiếng hét của phụ nữ, thế là tôi trợn mắt nhìn theo tiếng hét, má nó! Không quen! Một cô gái mặc váy ngủ, đầu óc rối bù, đôi mắt còn ngái ngủ trợn tròn đang đứng ở cửa phòng ngủ nhìn tôi chăm chăm, sắc mặt trông tái mét.

Ánh mắt của cô ta dán vào mặt tôi, sau đó từ từ hạ xuống, nhìn tôi từ đầu đến chân không sót chỗ nào, tiếp đó lại dồn hết nội lực hét thêm lần nữa: “Lưu manh!”

Vừa hét cô ta vừa bắn trở lại phòng ngủ, đóng sầm cửa lại. Tôi điên quá! Đột nhập vào nhà riêng lại còn mắng chủ nhà là lưu manh à? Lý lẽ gì kì vậy? Bà nó! Người bị nhìn là tôi chứ! Đang bực bội thì cái đầu thông minh tuyệt đỉnh của tôi chợt đưa ra một câu hỏi: Đây là ai ta?

Thế là, tôi phăm phăm bước đến trước cửa phòng ngủ, sau đó mau lẹ quay người, phi thẳng ra ghế sofa ngoài phòng khách – cứ mặc quần vào trước thì hơn, cơ thể tôi cũng đang độ thanh xuân tươi trẻ chứ bộ, không

chi tiền mà đòi xem á? Còn lâu! Vừa đóng cúc áo tôi vừa quay lại gõ cửa phòng ngủ: “Này! Ai đấy?”

“Anh là ai?” Bên trong vang lên một giọng nữ trẻ con vô cùng hoảng sợ, “Anh đừng vào! Tôi báo cảnh sát đấy!”

“... Này cô, đây là nhà tôi, tôi cũng đang muốn báo cảnh sát đây.” Trong đó là một cô gái, tôi cũng không thấy cần đề phòng gì nữa, ngược lại còn thấy buồn cười.

Bên trong im lặng, một lúc sau, một giọng nói thỏ thẻ hỏi: “Anh là Lại Bảo à?”

Cô ta vừa nói vậy là tôi hiểu hết rồi, thực ra vừa rồi tôi đã nghĩ đến rồi, đây chắc chắn là một cô nhóc Mạt Mạt đưa về! Bà nó! Coi nhà tôi là nhà khách chắc!

“Mạt Mạt ở đâu?” Tôi gào lên.

Cô gái kia sợ quá lại tiếp tục hét lên: “Anh đừng vào! Ở đây chỉ có mình tôi thôi! Mạt Mạt không có nhà! Tôi chỉ mượn nhà cô ấy ở nhờ một đêm, anh đừng vào!”

Nhà cô ấy á? Lúc nào chỗ này thành nhà cô ấy rồi? Má nó! Giấy tờ nhà của mình đâu nhỉ? Tôi dọa chết cô luôn! Đang định đập cửa thì lý trí quý báu của tôi ào lên chiến thắng sự manh động, tôi thở dài, cô nhóc trong phòng ngủ chắc cũng chẳng biết gì, cô nàng yêu tinh Mạt Mạt này...

“Được rồi, cô ra đi,” Tôi bất lực nói, “Cô đã biết tôi là Lại Bảo là được rồi, tôi không làm gì cô đâu, chúng ta nói chuyện.”

Bên trong im lặng một lúc mới cất tiếng: “Anh... mặc quần áo chưa?”

“Tất nhiên rồi! Cô tưởng tôi thích lộ hàng chắc?” Tôi điên lắm rồi đấy! Tự dưng trong nhà mọc ra một người lạ, thế này là sao? Định kiểm tra ý chí của tôi chắc?

Cánh cửa phòng ngủ he hé ra một khe nhỏ, một con mắt chớp chớp nhìn tôi từ khe cửa ấy. Sau khi xác nhận tôi đã ăn mặc đầy đủ, cửa phòng ngủ mới được mở hẳn ra. Một cô nhóc xuất hiện ở cửa phòng, cô ta có một gương mặt trẻ trung, chắc chưa đến hai mươi tuổi, ánh mắt có vẻ sợ hãi, tóc dài đến vai, gương mặt còn chút bầu bĩnh trẻ con. Cô nhóc mặc váy ngủ màu trắng, thân hình cũng được, trong ánh đèn mờ ảo của phòng ngủ trông như một bức tranh sơn dầu.

“Anh chính là Lại Bảo sao?” Cô nhóc mở miệng rồi.

“Ha ha, em gái, ở tuổi em thế này nên gọi là anh Lại Bảo chứ?” Tôi nén giận cười, không tiện nổi giận với một cô nhóc như thế này.

Không ngờ cô nhóc này liền chớp chớp mắt nhìn tôi rồi đột nhiên nói: “Được thôi, anh Lại Bảo, không có việc gì thì em đi ngủ đây.” Nói xong liền đóng cửa.

Tôi cuống lên, đưa tay chặn lại, trợn mắt nhìn cô nhóc: “Ngủ á? Em gái, đây là nhà anh! Không phải nhà em!”

Cô nhóc đó sững người ra một chút rồi gật đầu: “Ừ.” Dứt lời lại đóng cửa lại.

Tôi phát khùng, thò tay chặn đứng cửa lại, hung dữ nhìn cô bé: “Này!”

Cô bé kéo mạnh mấy cái mà không đóng được cửa liền ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt có ý cảnh cáo: “Anh muốn làm gì?”

“Em muốn làm gì?” Tôi hỏi lại, “Đây là nhà anh! Anh còn không biết em là ai!”

Từ khi biết tôi là Lại Bảo, bây giờ trên mặt cô nhóc ngoài vẻ cảnh giác hình như còn có chút sợ hãi, cô ấy chớp mắt nhìn tôi, “Em là em chị Mạt, em tên Cao Lộ Khiết, thế đã được chưa?”

Tôi bật cười: “Tên gì không đặt lại đặt tên thuốc đánh răng?”

Cô nhóc tên Cao Lộ Khiết trợn mắt: “Này! Khi em tên Cao Lộ Khiết, cái hãng thuốc đánh răng đó còn chưa ra đời nhá!”

Không hơi đâu tán gẫu với cô bé, tuy nhiên tôi có thể khẳng định cô bé là do Mạt Mạt đưa về, nhưng cụ thể là ai thì vẫn chưa biết, vừa giữ cửa tôi vừa nghi ngờ hỏi: “Em là em gái gì của Mạt Mạt?”

“Em gái là em gái chứ sao! Anh hỏi nhiều thế làm gì?” Cô nhóc này lại còn thấy buồn bực nữa chứ, nói xong cô nhóc ngáp một cái rồi lại muốn đóng cửa, “Được chưa? Em muốn đi ngủ!”

“Đợi chút! Em nói rõ ràng đi, anh cho em biết, đây là nhà anh!” Tôi giận thật rồi, cô nhóc này đúng là do Mạt Mạt dạy dỗ ra đây mà, vô lí hết cô ấy.

Thấy tôi không buông tay, Cao Lộ Khiết lườm tôi một cái cháy mặt rồi bỗng cười nhạt, khoanh tay trước ngực: “Anh Lại Bảo, chị Mạt Mạt bảo em anh là chủ nhà, chị ấy thuê phòng của anh, đúng không?”

“Đúng.” Tôi gật đầu, không thả cửa ra, sợ cô nhóc này giở trò.

“Thế thì đúng rồi, chị Mạt Mạt đã thuê phòng của anh, vậy thì phòng này là của chị ấy, chị ấy trả tiền thuê nhà, cho ai ở là việc của chị ấy, anh có quyền gì mà hỏi?”

A! Cô nhóc này không đơn giản nhỉ, nói một lô lố lí lẽ.

Tôi trợn mắt nhìn Cao Lộ Khiết, bật cười: “Được, em nói hay lắm, anh không có quyền hỏi.” Vừa nói tôi vừa một tay chống cửa một tay cởi cúc áo.

“Anh làm gì đấy?” Cô nhóc sợ hãi lùi lại một bước.

“Chẳng làm gì cả! Anh nóng!” Tôi đã cởi hết cúc áo, chiếc áo sơ mi mở toang, tiếp đến bắt đầu cởi thắt lưng, “Đây là nhà anh đúng không? Anh không có tự do cởi quần áo trong nhà mình sao?” Vừa nói tôi vừa nhấc chân lên, kéo ống quần, nhanh nhẹn tụt quần ra, vứt sang một bên. Lúc này tôi chỉ mặc một chiếc áo đã cởi hết cúc và một chiếc quần sịp đứng trước mặt Cao Lộ Khiết, quá là cool luôn!

“Á! Anh là đồ lưu manh!” Cao Lộ Khiết kêu văng lên, hai tay đẩy cửa phòng ngủ, “Anh thả tay ra! Anh để em đóng cửa! Anh làm cái gì thế! Ra ngoài mau!”

“Đây là cửa nhà anh, anh thích giữ đấy, anh có dờ cửa cũng là việc của anh! Chị Mạt Mạt của em thuê phòng chứ không thuê cửa, sao nào?” Hứ, định chơi tôi à?

Cao Lộ Khiết hết chiêu, thả mạnh cửa rồi lấy hai tay che mắt xoay người lại: “Anh là Lại Bảo thật sao?”

“Ha ha, anh có phải Lại Bảo thật không không phải em nói là xong, hay là, em tìm vết bột trên người anh? Hoặc kiểm tra DNA gì đó?” Máu chiến đấu bốc lên đầu, đấu không lại Mạt Mạt, chả lẽ tôi cũng không xử lí được cô nhóc này chắc? Không gặm được gỗ lim, tôi không biết chọn quả cà chua mà bóp à?

Lúc này, cảm giác thành công càng lúc càng nở rộ trong lòng tôi...

“Anh không phải Lại Bảo! Chị Mạt nói anh không như vậy, chị ấy bảo anh là người tốt, rất là lương thiện, rất là biết cách quan tâm chăm sóc

người khác, sao lại như thế này được!” Cao Lộ Khiết che mắt, xoay lưng lại với tôi, giọng nói ảm ức như bị một oán phụ vậy.

Hà, lại còn chụp mũ, chơi trò viên đạn bọc đường à? Sao lại nghĩ về tôi hời hợt như thế, tưởng khen vài câu là tôi không biết gì nữa chắc?

Nhưng... tôi đúng là người rất lương thiện, rất biết quan tâm chăm sóc người khác mà, nghĩ một lúc, cũng thấy mình hơi quá đáng, thế là tôi bước lên hai bước, vỗ vai Cao Lộ Khiết: “Không phải sợ, anh có ăn cũng ăn gà mái chứ gà con thì anh ăn làm gì?”

“Thế thì anh ra ngoài nhanh lên.” Cô nhóc giục.

Tôi lắc đầu cười, bước ra ngoài, khi đi qua Cao Lộ Khiết, vô tình ngửi thấy mùi hương trên người cô bé, hormone trong người liền sôi lên một chút, tôi thở dài, đứng ở cửa ngoái lại nói: “Mặt Mặt cũng to gan thật đấy, đưa chìa khóa cho em, để em một mình đến ở nhà anh, không sợ anh làm điều bất chính à?”

“Anh không thể.”

“Ha, anh phải hỏi xem, dựa vào cái gì em bảo anh không thể?”

“Hi hi, vì anh thích chị Mặt.” Cao Lộ Khiết như hiểu tôi lắm, dương dương tự đắc nói tiếp, “Anh thích chị Mặt, em là em gái chị ấy, nên anh không thể làm gì em cả!”

Thấy tôi không nói gì, cô bé liền tự mình buôn tiếp: “Em nói đúng không? Anh không thích chị Mặt thì không thể nào cho chị ấy ở nhà anh thế này, hơn nữa nếu anh không thích chị Mặt, chị Mặt cũng sẽ không yên tâm ở nhà anh như thế này, bây giờ chị ấy cảnh giác với đàn ông dữ lắm!”

Nghe cô bé nói vậy lúc đầu trong lòng tôi thấy mừng rơn, điều này cho thấy Mặt Mặt biết tôi thích cô ấy, biết rõ là tôi thích cô ấy vẫn ở nhà tôi,

như vậy phải chăng là, cô ấy đối với tôi... nhưng câu cuối cùng của Cao Lộ Khiết làm tôi thấy mơ hồ.

Thế nào là “Bây giờ chị ấy cảnh giác với đàn ông dữ lắm”? Trước kia thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?

“Tiểu Khiết, cho anh hay chị Mạt em làm sao.” Vẻ mặt của tôi trở nên nghiêm túc, đứng ở cửa phòng ngủ không nhúc nhích.

Tiểu Khiết hình như cũng nhận ra mình vừa nói gì, vội vàng xoa tay, cười khan nói: “Chẳng làm sao cả, chị Mạt bảo đàn ông toàn đồ đếu, nên mới cảnh giác một chút, hi hi, anh Lại Bảo, không còn việc gì nữa nhỉ? Em muốn đi ngủ.”

Vừa nói Tiểu Khiết vừa đẩy cửa, từ từ đóng lại.

Tôi không còn cái cớ hay lí do nào để dây dưa nữa, cũng biết không hỏi được cái gì. Thế là tôi lùi lại, vươn tay kéo cửa vào trước Cao Lộ Khiết: “Không có gì, em ngủ đi.”

“Cảm ơn anh Lại Bảo!” Lần này Tiểu Khiết trả lời rất rõ ràng, giọng điệu có tí phần khích vì âm mưu thành công.

Tôi quay lại phòng khách, nhặt chiếc quần lúc nãy vừa vứt lên, rút đi động ra gọi cho Mạt Mạt.

Tôi phải hỏi rõ, thế này thật là bắt nạt người quá đáng! Ngang nhiên đưa một cô nhóc về ở chỗ tôi, đoán chắc là tôi không có gan làm bậy à? Anh nói cho em biết! Đừng có tưởng tưởng thôn là cán bộ! Đừng tưởng bánh bao không phải là lương khô! Đừng tưởng anh không phải là súc sinh!

“Xin lỗi, số máy quý khách đang gọi hiện đang bận...”

Bà nó! Muộn thế này rồi còn gọi điện thoại nữa! Hơn nữa còn không về! Tôi cảm thấy mình đã hoàn toàn lên thuyền cướp biển của Mạt Mạt rồi!

Đang điên thì chợt nghe thấy tiếng cười khe khẽ trong phòng ngủ, ấy? Lẽ nào trong phòng ngủ không chỉ có một mình Cao Lộ Khiết? Vừa rồi tôi không để ý?

Thật là lạ, tôi len lén áp sát cửa phòng ngủ, nín thở áp tai lắng nghe.

“Hí hí hí! Thật mà! Em không lừa chị đâu! Anh ấy cởi quần thật đấy! Làm em sợ hết hồn!” Không sai, là tiếng của Cao Lộ Khiết, nhưng chỉ thấy tiếng cô bé, không thấy ai đáp lời, chả lẽ tự nói với mình à?

“Hi hi, vâng! Đúng, đúng! Em nói y như chị bảo, khen anh ấy lên tận mây xanh luôn, đúng là hình tượng người đàn ông tốt có một không hai trên đời... Ủ! Không sai! Sau đó anh ấy ra ngoài... Không! Chẳng động vào em lấy một cái luôn! Chị Mạt, chị thật là cao tay!”...

Quả nhiên là vậy! Cô nhóc này đang gọi điện cho Mạt Mạt! Hơn nữa theo như những gì tôi nghe được cộng với tưởng tượng của tôi... tôi lại bị chơi một võ nữa rồi, cô nhóc Tiểu Khiết này được Mạt Mạt chỉ điểm, hoàn toàn biết điểm yếu của tôi!

“Em biết rồi, chị Mạt, chị yên tâm đi, số điện thoại này của em họ không biết đâu, không tìm được em đâu, chị cũng cẩn thận nhé...”

Những lời Tiểu Khiết nói làm tim tôi đập như trống trận, nội dung cuộc điện thoại này thật là đáng kinh ngạc, cái gì mà “không tìm được em đâu” với “chị cũng cẩn thận nhé”, chả lẽ Mạt Mạt và cô nhóc này có bí mật gì không thể tiết lộ thật? Xã hội đen? Bộ An ninh quốc gia? Cục tình báo Trung ương? CIA? FBI? IBM? BMW...

Đau đầu quá! Mọi việc rối như mớ bòng bong rồi! Chu Tiểu Văn muốn làm gì? Tóm lại chuyện của Mạt Mạt là sao? Cô nhóc Cao Lộ Khiết

này lại là yêu ma phương nào...

Tôi chợt tỉnh ra: Thôi thôi, đi ngủ! Ngày mai còn phải đi làm!

Đánh răng rửa mặt xong, tôi vào phòng làm việc nằm lăn ra nệm, thật là dễ chịu, hình như có mùi hương của Tiểu Hy hôm qua còn sót lại... stop! Người ta có chồng rồi!

Ngủ đi, ngủ đi, ngủ đi...

Chết tiệt! Lần nào cũng thế, càng muốn ngủ nhanh càng không ngủ được!

Tôi mơ mơ màng màng đến khi trời sáng, cũng chả biết mình có ngủ được không, cảm giác mình tỉnh suốt đêm, nhưng khi choàng tỉnh dậy ngoài cửa sổ trời đã tờ mờ sáng.

Chắc lại sợ tôi ngủ trần hay lộ hàng gì đó, Cao Lộ Khiết trốn trong phòng ngủ mãi không chịu ra, tôi làm vệ sinh cá nhân, cạo râu thay quần áo, đợi đến giờ đi làm. Tòa soạn không giống các cơ quan khác, không bó hẹp về giờ giấc, một ngày làm việc thường bắt đầu từ buổi chiều. Nên tôi vẫn còn dư thời gian.

Tôi vốn định xuống lầu mua đồ ăn sáng về ăn cùng Cao Lộ Khiết, dù thế nào cũng là em gái gì đó của Mạt Mạt, không thể quá bất lịch sự được. Tôi lại thấy bực rồi, cái nhà này thành khách sạn miễn phí, lại còn cung cấp bữa sáng nữa.

Tôi cầm chìa khóa và di động chuẩn bị xuống lầu thì thấy có tin nhắn đến, không ngờ là của Chu Tiểu Văn nhắn lúc ba giờ sáng.

“Tìm anh, nhận được tin nhắn nhắn lại cho em, em gọi cho anh.”

Tôi cầm di động, ngáp ngừng một chút, vừa đi giày vừa nhắn lại: “Chào buổi sáng. Ngủ ngon không?”

Gió nhẹ mưa nhỏ, án binh bất động, để tránh đánh cỏ động rần.

Tin nhắn vừa được gửi đi, tôi còn chưa kịp đi giày xong thì di động đã réo vang.

“A lô, Lại Bảo.”

Tôi không nói gì, tôi muốn xem xem cô nàng này có âm mưu quỷ kế gì.

“Anh ở đâu? Em có thứ này muốn đưa cho anh.” Giọng nói của Chu Tiểu Văn rất bình tĩnh.

“Anh không muốn gì cả, anh muốn em trả lời mấy câu hỏi.” Tôi cố nén giận, đang yên đang lành bị cô gái này trêu chọc, điều đó thực sự làm tôi rất khó chịu!

“Em biết, gặp rồi em nói cho anh biết.” Chu Tiểu Văn vẫn thản nhiên như không, “Anh đang ở đâu?”

Hình như cô ấy biết tôi muốn hỏi gì, cũng chẳng có gì lạ, chắc chắn cô ấy đã đoán được, cô ấy biết tôi, Thịt Chó và lão Phó đã gặp nhau.

“Anh ở nhà, em đang ở đâu?” Tôi hỏi lại.

“Nhà anh ở đâu? Em đến nhà gặp anh.” Tiểu Văn vẫn không trả lời tôi, vừa không để lộ mình vừa nhất quyết muốn gặp tôi.

Ha ha, tưởng tôi là đồ ngu chắc? Để lộ địa chỉ nhà tôi á? Dù Tiểu Văn có ý đồ gì, để lộ ỗ của tôi khác nào tự sát!

“Em đừng đến nhà anh, không tiện đâu, chúng ta cứ đến quán cà phê lần trước đi.” Tôi cảm thấy mình rất sắc bén.

“Không tiện á? Có người phụ nữ khác phải không? Chúng ta đang yêu đương, hứ, đàn ông...” Cô nàng lại khinh bỉ tôi cơ đấy!

“Chu Tiểu Văn, em đang yêu anh, hay là đang yêu đương với bọn anh?” Tôi cao giọng, cố ý nhấn mạnh vào hai chữ “bọn anh”.

Bên đó thở dài: “Được rồi, đừng cãi nhau, em đợi anh ở quán cà phê, bây giờ em đi đây.”

Cúp máy.

Tôi đứng im suy nghĩ, bộ óc đầy thông tuệ đưa ra một quyết định sáng suốt, tôi thay dép lê, bước tới gõ cửa phòng ngủ.

“Nhóc, anh đi đây, em muốn ra ngoài nhớ khóa cửa nhé.”

“Nghe thấy rồi! Anh đi hẹn hò đi!” Bên trong vọng ra câu trả lời lạnh lạnh của Cao Lộ Khiết, hình như cô nhóc này lại nằm ra giường rồi, ngừng một chút, cô bé bổ sung thêm: “Em sẽ miện kín như bưng với chị Mạt!”

Hứ, thế mới lạ! Tôi thầm càu nhàu trong lòng rồi đi thay giày và ra khỏi nhà.

Lại còn miện kín như bưng nữa, tưởng tôi sợ Mạt Mạt biết chắc? Mạt Mạt là gì của tôi? Sao tôi phải sợ cô ấy biết, cô ấy biết thì làm gì được tôi? Dùng cái này uy hiếp tôi á? Tôi độc thân tôi sợ quái gì ai? Tôi gặp con gái là tự do của tôi! Cô nhóc này... sẽ miện kín như bưng thật chứ?

Khi tôi tới quán cà phê, Chu Tiểu Văn đã đến rồi. Vẫn ngồi ở chỗ lần trước, xoay lưng với cửa ra vào. Tôi đứng ở cửa nhìn lưng cô ấy, muốn gọi điện cho Thị Chó và lão Phó, gọi họ đến ba người cùng hội thẩm. Nhưng

cuối cùng tôi không làm thế, tôi biết tính khí của Thị Chó, nhờ to chuyện thì làm thế nào? Hơn nữa, chỉ là một cô gái, cần đến ba thằng đàn ông sốt vó lao đến thăm vấn hay sao? Thật là buồn cười. Vì vậy tôi quyết định đơn thương độc mã đến nghênh chiến, chỉ là một cô gái thôi mà, tôi không tin đến một cô gái tôi cũng không xử được!

Tôi định thần, cố tạo vẻ u ám nghiêm khắc, tự cho là rất uy nghiêm đáng sợ bước về phía đó, ngồi trước mặt Chu Tiểu Văn.

“Em đến lâu rồi à?” Giọng nói lạnh lùng mang chút giận dữ, tôi chuẩn bị ra uy với Tiểu Văn một chút!

“Ừ,” Tiểu Văn gật đầu, “Anh đứng sau lưng em lâu thế làm gì?”

... ra uy bị bật lại, vừa mới mở đầu tôi đã thua 0 – 1 rồi.

Tôi nhanh chóng bình tĩnh lại, không biết phòng thủ thì tấn công thế nào được: “Chu Tiểu Văn, lần này chúng ta gặp mặt, chắc em biết anh muốn hỏi em điều gì rồi chứ?”

Chu Tiểu Văn dăm dăm nhìn tôi, tôi không nghe thấy tôi nói gì, rồi đột nhiên cô ấy cúi đầu, lôi một chiếc túi nhỏ từ trong chiếc túi xách đeo chéo trên người bày lên bàn, rút từ bên trong ra một chiếc dây chuyền. Hai tay giơ lên đưa ra trước mặt tôi, mặt dây đung đưa phía dưới.

“Làm cho anh đấy, anh thích không?” Trên gương mặt Tiểu Văn lộ ra vẻ đáng yêu rất ít thấy.

Tôi hơi bất ngờ, không ngờ Tiểu Văn làm đồ trang sức cho tôi thật, hơn nữa vào giây phút cô ấy giơ chiếc dây chuyền lên trước mặt tôi, lòng tôi khẽ run lên, trên mặt Tiểu Văn không có nụ cười lạnh nhạt, giả vờ mà vô cùng thuần khiết chân thật, vui vẻ. Dù có trải qua bao nhiêu chuyện thì trong lòng mỗi người cũng đều có mặt chân thật trong sáng, tôi chẳng phải cũng như thế hay sao? Đã quen thấy sự lạnh lùng thờ ơ, lãnh đạm của cuộc

đời nhưng vẫn giữ lại một phần thuần khiết chân thật của riêng mình, ví dụ ở nhà tôi sưu tầm rất nhiều phim hoạt hình, tất nhiên hầu hết đều là thể loại 18+...

“Lại Bảo, em hỏi anh đấy, anh thích không?” Tiểu Văn mỉm cười, giơ chiếc dây chuyền lên với vẻ mong chờ.

Hoặc có lẽ kinh nghiệm xã hội của tôi chưa đủ? Hoặc tôi quá đơn giản quá lí tưởng hóa? Tại sao giây phút này, tôi lại cảm thấy Chu Tiểu Văn không hề giống một cô gái có âm mưu quỷ kế gì, ánh mắt cô ấy rất trong sáng, chỉ có vẻ mong đợi, hy vọng tác phẩm thủ công của mình được người khác yêu thích, được người khác khẳng định. Như một đứa trẻ vậy.

“Ừ, thích!” Tôi mỉm cười gật đầu, đưa tay ra cầm.

Chiếc dây chuyền nằm trong tay tôi, rất nhẹ, dây tết màu đen, mặt dây là ba sợi lông vũ làm bằng đồng trắng, nhìn rất đơn giản, vừa phục cổ vừa hiện đại.

“Em... làm à?” Tôi hơi ngạc nhiên.

“Ừ!” Tiểu Văn vui sướng gật đầu rồi đột nhiên đứng dậy, “Để em đeo cho anh.”

Tôi hơi không quen với sự nhiệt tình bất ngờ của Tiểu Văn, chờ người ngồi trên ghế, nhìn Tiểu Văn đứng dậy bước tới, cầm chiếc dây chuyền trên tay, bước ra sau lưng tôi.

Vừa đeo hộ tôi, Tiểu Văn vừa khẽ nói sau lưng tôi: “Lại Bảo, anh nhìn thấy ba chiếc lông vũ đó không? Em đặc biệt làm cho anh đấy, theo truyền thuyết trước khi phượng hoàng, vua của các loài chim bốc cháy, ba chiếc lông đuôi đã đến nhân gian, người có ba chiếc lông này nhất định có thể thực hiện được ba nguyện vọng của mình...”

Tôi hơi nghiêng đầu mỉm cười: “Rất hay, anh thích lắm, cảm ơn em.”

“Anh thích là được.” Tiểu Văn cũng cười nói. Nhìn nụ cười ngọt ngào đó của cô ấy, tôi không thể kiềm chế được sự rung động của trái tim mình, tôi nhắm mắt, chìm đắm trong hy vọng về một tình yêu ngọt ngào như mật...

Stop! Stop! Đồ chết tiệt! Tôi đang làm gì thế này? Lại dễ dàng trúng gian kế của kẻ địch như vậy! May mà tôi vẫn còn tỉnh táo, tưởng dùng mỹ nhân kế là đối phó được tôi hả? Hừ! Nếu cô dám dùng mỹ nhân kế đến cùng, tôi sẽ tương kế tựu kế... nhưng bây giờ, tôi phải nghiêm khắc nói không!

“Chu Tiểu Văn, cảm ơn em đã làm dây chuyền cho anh, nhưng điều cần nói anh vẫn phải nói!” Thu lại nụ cười, tôi trầm giọng nói.

Tiểu Văn chắc không ngờ tâm trạng của tôi thay đổi nhanh như tâm thần phân liệt thế, cô ấy sững người ra.

“Em biết anh nhất định sẽ hỏi em, em cũng không định giấu anh.” Tiểu Văn bình tĩnh lại, giọng lại vẻ mặt lạnh nhạt của tôi,” Nhưng em không biết nên nói từ đâu, anh... hỏi đi.”

“Hôm qua em hẹn anh ra ngoài, nói những lời đó, nhưng em cũng gọi cho cả Thịt Chó và lão Phó nữa, đúng không?”

Tiểu Văn gật đầu.

“Tại sao?”

Tiểu Văn nhìn tôi chăm chăm như đang do dự điều gì, một lúc lâu sau mới cắn môi nói: “Lại Bảo, em không phải... em chỉ muốn biết ai có thể giúp em, bây giờ em cần một người, hoặc có thể nói là một số người giúp em, nhưng anh cũng biết đấy, đàn ông các anh...”

“Đừng đàn ông bọn anh gì nữa, bây giờ không phải lúc thảo luận đàn ông là thú vật hay là không bằng thú vật,” Tôi xua tay lắc đầu, “Bây giờ em phải cho anh biết, em đang làm gì? Em muốn người khác giúp cái gì?”

Tiểu Văn nhìn tôi, ánh mắt dần hạ xuống, đăm đăm nhìn chiếc dây chuyền cô ấy vừa đeo lên cổ tôi, giọng nói yếu ớt “Bố mẹ em đều ở nước ngoài, đáng lẽ bây giờ em cũng nên ở đó, nhưng họ ly hôn rồi, nên em không đi, đằng nào ở đó cũng chẳng có nhà, ở đây cũng không có, ở đâu mà chẳng giống nhau?”

Tôi không nói gì, Tiểu Văn như chìm vào im lặng, tôi đoán chắc chắn cô ấy có một câu chuyện rất dài, rất bi thảm, rất dễ khiến người ta rơi nước mắt để kể.

Cho dù thật giả thế nào, cứ nghe đã.

“Tháng nào bố mẹ cũng gửi tiền từ nước ngoài về cho em, em hoàn toàn tự do, ca hát, vẽ tranh, mơ mộng về những điều tốt đẹp, từ thành phố này em gặp được anh.”

Tôi nghe mà không hiểu gì cả, thậm chí không biết cô ấy nói với tôi những chuyện này để làm gì, nhưng Tiểu Văn cứ kể, vừa kể vừa nhìn chăm chăm vào mặt dây chuyền của tôi, không nhìn tôi, tôi không biết nên ngắt lời cô ấy thế nào.

“Anh biết không? Bây giờ tiêu rồi, bố mẹ em sắp về nước thăm em, cùng nhau về nữa.” Tiểu Văn nói rồi bỗng ngược mắt lên, ánh mắt trực diện tấn công thẳng vào tuyến phòng ngự của tôi, “Cho nên em cần người giúp em.”

Tôi cũng nhìn cô ấy, nghe cô ấy nói. Cô ấy cũng nhìn tôi, không nói gì nữa.

“Em nói xong rồi à?” Tôi sững người, ngại ngùng mỉm cười, “Ha ha, anh còn tưởng em sẽ có một câu chuyện rất dài như kiểu câu chuyện đời em cơ.”

“Anh không cần lo, chỉ cần anh đồng ý, thực ra em chỉ cần anh là được rồi, không chiếm hữu anh, không ép buộc anh, chỉ cần anh tồn tại là được.” Tiểu Văn hỏi thẳng, “Anh đồng ý giúp em không?”

Tôi gật đầu rồi lập tức lắc đầu: “Không phải... ý anh là, anh vẫn chưa biết em cần anh giúp gì.”

“Làm bạn trai em.”

... Tôi ngớ người, trợn mắt, hơi thở đột ngột trở nên gấp gáp.

“Em có bầu rồi.”

... Không chỉ mắt, đồng tử cũng bị câu này làm giật mình đến độ nở to ra, hơi thở tắc nghẹn.

“Em muốn nhờ anh làm bố của con em.”

... Xe cấp cứu! Cứu tôi với!

Hôm nay đọc sách,

Đọc đến hoàng đế Khang Hy

Khi 23 tuổi đã là vua một nước, công lao to lớn,

Tôi thấy rất buồn;

Nhưng khi đọc đến hoàng đế Đồng Trị

Khi 23 tuổi đã chết được bốn năm,

Tôi lại thấy cân bằng.

Ngày 9 tháng 7

Nắng đẹp chuyển thành nhiều mây.

KHI YÊU AI CŨNG LIÊU XIÊU

Lại Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Sau khi Tiểu Văn rời khỏi, một mình tôi chờ đợi ngồi trong quán cà phê khá lâu, kết quả này khá bất ngờ.

Làm bố á? Tôi á? Đừng đùa thế chứ!

Mấy năm nay tôi hoàn toàn là một nhà giam tinh trùng, đám nhóc tì trong người tôi còn đang tù vô thời hạn kia kìa, cùng lắm là do bàn tay phải làm ăn tắc trách, thỉnh thoảng vượt ngục vài lần. bây giờ bảo tôi làm bố á? Thế thì tôi có lỗi với đám nhóc tì của tôi quá!

Vuốt chiếc dây chuyền trên cổ, nhớ lại vẻ mặt và ánh mắt của Tiểu Văn lúc vừa rời, tôi thực sự không nghĩ là cô ấy đang nói dối.

“Em nói thật đấy, anh có thể không tin, em càng không thể ép anh. Em chỉ đang tìm một người có thể giúp em lần này, người đó có thể là anh, có thể không.” Tiểu Văn buồn bã nói.

“Em không muốn cho bố mẹ em biết quá nhiều, càng không muốn họ bị ràng buộc, bây giờ em rất ổn, cũng đã quen được tự do rồi, vì vậy em cần một lí do để thuyết phục họ, làm họ yên lòng.” Tiểu Văn thì thầm.

“Em đã từng nhờ mấy người, có người mới từng gặp một lần, có người hoàn toàn xa lạ, có những người đồng ý giúp em, nhưng với điều kiện, chắc anh cũng đoán ra được, họ muốn có thân xác em làm thù lao, tất cả đều như vậy.” Tiểu Văn lạnh nhạt nói.

“Em nghĩ giờ anh biết em muốn anh giúp em làm gì rồi, bố mẹ em sẽ không ở lại lâu, nhiều nhất là một tuần, nếu anh đồng ý em sẽ rất cảm kích anh, nếu anh cần tiền thì em có một ít.” Tiểu Vân bình tĩnh nói.

“Xin lỗi các bạn anh giúp em, em không biết anh chàng Thịn Chó đó có vợ rồi, nếu cần em có thể giải thích trực tiếp với chị ấy, em chỉ cố thử thôi. Nhưng chỉ có mình anh ra gặp, hơn nữa không vừa gặp đã có tán tỉnh đong đưa, tưởng em hẹn anh ra là sẽ lên giường với anh.” Tiểu Văn khẽ cười.

“Anh cứ nghĩ đi rồi nhanh chóng trả lời em, muộn nhất là ngày mai. Em hy vọng anh là người có thể giúp em, em không còn nhiều thời gian nữa.”

Tiểu Văn nói xong câu đó liền đứng dậy mỉm cười rồi ra về, bỏ lại cho tôi một lựa chọn khó vô cùng, và thế là tôi đi đời.

Tôi đến tòa soạn mới mà lòng ngổn ngang tâm sự, tôi giới thiệu sơ qua về tình hình của lão Đường cho chủ nhiệm Đồ, ông gật đầu bảo đã nói chuyện với tổng biên tập rồi, thế là tôi gọi điện cho lão Đường, hỏi cậu ta nếu có thời gian thì mang hồ sơ của mình đến nói chuyện trực tiếp với chủ nhiệm Đồ.

Trên đường đến ban văn nghệ tôi gặp Nghệ Tiểu Uyển, Tiểu Uyển thực sự không còn giận tôi nữa, mà cô ấy còn quan tâm hỏi thăm con chó bệnh Đường Đường của nhà tôi. Tôi lơ đãng trả lời, cô ấy hỏi một đặng tôi đáp một nẻo. Tiểu Uyển thấy tôi có vẻ rầu rĩ, sắc mặt rất tệ, tưởng là tôi chăm chó đến lao lực liền quan tâm hỏi han mấy câu, bảo tôi chú ý giữ gìn sức khỏe.

Nói chuyện với Tiểu Uyển xong, tôi tới ban văn nghệ, các đồng nghiệp mới chào đón tôi, ban đã sắp xếp cho tôi một cái bàn làm việc cùng một chiếc máy vi tính mới toanh.

Ngày làm việc đầu tiên chẳng có việc gì quan trọng, tôi hờ hững buồn đưa chém gió với đồng nghiệp vài câu, việc đó quá đơn giản, gì chứ chém gió thì tôi mở mồm ra là xong, mấy cô bé trong ban đều rất vui tính, nói đùa vài câu là đã lăn ra cười, không khí hết sức sôi nổi. Tuy tán dóc với họ nhưng chuyện của Chu Tiểu Văn cứ lơ lửng trong lòng tôi, khiến tôi rối như tơ vò. Ngồi trước máy tính không có gì làm, tôi lên Taobao xem sao, quả nhiên tìm thấy một gian hàng tên là “Đồ thủ công Cầu Vòng”. Tôi dễ dàng tìm thấy ảnh chiếc dây chuyền có mặt ba chiếc lông vũ của mình ở đó, tôi như nhìn thấy hình ảnh Tiểu Văn cặm cụi chăm chú làm những món đồ trang sức đó. Thực ra tôi không có hứng thú muốn biết những gì Tiểu Văn đã trải qua, nhưng nhìn ảnh những món đồ trang sức xinh đẹp này tôi chợt nghĩ phải chăng mỗi món đồ này đều có một câu chuyện riêng?

Đúng lúc này điện thoại của tôi đổ chuông, là lão Đường, cậu ta bảo đang ở dưới đại sảnh tòa soạn.

Tôi đưa lão Đường đến phòng họp lớn gặp chủ nhiệm Đồ, lão Đường lễ độ đưa hồ sơ của mình cho chủ nhiệm Đồ đọc. Lão Đường ngồi cạnh ghé sát tai tôi hỏi nhỏ: “Tòa soạn mới có người đẹp không?”

“Mẹ nhà cậu, cậu đến kiểm bát cơm cho cậu hay cho thẳng nhóc của cậu hả?” Tôi khẽ cười.

“Cả tớ và thẳng nhóc của tớ bây giờ đều đang trong tình trạng chờ việc.” Lão Đường khẽ cười, bị tôi thụi cho một cú đau méo cả mặt.

Chủ nhiệm Đồ ngẩng đầu lên, khẽ ho một tiếng, ngắt lời tôi và lão Đường cười bảo: “CV và bài viết của cậu tôi đã xem rồi, Tiểu Đường à, tôi biết năng lực của cậu chắc chắn không có vấn đề gì, người mà Lại Bảo giới thiệu chúng tôi cũng rất tin tưởng...”

Lão Đường nghe đến đó liền quay sang nhìn tôi một cái rồi quay lại nhìn chủ nhiệm Đồ, gượng cười tiếp lời: “Chủ nhiệm Đồ, ông cứ nói

‘nhưng” luôn đi.”

“Tiểu Đường, cậu là phóng viên mảng tin tức xã hội, tôi đã nắm được kinh nghiệm, tài năng của cậu ở mảng này, nhưng hiện nay bộ phận tin tức xã hội của tòa soạn chúng tôi không thiếu người, cho nên...” Chủ nhiệm Đồ nhìn tôi và lão Đường, cười khó xử, “Cho nên tạm thời chúng tôi không thể dành cho cậu ưu đãi tương tự như ở tòa soạn cũ được.”

Lão Đường đã lộ vẻ không vui, chuyện này tôi có thể hiểu được, ở tòa soạn cũ, cậu ta luôn là cây bút chính của bộ phận tin tức xã hội, hơn nữa còn có nhiều bài báo đoạt giải, cậu ta hết sức tự tin với sự nhạy cảm, góc độ tiếp cận và giá trị tin tức của mình, tuy bây giờ tòa soạn cũ đã sụp, cậu ta rơi vào tình thế có phần éo le, nhưng một nhân tài như cậu ta thực ra không khó tìm được một vị trí khá.

“Chủ nhiệm Đồ, có gì thì ông cứ nói thẳng đi.” Tôi lên vỗ lão Đường một cái rồi tươi cười nói với chủ nhiệm Đồ.

Lão Đường đã quay đi chỗ khác, tôi biết nếu không phải tôi ngồi đây chắc cậu ta đã đứng dậy bỏ về rồi. Chủ nhiệm Đồ thấy vẻ không vui của lão Đường, nhìn tôi một cái, nên biết họ cũng không muốn để mất một nhân tài như lão Đường, dù gì ngoài kinh nghiệm công việc phong phú ra, lão Đường còn có quan hệ rất rộng.

Chủ nhiệm Đồ, bước ra cửa phòng họp gọi với ra ngoài: “Tiểu Uyển! Tiểu Uyển! Mang trà vào giúp tôi!”

Rõ ràng ông ấy làn vậy là để không khí đỡ căng thẳng, khiến cuộc nói chuyện có phần thất bại này có thể hòa hoãn trở lại.

Chủ nhiệm Đồ vội quay lại ngồi đối diện với lão Đường: “Là thế này, Tiểu Đường, cậu đến chỗ chúng tôi, có thể... một thời gian không được đi làm các tin tức xã hội lớn, dù gì bộ phận tin tức của tòa soạn có một số phóng viên khá kì cựu.” Thấy sắc mặt của lão Đường tối sầm xuống, chủ

nhiệm Đồ vội cười: “Ngoài ra, về chuyện lương bổng, chắc cũng phải thấp một chút, có điều chuyện đó tôi sẽ cố hết sức...”

Sắc mặt lão Đường trông rất u ám, cảm thấy như bị sỉ nhục, cậu ta đột ngột đứng dậy, tôi đã có dự cảm nhưng vẫn không kéo lại kịp.

Lão Đường cao ngạo nhìn chủ nhiệm Đồ, nhếch môi lạnh lùng cười: “Ha ha, chủ nhiệm Đồ, với bản lĩnh và thực lực của Đường Đôn này cũng gọi là có chút tiếng tăm trong làng báo ở thành phố này, thậm chí là trên cả nước! Bây giờ ông nói vậy thì ông coi tôi là cái gì? Tôi nói cho ông biết...”

Đang nói dở thì tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, ba chúng tôi đều quay ra nhìn, Nghệ Tiểu Uyển mặc một chiếc váy voan màu xanh, buộc tóc đuôi ngựa tươi cười bê mấy tách trà vào: “Chủ nhiệm Đồ.”

Chủ nhiệm Đồ bứt phần hoảng hốt, ra hiệu cho Nghệ Tiểu Uyển đặt trà lên bàn, Nghệ Tiểu Uyển quay sang cười với tôi một cái, tò mò nhìn lão Đường đang đứng bên rồi uyển chuyển bước ra khỏi phòng họp.

Ánh mắt lão Đường đuổi theo cô ấy, mãi cho đến khi bóng Nghệ Tiểu Uyển biến mất, ánh mắt cậu ta như có thể nhìn xuyên tường, cứ ngỡ ngần mãi không chịu quay về.

“Tiểu Đường, cậu nói tiếp đi, thanh niên tính cách thẳng thắn là tôi rất thích đấy!” Chủ nhiệm Đồ tươi cười bảo lão Đường.

Lão Đường thành hòn vọng Nghệ rồi.

Tôi thò tay thụi vào eo cậu ta một cái rõ mạnh.

“Á, shit! Đồ khốn! Cậu đánh vào thận tớ rồi!” Cơn đau kéo thần hồn thần trí lão Đường trở về, cậu ta điên tiết nhìn tôi.

“Tiểu Đường, cậu nói tiếp đi.” Chủ nhiệm Đồ cười.

Lão Đường ngấn ra, ngậy người suy nghĩ một chút rồi cúi đầu hỏi tôi:

“Vừa rồi tớ nói gì?”

“Cậu nói cậu cũng có tí máu mặt trong làng báo cả nước, chúng tôi đánh giá thấp cậu, cậu còn muốn chúng tôi biết... cậu muốn cho chúng tôi biết gì thì tớ chịu.” Tôi nhắc lại nguyên văn, thấy lão Đường như vậy tôi cũng điên chứ, làm thế trước mặt chủ nhiệm Đồ sẽ rất khó xử cho tôi!

Lão Đường nghe thấy thế ánh mắt liền đơ ra, sau đó cậu ta nhìn chủ nhiệm Đồ: “Đúng rồi! Tôi... tôi cho ông biết... cái đó...” Vừa nói lão Đường vừa từ từ ngồi xuống, mặt cười tươi như hoa cứt lợn vẻ lấy lòng, “Chủ nhiệm Đồ, tuy mấy năm qua tôi cũng có nhiều tiến bộ, nhưng điều đó không thể tách rời với sự bồi dưỡng của lãnh đạo và sự giúp đỡ của đồng nghiệp, tôi thực sự đánh giá rất cao quý báo! Những lời ông vừa nói tôi nhớ rồi, đó đã là sự quan tâm lớn nhất với tôi, nói thực chỉ cần được tới quý báo làm việc dù phải làm từ thực tập sinh tôi cũng rất... à không cũng hết sức vui lòng, hê hê hê...”

Mặt chủ nhiệm Đồ kinh ngạc như vừa thấy xác sống, hoàn toàn không hiểu tại sao thái độ của lão Đường lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ như thế.

Tôi thở phào, thật là bó tay bó chân bó toàn thân mà!

Sau khi đã bàn bạc xong xuôi, chủ nhiệm Đồ rời khỏi phòng họp, tôi và lão Đường ngồi lại uống trà. Lão Đường kích động như lên đồng, cứ dán mắt nhìn hành lang ngoài cửa, chú ý từng bóng người đi qua.

Tôi bữu môi châm một điếu thuốc: “Thôi đi, ai mà cậu chả yêu từ cái nhìn đầu tiên?”

“Cậu nói năng cái kiểu gì thế! Cứ như tớ lẳng nhăng lảm không bằng!” Lão Đường xì mặt.

Tôi bật cười: “Cậu không lãng nhãng, vì làm quái gì có ai yêu cậu.”

“Nói chuyện nghiêm túc đi được không?” Lão Đường giật điều thuốc trên miệng tôi rít một hơi, phun khói ra rồi hỏi, “Cậu có quen cái cô Tiểu Uyển gì đó không? Cô ấy tên gì?”

“Tiểu Uyển cái gì, người ta tên Tiểu Uyển! Họ Nghê, Nghê Tiểu Uyển!” Tôi chữa lại.

Lão Đường sung sướng đập bàn cái chát: “Nghe này! Họ ai ta sao mà hay thế, sao mà dịu dàng thế, nghe có vẻ sờ rất...” Vừa nói mắt cậu ta vừa nheo lại, bắt đầu tưởng tượng bậy bạ rồi đây, mấy giây sau cậu ta đột nhiên tỉnh lại, “Tớ bảo này, em Nghê Tiểu Uyển thực sự chính là người mà tớ muốn! Tớ đã từng mơ thấy em! Giống hệt luôn, thật đấy!”

“Cậu mơ láo mơ toét nhiều quá bị lú lẫn rồi.” Tôi vỗ vai lão Đường. Tôi thấy tuy cậu ta thường xuyên phấn khích, nhưng lần này đám hormone trong người nhanh chóng bị kích động như vậy kể cũng làm tôi hơi ngạc nhiên. Phải biết rằng lão Đường luôn tự coi mình là nhân tài tinh anh có khả năng đoạt giải Pulitzer.

“Mặc kệ, tớ say tình là cái chắc rồi!” Lão Đường gào lên.

Tôi bĩu môi: “Thế còn Tiểu Văn? Không phải cậu còn đòi số điện thoại của con nhà người ta sao?”

Mặt lão Đường nghệt ra: “Tiểu Văn là ai?”

... Cậu ta còn là người sao?

Tôi vỗ vai cậu ta: “Đường gia, tớ thấy cậu có thể lấy hết dũng khí mà thử một việc có tính thách thức một chút! Ví dụ như chung thủy trong tình yêu.”

“Cái gì cơ? Tớ hết sức son sắt với Tiểu Uyển đấy nhá!” Lão Đường vỗ ngực, cái cằm còn lại khoác vai tôi, “Bảo gia lẹ lên! Tình báo, biết bao nhiêu nói bấy nhiêu!”

Đúng là không còn gì để nói với cậu ta nữa: “Tớ và cô ấy cũng chỉ mới quen, nhưng tớ được biết cô ấy nuôi chó, rất thích mấy con thú nhỏ.” Những điều cần nói với lão Đường tôi đều nói hết, cứ coi như là ủng hộ vùng bị thiên tai vậy. Tôi kể vụn nói dối về con chó bệnh hư cấu của tôi cho lão Đường nghe. Tất nhiên là tôi đã khôn ngoan lược bỏ câu chuyện của “Đường Đường” và “Đôn Đôn”...

Đồng tử lão Đường mở to, vẻ mặt như vừa tìm ra châu Mỹ, không nghe tôi nói hết đã rút điện thoại ra, tách tách bấm số: “A lô! Anh Thịch! Em muốn nuôi chó! Em muốn nuôi chó! Em không điên! Em muốn nuôi chó thật đấy!” Cậu ta trông như sắp ngoạm cái điện thoại đến nơi, “Không có ý gì, chỉ muốn nuôi chó thôi! Không phải chó cái! Anh tưởng em định làm gì! Chó con! Dễ thương một tí! Đúng! Thật không? Cảm ơn cảm ơn! Anh đúng là bố Chó của em!”

Lão Đường cảm ơn cảm tạ xong tôi giật lấy điện thoại, nói với Thịch Chó đã tìm thấy Tiểu Văn, Thịch Chó liền nháy dựng lên, tôi vội xoa dịu vài câu, bảo cậu ta tôi và lão Đường sẽ đến công ty lão Phó bây giờ, bếu cậu ta có thời gian thì cũng đến.

Cúp máy xong, lão Đường bám dính tôi hỏi có phải chuyện của Tiểu Văn, tôi bực không thèm trả lời, cậu ta còn đang yêu từ cái nhìn đầu tiên với nữ đồng nghiệp mới, còn tôi đã sắp thành bố dượng rồi đây.

Tôi và lão Đường ra khỏi phòng họp thì vừa hay Nghe Tiểu Uyển từ đầu kia hành lang ôm công văn đi đến, từ xa thấy tôi liền mỉm cười, lão Đường đang băng nhặng bên cạnh tôi liền lập tức ra vẻ chín chắn ngẩng cao đầu ưỡn ngực bước, thấy Nghe Tiểu Uyển lại gần liền gật đầu cười rất

ga lãng. Đồng thời một tay dấm vào lưng tôi mấy cú, rít khẽ qua kẽ răng: “Giới thiệu tớ đi, giới thiệu tớ đi!”

Trên thế giới này có ba loại người, đàn ông, đàn bà và thẳng khốn, ở đây bây giờ đều đủ cả.

“Chào em Tiểu Uyển,” Tôi nghiêng người giơ tay về phía lão Đường, “Đây là lão Đường bạn anh, cậu ta cũng tới đây làm việc, sau này đều là đồng nghiệp cả.”

“Chào anh. Em là Nghê Tiểu Uyển.” Nghê Tiểu Uyển giơ tay ra.

“Chào em, Đường Đôn.” Lão Đường nắm chặt tay Nghê Tiểu Uyển, mặt tươi cười như trong phim Tết.

“Đường... Đôn á?” Nghê Tiểu Uyển tròn mắt, đột nhiên quay đầu sang nhìn tôi, “Lại Bảo, anh ấy tên là...”

Tôi chỉ có thể cười nói: “Ha ha, có lúc chuyện trùng hợp đến khó tin nhỉ.”

Nghê Tiểu Uyển cũng cười: “Đường Đôn, cái tên dễ thương ghê, anh có biết em vốn có một con... thôi không nói nữa, không hay lắm. Đường Đôn, sau này chúng ta là đồng nghiệp, chào mừng anh đến tòa soạn!” Nghê Tiểu Uyển tươi cười nói, “Em còn có việc, hai anh nói chuyện đi, bye.” Dứt lời liền gật đầu chào tôi rồi nhanh nhẹn bước đi.

Lão Đường nghiêng người, chăm chú nhìn theo bóng dáng đã đi xa của Nghê Tiểu Uyển cười nói: “Ôi! Bảo, cậu nhìn cái eo kia... quyến rũ quá.” Đang tự sướng, lão Đường bỗng trợn mắt quay phắt sang nhìn tôi, “Này Bảo, vừa rồi bà xã tớ muốn nói gì với tớ xong lại thôi thế?”

“Bà xã cậu á?” Tôi sững người rồi lập tức hiểu ra vấn đề, “Nào cậu không có vấn đề gì chứ?”

“Chỉ là chuyện sớm muộn thôi!” Lão Đường tự tin cười, “Này cậu nói đi, cô ấy muốn nói gì rồi lại ngại không nói thế.”

Tôi giả bộ ngẩng đầu nhìn trần nhà: “Chuyện đó... lão Đường, đó là một hiểu lầm nho nhỏ, cậu nghe từ từ từ từ từ kể nhé.”

Khi đến ban văn nghệ, ngực tôi vẫn còn đau âm ỉ, vừa rồi lúc tôi nói ra chuyện con chó đã chết của Nghệ Tiểu Uyển tên Đôn Đôn, con chó bị bệnh nhà tôi tên Đường Đường, năm đấm của cậu ta chỉ khựng lại một giây liền lao vào tôi, cú đó uy lực của phái Đường môn nổi tiếng võ lâm, ra tay vừa chắc vừa chuẩn vừa mạnh, trúng giữa ngực tôi, may mà tôi có cơ ngực.

Tôi chào hỏi với đồng nghiệp trong ban và xin nghỉ phép, lão Đường cũng lịch thiệp chào hỏi từng người trong ban văn nghệ, trông cứ như lãnh đạo xuống thị sát ấy. Tôi biết lão Đường thế này là đã hoàn toàn chìm đắm trong những hoang tưởng về tình yêu ngọt ngào của chính mình rồi, cậu ta thường thích làm thế, mỗi lần thích ai, yêu ai từ cái nhìn đầu tiên liền cảm thấy mình đang yêu! Ngọt ngào lắm, đẹp đẽ lắm, phấn khích lắm... nhưng đối phương có lẽ chả biết gì cả.

Tôi cố sống cố chết lôi được lão Đường rời khỏi tòa soạn, cố hết sức mới đánh tan được ý tưởng đợi Nghệ Tiểu Uyển tan ca của cậu ta, chúng tôi bắt taxi phi thẳng đến công ty lão Phó. Công ty lão Phó ở khu Cầu Sắt, theo như những lời hào hùng của cậu ta lúc đầu thì đó chỉ là tổng đà, tương lai cậu ta sẽ mở rộng bang phái, phải mở ra rất nhiều phân đà trên toàn thành phố, thậm chí trên toàn quốc.

Lúc đó, bọn tôi đều gật gù phụ họa, trong lòng ai mà không có tí ước mơ? Chỉ có điều có những người muốn biến ước mơ thành gió để chém mà thôi...

Trong phòng làm việc của lão Phó, tôi kể đầu đuôi việc của Chu Tiểu Văn ra không chút giấu diếm, thậm chí bao gồm cả chiếc dây chuyền trên

cổ tôi.

“Có thể là thật không?” Thịch Chó nghi ngờ hỏi.

“Cô ấy muốn tìm một thằng giả làm bố đưa con trong bụng giúp cô ấy giả bộ trước mặt bố mẹ á?” Lão Phó tự nói với mình, “Sao nghe giống tình tiết trong phim thế nhỉ.”

“Nếu thật thì sao?” Thực ra đây mới là điều tôi lo nhất, cũng là điều tôi mâu thuẫn nhất, tôi cảm thấy Tiểu Văn không giống đang nói dối, càng không hy vọng cô ấy nói dối.

Tất cả đều im lặng.

Đột nhiên lão Đường đập bàn: “Nếu thật thì giúp cô ấy đi! Một thằng đàn ông cả đời có mấy lần được dịp làm anh hùng cứu mỹ nhân, đến lúc già muốn chém gió cũng chẳng có gì mà chém!”

Tôi và lão Phó, Thịch Chó nhìn nhau rồi cũng nhìn lão Đường, ba chúng tôi bật cười.

Lão Đường bất giác tạo dáng mấy chiêu thức võ công, cảnh giác lùi lại: “Làm gì thế? Nói cũng không cho người ta nói chắc?”

Những lời lão Đường nói cũng chính là điều mà ba chúng tôi do dự không quyết, thực ra muốn giúp một người rất đơn giản, nhưng xã hội bây giờ có quá nhiều lúc giúp người cũng chính là hại mình, nên giúp người đã trở thành một việc nguy hiểm, đáng ra mọi người nên có mối quan hệ tốt đẹp giúp được thì giúp một tay, nhưng bây giờ lừa đảo nhiều quá, mọi người đều có tâm lý có thể không giúp liền không giúp. Nhưng con người lão Đường được điểm này là tốt nhất, tuy hơi đê tiện, nhưng cũng đê tiện một cách lương thiện, đê tiện một cách rất nghĩa khí.

“Cậu làm đi! Cậu nghĩa khí như thế, việc này cậu làm được đấy!” Lão Phó kê tủ lão Đường.

Lão Đường trợn mắt rồi lập tức bật cười: “Tớ á? Tớ không được, hê hê, chuyện này mà Tiểu Uyển của tớ biết được sẽ ảnh hưởng quá lớn đến tớ, không được!”

“Tiểu Uyển á? Ai thế?” Thịch Chó tò mò.

Lão Đường phấn khởi định mở miệng thì đã nhanh nhẹn cướp lời: “À, tớ giới thiệu lão Đường đến tòa soạn tớ mới đến làm, Tiểu Uyển là đồng nghiệp mới, lão Đường vừa quen hôm nay.”

Thịch Chó lập tức đáp cái cốc giấy trong tay vào lão Đường.

“Các cậu có ý kiến gì không?” Tôi hỏi lão Phó và Thịch Chó.

Lão Phó trầm tư: “Thế này đi, cậu hẹn cô Chu Tiểu Văn ra nói chuyện, tớ xem xem cô ta nói thật hay giả.”

Thịch Chó đập bàn: “Đúng đấy! Ít nhất cũng bảo cô ấy giải thích hộ tớ! Tớ bị hàm oan! Tớ phải kéo Tiểu Phấn về!”

Dù là có lòng tốt giúp người hay là dung túng tôi làm chuyện ngu ngốc cũng mặc, nếu đã ủng hộ thì chuyện này phải chơi lớn một tí, dù sao thì cũng chẳng có tổn thất gì.

Tôi đang kích động nghĩ thế thì lão Đường chợt nghĩ ra chuyện gì, nhảy xổ vào nắm tay Thịch Chó: “Anh Thịch! Em nghĩ ra rồi! Anh kiếm cho em một con chó bệnh nhé! Hạnh phúc cả đời này của em dựa vào nó hết đấy!”

Thịch Chó sững người rồi sầm mặt hất tay lão Đường ra, nắm tay kêu răng rắc cười nham hiểm: “Ha ha, chó bệnh thì không có, chỉ có người

bệnh thôi, được không?”

Chớp mắt một cái, lão Đường đã chạy biến.

Cá nhân tôi cho rằng chuyện này không khó giải quyết, nếu mọi việc đều là thật, vậy thì chúng tôi chỉ cần giúp Chu Tiểu Văn diễn mấy màn kịch, lừa bố mẹ cô ấy là được.

Nếu là giả, Chu Tiểu Văn lừa tôi thì chuyện đó sớm muộn cũng bị vạch trần, hơn nữa tôi không thấy cô ấy có thể lừa tôi cái gì, tôi sẽ bị tổn thất gì.

Nếu Thịch Chó, lão Phó và lão Đường đã nói vậy thì chuyện này có thể tiến thêm một bước, mọi người gặp mặt nói rõ ràng mọi việc.

Ra khỏi công ty lão Phó, trước khi gọi điện cho Chu Tiểu Văn tôi gọi cho Mạt Mạt. Lần này Mạt Mạt nhắc máy nhưng nhất quyết không nói mình đang ở đâu, chỉ bảo tôi chăm sóc cô em gái đang ở nhà tôi.

“Mạt Mạt, em coi nhà anh là nhà nghỉ đấy à? Nói đến là đến, nói đi là đi, bây giờ lại còn cho người khác vào ở nữa!” Tôi không kiềm được hét lên trong điện thoại.

Mạt Mạt cũng không nổi giận, nghe giọng còn rất hờn hờ, khuyên tôi đừng giận, đàn ông phải rộng lượng... Tôi cần cô dạy tôi làm đàn ông chắc!

“Anh không cần biết, anh nói cho em biết, hôm nay anh sẽ đuổi cái cô Cao Lộ Khiết đó đi!” Tôi tiếp tục gào, cảm thấy mình đúng là bị Mạt Mạt dắt mũi! Tôi phải giải thoát! Tôi muốn tự do! Nhất định phải thực hiện lý tưởng cộng sản!

“Con bé là em gái em thật mà...” Giọng Mạt Mạt ở đầu bên kia trở nên vô cùng dịu dàng.

“Cô ta có là con gái em thì anh cũng phải đuổi cô ta đi! Đó là nhà anh!” Tôi bùng phát, hổ không ra uy cô tưởng tôi là hổ giấy à?

Đầu bên kia im lặng, hình như tôi nghe thấy tiếng Mạt Mạt khẽ thở dài, một lúc sau, giọng Mạt Mạt khẽ khàng vang lên: “Bảo, anh đừng giả ngây, anh thật sự không hiểu ý em sao?”

Bị hỏi thế lòng tôi khẽ run lên, giọng cũng hạ tông: “Em có ý gì cơ?”

“Bây giờ anh là người em tin tưởng nhất, trong thành phố này nếu không gặp anh, em cũng không biết nên làm thế nào...” Giọng Mạt Mạt càng lúc càng trở nên đáng thương.

“Em có chuyện gì vậy?” Tôi lo lắng hỏi, hóa ra Mạt Mạt gặp rắc rối thật!

“Anh đừng hỏi nữa, bây giờ em chỉ hy vọng anh có thể giúp em, cũng giúp cô em gái đó của em...” Tôi như mơ hồ nghe thấy tiếng nước nở trong giọng nói của Mạt Mạt.

Tôi thở dài: “Thôi được rồi, anh biết rồi, nhưng em không được cho người khác vào nhà anh ở nữa! Còn nữa lúc nào em nói cho anh nghe xem đã xảy ra chuyện gì.”

“Ok! Không thành vấn đề! Bảo, anh là người tốt nhất! Cảm ơn anh!” Giọng Mạt Mạt lập tức vui vẻ trở lại, “Em còn có việc, em cúp máy đây! Bye bye!”

Bên kia cúp máy rồi tôi vẫn cầm điện thoại dí sát vào tai, đứng bên đường ngắm người qua người lại, may mà không có người quen, không ai thấy màn biểu diễn ngây dại dở dãn của tôi.

Không sai, tôi đoán chắc tôi lại bị chơi rồi!

Lão Phó cùng Thệt Chó đi tìm Tiểu Phấn, muốn giải thích rõ ràng tất nhiên là cho Tiểu Văn trực tiếp giải thích trước mặt Tiểu Phấn rồi.

Lão Đường về nhà thay đồ, biết tối nay sẽ gặp Tiểu Văn, cậu ta liền như pin được nạp điện, nhất quyết đòi ăn mặc sao cho thật bảnh bao mới chịu. Bây giờ mà hỏi cậu ta Nghê Tiểu Uyển là ai chắc mặt cậu ta cũng đàn độn ra thôi.

Trên đường về nhà, tôi thầm tuyên thệ không bao giờ mềm lòng với Mạt Mạt nữa!

Khi lên taxi tôi gọi điện cho Tiểu Văn, lại chuyển về tổng đài, tôi đành nhắn tin. Cô ấy nhanh chóng gọi lại. Đáng lẽ tôi vẫn còn hơi do dự, không biết Tiểu Văn có đồng ý nói hết mọi việc trước mặt nhiều người như vậy không, nên lúc nói cũng rất e dè, không ngờ Tiểu Văn đồng ý ngay.

“Em cũng nghĩ vậy, ít nhất phải xin lỗi các bạn anh.”

Tôi yên tâm bảo Tiểu Văn tối nay đến nhà tôi, mọi người cùng bàn bạc, bạn tôi đều rất trượng nghĩa, đồng ý giúp em.

Tiểu Văn hơi ngập ngừng: “Nhà anh á?”

Tôi hiểu ngay: “Yên tâm đi, nếu em thấy chỉ có mình anh, em có thể lập tức bỏ chạy.”

Tôi đứng trước cửa nhà, đang định rút chìa khóa thì cửa đã bật mở, Cao Lộ Khiết tươi cười hớn hở nhìn tôi: “Anh Bảo, anh về rồi ạ!”

Vừa thấy Cao Lộ Khiết tôi đã nóng máu, con nhóc này dám mặc quần áo của tôi! Cô nàng mặc áo phong của tôi trông rất rộng, vạt trước thắt một cái nút ở bụng, phía trước mặc một chiếc quần short giặt bạc phếch,

“Em mặc quần áo của anh à?” Tôi kinh ngạc kêu lên.

“Em ở nhà không ngồi thì nằm, mặc đồ của em sợ bẩn và nhăn.” Cao Lộ Khiết chớp chớp mắt, trông vô cùng thản nhiên.

Tôi sắp phát điên rồi: “Bộ em với anh thân nhau lắm à?”

“Em có chọc anh đâu!” Cao Lộ Khiết bĩu môi, “Đừng có đem áp lực và bức bối ở chỗ làm vào cuộc sống gia đình!”

“Anh với em lại còn có cuộc sống gia đình á?” Tôi trợn mắt, “Được, cuộc sống gia đình đúng không? Em có tin là bây giờ anh tóm em vào phòng ngủ không!”

Tôi hùng hồn làm mấy động tác xé quần xé áo.

Ánh mắt Cao Lộ Khiết có chút hoảng hốt nhưng trấn tĩnh lại ngay, tiếp tục cười cợt với tôi: “Còn lâu, em biết anh Bảo của em là người lương thiện nhất, chu đáo nhất, có phong thái quân tử nhất...”

“Thôi đi!” Tôi đẩy con bé ra, bước vào nhà thay giày, đi về phía ghế sofa trong phòng khách.

“Này, sao thế? Anh không đưa em ra ngoài ăn cơm à?”

Cao Lộ Khiết nhảy chân sáo theo vào.

Tôi sững lại, nhớ ra một việc lớn liền quay lại tươi cười: “Tiểu Khiết, anh bảo này, tối nay anh có khách đến chơi, em tự ra ngoài ăn nhé, ăn xong ở ngoài chơi lâu một chút, được không? Anh cho em tiền,” Vừa nói tôi vừa rút ví ra, “Hai trăm đủ không?”

Cao Lộ Khiết nheo mắt nhìn tôi rồi đột nhiên ngẩng đầu lên: “Hai trăm á? Anh coi em là gì?” rồi giơ tay ra, “Ba nghìn!”

Tôi nhần nhịn lắm mới không cho con nhóc một cú đấm: “Ba nghìn á? Anh bảo em ra ngoài ăn cơm chứ có phải ra nước ngoài ăn cơm đâu!”

Tiểu Khiết bật cười ra vẻ hiểu biết: “Hứ, anh Lại Bảo, anh muốn đuổi em đi hả? Em biết ngay mà! Em cũng thừa biết anh sẽ dùng thủ đoạn ngu độn này mà!” Vừa nói Cao Lộ Khiết vừa cố giậm mạnh chân đi vào phòng khách, ngồi bịch lên sofa ôm gối, lún cả người vào sofa, tỏ ý: Có đánh chết em cũng không đi!

Con bé không chịu đi tôi cũng chẳng có chiêu gì đặc biệt hiệu quả, lẽ nào tôi lại vứt thẳng nó ra cửa à? Nếu con bé mà gào lên, kinh động hàng xóm và bảo vệ thì ảnh hưởng tới tôi quá, tôi trong sáng đảng hoàng thế này, danh tiết của tôi sẽ bị hủy hoại mất.

Tôi trợn mắt nhìn Cao Lộ Khiết, nghĩ lại những lời con bé vừa nói... không đúng! Tôi vừa vào nhà cô nhóc này đã chuẩn bị sẵn sàng, chắc chắn là đã có tên phản đồ báo tin trước rồi, tôi có nhắc đến chuyện đó đâu, thế mà cô nhóc đã tưởng tôi muốn đuổi nó đi rồi.

Mạt Mạt... em là đồ bán nước! À nhầm, bán trai!... Nhầm tiếp, bán bạn!

Thực ra bánh bao rất vụn năn, khi đói có thể ăn:

Muốn ăn bánh quy thì đập bẹp;

Muốn ăn mì thì dùng lược mà chải;

Muốn ăn hamburger thì xẻ đôi ra rồi nhét rau vào...

Ngày 19 tháng 3.

Trời âm u, có mưa

KHI YÊU AI CŨNG LIÊU XIÊU

Lại Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Đôi bên lẳng nhăng mất một lúc, tôi nhìn Cao Lộ Khiết, Cao Lộ Khiết ôm gối ngồi trên sofa, không ngừng chuyển kênh.

“Anh có khách thật mà, Tiểu Khiết, em ra ngoài chơi được không?” Tôi bắt đầu mềm mỏng, “Nếu em không tin, anh đưa chìa khóa cửa cho em được không?”

“Xí! Anh đưa em chìa khóa á? Em vừa ra một cái anh gọi người đến thay khóa thì sao?” Cao Lộ Khiết không thèm nhìn tôi, chỉ bĩu môi đáp.

Tôi cau: “Bộ anh thừa hơi hả? Muộn thế này rồi em bảo anh đi đâu tìm thợ thay khóa!”

Tôi đang nói thì chuông cửa vang lên.

Cao Lộ Khiết cảnh giác ngồi thẳng dậy, trợn mắt chăm chăm nhìn về phía cánh cửa. Tôi không biết con bé sợ cái gì, chuông cửa không ngừng kêu, trăm phần trăm là phong cách của lão Đường, tôi đành ra mở.

Đúng là lão Đường thật, sau lưng còn có lão Phó và Thịch Chó, Tiểu Phấn mặt mũi sầm sì đứng tí đặng xa.

“Này, cậu nhìn xem cái áo sơ mi này thế nào? Mark Fairwhale đấy!” Lão Đường xộc thẳng vào, giơ cái logo trên ngực cho tôi xem.

“Lật lại là Hugo Boss.” Lão Phó theo sau vạch mặt.

Lão Đường đang định trợn mắt thì vô tình liếc mắt về phía phòng khách, sững người tại chỗ. Tôi vội vàng quay lại nhìn, Cao Lộ Khiết đã đứng dậy, chiếc áo phông của tôi thùng thình dài đến đùi cô bé, che mất chiếc quần short, trông như phía dưới không mặc gì ấy!

Lão Đường chăm chăm nhìn Cao Lộ Khiết, vẻ kinh ngạc trên mặt biến thành vẻ cười cợt: “Shit! Shit! Shit! Lại đổi một em à?”

Lão Phó và Thịt Chó nghe tiếng vội lao vào nhìn về phía Tiểu Khiết.

“Này, thật là! Bảo, cậu chả ra sao cả!” Hai mắt lão Phó phát sáng.

“Khụ, khụ, Loli.” Thịt Chó giả bộ ho lớn mấy tiếng, giả vờ bịt miệng rồi khẽ nói.

Tiểu Khiết cũng sững ra, thấy nhiều người như vậy liền phát hoảng, chạy một mạch vào phòng ngủ, đóng sầm cửa lại.

Đầu tôi ong ong, quay lại định giải thích thì vừa vặn nhìn thấy gương mặt u ám như muốn ăn thịt người của Tiểu Phấn.

“Đây là cái cô Mạt Mạt lần trước à?” Giọng Tiểu Phấn còn lạnh hơn cả nhà xác.

Lão Phó, lão Đường đều thần phục trước thế lực tàn bạo, cùng lắc đầu lia lịa.

Thịt Chó hoảng hốt, vẻ mặt “chết chắc rồi”.

Tiểu Phấn nổi điên, quay ngoắt lại đấm cho Thịt Chó một cú: “Anh xem đi! Anh xem đi! Anh còn muốn em tin mấy ông bạn của anh nữa hả? Lại còn đến nghe họ giải thích? Toàn một lũ khốn nạn!” Hết xong quay người định bỏ đi.

Chúng tôi vội vàng ngăn Tiểu Phấn lại. Thịch Chó vừa kéo Tiểu Phấn vừa mắng tôi: “Sao cậu có thể làm vậy? Yêu một người là phải một lòng một dạ, một đời một kiếp! Tiểu Phấn đợi đã... sao cậu có thể nói thay là thay được! Tiểu Phấn em đừng đi, Bảo, cậu làm vậy là định chọc giận ai hả? Cậu có ý gì? Tiểu Phấn đừng véo anh...! Bảo! Cậu là thằng khốn! Cậu cũng biết có những người như một đồng “shit” mãi chẳng có ai yêu, thế mà lại cứ thay bạn gái xoành xoạch trước mặt người ta thế à, cậu làm vậy sẽ khiến lão Đường tổn thương đấy.”

Lão Đường đứng bên cạnh nghe thế hơi dần ra, cúi đầu chau mày nghĩ một lúc, sau đó nhìn tôi nghiêm túc gật đầu: “Đúng đấy!”

Tôi và lão Phó đều bật cười. Tiểu Phấn rất giận nhưng cũng cười một cái, không giãy giụa nhiều nữa, cuối cùng cũng chịu bình tĩnh lại.

Tôi nghiêm nghị chỉ tay lên trời thề thốt, người vừa rồi không phải bạn gái tôi mà chỉ là một cô em gái tự dừng đến nhà thôi thôi!

... Nói xong tự tôi cũng không chịu tin, chịu thôi, có những sự thật nghe rất hoang đường.

May mà lúc này, Tiểu Khiết từ phòng ngủ đi ra, con bé đã thay đồ của nó, tay cầm túi xách bước đến trước mặt tôi e dè cười: “Anh Bảo Bảo, em tưởng anh... em không biết anh có khách thật.” Vừa nói vừa giơ tay ra, “Tiền!”

...Anh Bảo Bảo á? Cô nhóc này đúng là em gái Mạt Mạt! Càng đông người càng cố ý chơi trò chơi mờ ám để hãm hại tôi! Tôi trở mắt nhìn con bé một cái, lạnh lẽo rút ví móc ra ba trăm tệ đưa cho Tiểu Khiết.

Tiểu Khiết cười: “Em đi chơi đây! Trước khi về sẽ gọi cho anh.” Nói xong còn ngoan ngoãn gật đầu chào Thịch Chó, lão Phó, lão Đường và Tiểu Phấn, sau đó nghiêng người len qua chúng tôi chui ra khỏi cửa.

Tôi thở dài, cô nhóc này vẫn còn tí hiểu biết, tôi sợ nhất là nó vào phòng rồi không ra nữa, may mà vẫn còn nể mặt tôi, nếu không sao người ta lại nói có lúc một cái quần lót, một cuộn giấy vệ sinh cũng có tác dụng của nó!

“Ba trăm á? Đắt quá...” Lão Đường bĩu môi.

Shit! Cái mồm khốn nạn này, bộ quyết cứ phải ngồi đến chiều hướng xấu xa đó hả!

Việc đầu tiên lão Đường làm sau khi vào là xông thẳng vào phòng ngủ, tiếp đó trong phòng ngủ vang ra một tràng cười man rợ rồi lại lao ra như một tia chớp, trong tay cầm một thứ - một chiếc áo ngực màu xanh lam.

“Ha ha! Cậu còn nói là em cậu nữa không? Tớ đã bảo... Lão Đường đang kích động thì liếc thấy gương mặt lại sa sầm xuống lần nữa của Tiểu Phấn, rung mình một cái vội nói chữa:

“Tớ đã bảo... cái babaka này (một sản phẩm giúp chống vẹo cột sống của Trung Quốc) sao làm giống, giống cái đó đó! Đúng là vớ vẩn!” Nói xong như phải bồng, vội vàng vớt cái áo ngực vào trong phòng ngủ.

Tôi ngớ người, nói thực tôi cũng không biết cái đó là của Cao Lộ Khiết hay của Mạt Mạt, nhưng nhìn kích cỡ thì hình như... khụ khụ, giờ không phải lúc nghĩ chuyện này!

Tiểu Phấn sầm mặt ngó nghiêng một vòng rồi quay ngoắt sang Thập Chó, khiến cậu ta rụt cổ lại.

“Anh bảo có người muốn giải thích với em phải không? Anh bảo anh có chứng cứ chứng minh anh trong sạch chứ gì? Thế người đâu? Chứng cứ đâu?” Tiểu Phấn trợn mắt nhìn cậu ta.

Thịt Chó há mồm, muốn cười một cái nhưng không dám, bỗng nhiên cậu ta ngẩng đầu lên trợn mắt với tôi: “Người đâu?”

“Đến bây giờ đây mà.” Tôi vội đáp rồi rút di động ra nhắn tin cho Tiểu Văn.

Tiểu Văn gọi lại rất nhanh để hỏi địa chỉ nhà tôi.

Lần này không cần giấu nữa, tôi nói tường tận địa chỉ, đầu bên kia giọng Tiểu Văn tỏ vẻ rất mừng, nói cô ấy đang ở rất gần nhà tôi! Sẽ lập tức đến ngay, ngập ngừng một lúc lại hỏi có ai ở đấy.

Tôi vội thề sống thề chết tuyệt đối không phải một mình tôi bày ra sex party hay chạ bầy lừa lọc gì, em hãy dừng cảm mà tiến về phía trước, đừng có quay đầu...

Cúp máy xong tôi định xuống lầu đón Tiểu Văn, để làm cho cô ấy tin tôi thực sự không có ý định gì xấu xa, ôm cây đợi gài, thế là tôi kéo cả lão Phó xuống theo, hai thằng đứng đợi ở cổng khu một lúc, một chiếc taxi quành vào, Tiểu Văn mở cửa xe bước xuống, yếu ớt vẫy tay với chúng tôi.

“Cô ấy là Chu Tiểu Văn tối hôm nọ ư?” Lão Phó cầm điều thuốc trên miệng, tròn mắt hỏi.

Lão Phó thắc mắc thế cũng dễ hiểu, lần thứ hai gặp Tiểu Văn trang điểm nhẹ nhàng ăn mặc giản dị tôi cũng hơi ngạc nhiên.

Tiểu Văn mặc một chiếc váy kaki thụng, tóc buộc cao, trên cổ đeo một chiếc dây chuyền tự tết, chân đi giày thể thao đế bằng, im lặng bước đến trước mặt chúng tôi.

“Lại Bảo.” Cô ấy gật đầu với tôi.

Tôi mỉm cười chỉ lão Phó: “Còn nhớ không? Lão Phó. Phó Dụ.”

Tiểu Văn gật đầu: “Anh Phó, xin lỗi anh.”

Lão Phó hơi sững ra, đáp: “Hả? Bình thường gặp mặt không phải nên nói chào anh sao?”

Tôi vỗ lưng hai người: “Đi đi đi! Lên nhà rồi nói.”

Tiểu Văn không tránh né từ chối tôi đỡ lưng cô ấy mà trên đường lên nhà còn cố tình giữ tốc độ để đợi bàn tay tôi.

Có lẽ lúc này, cô ấy thực sự cần một người có thể tin cậy chẳng?

Thấy nhiều người như vậy, Tiểu Văn bất giác hơi kháng cự một chút, cô ấy đứng ở cửa cúi đầu, do dự không biết có nên vào không.

“Sao thế?” Tôi hỏi.

“Các anh thực sự đồng ý giúp em sao?” Tiểu Văn căn môi.

Tôi nở một nụ cười đầy tử tế, đưa tay vỗ đầu Tiểu Văn: “Thế em tưởng là gì? Chẳng lẽ anh gọi em tới để em kể chuyện của mình cho bọn anh cười em chắc? Thế thì anh đi xem phim Hàn Quốc còn hay hơn!”

Tiểu Văn mỉm cười bước vào. Lão Đường, Thịch Chó và Tiểu Phấn đều đã đứng trong phòng khách ngó ra cửa. Thịch Chó thì căng thẳng, Tiểu Phấn đầy nghi ngờ còn lão Đường thì phấn khích, ba gương mặt đối nhau chan chát.

Sau khi đưa Tiểu Văn vào phòng khách, tôi giới thiệu từng người: “Ba anh này em đều đã gặp rồi, Thịch Chó, à, Lư Đại Nhục. Đây là lão Đường, Đường Côn. Còn lão Phó, Phó Dự.” Dứt lời tôi quay sang Tiểu Phấn, trình trọng bảo, “Tiểu Văn, đây là Tiểu Phấn bạn gái của Lư Đại Nhục, Phấn Nam Nam.”

“Cô chính là Chu Tiểu Văn?” Tiểu Phấn lạnh lùng nhìn Tiểu Văn chăm chăm, chậm rãi và u ám giơ tay ra bắt.

Tiểu Văn không ngừng cử động, chỉ nhìn Tiểu Phấn, vẻ mặt rất bình tĩnh, ánh mắt cũng không chút dao động.

Đầu tiên Tiểu Phấn rất ngạc nhiên, tiếp đó sắc mặt bắt đầu trắng bệch, không nghi ngờ gì nữa, hành động này của Tiểu Văn rõ ràng là khiêu khích. Một giây sau, mắt Tiểu Phấn bắt đầu đỏ lên, cơ bản đã đạt đến trạng thái sắp phát điên, mấy thằng chúng tôi đứng cạnh cửa lập tức cảnh giác, vận nội lực, chuẩn bị khi nào Tiểu Phấn xuất chiêu là sẽ dùng thân mình chặn đứng ma trảo của cô ấy.

Nhưng đúng lúc này, Tiểu Văn làm cho tất cả chúng tôi vô cùng kinh ngạc.

Tiểu Văn đột nhiên cúi gập người trước mặt Tiểu Phấn.

“Cô...” Tiểu Phấn cũng sửng ra.

“Tiểu Phấn, xin lỗi chị, tôi không biết tình hình của anh Nhục, lúc đó tôi chỉ thử gọi điện...”

Giọng Tiểu Văn rất nhỏ, nhưng mọi người đều im lặng đứng trong phòng khách nghe Tiểu Văn nói.

“Tiểu Văn, họ cũng biết tình hình đại khái rồi, nếu em đồng ý thì cứ nói với mọi người đi.” Tôi vẫy tay, ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, cũng kéo Tiểu Văn ngồi xuống sofa, “Nói đi, ở đây không có người xấu, mọi người sẽ giúp em.”

Tiểu Văn cũng cảm động nhưng vẫn hơi sợ hãi, chuyện này tôi hiểu, nói chuyện riêng tư của mình trước mặt nhiều người như vậy có chút tự sát muối vào vết thương. Tiểu Văn ấp úng nói được mấy câu lại ngập ngừng.

Khi kể về chuyện của mình cô ấy không còn vẻ bình tĩnh đó nữa, thậm chí còn không dám ngược mắt lên.

Tiểu Phấn ngo trái ngo phải rồi đứng dưng kéo Tiểu Văn: “Đi, chúng ta đi vào trong kia, kể tôi nghe thôi.”

Tiểu Văn còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị Tiểu Phấn kéo thẳng vào phòng ngủ đóng sầm một tiếng.

Phòng khách lập tức trở nên yên tĩnh. Mấy thằng chúng tôi ngớ người, nhìn nhau rồi bật cười. Tôi, lão Phó và lão Đường cũng giơ ngón cái với Thịch Chó.

Tiểu Phấn hoàn toàn không phải là một người phụ nữ nội trợ bình thường, bản thân Thịch Chó cũng nói, cô nàng Tiểu Phấn này nếu sống vào thời kỳ kháng Nhật chắc chắn sẽ thuộc hàng liệt sĩ dưới đao không cúi đầu, sống vào thời cổ đại chắc chắn sẽ là ma nữ dám luyện “Cửu âm chân kinh”, ở Hồng Kông ít ra cũng là một chị hai ở Mong Kok (một khu trị an phức tạp của Hồng Kông)... Có điều một cô gái như vậy có điểm tốt nhất đó chính là trượng nghĩa, có lúc còn trượng nghĩa hơn đàn ông.

Bốn thằng ngồi trong phòng khách, chẳng có chuyện gì để nói đành trợn mắt nhìn nhau, thỉnh thoảng nói một câu: “Không sao chứ?”

Thằng còn lại an ủi thằng hỏi, cũng là tự an ủi chính mình: “Không sao đâu! Yên tâm đi!”

Thịch Chó mấy lần rón rén bước ra tới trước cửa phòng ngủ áp tai vào nghe lén, chỉ sợ bên trong vọng ra tiếng phim võ hiệp.

Trong phòng ngủ lúc nào cũng có tiếng rì rầm trò chuyện, lúc được lúc mất, nhỏ quá không thể nghe rõ được.

Thị Chó căng thẳng dựa vào mép cửa, người dán vào tường nghiêng đầu lắng nghe, toàn thân toát lên khí chất của một chú chó cảnh sát.

Khoảng hai mươi phút sau bỗng có tiếng bước chân, tiếp đó là tiếng xoay nắm cửa, Thị Chó đang đứng sát cửa đột ngột trợn mắt đồng thời từ cửa phòng ngủ ba chân bốn cẳng phi ra, nhảy qua hai cái ghế và cả cái bàn uống nước, sau đó ngồi bịch xuống sofa, ra vẻ bình thản.

Quá trình từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc không đến một giây, khởi động cũng rất tốc độ, tiết tấu cũng rất nhịp nhàng, tính phối hợp rất nổi trội, tuy khi nhảy qua chiếc ghế thứ nhất và chuẩn bị nhảy qua cái bàn uống nước tính liên kết hơi kém, nhưng các động tác kỹ thuật rất nhuần nhuyễn, không khác gì Lưu Tiểu Tường (vận động viên điền kinh Trung Quốc).

Tôi, lão Phó và lão Đường đều kinh ngạc kiêm ngưỡng mộ nhìn Thị Chó, vô cùng thán phục hành động phi thường này của cậu ta, đúng là... hồi nhỏ viết về đại hội thể thao có một câu miêu tả vận động viên là gì ấy nhỉ: Tiếng súng vừa vang lên, vận động viên đã lồng lên như một con chó đại dứt dây...

Nhưng chỉ một giây sau, tất cả mọi ánh mắt đã đổ dồn vào cửa phòng ngủ, Tiểu Phấn lao ra trước, một tay nắm chặt nắm chặt tay Tiểu Văn bước ra ngoài.

Nhìn hai đôi mắt đỏ mọng trên mặt họ là biết hai cô nàng vừa khóc một trận long trời lở đất.

“Lão Nhục!” Tiểu Phấn vừa ra khỏi phòng liền cất giọng.

Thị Chó đứng bật dậy như một viên đạn nảy, nhảy qua bàn uống nước đứng trước mặt Tiểu Phấn trong chớp mắt, “Sao thế em yêu?”

Tiểu Phấn chụp lấy tay Thị Chó: “Chúng ta phải giúp Tiểu Văn, nhất định phải giúp!”

Chúng tôi cũng đứng dậy, tận mắt nhìn thấy màn chuyển biến đáng kinh ngạc này. Rõ ràng Tiểu Phấn đã hoàn toàn đứng trên một chiến tuyến với Tiểu Văn. Có lúc phụ nữ hoàn toàn không thể giao lưu với nhau được, chỉ dùng trực giác đã coi nhau là địch thủ; nhưng cũng có lúc họ không cần nói gì, khóc một trận đã thành bằng hữu.

Có thể thấy bàn tay Tiểu Phấn bóp tay Thịch Chó vừa dùng cả móng vừa dùng cả lực, vẻ mặt Thịch Chó rất kiên nghị nhưng ánh mắt đã lộ vẻ đau đớn, vội vàng gật lấy gật để: “Giúp! Giúp! Em nói giúp thì giúp! Em bảo giúp thế nào thì giúp thế ấy!”

Tiểu Phấn thả Thịch Chó ra, nhìn về phía chúng tôi. Khí thế mạnh mẽ như của nữ hoàng, ánh mắt của cô ấy như mấy quả đao phi xoẹt xoẹt kề lên cổ ba thằng chúng tôi. Tôi, lão Phó và lão Đường đều không dám chậm trễ, vội vàng gật đầu, vẻ mặt đều tỏ ra giúp người là việc nên làm, nguyện vì Tiểu Văn máu chảy đầu rơi, chết không hối tiếc.

Tiểu Phấn quay đi kéo Tiểu Văn ra phòng khách ngồi lên sofa nhìn chúng tôi, bắt đầu kể lại mọi sự cô ấy vừa được nghe. Trong quá trình kể, chúng tôi đều lịch sự, lễ phép đứng từ đầu đến cuối, không ai dám ngồi, ai cũng biết sự ghê gớm của Tiểu Phấn.

Ở trại nuôi chó của Thịch Chó từng có hai con chó Ngao Tây Tạng thuần chủng, hung dữ đến nỗi không ai thuần được, nhưng Tiểu Phấn đập một cái, lờm thêm cái nữa là hai con Ngao lập tức ngoan hiền... Từ đó có thể thấy được sự đáng sợ của Tiểu Phấn.

Còn những gì Tiểu Phấn kể về cơ bản là những chuyện chúng tôi đều đã biết, nhưng rõ ràng là Tiểu Phấn cũng giấu giếm ít nhiều, lúc kể còn không ngừng nhìn Tiểu Văn, Tiểu Văn thì cứ cúi gằm, từ đầu đến cuối hai người đều nắm chặt tay nhau.

Thôi được, phải thừa nhận có những chuyện chỉ có cùng giới với nhau mới nói được, Tiểu Văn nói với Tiểu Phấn rất nhiều, còn những gì nghe được quả thực cũng làm chúng tôi cảm thấy đau xót.

Bắt đầu từ năm mười sáu tuổi Tiểu Văn sống một mình, bố mẹ ở nước ngoài, ngoài việc gửi tiền thì không làm bất cứ việc gì khác. Một cô bé cứ lưu lạc từ thành phố này sang thành phố khác, không có nhà, không có cội rễ, chỉ có một chiếc túi da, một bóng lưng, một nỗi cô độc, một tiếng thở dài... cứ như vậy suốt sáu, bảy năm, nhìn thấy sự vô tình của con người, cuộc đời đen bạc, cũng từng yêu, từng hận, từng đau khổ, khóc lóc, rạn vỡ, bình thân.

Tiểu Văn bây giờ cũng không hề phức tạp, ngoài những lúc nhắc đến những quá khứ mà cô ấy không thể xóa nhòa trong tâm trí mới cúi đầu, nhìn đi nơi khác. Nếu không cô ấy sẽ nhìn thẳng vào mắt bạn, không chút tránh né, không chút sợ hãi, ánh mắt nhìn bạn đầy trong sáng, êm ả, không chút dục vọng. Bình lặng như mặt hồ thu, thấu suốt như suối nguồn.

Tiểu Phấn kể một lúc rồi bật khóc.

Cô ấy kể Tiểu Văn thích ca hát, muốn vào một đoàn ca vũ nhưng lại bị người giới thiệu lừa không còn một xu dính túi. Không có tiền đóng tiền nhà, bị chủ nhà đuổi ra ngoài suốt một tuần phải ngủ trên ghế đá trong công viên, rửa mặt bằng vòi phun nước của công viên, ngoài mấy cụ già tập thể dục buổi sáng thấy cô đáng thương mua cho mấy bữa sáng ra, phần lớn thời gian Tiểu Văn đều chịu đói cả ngày, ban ngày thử tìm việc làm, buổi tối nằm khóc trên ghế đá, càng thấy hận bố mẹ hơn.

Cô ấy kể Tiểu Văn dựa vào số tiền không nhiều nhận gì của bố mẹ để học hết trường nhạc. Nhưng vào năm tốt nghiệp, vì việc giới thiệu phân công công việc suýt nữa bị một giáo viên cưỡng bức trong kí túc, sau khi giãy giụa thoát ra được thì kết quả là tên cầm thú không đạt được mục đích

đó hủy bỏ tất cả đài ngộ khi tốt nghiệp của Tiểu Văn, không được giới thiệu, Tiểu Văn tốt nghiệp xong liền thất nghiệp.

Cô ấy kể khi đến một thành phố phương bắc, Tiểu Văn bị thương ở chân vì quá lạnh, lưu lạc đến thành phố ở phương nam thì bị chàm. Mỗi khi tới một thành phố hoặc mỗi khi đau khổ không thể chịu nổi, Tiểu Văn đều tìm một bộ điện thoại gọi cho mẹ ở nước ngoài, tất nhiên cô ấy không gọi thật mà chỉ cầm ống nghe, tưởng tượng rằng mẹ đang lắng nghe ở đầu dây bên kia, sau đó cô ấy vừa khóc vừa kể hết mọi nỗi lòng của mình.

Cô ấy kể Tiểu Văn lúc nào cũng chỉ có một mình, bao nhiêu năm như vậy luôn chỉ có một mình, không có bạn bè tâm giao thực sự, không có một người yêu lâu dài say đắm. Rất khó tưởng tượng, bao năm qua Tiểu Văn sống thế nào. Dưới bề ngoài trẻ trung trong sáng này nhất định là một trái tim đã có vô vàn lỗ thủng.

Cô ấy còn kể bây giờ trong bụng Tiểu Văn có một sinh mạng, Tiểu Văn tuyệt đối không muốn phá thai, ít nhất bây giờ cô ấy cũng là một bà mẹ tương lai, cô ấy sẽ không tàn nhẫn như bố mẹ của mình, sẽ không đối xử vô trách nhiệm với con cái của mình như họ, cuộc sống của cô ấy cần một người đồng hành...

Tiểu Phấn vừa kể nước mắt vừa giàn giụa.

Còn Tiểu Văn từ đầu đến cuối luôn cúi đầu, mặt không biểu cảm, chỉ khi nói tới đứa con là đôi mắt cô ấy mới thoáng đau khổ.

Tiểu Phấn nghẹn ngào, chúng tôi đứng một bên cũng thấy buồn bã và tiếc nuối.

Tiểu Văn không khóc, chỉ ngẩng đầu lên nhìn chúng tôi một cái rồi lại cúi xuống, tiếp tục vuốt ve chiếc dây chuyền trước ngực.

Có lẽ cô ấy không muốn khóc trước mặt chúng tôi.

Là kiên cường hay là tê dại?

Từ đầu đến cuối Tiểu Văn và Tiểu Phấn đều không nhắc chút gì tới cha của đứa bé trong bụng Tiểu Văn, chúng tôi không biết người đàn ông đó là ai, rõ ràng là Tiểu Văn cũng không muốn nói.

“Chúng ta phải giúp Tiểu Văn.” Tiểu Phấn rút mấy tờ giấy ăn trên bàn, vừa lau mắt vừa nói, giọng điệu không giống đang trưng cầu ý kiến mà giống ra lệnh hơn.

Tất cả mọi người đều nhìn nhau rồi gật đầu. Lúc đó tôi không ý thức được rằng mình cũng gật đầu, đúng là một cái gật đầu hận ngàn năm...

Thị Chó bước tới trước mặt Tiểu Phấn, ôm hai vai cô, nghiêng đầu nhìn Tiểu Văn ngồi bên cạnh cười nói: “Chuyện này chắc chắn chúng tôi sẽ giúp, chỉ là diễn kịch thôi mà phải không?”

Tiểu Văn ngẩng đầu lên khẽ cười: “Chỉ cần bố mẹ em đi là xong, họ chỉ về một tuần thôi.”

Lão Phó vươn vai, cố làm ra vẻ thoải mái để phá tan bầu không khí buồn bã: “À, Tiểu Văn, em chỉ cần Bảo giúp thôi đúng không? Chuyện này bọn anh cũng cần tham gia hả?”

“Em hy vọng vậy...” Tiểu Văn gật đầu.

“Hiểu rồi!” Lão Phó vừa cười vừa vẫy tay, “Bảo giả làm bố con em, còn bọn anh là vai phụ, diễn bạn bè của em và Bảo, phối hợp để làm tăng độ chân thật của chuyện này đúng không?”

Tiểu Văn gật đầu rồi quay sang nhìn tôi.

Tôi chợt tỉnh ngộ, giờ mới nhớ ra nếu chuyện này tiếp diễn thì tôi sẽ làm nam chính! Giả bộ làm bố trước mặt bố mẹ Tiểu Văn á? Tôi làm được

không? “Tiểu Văn, thực ra...” Tôi cười khan, bước lên hai bước, e dè chỉ Tiểu Văn, “Thực ra bây giờ em... cũng chưa được mấy tháng, hoàn toàn không nhận ra, bố mẹ em chắc không có mắt thần chứ?”

Tiểu Văn ngẩng lên lạng lẽ nhìn tôi chậm rãi nói: “Mẹ em là bác sĩ ở nước ngoài, là một bác sĩ phụ khoa rất nổi tiếng, là chuyên gia cả về đông và tây y, em chỉ lo mẹ em sẽ nhìn ra, em chỉ sợ thôi.”

Ánh mắt tất cả mọi người đang dồn vào tôi, hình như chỉ đợi tôi gật đầu không bằng, tôi rất bối rối, bất giác giơ tay lên vuốt cổ, vuốt đúng vào chiếc dây chuyền Tiểu Văn tặng... Thôi được, tôi nghĩ mình là một người lương thiện, lấy việc giúp người làm niềm vui, giờ phút này, bản tính lương thiện đè bẹp những suy nghĩ xấu xa, tôi gật đầu nhìn thẳng vào mắt Tiểu Văn: “Này... có phải giúp em ít nhiều cũng có tí thù lao không?”

Ngay lập tức mấy bóng đen bên cạnh tôi đã nhảy lên, tôi còn chưa kịp thủ thế thì đã lần lượt tung ra tuyệt chiêu! Giáng long thập bát chưởng của Thập Chó, trảo nãi long qua thủ của lão Phó, đoạt mệnh tiễn đao cước của Tiểu Phấn, và còn... quý hoa bảo điển của lão Đường! (Quý hoa bảo điển là võ công của Đông Phương Bất Bại trong tiểu thuyết Tiểu ngạo giang hồ của nhà văn Kim Dung, người luyện phải tận tâm.)

... Sau một hồi đấm đá xong không khí hoàn toàn trở nên thoải mái, Tiểu Văn cũng bị chúng tôi chọc cười, thực ra khi cười cô ấy trông rất xinh, chỉ có điều có lẽ mấy năm qua cô ấy luôn rất ít cười chăng.

“Lại Bảo, nếu anh giúp em, em thật sự có thể đưa tiền cho anh.” Tiểu Văn đứng dậy đi tới trước mặt tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi, “Nhưng cái khác thì không được, anh hiểu không?”

Tôi hơi sửng người, cười ngược nghịu: “Tiền gì mà tiền, anh nói chơi vậy thôi, đừng nói là giả làm bố, có giả làm cháu nội anh cũng không lấy tiền đâu!”

Tiểu Văn lại bật cười lớn.

“Tiểu Văn! Tiểu Văn!” Lão Đường ở bên cạnh nhảy đến, “Có chuyện này anh phải phê bình em đấy!”

“Gì cơ?” Tiểu Văn nhìn lão Đường.

“Tiểu Văn, lần này giúp em anh cũng có phần, hơn nữa còn toàn tâm toàn ý, nhưng em đã làm anh tổn thương rất lớn!” Lão Đường ra vẻ vô cùng bi thương, “Em giải thích cho anh nghe coi, tại sao sau tối hôm đó, em gọi điện cho cả ba tên súc sinh này mà lại không gọi cho một mình anh?”

Ba chúng tôi nghe vậy liền đồng loạt nhìn về phía Tiểu Văn, quả thực chúng tôi cũng rất hiếu kì về chuyện này.

Tiểu Văn nhìn lão Đường, hình như có vẻ hơi do dự.

“Em nói đi, không sao đâu, em không coi bọn anh là bạn thì bọn anh làm sao giúp em được?” Lão Phó ngẩng đầu hất hàm ra hiệu cho Tiểu Văn.

Tiểu Văn khẽ cười: “Không phải em không liên hệ với anh, anh Đường, em... Lại Bảo biết đấy, em đang tìm người giúp em, nhưng sự giúp đỡ này không có điều kiện đi kèm, trước đây em đã từng hỏi mấy người, nhưng bọn họ đều ra điều kiện là em phải lên giường với họ, việc đó là không thể, nên...” Vừa nói Tiểu Văn vừa liếc lão Đường một cái rồi nhìn đi chỗ khác, “Lúc đó em cảm thấy, anh Đường là loại người nhất định sẽ ra điều kiện lên giường...”

Lão Đường có vẻ mặt như sắp chết đến nơi.

Tôi, lão Phó và Thịch Chó cùng giờ ngón cái: “Đúng là mắt thần!”

Bình thường cả bọn lúc nào cũng hi hi ha ha không chút nghiêm túc, nhưng đám bạn của tôi đều là những người có bản tính lương thiện, trò

chuyện nhiều với Tiểu Văn thẳng nào cũng đều cố tình tránh mấy chủ đề nhạy cảm. Thi nhau thi triển sở trường chém gió, kể truyện cười, chỉ có một mục đích: Cười!

Vừa rồi không khí trong phòng khách nặng nề quá, mọi người đều cười nói rất e dè, xã hội bây giờ thiếu nhất là sự đồng cảm, ai cũng cảm thấy mình là người đáng thương nhất, không thừa hơi sức mà đồng cảm với người khác? Cũng may mấy thằng bọn tôi ít nhiều còn tí đồng cảm, chỉ là cách biểu hiện khác nhau mà thôi.

Lúc đầu Tiểu Văn rất gượng gạo, có lúc còn chưa thoát ra khỏi tâm trạng đau khổ của mình, hoặc giả do tính cách và thói quen không phải là người thích cười lớn. Nhưng người trái đất đều biết cười, có lúc không thể kìm nén được, cũng như đại tiện ấy mà, có lúc không thể nào khống chế nổi.

Tiểu Văn nhanh chóng hòa đồng với chúng tôi, cười rất thoải mái và sáng khoái.

“Mọi người thật tốt, em... lâu lắm rồi em không cười thế này rồi.”

Chúng tôi nhìn nhau, trong ánh mắt đều có một niềm vui, có thể làm cho Tiểu Văn cười vui vẻ thực sự là công lao mà chúng tôi hợp tác mới đạt được, trừ lão Đường.

Mọi người ngồi nói chuyện ở nhà tôi đến tận mười một giờ đêm, trong khoảng thời gian này lão Đường chỉ xuất hiện một thời gian ngắn, sau đó, chúng tôi đã triệt để cách ly cậu ta. Cái thằng này toàn nói những điều không nên nói những lúc không phù hợp.

Mọi người đang trò chuyện rất vui, cũng đang tránh mấy chủ đề nhạy cảm, tránh làm không khí trở nên khó xử hoặc ảnh hưởng đến tâm trạng của Tiểu Văn. Sau đó lão Đường mở miệng: “Ha ha, anh cảm thấy chuyện này rất thú vị, Tiểu Văn, em lôi Bảo ra giả mạo bố của con em, thế thì bố đẻ

của nó chắc là bực lắm nhỉ! Mình trồng hạt giống để trồng khác nó hái quả...”

Tất cả mọi người đều hóa đá, không khí lập tức trở nên lúng túng.

Lão Đường nhận ra liền vội cười ha hả xoa tay: “À? Ha ha ha ha! Anh đùa đấy mà! Ý anh là, các cậu xem, một cú điện thoại của Tiểu Văn đã làm cho Thịch Chó và Tiểu Phấn suýt nữa thì giải thể, lại còn làm cho Thịch Chó tí nữa thì phát hiện tở và Tiểu Phấn, à không, tưởng là tở và Tiểu Phấn có gian tình...”

Sắc mặt Tiểu Phấn liền sầm xuống, xung quanh Thịch Chó cũng bùng lên một ngọn lửa nóng hừng hực.

Lão Đường lại ngớ ra, vội lấy can đảm cười lấy lòng Thịch Chó: “Coi kìa! Lại nữa rồi, tở chỉ nói đùa thôi mà, tở đâu có định nói cậu, tở định nói Bảo kia.” Nói đoạn này quay sang nhìn tôi, “Xem Bảo đáng thương chưa kìa, giả làm bố thay người khác, chuyện này mà để Mạt Mạt biết được thì chắc chắn sẽ chết thảm ở đầu đường cho mà xem!”

Tất cả mọi người đều nhìn tôi, ánh mắt sắc như dao, không khí như ngưng lại.

“Lại Bảo, anh... có bạn gái à?” Tiểu Văn khẽ nhíu mày nhìn tôi hỏi.

Tôi vội vàng xoa tay, tất cả mọi chỗ có thể rung lắc được trên người đều được đem ra xài hết: “Không có không có! Không có thật mà! Tuyệt đối không có!” Nói xong tôi trợn mắt nhìn lão Đường một cái.

Không ngờ lão Đường lại bật cười: “Ha ha! Cậu xem cậu sợ thế cơ à, cậu chỉ giả làm bố thôi, cậu tưởng cậu với Tiểu Văn thành đôi thật chắc? Lại còn đánh chết cũng không chịu nhận nữa!”

Ánh mắt của mọi người lại như mũi dao ngọn thương lao về phía tôi.

Tiểu Văn ngáp ngừng một chút, khẽ cắn môi rồi ngược mắt lên nhìn tôi: “Lại Bảo, nếu anh có bạn gái thật thì không cần giúp em đâu, em không muốn vì chuyện này mà làm anh khó xử.”

Tôi bật dậy khỏi sofa: “Anh không có bạn gái thật mà! Nếu anh có bạn gái hôm đó khi em nói muốn hẹn hò sao anh có thể nhận lời! Trùng hôn sao? Thế thì đáng sợ quá! Em cũng biết trùng hôn nghĩa là sao không? Có hai bà vợ! Cũng có hai bà mẹ vợ đấy!”

Tiểu Văn nhìn tôi, vẻ mặt rất bình tĩnh, hoàn toàn trái ngược với mấy gương mặt có vẻ kinh ngạc bên cạnh.

“Thế Mạt Mạt là...” Tiểu Văn hỏi.

“Mạt Mạt chỉ là một người bạn học cũ của anh thôi!” Tôi sắp phát rõ măt, “Nếu là bạn gái anh sao anh không nhận ra chứ! Thịt Chó! Lão Phó! Chuyện ngày hôm đó tớ đã nói rõ với các cậu rồi mà!”

Lão Đường trợn mắt dài giọng a một tiếng, sau đó cười đều giả: “Ha ha, tớ quên mất, vì lúc này bọn tớ vừa vào nhà đã thấy cô bé không mặc quần đó, tớ còn tưởng là Mạt Mạt nữa chứ.”

Tiểu Văn sững người, quay sang nhìn tôi, không phải, cô ấy không nhìn mà là đánh giá tôi.

Tôi sắp nghiêng vụn răng ra rồi, nếu không phải có lão Phó chắc chắn tôi đã lao vào bếp vớ con dao phay rồi!

Lão Đường cuối cùng cũng nhạy cảm chú ý đến những ánh mắt có phần nguy hiểm xung quanh, ngó người ra một chút rồi liền xua tay cười hòa hoãn:

“Ha ha ha, đều tại tớ cả, cứ toàn đùa vớ đùa vẩn, được rồi không nói nhăng cuội nữa! À, để tớ kể chuyện cười cho mọi người nghe nhé! Chuyện

cười hay lắm! Có một cô nàng tóc vàng hoe, một hôm cô ta đi tìm luật sư đòi ly hôn, luật sư hỏi tại sao? Cô liền nói: Tôi nghi ngờ chồng tôi ngoại tình! Luật sư lại hỏi: Có chứng cứ gì không? Cô ta liền nói: Con tôi đẻ ra chẳng giống chồng tôi chút nào! Ha ha ha ha, các cậu bảo cô nàng này...”

Mọi người nhìn nhau, trong phòng khách chỉ vang vọng tiếng cười hồ hốt của một mình lão Đường. Lão Đường cười đến nỗi nằm ra trên ghế sofa, Tiểu Văn có vẻ bối rối, nhìn tôi ngượng nghịu cười rồi mím môi lại... Tôi mà là Tiểu Văn chắc chắn tôi sẽ xông lên vật thẳng nhỏ của lão Đường!

Một người thỉnh thoảng phá hoại không khí một lần hoàn toàn không khó, khó là trường kì phá hoại, hễ cứ gặp là phá, phá suốt mười mấy năm không thay đổi, thế mới gọi là khó càng thêm khó!

... Sau một hồi đánh đập điên cuồng, trừ Tiểu Văn tất cả mọi người đều tham gia vào trận ẩu đả, rất hay rất độc đáo, chiêu nào cũng chí mạng, chỉ trách cái mồm khôn nạn của Đường Gia vừa rồi đã đắc tội tất cả mọi người.

“Không sao.” Tiểu Văn ngồi bên vừa cười vừa xua tay, “Em không bận tâm đâu, chuyện cười đó rất hay.”

Đáng tiếc là sự rộng lượng của cô ấy bị chìm lấp trong tiếng kêu thảm thiết như tiếng lợn bị chọc tiết của lão Đường.

Thế là từ lúc đó, lão Đường bèn ngoan ngoãn ngồi một góc nghe chúng tôi nói chuyện, thỉnh thoảng chêm vào một hai câu, mỗi lần cậu ta thông minh đột xuất định thốt ra một câu tuyệt cú nào đó, mặt vừa mới hí hửng ngẩng đầu lên thì đã bị ánh mắt như hùm như sói xung quanh chặn họng, bảì hoải nhũn người trong góc sofa...

Trong lúc trò chuyện, Tiểu Văn đã bị cảm động vì những lời tích cực đầy hứng khởi của mọi người, mắt rơm rớm nước luôn miệng cảm ơn.

Mọi người xua tay: “Thôi thôi! Vẫn còn cảm ơn à? Làm gì đến nước đó? Có chút chuyện con con ấy mà!”

Lão Phó nói: “Vở kịch này thành bại ở Bảo, vai của cậu là quan trọng nhất, chúng ta chỉ là vai phụ thôi.”

Tiếp đó mọi người phân vai như chơi trò chơi, tất nhiên về cơ bản là ai đóng vai người đó, chỉ có điều phải làm cho nhân vật của mình hoàn toàn hóa vào câu chuyện tình yêu hoàn mỹ giữa tôi và Tiểu Văn mà mọi người vừa soạn ra. Sau đó lúc cần thiết, với tinh thần hy sinh cái tôi vì cái chung, làm chứng cho lời nói dối tà trời này.

Còn về lão Đường, do khả năng diễn xuất, khả năng phát huy tại chỗ và khả năng nắm bắt nhân vật của cậu ta, để tránh trong giây phút quan trọng cậu ta vô tình, vô sỉ, vô lí làm loạn nên chúng tôi cho cậu ta làm nhân viên tạp vụ, chỉ trong những tình huống bất đắc dĩ mới có thể đóng vai “người qua đường A”.

Áp lực của tôi là lớn nhất. Dù gì vai mà tôi phải diễn không có kịch bản, tất cả mọi khả năng đều có thể xảy ra, gần như hoàn toàn phát huy tại chỗ, mà tôi đã bao giờ đóng phim của Vương Gia Vệ đâu. Tôi hoàn toàn không chắc chắn chút nào, nói thực tôi không nắm rõ vai diễn của mình lắm, nếu lần này thực sự phải giúp Tiểu Văn thì tôi phải chuẩn bị thật kĩ, phân tích tỉ mỉ hoàn cảnh tính cách của nhân vật, phải đi sâu vào nội tâm nhân vật, làm cho diễn xuất của mình được lập thể hóa, có lẽ còn phải ra hiệu sách mua một cuốn Sự tu dưỡng của một diễn viên...

Nói chuyện đến gần mười giờ mọi người mới giải tán.

Phương châm sách lược cụ thể về cơ bản đã có, bố mẹ Tiểu Văn cũng sắp về nước, hiện chưa nhận được email xác định thời gian cụ thể, nên vẫn còn chút thời gian chuẩn bị.

Thực ra chỉ cần tạo ra một câu chuyện duyên phận trời định, sinh ra để dành cho nhau, tạo ra một câu chuyện thần thoại tình yêu đẹp để lãng mạn đầy trắc trở là được. Đồng thời tôi và Tiểu Văn phải học thuộc lòng chuyện này, không được để có kẽ hở, phối hợp ăn ý nhuần nhuyễn, giả vờ ngọt ngào trước mặt bố mẹ Tiểu Văn, đồng thời nhất định phải làm cho họ hoàn toàn tin vào câu chuyện thần thoại dù vạn thế có trôi qua, bể cạn thành nương dâu thì tình yêu cũng là mãi mãi, dù biển có cạn đá có mòn thì cũng không hủy được lời ước hẹn chân tình của đôi ta. Sau bao phen dẫn vật day dứt đau khổ, sau bao phen giằng co vật vã trong đêm tối, tay nắm chặt tay để tôi và Tiểu Văn không bao giờ chia cách... Đợi đến khi bố mẹ Tiểu Văn công nhận tôi, yên tâm lên máy bay về bờ bên kia đại dương thì chuyện này coi như đại công cáo thành.

Khi ra về mọi người đều khuyến khích tôi tiễn Tiểu Văn về nhà. Tôi cũng không từ chối, cảm thấy trong hoàn cảnh này thì đây là chuyện nên làm. Thế là mọi người đều khen tôi nhập vai nhanh. Nhưng Tiểu Văn thì cứ từ chối, kiên quyết không cần tôi đưa về. Khi mọi người lấy lí do con gái về đêm một mình nguy hiểm thì Tiểu Văn khẽ cười: “Bao năm qua em đều như vậy.”

Nghĩ cũng phải, Tiểu Văn sống một mình nhiều năm như vậy tuyệt đối không phải loại con gái yếu đuối, chúng tôi đúng là đã lo thừa rồi.

Trước khi về, Tiểu Văn hơi ngập ngừng rồi quay lại nhìn tôi, “Lại Bảo, cảm ơn anh đã giúp em.”

Tôi cũng cười: “Anh cũng rồi rồi chẳng có việc gì làm ấy mà.” Thấy trong mắt Tiểu Văn thoáng ánh cười và vẻ trách cứ, tôi vội nói chữa: “Em cứ yên tâm đi, chắc chắn anh đã giúp em là giúp đến cùng, tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên, nghiêm túc làm bố giả tiễn bố mẹ em lên máy bay.”

“Anh sẽ giúp em đến cùng thật chứ?” Tiểu Văn cười hỏi.

Tôi gật đầu.

“VẬY... mai anh có thể cùng em đến bệnh viện kiểm tra được không?”
Tiểu Văn ngập ngừng rồi lại ngập ngừng nói, “Em không thích ánh mắt của những người nhìn em khi em đi một mình.”

Tôi hiểu ngay vấn đề: “Được, liên lạc bằng điện thoại nhé.”

“CẢM ƠN ANH.” Tiểu Văn nhìn tôi khẽ nói, ánh mắt vốn trong veo khi nói câu đó lại có vẻ mờ mờ lung. Tôi còn chưa kịp nhìn rõ ánh mắt ấy đang nói gì thì cô ấy đã quay người bước ra hành lang đi vào thang máy.

“Bye bye!” Tôi chống tay vào cửa hét với theo.

Bên đó liền ồ lên mấy câu “bye bye” loạn cào cào, mà giọng của lão Đường là chói tai nhất: “Bye bye nhá bố nó!”

Kèm theo tiếng cửa thang máy đóng vào là tiếng chân đá tay dầm và tiếng kêu thảm thiết của lão Đường.

Tôi thở phào một hơi, quay người đóng cửa, bước vào phòng khách thu dọn tách chén, vỏ hoa quả và lon bia rỗng, vừa dọn vừa ngáp thì bỗng cảm thấy có gì không ổn.

Sao lại cảm thấy như thiếu thiếu cái gì, trong nhà hơi yên tĩnh quá...
Shit! Sắp mười hai giờ rồi! Con nhóc Cao Lộ Khiết đó vẫn chưa về!

Khi bạn trêu mèo

Bạn không biết rằng mèo cũng đang trêu bạn;

Khi bạn chơi gái

Bạn không biết rằng gái cũng đang chơi bạn.

Ngày 1 tháng 9.

Trời nhiều mây bắt đầu hứng nắng.

KHI YÊU AI CŨNG LIÊU XIÊU

Lại Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Đêm nay Cao Lộ Khiết hoàn toàn biết mất không chút tăm tích, tuy tôi không ngừng nhủ thầm chuyện này chả liên quan gì đến mình sất, nhưng dù sao đó cũng là một cô nhóc, muộn thế này một mình chạy bên ngoài, tôi không thể không lo lắng. Con bé chạy từ nhà tôi ra đấy! Trách nhiệm này nặng nề quá! Không biết số điện thoại của Tiểu Khiết, đành gọi cho Mạt Mạt vậy, ít nhất cũng biết tí tin tức đăng còn ngủ cho ngon.

Điện thoại chỉ kêu mất tiếng bên đó đã nghe máy, giọng Mạt Mạt lo lắng vọng tới: “Sao rồi! Đã về chưa?”

Bàn tay cầm điện thoại của tôi hơi khựng lại, cô nàng này sao giờ này vẫn chưa ngủ? Đợi điện thoại của tôi sao? Lẽ nào cô ấy đã tu luyện đến một cảnh giác siêu phàm nào đó, có thể bắt quẻ dự đoán tương lai.?

“Em...biết rồi à?” Tôi cẩn trọng hỏi.

Bên đó im lặng một chút: “Anh là ai?” Giọng Mạt Mạt đầy nghi ngờ, lạnh lùng kinh ngạc, hung dữ.

Tôi giật mình “Anh...anh là Lại Bảo.”

“Bảo, em đang đợi một cuộc gọi quan trọng, em cúp trước nhé.” Mạt Mạt rất lo lắng, thậm chí còn chưa nói xong đã cúp máy rồi.

Tôi không có cơ hội nói về chuyện của Cao Lộ Khiết, nhưng thấy biểu hiện của Mạt Mạt rất lạ. Giọng cô ấy hơi khác, âm mũi rất nặng, nếu tôi đoán không nhầm cô ấy vừa khóc xong.

Rốt cuộc có chuyện gì nhỉ?

Chúng tôi chưa quen nhau lắm nên cả quá trình đều rất khách sáo, ví dụ khi cần tôi chạy lên chạy xuống làm mấy việc như lấy phiếu, nộp tiền. Chúng tôi còn nói những câu rất lịch sự như cảm ơn, làm phiền quá, khách sáo quá, có gì đâu, bác sĩ và y tá bên cạnh nhìn chúng tôi như nhìn người ngoài hành tinh, sau đó thán phục nói: “Vợ chồng hai người đứng là tương kính như tân đấy.”

Kiểm tra xong tôi đưa Tiểu Văn về nhà, tuy Tiểu Văn vẫn từ chối, nhưng lần này tôi không khách sáo nữa, chả lẽ bây giờ em vợ còn tưởng anh có suy nghĩ gì bậy bạ hay sao? Định đưa em về nhà sau đó nói anh có thể lên uống chén trà được không ạ?

“Nếu em thực sự coi anh là bạn thì không thể thiếu tin tưởng anh như vậy được.”

“Không phải thế....” Tiểu Văn khẽ giải thích.

“Vậy thì em càng không thể việc gì cũng giấu anh được!”. Tôi quyết rồi, chuyện này không lớn cũng chẳng nhỏ, ít nhất cũng phải biết người biết ta chứ.

Tiểu Văn không nói lại được tôi đành để tôi đưa về. Lần này tôi mới nhìn thấy nơi hiện nay Tiểu Văn đang ở. Nói sao nhỉ, nó làm tôi khá kinh ngạc.

Đó là một căn nhà cấp bốn rộng chưa đến mười mét vuông, tuy Tiểu Văn bài trí rất thanh nhã, xinh xắn nhưng vẫn quá chật hẹp. Trên tường treo thảm và những bức tranh đầu kì quái, trên bệ cửa sổ duy nhất bày mấy chậu hoa, trong phòng ngoài một chiếc giường, một chiếc bàn và một chiếc máy tính ra thì không có gì khác, những đồ đạc như quần áo đều được xếp trong thùng giấy để dưới gầm giường hoặc trong góc nhà, các loại đồ trang sức phụ kiện bày khắp giường khắp bàn ghế, trông hoa cả mắt.

“Em sống ở đây à?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Sao ạ?” Tiểu Văn khẽ cười.

“Tiền hàng tháng bố mẹ em... gửi cho em chắc không ít vậy chứ? Em cũng tự kiếm tiền được mà!” Ý tôi là cô ấy có đủ tiền thuê một nơi rộng hơn, thoải mái hơn.

Tiểu Văn lắc đầu cười: “Em có tiền nhưng không cần phải thuê chỗ rộng hơn.” Dứt lời liền nhìn ra xung quanh, khẽ than như một triết gia, “Dù em có thuê căn phòng rộng hơn thì cũng chỉ cần một chỗ dài hai mét rộng một mét để ngủ mà thôi.”

Tôi chấn động, phải đấy, nếu nhân dân cả nước có sự giác ngộ như vậy thì làm sao bị mấy tên thương nhân bất động sản lừa được?

“Nhưng nếu em ở một chỗ nhỏ như thế này khi bố mẹ em thấy sẽ nghĩ sao?”

Tiểu Văn nghe tôi nói vậy liền quay sang nhìn tôi, ánh mắt như có ý gì.

“Vâng, Lại Bảo, em cũng đã nghĩ đến chuyện đó, tối hôm qua về nhà em đã nghĩ đến nhưng em không biết có tiện mở lời không, em muốn...” Tiểu Văn vừa nói vừa khó xử chun mũi mỉm cười.

Dự cảm không lành đó như mây trên trời dần tụ thành một đám mây đen chụp trên đầu tôi: “Không phải em muốn....”

Giữa người thông minh với nhau, có những lời không cần nói rõ.

Tiểu Văn lập tức gạt đầu, có chút ngại ngùng, vội quan sát sắc mặt tôi một chút rồi giải thích: “Em sẽ không ở quá lâu đâu! Bố mẹ em đi một cái là em dọn ra ngay, em hứa.”

Cái đó thì tôi tin, Tiểu Văn không phải loại con gái vô lại đó, cô ấy có thể mở miệng ám chỉ với tôi chuyện này chắc là đã phải lấy hết dũng khí, dù gì cô ấy sống một mình nhiều năm như vậy, là một người hoàn toàn có thể độc lập, không muốn mở miệng cầu xin người khác.

Nhưng nhịp tim của tôi vẫn bắt đầu giảm dần như đang hòa nhịp với tâm trạng của tôi lúc này. Ngoài mặt tôi tươi cười nhưng trong lòng đau khổ, tôi gật đầu: “Không thành vấn đề. Trước khi bố mẹ về một ngày anh sẽ đến đón em để còn có thời gian bài trí lại nhà anh một chút.”

Tiểu Văn khẽ vỗ ngực mình như được an ủi nhiều lần.

Haizzzz, đều là con gái, đều xin ở nhà tôi, sao thái độ đối với tôi lại khác nhau một trời một vực vậy. Mạt Mạt đúng là cần gặp Tiểu Văn....

Tạm biệt Tiểu Văn, rời khỏi nhà cô ấy ra phố, tim tôi như có hội té nước, thăm nghĩ quả này thì nhà mình náo nhiệt lắm đây, còn chưa biết nên xử lý Mạt Mạt và cô nàng Tiểu Khiết thế nào đây!

Thôi, tôi nghĩ rồi, về nhà dứt khoát treo luôn cái biển chính thức kinh doanh cho rồi, biến nhà tôi thành “Nhà khách dành cho phụ nữ lang thang”.

Toàn soạn là thiên hạ của lão Đường, có lúc đàn ông chỉ cần hạ lưu một tí, khốn nạn một tí, mất dạy vừa phải là sẽ rất được con gái yêu thích, lão Đường chính là một minh chứng.

Nhân cơ hội Tiểu Uyển đưa chúng tôi đi làm quen với tòa soạn, dưới sự áp bức và dụ dỗ của lão Đường, tôi và cậu ta đã diễn một vở kịch, chuyển con chó bệnh Đường Đường hư cấu của tôi cho lão Đường, khiến cho Tiểu Uyển dễ dàng tin rằng con chó đó là của lão Đường, chỉ vì cậu ta phải đi công tác một thời gian nên mới nuôi nhờ ở chỗ tôi, không ngờ nó lại bị bệnh. Lão Đường vì thế mà nổi cơn thịnh nộ, đau khổ chết đi sống lại, như bị cào xé ruột gan, tí nữa thì tuyệt giao với tôi. Nghê Tiểu Uyển nghe xong ánh mắt đầy vẻ đồng cảm và thương xót, thỉnh thoảng lại khẽ thở dài

với lão Đường, tôi lại trở thành tội nhân thiên cổ vì đã chăm sóc con chó bệnh Đường Đường đó.

Trong quá trình kể lể câu chuyện đầy xúc động và tình cảm đó, lão Đường thậm chí còn nghẹn ngào, lại còn tranh thủ lúc Tiểu Uyển không để ý, quay đi lấy mù tạt trong túi cho vào miệng, lúc quay lại hai mắt đã đẫm nước, rớt ra mấy giọt nước mắt cá sấu. Tiểu Uyển bị cảm động triệt để, một cô gái yêu thú cưng đến một mức độ nào đó sẽ có thiện cảm kì lạ với một người khác giới cũng yêu thú cưng nồng nhiệt như mình, đây là một sự thực không cần bàn cãi.

Sau một màn biểu diễn đặc sắc lão Đường đã chứng minh được với Tiểu Uyển rằng cậu ta là loại con trai giàu tình cảm yêu chó hơn yêu chính bản thân mình, lấy niềm vui của chó làm niềm vui của mình. Sau đó, tôi tranh thủ đẩy thuyền theo dòng, dẫn dắt Tiểu Uyển kể chuyện về con Đôn Đôn vừa mới mất của cô ấy,

“A! Hóa ra là vậy, chuyện lần trước em định nói nhưng lại ngại nói chính là chuyện này à?” Lão Đường ra vẻ kinh ngạc hỏi.

Tiểu Uyển gật đầu: “Vâng, em sợ anh hiểu lầm em chửi anh, em cũng không ngờ có chuyện trùng hợp như vậy.”

Mặt lão Đường đầy vẻ dâm tặc: “Đúng thế, thật là trùng hợp! Không ngờ Đường Đường của anh lại thực sự có một nửa của nó ở trên đời này – Đôn Đôn! Lẽ nào đây chính là duyên phận mà người ta thường nói?”

Má Tiểu Uyển hơi ửng hồng, cô cúi đầu im lặng.

Lão Đường nắm lấy thời cơ, muốn theo đuổi nàng yêu chó bèn nói thêm: “Được rồi, Tiểu Uyển, đừng buồn nữa, sau này em cứ coi Đường Đường của anh là Đôn Đôn của em đi! Đường Đường chỉ có tình yêu của bố, còn đang thiếu tình yêu của mẹ.”

Câu này đã bắt đầu có ý đồ đưa hơi quá. Tiểu Uyển ngậy ra rồi nhìn lão Đường về trách cứ một cái.

Tôi đứng cạnh muốn đi mà không dám đi, lại không xen vào được. Lão Đường đã hoàn toàn lừa lớ lơ tôi, công hiệu của mù tạt làm cho hai mắt cậu ta vẫn đỏ ngầu, nước bay thẳng xuống ba ngàn thước, tưởng là tiệt thần (thần đê tiệt) tuột khỏi mây.

“Anh nói thật, Tiểu Uyển ạ, khi nghe chuyện của Đôn Đôn anh rất đau lòng, thấy em yêu nó như vậy, anh...anh cũng muốn biến thành Đôn Đôn ở bên cạnh em rồi.”

Tiểu Uyển vốn đang rơm rớm nước mắt nghe thấy câu ấy liền bật cười, ngẩng đầu lên nhìn lão Đường: “Anh sến vừa thôi!” Dứt lời quay sang nhìn tôi, “Lại bảo, đây là bạn anh à, chẳng giống người tốt gì cả!”

Tôi mím môi, cười khan gật đầu không dám há mồm, sợ vừa há ra sẽ nôn ra đây mất. Anh muốn trở thành con chó nhỏ của em á? Không ngờ lão Đường lại có thể thản nhiên tim không đập, chân không run, mặt không đỏ nói những lời như thế trước mặt một cô gái, quả nhiên là chỉ cần đê tiệt thì thiên hạ vô địch!

Khi tôi đang mím cười cật lực muốn cho Tiểu Uyển biết lão Đường là một kẻ đê tiệt tốt bụng thì cậu ta lại quay sang nhìn tôi, kinh ngạc nói: “Ồ, cậu vẫn còn đứng đây à? Bộ thuộc họ kì đà hả?”

Tôi...

Tôi vốn cảm thấy mình đứng đây nghe lão Đường nói những lời kinh dị như vậy đã được coi là tương trợ bạn bè lắm rồi, không ngờ lão Đường lại còn dám ra tay cho tôi một đòn sau lưng như vậy!

Trước khi Tiểu Uyển nó có việc bận chuẩn bị đi mất, lão Đường liền bày tỏ hi vọng thống thiết của mình, để cảm ơn sự quan tâm chăm sóc của

Tiểu Uyển đối với hai đồng nghiệp mới là tôi và cậu ta, tối nay muốn mời Tiểu Uyển ăn tối.

Phụ nữ hiện đại không còn e ấp như xưa nữa, Tiểu Uyển vui vẻ nhận lời.

Từ đó có thể thấy, lão Đường và Nghê Tiểu Uyển nếu cứ tiếp tục phát triển như vậy có thể bắn ra được tí tàn lửa không biết chừng, nhưng có thể đốt cháy cả thảo nguyên hay không thì còn phải xem tạo hóa của lão Đường.

Nói thực, ngay từ lần đầu nhìn thấy cái eo thon thả, gương mặt xinh đẹp, vòng một đầy đặn vòng ba quyến rũ của Nghê Tiểu Uyển, tôi còn nghĩ một mỹ nhân như vậy sau này tên khốn nào sẽ vớ được đây! Không ngờ xa tận chân trời gần ngay trước mắt, tên khốn đó đang ở ngay bên cạnh tôi....

“Được rồi, quả này cậu coi như chuột chết vợ phải mèo mù rồi nhé.” Tôi vỗ vai lão Đường, “Đi thôi, đằng nào cũng chẳng có việc gì, chúng ta về nhà thay đồ đi, lần đầu mời Tiểu Uyển ăn cơm...”

Lão Đường trợn mắt ngắt lời tôi: “Cậu cũng đi à?”

Mắt tôi cũng trợn lên: “Shit! Vừa rồi không phải cậu nói chúng ta mời cô ấy ăn cơm à!”

Lão Đường cười đê tiện: “Anh Bảo! Bố Bảo! Ông Bảo! Cậu không phải là loại người thiếu đồng cảm với nỗi khổ của người khác mà! Tối nay cậu cứ viện bừa cái cớ nào đó không xuất hiện là được! Cho tớ một sân khấu để tớ thể hiện mình muốn hát thì hát muốn nhảy thì nhảy đi!”

“Viện cớ á?” Tôi hơi hiểu ý lão Đường rồi.

“Ừ thì cậu bảo cậu làm phẫu thuật cắt bao quy đầu, cắt trĩ gì đó, cái gì chả được!” Lão Đường tiếp tục cười đê tiện, “Tớ chỉ cần có cơ hội một

mình tiếp cận thôi! Cậu đã là bổ dưỡng của người ta rồi, đừng có xúm vào vụ này nữa!”

Kết bạn không cần thận ắt phải chết. Nếu là năm trăm năm trước, tôi đã một đao...

Tái Ông mất ngựa, chưa biết là họa hay phúc đây.

Tan sở xong không cần đi ăn cơm với Nghê Tiểu Uyển nên tất nhiên là tôi về nhà, cũng là một đêm tương đối yên tĩnh trong mấy ngày qua.

Trong nhà vẫn hoang vắng không một bóng người. Cao Lộ Khiết bây giờ không có một chút tin tức gì như một tiểu yêu tinh xuất hiện trong giấc mơ của tôi. Tôi đang sung sướng vì không có ai làm phiền, ngôi nhà cuối cùng cũng đón được thời khắc thái bình ngẩng đầu thì tôi phát hiện ra một việc rất khó chịu. Tiểu Khiết từng về nhà thay quần áo, phòng ngủ bữa bãi vô cùng, con bé này ăn mỳ mà không thèm rửa bát, bát đũa còn vớt trong chậu, hơn nữa... còn là hai cái bát! Là Mạt Mạt và Tiểu Khiết cùng về? Hay là... ai khác? Nghĩ đến đó tôi lại bắt đầu sôi máu! Làm cái trò gì vậy, coi nhà tôi là ký túc xá thật chắc!

Tôi đặt mấy hộp đồ ăn mua bên ngoài trên đường về lên bàn uống nước, thịt xào hành, thịt bò ướp hồi hương nướng. gà Cung Bảo, lại lấy lon bia trong tủ lạnh ra, tôi định bụng sẽ hâm nóng lại một đêm độc thân tự do yên tĩnh.

Di động đột nhiên réo âm ã. Màn hình hiển thị người gọi đến làm tôi rất ngạc nhiên, không ngờ lại là Mạt Mạt.

Vừa nhắc máy Mạt Mạt đã hỏi một câu với giọng điệu rất khó chịu: “Nghe nói anh có bạn gái rồi?”

“Gì cơ?”

“Sao? Muốn giấu em à?” Mạt Mạt cười khẩy, “Em có thể nói với anh một cách rất có trách nhiệm rằng, em đây rất giận, hậu quả rất nghiêm trọng!”

“Em nghe ai nói vậy?” Rõ ràng là có người tiết lộ bí mật.

“Chắc anh không muốn em biết gì phải không?” Mạt Mạt tiếp tục châm biếm chế giễu ở đầu dây bên kia: “Anh muốn giấu em hả? Còn lâu mới giấu được nhé! Em cho anh biết Lại Bảo! Tốt nhất là anh cẩn thận đấy, đừng để em tóm được bằng chứng!”

Tôi điên tiết: “Này Mạt Mạt, anh có cần giấu em không? Kể cả anh có kết hôn sinh con thì cũng không cần phải giấu em, em là gì của anh? Anh là gì của em? Chuyện tình cảm riêng tư của anh còn cần em cho phép sao?”

Đầu bên kia điện thoại im lặng một giây láy rồi giọng nói cổ ra vẻ cứng rắn của Mạt Mạt lại vọng tới: “Được! Anh nói đúng bây giờ anh không phải là gì của em cả, nhưng em đã cân nhắc sau này anh sẽ là gì của em rồi! Cho nên bây giờ anh phải chú ý cho em!”

Tôi nghiêng răng ken két: “Em cân nhắc á? Bây giờ anh đã phải chú ý á? Shit! Đến lúc em cân nhắc xong, cảm thấy không được thì anh đi tìm ai hả? Sao em vô lí thế!”

Mạt Mạt cười nhạt: “Hứ! Anh đã thấy cô gái nào có lí chưa?”

Tôi bức bối quá, quả thật tôi chưa từng thấy ai như thế.

“Tốt nhất là anh ngoan ngoãn một chút, đừng để em biết anh có chuyện gì đấy!” Mạt Mạt đã vô lý lại còn được đà lần tới, quyết không buông tha.

Tôi hơi sững lại rồi khề khàng thăm dò: “Này Mạt Mạt, những lời vừa rồi... là em đang bày tỏ tình cảm với anh à?”

“Mặc kệ em!” Tôi không thể ngờ là Mạt Mạt lại trả lời như thế.

“Em đừng có mà bắt nạt người khác quá đáng nhé, anh nói cho em biết, anh đâu có bán mình cho em, anh không thể quản em thì em dựa vào cái gì mà đòi quản anh? Em tưởng chúng ta vẫn đang còn yêu nhau sao?” Đây rõ ràng là một điều khoản vô lý âm ỉ, một điều ước không công bằng, tôi phải tranh giành dân chủ và nhân quyền!

Đầu bên kia điện thoại bỗng im lặng, chỉ có thể nghe thấy hơi thở bắt đầu dần trở nên gấp gáp của Mạt Mạt, cuối cùng cô ấy mới cất tiếng: “Bảo, nếu bây giờ em nói muốn ở bên anh, anh có từ chối em không?”

Tôi sửng sồ!

Nhưng Mạt Mạt vẫn chưa dừng lại ở đó, giọng nói của cô ấy càng lúc càng nhẹ, càng lúc càng thêm dịu dàng: “Bảo, nếu bây giờ em nói với anh rằng... em... em yêu anh, anh có trả lời em là... anh cũng yêu em không?”

Tim tôi bắt đầu đập điên cuồng. Hóa ra là thật! Giống hệt như những gì tôi mơ tưởng! Mạt Mạt, cô ấy vẫn còn yêu tôi! Cũng như khi tôi nhìn thấy cô ấy mới phát hiện tôi cũng còn yêu cô ấy! Mỗi tình đầu như thế nào mà có thể vẫn như xưa sau nhiều năm chia cách? Bạn nói khi chúng ta yêu lần đầu hoàn toàn không hiểu gì về sinh lí cũng đúng, bạn nói khi yêu lần đầu hoàn toàn không biết cách tránh thai cũng được, nhưng tôi không tin câu khi yêu lần đầu người ta không hiểu tình yêu! Không phải ngay trước mặt tôi đó sao?

Bỗng hàng trăm cảm xúc suy nghĩ đan xen trong tôi. Đối diện với tình yêu đã mất đi quá lâu ngày, hơi thở của tôi không thể khống chế được cũng trở nên gấp gáp, tuy tôi đã từng nghĩ như vậy từ lâu, dù Mạt Mạt có xảy ra chuyện gì, giấu tôi chuyện gì, nhưng cô ấy có thể ở nhà tôi, có thể không chút khách sáo với tôi như vậy, những điều đó dường như đã là một loại tín hiệu rằng cô ấy tin tưởng tôi, thậm chí ở một mức độ nào đó là dựa dẫm

vào tôi! Bây giờ, cô ấy ở đầu bên kia chắc chắn rất chơi vơi, cô ấy đang đợi phản ứng của tôi, đáp án của tôi. Và đáp án của tôi chắc chắn là khẳng định.

Bao nhiêu năm qua, tuy tôi cũng từng có vài mối tình không chín chắn, nhưng Khổng Tử và chúa Jesus đều đã từng nói, mối tình đầu rất đẹp. Chỉ có Mạt Mạt là luôn được khắc sâu, luôn nảy mầm, bám rễ, đơm hoa kết quả, cây lá um tùm... trong lòng tôi.

“Mạt Mạt, anh... ha ha, không có chuẩn bị gì về tâm lý” Tôi kể cười, vì quá căng thẳng nên hơi ấp úng, “Nhưng nhưng nhưng em phải biết là, mấy năm qua anh chưa từng quên em, có thể gặp lại em anh thực sự rất vui. Nếu em hỏi anh, anh... anh... anh còn yêu em không, tất nhiên là anh còn yêu rồi, cũng giống như em cũng yêu anh vậy đó!”

Nói ra rồi! Cuối cùng tôi cũng nói được ra rồi! Lòng tôi thế là đã vén mây đen thấy được mặt trời!

“Thế nghĩa là dù lúc nào, nếu em nói muốn ở bên anh, anh cũng đều đồng ý đúng không?” Giọng nói ngọt ngào từ ống nghe vọng ra, trong vẻ yếu mềm có chút tinh nghịch, trong vẻ nũng nịu có chút đáng yêu.

“Ừ!” Tôi thừa nhận không chút ngập ngừng.

Sau hai giây im lặng.

“Ha ha!”

Giọng nói của Mạt Mạt bỗng đột ngột rõ lên, hoàn toàn không còn chút dịu dàng nào, cô ấy cười man rợ như ma nữ tóc trắng: “Thế là xong rồi! Nếu lúc nào em nói muốn ở bên anh, anh cũng đồng ý, thì bây giờ anh không được thay lòng đổi dạ, đi tìm cô gái khác! Nếu không nhớ sau này một ngày nào đó em tỏ tình với anh, anh lại phải chia tay với người ta, làm người ta tổn thương, tội gì!”

... Đúng là một tiếng sét giữa trời quang, trái tim vừa rồi còn rực lửa tình yêu, tươi sáng rạng ngời của tôi trong chớp mắt đã bị di nát dưới gót chân một cách tàn khốc.

“Hi hi, Bảo, mấy câu anh vừa nói em đã ghi âm lại rồi! Anh ngoan ngoan cho em! Anh đã tỏ tình với em rồi, nếu thay lòng thì anh không phải đồ lãng nhãng thì là đồ cầm thú!”

Bà nó, tôi lại lần nữa thành đồ chơi người lớn của Mạt Mạt rồi!

“Này em bẫy anh hả!” Tôi vẫn còn rất mưu trí, sau khi ngó người ra một phút liền gào vào điện thoại: “Anh nói cho em biết! Tất cả chỉ là ảo giác, em không dọa được anh đâu!”

Gào xong tôi nghe thấy tiếng tút tút ở đầu kia điện thoại.

Diên quá! Nếu có thể thò miệng qua điện thoại, tôi nhất định sẽ giở chiêu tuyệt học của Michael Tyson[1] cắn một phát đứt lìa tai Mạt Mạt!

[1] Vận động viên quyền anh người Mỹ. Năm 2007, trong trận đấu với Evander Holyfield, Tyson đã cắn vào tai Holyfield.

Vốn là một đêm yên tĩnh hiếm có, tôi đang vui thì lại bị cú điện thoại của Mạt Mạt phá hoại đến nỗi không khác gì hiện trường tai nạn giao thông.

Chán quá tôi mới gọi điện cho lão Đường, tưởng tượng cảnh cậu ta và Tiểu Uyển cùng ăn cơm là tôi thấy hụt hẫng, bây giờ tôi chẳng có lấy một cô bạn nào thế mà phải tác thành cho tên súc sinh đó.

Quả nhiên họ vẫn đang ăn cơm, không có tiếng ồn ào, loáng thoáng còn có thể nghe thấy tiếng đàn piano, xem ra lão Đường chơi bài cũ, đầu tiên là lãng mạn, tiến triển tiếp, sao đó là nhớ về những chuyện đau khổ để có được sự đồng cảm, giành trái tim người đẹp.

“Lão Đường, vẫn đang ăn à? Tiến triển thế nào?” Tôi chóc.

Giọng nói của lão Đường bắt đầu trầm xuống, thở dài: “Là cậu à, vẫn là chuyện đó à? Tôi đã nói cả nghìn lần rồi, không được! Phiền cậu chuyển lời cho Mỹ Na, tôi không thể ở bên một cô gái không có lòng yêu thương được, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được!”

Tôi ngó người: “Cậu uống phải rượu giả à?”

Bên kia lão Đường tiếp tục ông nói gà bà nói vịt với tôi: “Đúng đúng, tôi biết cô ấy đã đợi tôi ba năm, tôi không muốn làm tổn thương cô ấy. Cậu cũng biết đấy, cô Lệ Quyên lần trước chờ đợi tôi suốt năm năm không phải cũng bị tôi khuyên đi lấy người khác sao? Cậu nói với Mỹ Na, chúng tôi thực sự không hợp nhau, tôi luôn rất nghiêm túc và thận trọng với chuyện tình cảm”.

Ai là Mỹ Na? Ai là Lệ Quyên?

“Cậu biết đấy, chuyện này không thể miễn cưỡng được.” Qua điện thoại, tôi nghe thấy tiếng lão Đường đột nhiên rất xa xăm, “Xin lỗi em nhé Tiểu Uyên, sắp xong rồi, haizz, em ăn đi...”

“Lão Đường, cậu bị động kinh gián đoạn à? Lại còn chơi trò diễn xuất với tớ nữa?” Tôi hơi bực rồi đấy.

Lão Đường hoàn toàn không tiếp chiêu của tôi, tiếp tục tự biên tự diễn: “Được rồi, đừng nói nữa Tiểu Biết (ba ba), tôi biết Mỹ Na rất đẹp, nhưng cậu hiểu tôi mà, với bạn gái tôi không coi trọng ngoại hình, tôi chỉ coi trọng nội tâm của họ thôi! Thế nhé, bảo với Mỹ Na tôi chúc phúc cho cô ấy, tôi đang ăn cơm với bạn, tôi cúp trước đây!”

“Shit...” Tôi còn chưa nói xong thì đầu bên kia đã cúp máy.

Có câu thơ thế này: Có người đã chết, hăn thì vẫn sống; Có người còn sống còn hăn thì đáng chết!

Không còn nghi ngờ gì nữa, cái thằng lão Đường đó đang muốn biểu diễn trước mặt Tiểu Uyển, thấy tôi gọi đến liền không buồn kiên nhẫn, cái gì mà Mỹ Na, Lệ Quyên, ba năm, năm năm, thế mà cậu ta cũng nói ra được! Mẹ nó đúng là... mà khoan lúc này cậu ta gọi mình là cái gì ấy nhỉ? Tiểu Biết á? Cậu ta chết chắc rồi! Chết chắc rồi!

Giết chết lão Đường! Giết chết lão Đường! Tôi đang đắm lầy đắm đẽ vào thành ghế sofa để xả tức thì ngoài cửa đột nhiên có tiếng động!

Cửa mở ra, có tiếng bước chân, tiếp đó là giọng nói của một cô gái: “A! Anh ấy về rồi, đang ở nhà đây này!”

Là Cao Lộ Khiết! Cái tên Hán gian bán... tôi này.

Tôi đang định nổi điên thì chợt nghe thấy một giọng nữ khác: “Có người à? Thế có sao không?” Một giọng nói hoàn toàn xa lạ! Ai vậy nhỉ?

“Không sao đâu, vào đi, cứ tự nhiên như ở nhà nhé!” Giọng nói đầy mãn nguyện của Cao Lộ Khiết vang lên.

Tôi ngồi nghe trên sofa, bóp bẹp dí lon bia trong tay, tự nhiên như ở nhà á?... Tại sao, tại sao lại ép tôi giết người!

Tiếng thay dép ồn ào vang lên, hai bóng người xuất hiện trong tầm mắt tôi, Tiểu Khiết và một cô bé cũng tầm tuổi như cô nhóc, trang điểm rất kì quái, tóc bông xù như bị điện giật, xoắn tít thò lò, trên tai đeo rất nhiều đồ trang sức như đang muốn tra tấn vành tai mình ấy, váy thì không chịu mặc tử tế, bên trong lại mặc cả quần, quần cũng không chịu mặc tử tế, bên ngoài còn đi tất dài.

“Anh Lại Bảo! Anh về thật đấy à!” Tiểu Khiết có vẻ vô cùng quen thuộc với tôi, hớn hờ kéo cô bé kia lại gần, nhìn đồng hồ trên bàn: “Này, lúc em ở nhà thì ăn mì tôm, lúc em không ở nhà thì ăn uống thịnh soạn vậy sao? Anh quá đáng thế!”

Tôi không nói gì, chỉ sầm mặt nhìn hai cô bé chăm chăm, lòng nghĩ nên giết thế nào đây, dùng dao xiên? Hay dùng dây thừng xiết? Dùng bình rượu đập? Hay là trói cả hai đứa vào phòng bí mật sau đó ngày ngày giày vò cho tới chết?

Tiểu Khiết nhận thấy ánh mắt của tôi liền ngượng nghịu cười, chỉ cô bé đứng cạnh: “Anh Bảo, đây là bạn thân của em, Tu Tu, đây là anh Lại Bảo mà tớ đã kể đó!”

“Chào anh Lại Bảo!” Cô nhóc Tu Tu đó không hề có chút e dè, tươi cười với tôi rồi nhấc một bàn tay lên, năm ngón tay vẫy vẫy về phía tôi vài cái.

“Em tên gì?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Tu Tu.” Tu Tu lắc đầu một cái, đồng hồ linh tinh trên vai cũng lắc theo, “Tên tiếng Anh.”

“Sao không tên hừ hừ luôn đi?” Tôi nhìn vị khách không mời này rồi quay sang nhìn Tiểu Khiết, “Thế này là sao?”

“Chơi muộn quá nên đến nhà em ngủ nhờ một đêm, chỉ một đêm thôi!” Tiểu Khiết nheo mắt cười, giơ tay đẩy Tu Tu, “Cậu vào phòng ngủ trước đi, cánh cửa kia kia!”

“Đến nhà em á?” Tôi kêu lên.

Tu Tu cũng không khách khí, hoàn toàn không bận tâm đến lời tôi nói, khề cười với tôi một cái rồi liền chạy thẳng vào phòng ngủ.

Làm tôi điên đến nỗi... nếu chuyện mặt dày mà cũng có thể phân chia đẳng cấp, thì con nhỏ này chắc chắn là đạt tới cảnh giới thiên ngoại phi tiên rồi!

“Chỉ một đêm thôi, thật đấy!” Tiểu Khiết không có chút sợ hãi nào, “Chị Mạt nói anh là người tốt, vậy thì anh chắc chắn là người tốt rồi! Bây giờ tìm khắp thế giới còn có mấy người tốt chứ? Chị Mạt còn nói không cần khách sáo với anh, anh là người đàn ông thà mình chịu thiệt cũng không làm hại đến người khác. Là đàn ông nhất định phải rộng lượng, em chỉ mang bạn thân đến ở một đêm thôi mà, chắc chắn anh sẽ không giận vì chuyện này, đúng không?”

“Anh Lại Bảo, sao lại uống rượu một mình thế này? Thất tình à? Hay buồn bực?” Tiểu Khiết chấp tay sau lưng, lững thững bước tới nhìn lên bàn, “Có cần em uống với anh không? Đả thông tư tưởng cho anh?”

Cháy rồi! Tim tôi hoàn toàn bốc cháy rồi! Bây giờ nếu trong tay mà có khẩu AK47 tôi đã bắn vỡ sọ Cao Tiểu Khiết rồi!

“Chỉ một đêm thôi, thật đấy!” Nhìn vẻ mặt muốn giết người của tôi, Tiểu Khiết không chút sợ sệt, con bé đã bước tới trước mặt tôi, cúi đầu nhìn đồng thức ăn, mồm tiếp tục nói: “Chị Mạt bảo anh là người tốt, vậy thì anh chắc chắn là người tốt. Bây giờ tìm khắp thế giới còn có mấy người tốt chứ, khó khăn lắm mới tóm được một người, không bắt nạt thì để làm gì? Chị Mạt đã bảo rồi, không cần giả bộ khách sáo với anh, anh là người đàn ông thà mình chịu thiệt cũng không làm hại đến người khác.”

... Thế lửa nhỏ dần, cái mồm của cô nhóc này ngọt thật đấy... Không đúng! Lại còn dám nhắc đến Mạt Mạt nữa? “Cao Lộ Khiết! Em đã nói gì với Mạt Mạt hả?”

Tiểu Khiết thò tay bới bới lượm lượm trên bàn, sau đó mút ngón tay: “Yên tâm đi, chuyện có thể nói em đều nói hết, chuyện gì không nên nói

em không nói một chữ nào. Chị ấy là chị em, em không thể chuyện gì cũng đứng về phía anh được.”

“Lại còn chuyện không nên nói nữa? Có chuyện gì không nên nói hả?”
Tôi cuống lên.

“Thì chuyện anh cởi quần trước mặt em, em đâu có nói, bảo vệ hình tượng hoàn mỹ của anh nhé”, Tiểu Khiết nghiêng đầu cười, “Đã đủ tốt chưa?”

Lửa nhỏ lại bùng thành lửa to, tôi trợn mắt: “Cao Lộ Khiết, em còn bảo anh là miệng kín như bưng nữa à! Em như thế này nếu là mấy chục năm trước đảm bảo sẽ là Hán gian rồi!” Dứt lời tôi liền giơ bình rượu lên dọa con bé, “Em có tin anh trừ hại cho dân ngay bây giờ không?”

Tiểu Khiết nghẹn cổ lên, hất hàm bật lại tôi: “Đến đi! Ông đây lớn lên trong dọa nạt đấy! Anh giết em đi! Bây giờ em chết, hai mươi năm sau lại là một tên đại Hán gian!”

Tiếng cuối cùng vừa bật ra, tôi tức quá bật cười, cô nhóc này chắc chắn là do Mạt Mạt dạy nên.

Hôm nay là ngày gì? Mình tôi phải chịu bị bắt nạt chắc? Nghĩ thế, tôi liền nhớ đến lão Đường, cái tên khốn đó qua cầu rút ván, ăn cháo đá bát, lại còn lơ lửng chửi xéo tôi nữa! Nguyên tắc làm người của tôi vốn là: Người không phạm ta, ta không phạm người; nếu người phạm ta, ta liền nổi giận! Nhưng nếu đối tượng là lão Đường thì dù cậu ta không phạm tôi, tôi cũng phạm cậu ta, nữa là lần này cậu ta phạm đến tôi trước!

Tôi nhướn mày, nghĩ ra một kế liền quay sang nhìn Tiểu Khiết mỉm cười: “Anh không giận, nhưng em phải giúp anh một việc.”

Tôi vừa cười một cái lại khiến Tiểu Khiết sợ, con bé lùi một bước, căng thẳng nhìn tôi: “Giúp chuyện gì cơ?”

“Rất đơn giản, em chỉ cần giúp anh nói một câu là được...”

Tôi gọi cho lão Đường, liên tiếp hai lần đều bị tắt đi! Thế là tôi nhắn tin: “Nếu còn không nghe máy sẽ gọi thẳng cho Tiểu Uyển, vạch trần bộ mặt khốn nạn của cậu!”

Tôi đợi một phút mới gọi lần nữa, vừa mới đổ chuông hai tiếng cậu ta liền bắt máy, giọng nói có vẻ giận dữ: “A lô! Cái gì?”

Tôi cố tình lớn tiếng để Tiểu Uyển ngồi đối diện cậu ta có thể nghe thấy: “Lão Đường, là tớ đây, cậu vẫn còn đang ăn cơm à?”

“Cậu, cậu... muốn gì?” Lão Đường cảnh giác rồi, cậu ta biết việc vừa rồi tôi sẽ không để yên.

Nhưng cậu ta hoàn toàn không thể ngờ lần này tôi sẽ cho cậu ta chết chắc!

“Lão Đường.” Tôi tiếp tục giả bộ, “Tớ thực sự hết cách rồi mới gọi điện cho cậu, Mỹ Na... đang ở chỗ tớ, cô ấy muốn nói chuyện với cậu.”

“Hả? Ai cơ?” Giọng lão Đường nghe như không còn là tiếng người nữa, chắc chắn cậu ta cảm thấy thế giới rất kì ảo.

Tôi đưa điện thoại cho Tiểu Khiết, con bé phấn khích đến độ mặt mũi đỏ bừng, cầm điện thoại áp vào tai, vận hết công lực hét văng lên:

“Tên họ Đường kia! Anh là đồ súc sinh! Anh chơi đùa với tình cảm của tôi! Chơi tôi bao năm như thế, hại tôi phá thai vì anh! Tôi hận anh! Anh đi chết đi!”

Giọng Tiểu Khiết to kinh người, con bé hét xong tiếng vang còn vọng lại trong phòng khách, từ trong phòng ngủ vang lên tiếng bước chân hoảng hốt, Tu Tu đã chạy ra kinh hoảng nhìn chúng tôi.

Tôi tin lão Đường chắc đang dần mặt ra, vì tôi cũng dần mặt ra, tôi chỉ định bảo Tiểu Khiết chửi bừa một câu đại loại như “Tôi hận anh”, không ngờ con nhỏ này ác quá, lại còn thêm mắm dặm muối nào là chơi đùa, nào là phá thai!

Tiểu Khiết chửi xong hai mắt phát sáng, trả di động cho tôi: “Ha ha ha! Đã quá!”

Tôi cầm điện thoại vô thức nhìn một cái, shit! Còn chưa cúp máy! Tôi vội vàng cúp máy, lòng nghĩ lão Đường và Tiểu Uyển không biết giờ thế nào, tôi đoán trong vài phút sau khi cúp máy, người ngồi trước mặt Tiểu Uyển là một bức tượng sập...

Câu chuyện này nói với chúng ta rằng: Chơi người khác tất sẽ bị chơi lại, lão Đường, yên nghỉ đi!

Thực ra khi tôi mười tám tuổi, câu chuyện tình yêu của tôi đã hoàn mỹ tới chín mươi phần trăm rồi, chỉ còn thiếu có mỗi vai nữ chính.

Ngày 21 tháng 8. Nắng trong trời mây.

KHI YÊU AI CŨNG LIÊU XIÊU

Lại Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Sáng hôm sau tôi kiên quyết từ chối lời đề nghị tôi mời hai cô bé ăn sáng của Cao Lộ Khiết!

Làm người không thể vô si đến mức độ đó được! Ở nhà tôi lại còn ăn của tôi nữa á? Thành quán tính hết rồi, bộ tưởng tôi là quĩ nhi đồng chắc?

“Anh Bảo, nếu bữa này anh không mời anh sẽ hối hận cả đời đấy.”
Tiểu Thuyết nháy mắt với tôi.

Tôi bĩu môi: “Hối hận anh cũng không mời, có trách thì chỉ trách chúng ta gặp nhau quá muộn, tạo hóa trêu người mà thôi!”

“Được, được.” Tiểu Khiết gật đầu, “Anh không chặn miệng em thì hậu quả anh tự chịu nhé, anh bắt nhất thì đừng trách em bất nghĩa.”

“Uy hiệp anh à? Hứ!” Tôi lớn tiếng cười nhạt, “Cao Lộ Khiết, anh nói cho em biết, Lại Bảo anh sống đến hôm nay, thứ không sợ nhất chính là uy hiệp đấy!”

... Tiêu mất hơn một trăm tệ mời Tiểu Khiết và Tu Tu ăn một bữa pizza, cứ coi như bị mất tiền vậy, tôi rất muốn sống mấy ngày bình yên.

Nhìn hai cô bé gọi hết cái nhỏ đến cái to, thật khó tưởng tượng bụng chúng có thể nhét nhiều thức ăn đến thế, định ăn một bữa no cả ngày à? Tôi càng không hiểu sao bọn trẻ lại thích ăn mấy món này! Người ngoại quốc gốc chết đi được, làm cái bánh kẹp mà đến nhân bánh cũng không nhét vào trong! Đồ ăn rác của nước ngoài đến Trung Quốc đều thành một hết!

Ngoài tiệm pizza, Cao Lộ Khiết và Tu Tu mãi nguyên vậy tay chào tôi, mặt cười tươi như hoa!

Còn lâu mới đến giờ đi làm, tôi định về nhà ngủ bù thì điện thoại lại kêu, là Tiểu Văn gọi đến.

“Lại Bảo, bố mẹ em nhắn tin ba ngày nữa sẽ về nước.”

Tôi hơi sững lại: “Thế thì tiến hành theo kế hoạch thôi. Em chuẩn bị ít đồ đạc, mai anh tới đón em.”

“Ừ, Lại Bảo.” Tiểu Văn hơi ngừng lại rồi khẽ nói, “Cảm ơn anh.”

Có những việc tuy bạn phải làm, nhưng chưa đến bước đó bạn không cảm thấy làm sao, chỉ khi thực sự sắp phải đối mặt mới bắt đầu căng thẳng, hoảng sợ. Ví dụ như thi đại học, kết hôn, sinh con, và cả giả làm bố.

Tôi là một người đàn ông kiên cường, nhưng sự kiên cường của đàn ông cũng có lúc rất mềm yếu, những lúc như thế một người đối mặt là rất khó, cần phải tìm người nói chuyện, dù chẳng có tác dụng gì, chỉ cần nói chuyện, an ủi, đã thông một tí thì cũng tốt hơn nhiều. Uống rượu, tôi chọn lão Phó, buồn phiền muốn nói chuyện, tôi vẫn chọn lão Phó, lão Phó có kinh nghiệm phong phú lại trượng nghĩa, lại còn không háo nam sắc!

Tôi gọi điện cho lão Phó, cậu ta đang ở công ty tôi liền bắt xe qua đó.

Nói chuyện với lão Phó một lúc lâu, từ chuyện phá hoại bữa tối của lão Đường và Tiểu Uyển, đến chuyện Tiểu Văn gọi điện thông báo vở kịch của chúng tôi chuẩn bị lên hình... lão Phó cười khuyên tôi mấy câu chẳng đâu vào đâu, sợ cái gì? Đến lúc đó có bọn tớ giúp cậu che giấu, chuyện đơn giản ấy mà, không phải chỉ là gặp mặt mấy lần thôi sao!

Đang nói chuyện thì điện thoại trên bàn làm việc của lão Phó đổ chuông. Lão Phó dùng ánh mắt ra hiệu cho tôi rời ra về sắp lớn, thò một

ngón tay nhẹ nhàng, nhanh chóng ấn vào nút nghe, ngồi tựa vào ghế dành cho boss, ngấn gợn thốt ra một tiếng: “Nói!”

Tôi thầm thán phục trong lòng, không kìm được lén giơ lên ngón tay cái, nhìn phong cách của người ta xem! Tuy hiện nay vẫn không có nhiều tiền, đi một con xe Santana second hand, nhưng cử chỉ vừa rồi hoàn toàn có tư thế và khí chất của những người nằm trong top các đại gia Trung Quốc trên tạp chí Forbes!

Trong điện thoại vang lên một tiếng cười khúc khích, sau đó giọng nói ngọt ngào của một cô gái vọng đến: “Anh đoán xem em là ai?”

Mặt lão Phó biến sắc, đang tựa vào lưng ghế liền bật dậy, chớp lấy ống nghe: “A lô? Yến Tử, là em hả, nghịch quá!” Vừa nói vừa giơ một ngón tay lên môi âm thầm “suyt” với tôi một tiếng.

“Haizz, sao em lại nghịch ngợm thế hả? Đúng! Ừ! Được! Ờ! Ừ! Ừm... được rồi. Hả? Anh rất bận! Anh không... được được được! Vậy thì được. Cần thận nhé!”

Cúp máy xong lão Phó vừa ngẩng đầu lên đã thấy tôi đang cười gian xảo.

“Cười cái con khỉ.” Lão Phó hơi xấu hổ.

“Tớ không nhận ra đấy, cậu cũng có lúc ngọt ngào gớm nhỉ!” Tôi cười phá lên, “Cậu có cầm ống nghe lên tớ cũng biết hai người đang nói gì. Đang đi làm à? Đúng! Không tiện nói chuyện à? Ừ! Thế em nói anh nghe. Được! Em nhớ anh! Ờ! Anh nhớ em không? Ừ! Thế anh hôn em một cái đi. Ừm! Thế thì em cũng hôn anh một cái, Moahz! Anh nghe thấy chưa? Được rồi. Em muốn đến gặp anh. Hả? Anh rất bận! Có phải anh không muốn gặp em không? Anh không... Thế thì người ta muốn đến! Được được được...”

“Stop stop!” Lão Phó vái lạy xin tha mạng, liếc mắt nhìn tôi cười, “Cậu đừng có mà lấy lời thoại trong phim ảnh ra đùa với tớ!”

“Tớ đoán không đúng à?” Tôi cười đều.

“Đúng đúng đúng, cậu là bán tiên được chưa!” Lão Phó lắc đầu, “Này... ờ, lát nữa có người đến thật đấy, nếu cậu không có việc gì thì về trước đi nhé?”

“Cậu trượng nghĩa chút được không?” Tôi trợn mắt, “Tớ có tranh với cậu đâu! Cậu để tớ xem xem dạo này cậu đang tán em nào bộ chết được chắc?”

Lão Phó do dự một lúc rồi bất lực thở dài: “Cậu nhớ cho kĩ đấy! Lát nữa đừng có mà nói linh tinh!”

Tôi hơi ngạc nhiên: “Ôi chao! Nói thế nghe chẳng giống cậu tí nào! Sao, chuyện này là thật đấy à?”

Lão Phó gào vào mặt tôi: “Có lần nào tớ không thật đâu!” Dứt lời liền vút cho tôi điếu thuốc, “Co bé này tên Yến Tử, một cô bé ngây thơ lắm, lần này nếu được... tớ muốn duy trì mối quan hệ này lâu dài một chút, một mình mãi cũng chán rồi, tớ muốn có một người bên cạnh.”

“Nói nghe sao già nua vậy?” Tôi cười, “Phó tổng, cậu còn thiếu đàn bà sao?”

Lão Phó không cười, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Không thiếu! Nhưng thiếu một người có thể nói chuyện, ở bên nhau có thể vui vẻ chuyện trò ấy, chẳng lẽ cậu tìm đàn bà chỉ để lên giường? Thế thì cậu đi mua con búp bê hơi còn tốt hơn!”

Lần này nhìn vẻ nghiêm túc và hi vọng trên mặt lão Phó, tôi cảnh cáo cậu ta, cần tắc vô ưu, con gái bây giờ... cậu phải luôn luôn nhắc nhở mình

rằng, khi cậu trêu mèo, cậu không biết rằng mèo cũng đang trêu cậu; khi cậu chơi gái, cậu không biết rằng gái cũng đang chơi cậu.

“Cậu muốn nhìn thì cứ nhìn đi, làm quen cũng tốt.” Lão Phó bật cười, “Nhưng đừng có làm hỏng chuyện của tớ như làm hỏng chuyện của lão Đường tối qua đấy!”

Khoảng nửa tiếng sau, có tiếng đóng cửa bên ngoài, thấp thoáng còn nghe thấy tiếng chào hỏi. Xem ra đây không phải lần đầu cô bé này đến đây, quen cả mấy nhân viên trong công ty lão Phó, ha ha, cậu này giấu cũng kĩ ghê.

Lão Phó cũng nghe thấy động tĩnh, liền đứng dậy giơ hai tay quạt quạt cho khói thuốc lá trong phòng tan hết, có thể thấy cậu ta rất coi trọng cô gái này. Tiếng bước chân tiến lại gần, tôi cũng điều chỉnh nét mặt, lão Phó lớn hơn tôi mấy tháng nên tôi cũng đặc biệt trông đợi vào người chị dâu bên ngoài cánh cửa này, không biết chị dâu đẹp đến mức hoa nhường nguyệt thẹn hay là xấu đến mức chim sa cá lặn đây.

Tiếng gõ cửa vang lên. Lão Phó đứng dậy chỉnh cà vạt, vuốt vuốt tóc rồi nói: “Mời vào.” Giọng nghe như MC trong chương trình thời sự buổi tối trên đài truyền hình trung ương ấy.

Cửa mở ra, tôi phối hợp với lão Phó bày ra một vẻ hết sức ga lăng đứng dậy khỏi sofa mỉm cười nhìn ra cửa. Nhưng khi một bóng hình nhỏ nhắn xuất hiện ở cửa, nụ cười của tôi liền đông cứng trên mặt.

“Là em?” Tôi kinh ngạc thốt ra.

“Là anh à, Lại Bảo?” Cô bé cũng kêu lên vô cùng ngạc nhiên, đơ ra tại chỗ.

Tôi ngỡ người: “Sao lại... Tu Tu, sao em lại đến đây?”

Lão Phó đứng bên cạnh càng đỡ người ra: “Hả, Yến Tử, hai người... hai người quen nhau à?”

Vẻ mặt Tu Tu đầy mừng rỡ: “Vâng, tối qua em mới quen anh Lại Bảo.”

“Tối qua á?” Lão Phó trợn mắt.

“Vâng, tối qua em ở nhà anh Lại Bảo. Tắm xong bọn em còn uống rượu nữa!” Tu Tu sung sướng lắc lắc đầu.

Chắc do bị xúc động mạnh, lão Phó đã hóa đá.

Giải thích ra cũng chẳng có gì phức tạp, nói mấy câu là xong. Nhưng tôi vẫn toát mồ hôi hột, con nhỏ Tu Tu này ăn nói thiếu suy nghĩ, mấy câu vừa rồi nghe mờ ám quá!

“Tiểu Khiết chính là cô bé ở nhà cậu tối hôm nọ à? Cô em đòi tiền cậu ấy?” Lão Phó hỏi.

Tôi gật đầu.

“Chuyện này hay thật.” Lão Phó bật cười, “Yến Tử và Tiểu Khiết là bạn bè, Tiểu Khiết là em gái Mạt Mạt, Yến Tử phải gọi Mạt Mạt là chị, nếu cậu yêu Mạt Mạt, Yến Tử phải gọi cậu là anh rể, nếu tớ với Yến Tử mà thành đôi cũng phải gọi cậu là anh rể, nhưng nếu xét từ phía tớ thì cậu phải gọi Yến Tử là chị dâu, vậy Mạt Mạt không phải cũng phải gọi là chị dâu sao? Nói vậy Tiểu Khiết là thiệt nhất, ha ha...”

Tu Tu đỏ mặt quay sang đánh lão Phó một cái: “Chị dâu cái gì!”

Nói xong ba chúng tôi cùng ngồi xuống, lão Phó bắt đầu hỏi Yến Tử và Cao Lộ Khiết quen nhau thế nào.

Tốt quá, tôi cũng tóm được ít tin tức. Theo như Yến Tử nói thì cô bé và Tiểu Khiết là bạn chơi từ nhỏ tới lớn, hồi nhỏ là hàng xóm, cùng lớn lên ở Thẩm Dương, không ngờ hai cô nhóc này lại là đồng hương của tôi. Sau đó Yến Tử đến Trùng Khánh học, Tiểu Khiết đột nhiên từ Thẩm Dương chạy đến Trùng Khánh, tất nhiên là đã liên lạc với Yến Tử. Theo Yến Tử nói thì hình như Tiểu Khiết chạy đến Trùng Khánh là để trốn tránh ai đó, nhưng chuyện cụ thể thế nào thì Tiểu Khiết cũng không muốn nói nhiều.

...

Tòa soạn vẫn nhộn nhịp bận rộn như mọi khi, tôi đến ban văn nghệ chào hỏi đồng nghiệp.

Một nữ đồng nghiệp xinh đẹp từ cửa xộc thẳng vào vỗ vai tôi: “Lại Báo! Cậu chưa biết à? Tin tức mới nhất, Trương Bá Chi có bầu rồi! Lần này cậu chết chắc rồi!”

... Nói vậy để làm người khác hiểu lầm quá! Người ta có bầu liên quan khi gì đến tôi?

Thấy tôi trợn mắt, nữ đồng nghiệp xinh đẹp lại nói: “Nhìn cái gì? Vụ này chỉ có cậu đi được thôi! Bọn tôi không có mối bên Hồng Kông, không đi được!”

Đây đúng là một tin hot, xem ra chắc tôi phải đích thân đến Hồng Kông một chuyến rồi, tin Trương Bá Chi có bầu trong phạm vi tin tức giải trí rõ ràng là một quả bom hạng nặng! Có điều vụ này phải nói với tổng biên tập trước đã, tôi vừa nghĩ cách nói vừa bước về phòng tổng biên tập.

Không may là tôi gặp Nghệ Tiểu Uyển trên hành lang, sau lưng là đặc công bóng ma của cô ấy, Đường Đôn.

Tiểu Uyển tươi cười rạng rỡ với tôi, lão Đường nhìn tôi với ánh mắt hình viên đạn.

“Ôi chao, lại còn có đôi có cặp nữa cơ à?” Tôi cười trêu chọc.

Lão Đường bước lên chộp mạnh cánh tay tôi: “Cậu khai thật cho tôi! Giải thích rõ ràng vào!”

“Giải thích cái gì?” Tôi giả ngây.

“Cậu còn giả vờ nữa hả? Cái cô Mỹ Na đó là sao?” Lão Đường nháy lên.

Tôi ngạc nhiên: “Mỹ Na á? Mỹ Na không phải là cô gái si tình đã cố theo đuổi cậu mấy năm, đến bây giờ vẫn đang tiếp tục theo đuổi sao?”

Nghê Tiểu Uyển đứng cạnh cười hồng cả má.

Lão Đường tức đến nổi mặt tối sầm, nếu cậu ta mà râu ria lông lá đầy mặt chắc chắn sẽ giậm chân vỗ ngực, miệng la “oác oác” rồi.

“Bảo gia, cậu không thể hủy hoại tớ như vậy được! Mỹ Na gì! Tớ không quên!” Lão Đường nhăn nhó mặt mày áp sát lại gần ghé tai tôi thì thào những lời độc địa: “Bảo, lần này mà cậu dám chơi tôi đến cùng, hại tôi mất mối nhân duyên, tôi có làm quỷ... không! Tôi có chuyển giới cũng không tha cho cậu!”

Độc mồm quá.

Thực ra chuyện này giải thích chẳng có gì khó, tối qua lão Đường đã tự biện hộ ở nhà hàng rồi, lại còn đưa danh sách cuộc gọi cho Tiểu Uyển xem nữa, vật chứng đã có, chỉ thiếu nhân chứng là tôi. May mà có câu “Đã quá” của Tiểu Khiết trước khi cúp máy tối qua khiến cho màn kịch này đã bị Tiểu Uyển nhận ra từ lâu, nên trong quá trình tôi giải thích Tiểu Uyển chỉ khoanh tay mỉm cười, không nói năng gì.

Giải thích xong, lão Đường liền xắn tới trước mặt Tiểu Uyển: “Rõ chưa? Hiểu chưa? Biết chưa? Anh trong sạch mà!”

Tiểu Uyển vừa cười vừa khẽ gật đầu, liếc lão Đường một cái: “Không sao, anh vội vàng giải thích với em thế làm gì? Sao nhất định phải bắt em tin anh trong sạch?” Nói xong liền gật đầu với tôi, uyển chuyển duyên dáng bước đi.

Lão Đường trợn mắt đờ người tại chỗ, tôi tưởng cậu ta sẽ nổi giận chửi tôi một trận, nhưng bất ngờ là lão Đường chỉ vô cùng ai oán nhìn tôi một cái rồi gục đầu như một cái bao cao su đã sử dụng, hoàn toàn mềm oặt.

Nhìn lão Đường như thế, lòng tôi cũng không thoải mái gì, cảm thấy mình có lỗi với cậu ta, tôi khẽ thở dài bước lên kéo tay lão Đường, khẽ khàng an ủi: “Lão Đường à, lão Đường... cậu cũng có ngày hôm nay!”

Đúng lúc này tiếng giày cao gót vốn đang dần xa bỗng tiến lại gần.

Tôi quay phắt lại, lão Đường ngẩng phắt lên.

“Đường Đôn, Đường Đường nhà anh không phải đã khỏe rồi sao? Cho em đến thăm nó đi!” Là Nghê Tiểu Uyển quay lại.

Lão Đường vẫn đang ở trong trạng thái ngây dại, chỉ biết vô thức chậm chậm gật đầu.

“Thế thì hết giờ liên lạc nhé!” Tiểu Uyển nheo mắt cười, vỗ tay rồi đi mất.

Tôi bật cười, vỗ vai cậu ta: “Lần này yên tâm chưa? Người ta đã ám chỉ rõ ràng thế cơ mà! Cậu nhìn thấy ánh sáng lúc hoàng hôn rồi chứ?”

Gương mặt lão Đường từ từ nở ra thành một nụ cười toe toét: “Ánh sáng lúc hoàng hôn á? Bây giờ trong lòng tớ đang rục rờ chết đi được đây!”

Nói xong lão Đường không thèm để ý đến tôi nữa, giơ tay ra trang nhã xoay người, bắt đầu nhảy valse về phía đầu kia hành lang...

Tổng biên tập không có trong phòng, tôi về ban văn nghệ, bị mấy nữ đồng nghiệp tóm lấy hỏi thăm về cửa hàng trên mạng của Tiểu Văn. Mấy cô gái đều chọn được mấy món đồ trang sức trong cửa hàng, vây xung quanh tôi hỏi thăm, cuối cùng có một nữ đồng nghiệp tinh mắt nhìn thấy chiếc dây chuyền tôi đeo trên cổ trông giống hệt trên mạng, thế là từ hỏi thăm biến thành thăm vấn, các nữ đồng nghiệp thi nhau dò hỏi mỗi gian tình giữa tôi và chủ cửa hàng.

Tôi đang định mở miệng phủ nhận thì lại bị mấy cô nàng này tóm được chứng cứ quan trọng hơn, đây cũng là điều tôi hoàn toàn không ngờ tới, trợn tròn mắt nhìn màn hình hiển thị, ở trang chủ trong cửa hàng của Tiểu Văn đột nhiên xuất hiện hai chữ “Lại Bảo”.

Giữa thanh thiên bạch nhật thế này chẳng phải là muốn giết tôi sao?

Người nhanh tay đã click vào mở ra, ha ha, quả nhiên là hiện ra bức ảnh chiếc dây chuyền mặt ba chiếc lông vũ, nhưng bên cạnh còn có một bức ảnh nhẫn ngọc. Cô ấy làm nhanh vậy sao?

Lúc đó tôi chỉ nói đùa, khi tôi tới căn phòng nhỏ Tiểu Văn thuê, thấy trang sức phụ kiện bày kín phòng, trong lúc chuyện phiếm mới kể chuyện hồi trung học tôi cũng thiết kế mấy thứ này, hồi đó là thời kỳ toàn dân yêu sớm, thịnh hành nhất là con gái tết vòng tay, vòng đeo cổ tặng bạn trai mình. Lúc đó tôi bày cho bọn con gái trong lớp tết hai chiếc nhẫn, để chừa ra một sợi dây đỏ, sau đó chỗ nối của hai sợi dây có thể nối lại được với nhau, như vậy hai người cùng đeo nhẫn, hai bàn tay cũng được nối lại với nhau, nắm tay nhau đi dạo phố sẽ rất lãng mạn kiểu một mối tơ hồng, dù hai người thả tay ra thì sợi dây đỏ vẫn nối liền, đáng ngưỡng mộ chết đi được!

Bọn con gái trong lớp tết xong, không ngờ một đồn mười, mười đồn trăm, trở thành bí mật công khai của cả trường, thậm chí còn truyền ra trường ngoài, có thời gian trở nên rất hot.

Người nói vô tình, người nghe hữu ý, không ngờ Tiểu Văn chỉ qua lời kể của tôi đã làm xong hẳn, bày lên cửa hàng, ghi rất rõ bản quyền Lại Bảo.

Có điều thế này lại gây rắc rối cho tôi rồi, các nữ đồng nghiệp phát nổ tập thể, thề quyết hỏi cho ra gian tình mới chịu buông tha.

Bị họ tra hỏi đến phát đau đầu, tôi chỉ vào màn hình hiển thị, nói muốn mua gì thì mua đi, khi liên lạc với chủ cửa hàng thì bảo là bạn hoặc đồng nghiệp của Lại Bảo, hay nói là mẹ tôi cũng được, chắc chắn sẽ được giảm giá.

Vô cùng bất lực là tuy đồ giảm giá có một sức hấp dẫn vô cùng to lớn đối với phái nữ, nhưng họ còn cảm thấy hứng thú với quan hệ giữa tôi và chủ cửa hàng hơn.

Bà xã? Bà xã tương lai? Vợ? Vị hôn thê? Tình nhân? Tình phụ? Bạn gái? Bạn gái ngoài bạn gái? Chủ nợ? Chủ nợ kiêm tình nhân?...

Đủ các dự đoán liên tiếp ụp xuống đầu tôi.

Sau một hồi giãy giụa tôi chạy trốn khỏi ban văn nghệ, nhưng cũng vì vụ này mà trong lòng tôi thêm phần lo lắng.

Theo như Tiểu Văn nói thì bố mẹ cô ấy sắp về rồi, nhưng nếu chuyến này tôi phải tới Hồng Kông, chưa biết ngày về, nếu vậy không phải sẽ làm hỏng việc của Tiểu Văn sao? Phóng viên giải trí vốn không hòa thuận với các ngôi sao cho lắm, hơn nữa lần này còn đi phỏng vấn các ngôi sao lớn cỡ thiên vương thiên hậu như Tạ Đình Phong, Trương Bá Chi, chắc chắn sẽ gặp rất nhiều trở ngại, lành ít dữ nhiều.

Thế là trước mắt tôi xuất hiện hai con đường, một là ở lại giả làm bố, hai là đi Hồng Kông giả làm cháu.

Sau một hồi cân nhắc suy tính, tôi quyết định giữ lời hứa, giúp Tiểu Văn qua cửa ải lần này, chuyện phỏng vấn sau này còn nhiều cơ hội.

Tôi đến gặp tổng biên tập, khéo léo xin phép không đi, tổng biên tập nhanh chóng đồng ý cử người đi Hồng Kông phỏng vấn, lại nghe nói tôi bị bệnh, không tiện đi xa, tàu xe vất vả, liền ủy thác tôi liên hệ với người quen ở Hồng Kông, đồng thời chọn người đi Hồng Kông chuyến này. Trước khi ra về, tổng biên tập còn khen ngợi tôi một hồi, bảo dù tôi bệnh thật hay bệnh giả, nhưng thông thường các phóng viên có thâm niên đều sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như thế này, người có phẩm chất cao quý như tôi quả là tấm gương đạo đức của giới phóng viên giải trí.

Vừa đi làm không có việc gì, khó khăn lắm mới tóm được một quả bom thì lại vì việc của Tiểu Văn không thể đích thân ra trận, tôi nghĩ chắc đó là bánh xe vận mệnh đang xoay vần.

Hết giờ làm tôi định rủ lão Đường đi ăn, coi như là xin lỗi chuyện tối qua, nhưng chợt nhớ ra lão Đường và Tiểu Uyển cùng đi thăm chó rồi, xem ra hôm nay lão Đường đã nhận con Đường Đường ở trại chó của Thịt Chó về nhà rồi.

Chết rồi! Lão Đường và Tiểu Uyển đã có mối “kì duyên thú cưng”, lão Phó và Yến Tử cũng đang “bò già gặm cỏ non”, Thịt Chó và Tiểu Phấn thì khỏi nói, đã “cầu nam hồ nữ” với nhau mấy năm rồi, chỉ còn lại mình tôi là độc thân, chẳng có chút hương vị tình yêu nào đã phải làm bố...

Nếu không thì sao người ta lại nói, bánh xe số mệnh không có việc gì làm chỉ thích quay lung tung! Nói Tào Tháo Mạt Mạt đến rồi!

Tôi định rời khỏi tòa soạn là về nhà luôn, nghĩ cách cho Tiểu Khiết ra ngoài mấy ngày, sau đó dọn dẹp sắp xếp lại nhà cửa một tí, ngày mai Tiểu

Văn dọn đến rồi.

Vừa ra khỏi công, đang châm thuốc hút thì di động đổ chuông, tôi vừa bắt máy, giọng nói của Mạt Mạt đã cuống quýt vang lên: “Bảo, anh đang ở đâu?”

“Hả? Anh... anh chuẩn bị về nhà.” Tôi sửng người, xảy ra chuyện rồi sao?

“Về nhà à? Tốt quá, em đang ở nhà, anh về mau đi!” Không thể không thừa nhận, giọng nói của Mạt Mạt rất hay, có lúc giọng nói quyến rũ của một cô gái đã đủ làm cho đàn ông có suy nghĩ thiếu trong sáng rồi, nếu không, nhân viên trực điện thoại của mấy tổng đài nói chuyện sex đó sao chỉ nũng nịu nhõng nhẽo với bạn, nhưng có ép buộc dụ dỗ thế nào cũng không dám đến gặp cho bạn biết mặt thật? Giọng nói chỉ là một trong những vũ khí để họ chinh phục đàn ông, nếu gặp mặt chưa chắc con họ đã nhỏ tuổi hơn bạn.

Nhưng giọng nói có hay hay không, có hấp dẫn hay không lại không có tiêu chuẩn rõ ràng, tùy từng người, ông ẹo? Tinh nghịch? Dịu dàng? Lười biếng? U buồn? Thế nào cũng có một loại phù hợp với bạn!

Giọng nói của Mạt Mạt rất phù hợp với tần số của tôi.

Nên thời gian qua tôi càng ngày càng phát hiện, Mạt Mạt nắm chắc tôi rồi.

Ví dụ như lúc này lòng tôi loạn như cào cào! Mạt Mạt ở nhà tôi? Cô ấy quay lại rồi? Thế chẳng phải làm loạn hết kế hoạch của tôi.

Tại sao càng những chuyện đơn giản đến cuối cùng lại càng phức tạp thế nhỉ?

Chả lẽ đây chính là chuyện trời trước khi trao trọng trách gì cho ai phải thử thách người đó sao? Làm ơn đi! Đừng giao cho tôi trách nhiệm gì lớn cả, cho tôi một em ngực lớn được không?

Tôi ra khỏi thang máy, vừa đứng trước cửa còn chưa kịp rút chìa khóa ra thì cửa đã bật mở. Mạt Mạt thò tay ra kéo tôi vào trong!

Tôi loạng choạng suýt ngã mới đứng vững được, trợn mắt nhìn Mạt Mạt như nhìn thấy ma.

Nói thật, dù lúc cô ấy sống ở nhà tôi, tôi cũng chưa từng thấy cô ấy không chú ý đến vẻ ngoài như vậy, trước khi đi ngủ, sau khi ngủ dậy đều xinh đẹp rạng rỡ như phù dung trên mặt nước xuất hiện trước mặt tôi.

Nhưng bây giờ rõ ràng cả đêm qua Mạt Mạt không ngủ, hoặc sau khi thức dậy không hề chải đầu rửa mặt, trang điểm, mái tóc dài buộc vội sau đầu, mặt hoàn toàn không trang điểm, thậm chí kem dưỡng da cũng không bôi, trên người mặc một chiếc váy dài, quai áo lót trễ xuống cánh tay cũng không biết.

Xem ra là đã xảy ra chuyện lớn rồi.

“Sao thế? Lẽ nào...” Tôi hơi kinh ngạc, định đùa một câu nhưng lại bị ánh mắt của Mạt Mạt chặn họng.

Mạt Mạt xoa tay bước mấy bước về phía phòng khách rồi lại quay lại, kéo tay tôi chạy thẳng vào ghế sofa trong phòng khách. Cả hai vừa ngồi xuống xong, Mạt Mạt gần như vừa chạm mông xuống ghế liền quay phắt lại nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi không hiểu mô tê gì cũng trợn mắt nhìn lại, dùng ánh mắt dò hỏi, cổ vũ cô ấy – có gì thì em nói đi!

Mấy giây sau, tôi không chịu được nữa, thế này bối rối quá, khó chịu quá! Thông thường, khi đàn ông và đàn bà nhìn nhau lâu như vậy, động tác tiếp theo không phải là hôn nhau thì sẽ là tát nhau, chỉ nhìn nhau thì ai mà chịu được!

Khả năng tát nhau không lớn lắm, tôi không đắc tội với Mạt Mạt, trừ phi... nhưng ánh mắt Mạt Mạt không có ý trêu chọc hay tình ý gì cả, mặc kệ, liêu thôi!

Tôi đang do dự không biết có nên áp miệng vào không thì Mạt Mạt mở miệng nói: “Bảo, lần này anh phải giúp em.”

“Chuyện gì vậy?” Tan vỡ giấc mộng đẹp trong lòng tôi cũng có tí hăng hụi, tôi còn tưởng đồ đưa với nhau lâu như vậy cuối cùng hôm nay tình cảm của Mạt Mạt với tôi đã bùng nổ kia.

“Em thật sự không thể tìm ra người nào có thể tin tưởng nữa”, Mạt Mạt nhìn đăm đăm vào mắt tôi, và chỉ một giây sau mắt cô ấy bỗng rơm rớm, “Bảo, em có thể tin anh, đúng không?”

Đợi đã! Câu này sao nghe quen thế nhỉ? Đã từng có một cô gái hỏi tôi câu này, sau khi tôi đưa ra câu trả lời khẳng định thì đã trở thành ông bố danh dự của đứa con chưa ra đời của cô ấy rồi, lẽ nào lần này... lại nữa sao?

“Tất nhiên em có thể tin anh.” Tôi khẽ hàm hồ đáp, sao đó vội vàng truy hỏi, “Em có bầu rồi hả?”

Thế gọi là một lần bị gái lừa, mười năm sợ chân tình.

Mạt Mạt ngẩn ra rồi mắng tôi: “Nói nhăng nói cuội gì thế!” Vừa nói vừa véo cánh tay tôi một cái.

Đau. Nhưng lại không dám đau, lần này Mạt Mạt không cười tí nào, chuyện này quá không bình thường.

“Bảo, nếu anh giúp em chuyện này em sẽ cảm ơn anh cả đời, thật sự cảm ơn anh cả đời...” Mạt Mạt càng nói giọng càng nhỏ, đầu cũng cúi gằm xuống.

Đây là yêu nghiệt phương nào? Chẳng giống Mạt Mạt chút nào!

“Em nói đi, chỉ cần không phải là phóng hỏa giết người.” Tôi thở dài, lắc đầu rồi khẽ xoa vai Mạt Mạt.

Mạt Mạt ngẩng lên nhìn tôi, ánh mắt lấp lánh nước mắt và cả sự trông chờ.

“Nói đi, có chuyện gì.” Tôi bắt đầu chuẩn bị tâm lí.

“Em nói ra anh nhất định sẽ đồng ý đúng không?” Mạt Mạt nhích lại gần tôi, gần đến mức tôi có thể cảm thấy hơi thở của cô ấy.

... Mạt Mạt do dự, ấp úng, ngập ngừng như thế làm tôi bắt đầu căng thẳng, sao tôi cảm thấy rất có vấn đề thế nhỉ?

Không khí ngột ngạt, tôi tránh ánh mắt của Mạt Mạt, không nhìn thẳng vào mắt cô ấy nữa. Không còn nghi ngờ gì nữa, chuyện Mạt Mạt cần giúp chắc chắn không phải là chuyện nhỏ. Mượn tiền? Mượn nhà? Giúp tìm việc?... Chắc chắn là mượn tiền! Bây giờ giữa người với người chẳng có chuyện gì khó mở miệng hơn chuyện này cả.

“Mạt Mạt, em... nói đi.” Tôi hạ giọng, nhìn đi chỗ khác, “Nhưng em biết đấy, căn nhà này anh mua trả góp, tiền trả hàng tháng không nhỏ đâu, hơn nữa anh vừa đổi việc...”

“Anh... anh biết em muốn nhờ anh giúp việc gì rồi à?” Mạt Mạt kinh ngạc.

Tôi cười khan: “Đoán cũng ra.”

“Anh thông minh thật đấy!” Mạt Mạt tròn mắt, trông có vẻ giống cô ấy hơn rồi đấy, cô ấy khẽ xoa tay như an ủi tôi, “Nhưng anh nói với em những chuyện này làm gì? Không ảnh hưởng gì đâu. Anh yên tâm, đến khi li hôn em sẽ không lấy của anh một đồng nào đâu!”

“Hả?” Tôi có nghe nhầm không?

“Hả?” Mạt Mạt cũng ngỡ ra, “Sao thế? Em nói thật mà!”

“Không phải không phải...” Tôi xoa tay rồi lại vỗ trán, “Anh nghe em bảo... li hôn á? Nghĩa là sao?”

Mạt Mạt trợn mắt: “Anh! Em tưởng anh đoán được...”

Tôi vô thức lùi người lại, trái tim nhỏ bé đập từng từng loạn nhịp, một dự cảm rất không lành chụp lên đỉnh đầu tôi, tôi run rẩy thăm dò: “Mạt Mạt... tóm lại em... muốn anh giúp làm gì?”

Mạt Mạt nhìn tôi đánh giá từ trên xuống dưới một lượt, hai vai rũ xuống, thở dài: “Haizz... còn tưởng anh thông minh thế thật chứ!” Dứt lời liền nghiêng đầu lạnh nhạt nhìn tôi một cái, vẻ thành khẩn vừa rồi đã hoàn toàn bị sự hiểu nhầm của tôi đánh tan.

“Việc em muốn anh giúp em là em muốn anh cưới em!” Mạt Mạt nói câu đó rất thản nhiên. Hơn nữa giọng điệu có vẻ bất lực. vẻ e dè thận trọng ban nãy đã mất tăm mất tích, thay vào đó là một giọng điệu khác – em nói rồi đấy, anh có đồng ý không thì tùy.

“Kết hôn á?”

“Ừ, kết hôn.” Mạt Mạt gật đầu, “Anh và em, càng nhanh càng tốt.”

“Tại... tại sao?”

“Bảo, thực sự chỉ là giúp đỡ thôi, anh đừng hiểu lầm em có ý đồ gì.” Mạt Mạt lắc đầu về hết sức vô tội, “chỉ cần một thời gian là được, qua thời gian này chúng ta có thể li hôn bất cứ lúc nào, được không?”

... Không phải chứ? Lại nữa à? Lại là mấy chuyện này? Còn quá đáng hơn Tiểu Văn nữa. Chuyện... chuyện này là sao?

“Này... anh ở tòa soạn không có việc gì làm mới về nhà chuẩn bị đi ngủ, em đột nhiên nói muốn kết hôn, anh còn chưa kịp đánh răng nữa...” Tôi biết rõ ràng rằng, cái gọi là kết hôn này chắc chắn có trò mèo gì khác, Mạt Mạt luôn giấu giếm tôi chuyện gì đó. Nhưng yêu cầu cô ấy vừa đưa ra khiến tôi có thể lờ mờ đoán ra rất nhiều khả năng, tôi đang giúp cô ấy sao? Giúp bằng việc trọng đại cả đời sao? Nhìn Mạt Mạt tôi thấy hơi hoảng.

“Bảo, chỉ kết hôn thôi, anh có thể sống cuộc sống của anh như cũ, em sẽ không can thiệp đâu, chúng ta vẫn là chúng ta, bất kì việc gì anh yêu cầu em đều có thể thực hiện,” Mạt Mạt rất nghiêm nghị, “Chúng ta không có bất cứ quan hệ gì, chỉ kết hôn mà thôi.”

“Mạt Mạt, em cho anh một lí do được không?” Tôi cảm thấy câu này tôi hỏi rất lí trí, kết hôn ư? Lí do? Dù cô ấy nói một câu em yêu anh cũng được, tôi nhận!

Mạt Mạt cúi đầu trầm lặng, có lẽ cô ấy đang suy nghĩ.

“Bảo, có lí do nhưng bây giờ anh đừng hỏi, em không biết nói với anh thế nào, tóm lại anh cứ nhận lời với em là được!” Mạt Mạt vừa nói vừa cúi xuống cầm một tờ giấy trắng và một cây bút, “Bảo, coi như là em xin anh, anh còn gì lo lắng chúng ta có thể viết hiệp định kết hôn, anh nói đi em viết!”

Nói thực nếu Mạt Mạt nói một câu đại loại như “Em yêu anh”, dù chỉ hơi ám chỉ một chút thôi tôi cũng sẽ bất chấp tất cả mà đồng ý.

Nhưng bây giờ rõ ràng cô ấy chỉ muốn tôi giúp đỡ, lại không chịu cho tôi biết lí do.

Vậy mà lại đưa ra một yêu cầu quá đáng, hoàn toàn theo chủ nghĩa bá quyền như vậy, cô ấy coi tôi là gì! Lại Bảo tôi là người tùy tiện như vậy ư? Nực cười!

Tôi đề lên bàn tay cầm bút của cô ấy, sao đó vò nát tờ giấy trắng trên bàn, lạnh lùng nhìn cô ấy, khinh miệt hỏi: “Vậy... bao giờ đi đăng kí?”

Mạt Mạt ngẩng người ngẩng lên nhìn tôi, ánh mắt đầy mừng rỡ: “Anh đồng ý rồi?”

Tôi đồng ý rồi sao? Ừ, tôi đồng ý, có thể kết hôn với Mạt Mạt chẳng phải là chuyện tốt hay sao? Có câu: Kim cương là vĩnh hằng, một viên lưu truyền mãi, tình đầu đẹp vô cùng chỉ là không kết quả, trời nếu có tình trời cũng già, con đường tình cảm rất chơi vơi...

Có thể tôi là người quá coi trọng mỗi tình đầu, dù sao tôi cũng khó mà từ chối được yêu cầu của Mạt Mạt, dù là chuyện kết hôn. Hơn nữa tôi cảm thấy Mạt Mạt có thể nhờ tôi chuyện này, có thể đưa ra hạ sách này chắc chắn cô ấy đã gặp phải một chuyện cực kì rắc rối.

Tôi gật đầu: “Em không đùa chứ? Chuyện này cũng được coi là chuyện lớn rồi, không thể qua loa được, em phải mai mối cưới hỏi anh chàng hoàng, còn nữa chúng ta chỉ là loại mang danh kết hôn hay là mọi việc làm như kết hôn thật?” Tôi tiếp tục đưa điều kiện, “Nói trước tuy bây giờ anh rất hòa nhã nhưng em không được cưỡng ép anh, hơn nữa một khi có thai, phải thương thảo giải quyết hậu quả...”

Mạt Mạt phì cười, giơ tay ra vẻ định đánh tôi: “Anh nằm đó mà mơ đi!”

Mạt Mạt vẫn rất nghiêm túc in văn bản hiệp định kết hôn đang hoàn, tôi không phản đối, kí xong tôi cảm thấy như vậy có thể bớt đi rất nhiều phiền phức. Nhưng sự hăng hực trong lòng là tất nhiên, rõ ràng hành động này của Mạt Mạt đã dự định sẽ li hôn, cô ấy quả thực chỉ cần giúp đỡ chứ không muốn kết hôn với tôi.

Thời hạn kết hôn theo hiệp định là sáu mươi ngày, có nghĩa là tôi và Mạt Mạt sẽ làm vợ chồng hai tháng, hơn nữa chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa. Đôi bên không được phép can dự vào cuộc sống của nhau, không thể ép buộc đối phương quan hệ xác thịt với mình. Khi Mạt Mạt gõ mấy chữ “không thể ép buộc” lòng tôi khẽ run lên, cảm thấy mấy chữ này quá quan trọng! Mạt Mạt tốt bụng vẫn cho tôi một tia hy vọng, ép buộc không được nhưng tự nguyện thì không coi là vi phạm hiệp định rồi, tôi đắc ý cười, cười đắc ý trong lòng.

Trong quá trình thương lượng gõ ra văn bản hiệp định kết hôn này, tôi không tìm được hỏi Mạt Mạt mấy lần, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao phải kết hôn giả.

Nhưng Mạt Mạt miệng kín như bưng.

Được rồi, dù là nguyên nhân gì, nếu Mạt Mạt không có ý gì với tôi, thì cuộc hôn nhân này chỉ có hai tháng, sáu mươi ngày sau không tước đồng nam phi, cũng coi là hoàn thành một tâm nguyện của tôi, cũng xứng với mối tình đầu. Dù gì lúc đầu hình như là sau khi tốt nghiệp tôi bỏ rơi cô ấy. Nếu đã chỉ có sáu mươi ngày thì cũng không cần thông báo cho bố mẹ và những người khác. Nhiều lắm thì trong lí lịch bản thân sẽ có một cuộc hôn nhân ngắn ngủi, đó không phải là chuyện xấu, có phải những năm tám mươi đầu, bây giờ còn ai coi chuyện kết hôn, li hôn ra gì đâu! Hơn nữa bây giờ nhiều cô gái trẻ còn chuyên tìm những người đàn ông từng li hôn kia,

cảm thấy đàn ông như vậy chín chắn, nhân ái, hiểu hôn nhân, hiểu cuộc sống.

Tuy đã kí hiệp định kết hôn nhưng tôi và Mạt Mạt vẫn chưa đăng kí, như vậy tôi vẫn còn thời gian suy nghĩ hoặc hối hận.

Được rồi, cứ vậy đi.

Theo ý Mạt Mạt mấy ngày tới sắp xếp thời gian cầm chứng minh thư, hộ khẩu đi đăng kí. Tốt nhất là ngày mai, bây giờ kết hôn rất rẻ, chỉ cần mất mấy chục tệ tiền chụp ảnh và phí làm thủ tục, tiền không nhiều, tôi lại là đàn ông, tôi chủ động yêu cầu ngày mai kết hôn tôi mời. Không phải chỉ có mấy chục tệ thôi sao?

Sắp xếp xong mọi việc, tâm trạng Mạt Mạt vui vẻ hẳn lên, có thể thấy cô ấy vẫn còn đầy tâm sự nhưng đang cố kìm nén.

“Đăng kí xong em sẽ ở đây, được không?” Mạt Mạt bàn bạc với tôi, “Trừ phi có việc gì khác, tối nào em cũng ở đây, cho tới khi... cuộc hôn nhân của chúng ta hết hạn.”

Nghe sao mà kì quá.

Để chúc mừng cuộc đính hôn trên ý nghĩa truyền thống của tôi và Mạt Mạt, khi trời tối Mạt Mạt mời tôi ra ngoài ăn cơm. Cô ấy hỏi tôi ở đâu có quán đồ Tây ngon, tôi lập tức phủ quyết, kéo Mạt Mạt phi thẳng vào một quán nướng quen, vừa ngồi xuống liền hét lên: “Ông chủ! Mười xiên thịt! Một bình Jack Daniels!”

Ông chủ quán thò đầu ra: “Ấy, chỉ có mình cậu thôi à? Ồ, còn dẫn mỹ nữ theo hả, gọi cái gì? Đến đập quán à?”

Tôi vẫy tay với Mạt Mạt: “Em gọi thoải mái! Thích ăn gì thì ăn, anh mời!”

Mạt Mạt bĩu môi, gương mặt tươi cười nhưng ánh mắt vẫn luôn buồn bã.

Nướng xong mấy món, khi ông chủ bê tới bàn còn tranh thủ trêu tôi: “Thằng nhóc này! Mời con gái ăn cơm cũng không chọn chỗ nào cao cấp, keo kiệt như thế còn đòi tìm vợ à?”

Tôi cười hi hi: “Ông chủ nhìn kĩ nhé, vị này sắp thành bà xã của cháu rồi! Hơn nữa còn vừa gào vừa khóc đòi cưới cháu đấy! Có muốn ngăn cũng không được!”

Mạt Mạt ném một chiếc đũa về phía tôi.

“Nhìn đây, đây mới là những món chúng ta nên ăn.” Tôi nhai nhồm nhoàm, “Sau này đừng đến mấy chỗ đó nữa, có miếng thịt cũng làm sống, lại còn ăn kem trộn rau sống, uống nước nho quá hạn, chẳng ra sao cả!”

Mạt Mạt cầm một xiên thịt chó nướng lên giơ trước mắt, không ăn mà chỉ ngắm nghía: “Này, em nhớ anh Nhục từng nói chó chỉ cương trong, anh ăn mấy thứ này có bổ chỗ đó của anh không?”

Tôi sặc một ngụm bia, bọt bia bắn đầy mặt.

Có điều đây mới là phong cách của Mạt Mạt, nhìn nụ cười nghịch ngợm trong mắt Mạt Mạt tôi thấy yên tâm rồi.

Dù là vì lí do gì, tôi chỉ phụ trách làm chồng trên danh nghĩa là được, những chuyện khác cứ để Mạt Mạt tự giải quyết đi, cô ấy không nói tôi cũng không hỏi nữa, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

“Haizz, em không chuyển cả nhà đến chứ? Cô em gái Tiểu Khiết của em cũng ở nhà anh luôn hả?” Tôi bỗng nhớ ra, lo lắng hỏi.

Mạt Mạt lắc đầu cười: “Không đâu, chỉ có em ở thôi, ông xã của Tiểu Hy lại đi rồi, em để Tiểu Khiết ở nhà cô ấy.”

Tôi yên tâm nhưng lại nghi hoặc hỏi: “Thế sao em không đến nhà Tiểu Hy, chuyển đến nhà anh làm gì?”

Vừa hỏi tôi cũng vừa hết sức khôn ngoan và trí tuệ thâm suy nghĩ trong lòng, lẽ nào cô ấy đang ám thị điều gì? Cho tôi tín hiệu gì? Hoặc là tạo cơ hội gì?

Tôi nuốt nước bọt, dán mắt vào cái miệng của Mạt Mạt chờ câu trả lời.

Mạt Mạt nhìn cốc bia trước mặt, khẽ cười: “Chuyển vào sống cùng anh là để đóng kịch.”

... Lòng tôi lạnh giá, giá lạnh.

“Đóng kịch cho ai xem cơ?” Cố chịu đựng nỗi đau đớn, tôi bắt đầu nghiên răng.

“Đến lúc đó em cho anh biết.”

“Bây giờ không nói được sao?”

“Không.”

“Tại sao?”

“Vì bây giờ chúng ta chưa kết hôn.”

... Tôi biết mà, Mạt Mạt ăn chắc tôi rồi. Hơn nữa tôi cũng biết vở kịch này chắc chắn là diễn cho một tên đàn ông nào đó xem, chắc chắn là thế!

Mẹ nó, hóa ra tôi chỉ là nam phụ.

Đúng lúc tôi đang đau đớn đến độ không có nước mắt, âm thầm nhặt nhanh tâm hồn vỡ nát của mình thì điện thoại đổ chuông, chuông báo có tin nhắn.

“Em thu dọn xong rồi, ngày mai lúc nào cũng có thể chuyển qua.”

Là Tiểu Văn.

Thôi chết rồi... có phải tôi đã hoàn toàn chìm đắm trong niềm vui sướng tận hồn chết tiệt đó mà quên hết tất cả không? Sao tôi lại quên mất Tiểu Văn nhỉ? Thôi chết rồi, phiền phức rồi, tôi chỉ có một cái nhà, bây giờ lại có một vị hôn thê, một mẹ thẳng cu...

Nếu cuộc sống giống như thi ca

Danh lợi chỉ là phù vân

Đau khổ giống như sao trời

Vậy thì đời tôi thật sự không một gợn mây

Một trời sao rực rỡ...

Ngày 10 tháng 5. Mưa có sét.

KHI YÊU AI CŨNG LIÊU XIÊU

Lại Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Khi tôi e dè thận trọng nói muốn hoãn thời gian đăng kí, Mạt Mạt tất nhiên là trở mặt, cảm thấy tôi lâm trận sợ chết. Nhưng chuyện này làm sao mà giải thích được? Bảo Mạt Mạt tôi phải giả làm bố một đứa trẻ nào đó mấy ngày á? Cô ấy có tin không? Dù cô ấy có tin thì lúc đó rắc rối mới thực sự đến kìa, theo những gì tôi hiểu về Mạt Mạt, chắc chắn cô ấy sẽ trực tiếp đến đàm phán với Tiểu Văn.

Có những chuyện cần phải giữ lại và giấu giếm, có một câu nói thế nào nhỉ? À, nói dối có ý tốt.

Dù nói sao thì mấy ngày tới không thể để Mạt Mạt chuyển đến nhà tôi được, tôi chỉ là một thảo dân, không làm được những chuyện như độc chiếm hậu cung gì gì đó, đừng nói là ba nghìn giai nhân hậu cung, bây giờ có hai người tôi đã chết rồi.

May mà tôi thông minh đột xuất, nói bố mẹ mình sắp tới và sẽ ở nhà tôi, Mạt Mạt cảnh giác nghi ngờ tôi nói dối. Tôi nói tôi là một chàng trai tốt thật thà đáng tin chỉ lấy rìu sắt không tham rìu vàng, đã lôi bố mẹ tôi vào tất nhiên Mạt Mạt phải chịu thua, cô ấy cũng đồng ý với quan điểm của tôi, nếu để bố mẹ biết chuyện kết hôn thì rắc rối to. Không ngờ từ lời nói dối về bố mẹ tôi còn lôi ra chuyện nhiều năm trước khi tốt nghiệp trung học, Mạt Mạt từng tới nhà tìm tôi, cãi nhau với mẹ tôi, chuyện này tôi cũng có nghe nói nhưng chưa bao giờ biết cô nàng ghê gớm đã cãi nhau với mẹ tôi là ai, giờ thì chân tướng đã rõ ràng.

Rõ ràng Mạt Mạt càng nói càng tức, bắt đầu oán hận giở nợ cũ ra tính.

“Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa được không? Đã sắp kết hôn rồi, nói mấy chuyện này tổn hại đến tình cảm lắm.” Tôi xin tha.

Mạt Mạt trợn mắt nhìn tôi rõ lâu về mặt mới nhẹ nhõm trở lại, cô ấy cụng nhẹ cốc bia vào cốc của tôi sau đó một hơi uống cạn.

“Bảo, anh yên tâm, khi chuyện này kết thúc em sẽ nhanh chóng li hôn với anh, sẽ không ảnh hưởng đến bất cứ việc gì của anh đâu.” Mạt Mạt nhìn thẳng vào mắt tôi chậm rãi nói.

Tôi hơi mơ hồ, tuy đã biết trước đây chỉ là một cuộc hôn nhân diễn tập nhưng Mạt Mạt nói vậy vẫn làm tôi rất buồn.

“... Anh đâu có giục em,” Tôi cười khan, trầm giọng nói, “Mạt Mạt, em cũng nói rồi, anh có thể giúp em là vì tình cảm của anh dành cho em không thay đổi, chúng ta...”

“Anh không thay đổi nhưng em đã thay đổi rồi.” Mạt Mạt bình tĩnh và nhanh chóng ngắt lời tôi, cầm chai bia lên rót đầy cốc mình, thấy tôi đang ngần ra liền gượng cười nâng cốc, “Nào, dù thế nào em cũng phải cảm ơn anh. Bảo, anh là người tốt nhất định sẽ được báo đáp.”

Tôi sững sờ mất mấy giây mới điều chỉnh được tâm trạng, tôi ghét nhất là trò tự mình đa tình, không ngờ mình lại như thế, tôi thở dài cầm cốc bia lên, nở một nụ cười khó coi với Mạt Mạt: “Báo đáp á? Chắc là nhật báo.”

Uống hết gần mười chai bia tôi và Mạt Mạt mới về nhà.

Mạt Mạt uống không ít, hơn nữa hoàn toàn khác với lần giả say đến nhà tôi, hai má, hai vành tai và cổ cô ấy đỏ lựng, ánh mắt hơi say, tôi biết khi tâm trạng người ta buồn bực uống rượu rất dễ say.

Tôi cũng uống không ít, nhưng chuyện này rất lạ, khi cùng người khác uống rượu, chỉ cần bên cạnh bạn có một người say hơn bạn, chắc chắn trong vô thức bạn sẽ giữ tỉnh táo, dù bạn uống nhiều hơn người đó.

Khi tôi dìu Mạt Mạt ra khỏi thang máy đi về phía cửa, cô ấy gần như dựa toàn bộ trọng lượng cơ thể lên người tôi. Nhưng khi mở cửa, tôi bật hết đèn phòng khách lên, Mạt Mạt lại tỉnh táo một cách thần kì, đẩy tôi ra không nhìn tôi, chỉ giơ tay vuốt má mình.

“Em uống say rồi, em đi tắm đây.”

Vút lại một câu, Mạt Mạt bước nhanh về phía nhà tắm, tuy cơ thể còn hơi loạng choạng nhưng bước đi rất kiên định, như muốn tránh tôi, hoàn toàn độc lập tự chủ xông vào nhà tắm, đóng cửa lại.

Tôi quăng chìa khóa, thay giày, mệt mỏi bước vào phòng khách ngồi xuống sofa gác hai chân lên bàn.

Tôi cũng rất bực bội, tôi luôn cảm thấy giữa mình và Mạt Mạt có một mối giao ước ngầm, dù xa cách bao nhiêu năm mới gặp lại khi ở bên nhau hoàn toàn không có cảm giác xa lạ, hơn nữa nói thật, dù tôi đã tự an ủi mình hết lần này đến lần khác rằng mình chỉ hoài niệm, nhưng không thể phủ nhận rằng, đối với Mạt Mạt tôi không đơn thuần chỉ có cảm xúc tình đầu hay canh cánh trong lòng chuyện chúng tôi chưa làm được gì nhau nhiều năm trước.

Tôi thích người con gái này, thực sự rất thích.

Nhưng bây giờ sắp được kết hôn với cô ấy, tôi lại không thấy vui chút nào, nhìn cách Mạt Mạt hành xử thì kết hôn với tôi có thể chỉ là bia đỡ đạn của cô ấy mà thôi, vừa nãy lúc uống rượu cô ấy còn không quên cho tôi một lời hứa li hôn.

Kết hôn vì li hôn thì còn có cái chó gì là hạnh phúc nữa.

Được rồi, tôi biết tôi chỉ đang giúp Mạt Mạt, tôi tự nguyện, nhưng muốn tôi phải lí trí khách quan, tâm tĩnh như trước thì đúng là trò hề.

Tôi nhắm mắt tựa người vào thành ghế, bên này thì đang rối như tơ vò, trong nhà tắm lại vang lên những tiếng động lạ.

Lúc đầu tôi tưởng Mạt Mạt đang khóc, khi tôi len lén lại gần mới nghe rõ cô ấy đang nôn.

Tiếng động này sao mà quen thuộc thế?

Tôi khẽ gọi hai tiếng, cô ấy không đáp, tôi đưa tay thử đẩy, cửa nhà vệ sinh không khóa, tôi kéo cửa ra, cảnh tượng bên trong quả như tôi đoán.

Mạt Mạt ngồi trên sàn nhà, người dựa vào thành bồn tắm, tóc tai rũ rượi, mặt mũi lem nhem nước mắt, đầu hơi cúi về phía trước nôn ọe.

Tôi nhăn mũi bước lên trước, giặt sạch khăn bông lau mặt lau tay cho Mạt Mạt, sau đó ra nhà bếp rót một cốc nước chua, ngồi xõm cạnh Mạt Mạt, một tay vén tóc một tay kê cốc nước vào miệng cô ấy.

“Uống chút nước đi, sẽ dễ chịu hơn đây.”

Mắt Mạt Mạt đỏ hoe, cô ấy sịt mũi, ánh mắt mơ màng nhìn tôi rồi òa khóc, lao vào lòng tôi.

Tôi không đề phòng, Mạt Mạt bất ngờ lao tới khiến tôi ngồi phịch xuống sàn đá hoa, không đau, chỉ tê dại thôi.

Hai tay Mạt Mạt ôm cổ tôi, mái tóc ướt rồi bời dính bết trên má, đầu cô ấy chọc vào ngực tôi, nước mắt nước mũi tèm nhem, khóc nức nở.

Tôi khẽ khàng an ủi, đặt cốc nước xuống đất, ôm cô ấy vào lòng, vuốt tóc, vỗ lưng cô ấy, dịu dàng an ủi: “Đừng khóc nữa, anh ở đây, có chuyện gì vậy, có thể nói cho anh biết được không?”

Mặt Mặt khóc rưng rức trong lòng tôi, nghe thấy tôi nói vậy liền cong người lắc đầu nguầy nguậy, mái tóc quất qua quất lại đập vào mặt tôi đau điếng.

“Không nói không nói, em không thể nói được, em không nói em không nói...” Mặt Mặt mơ hồ lặp đi lặp lại, đầu lắc càng lúc càng mạnh, nước mắt bắn lên mặt tôi nóng ấm nhưng chỉ trong khoảnh khắc liền lạnh băng.

“Được rồi, không nói không nói.” Tôi an ủi cô ấy, khẽ ấn đầu cô ấy vào ngực mình cho cố ấy dựa vào khóc tiếp.

Người ta nói khi say, tình cảm của người đó là chân thật nhất, nhìn Mặt Mặt khóc ra thế này tim tôi cũng bắt đầu đau đớn như bị bóp nghẹt, cô ấy rốt cuộc đã trải qua những gì? Cô ấy đang giấu giếm tôi chuyện gì?

Mặt Mặt nắm áo tôi khóc run cả vai, cô ấy chầm chậm ngẩng lên nhìn tôi, chau mày bĩu môi, sục sục khàn giọng hỏi: “Bảo, anh tốt với em, chỉ có anh tốt với em, tại sao anh lại tốt với em? Anh... sao anh phải tốt với em...”

Hỏi hay lắm! Đúng thế, sao tôi phải tốt với Mặt Mặt? Trong phút chốc, tất cả trí tuệ của tôi bắt đầu kịch liệt suy nghĩ câu hỏi này để tìm đáp án.

Rất tiếc, hành động của tôi đối với Mặt Mặt chắc chắn không thể nào nâng lên tầm cao từ bi bác ái, phổ độ chúng sinh, chỉ có một đáp án.

“Anh thích em.” Tôi nhìn vào mắt Mặt Mặt, giọng nói rất nhẹ.

Tôi cũng uống rượu, tôi chẳng quan tâm đến chuyện rượu say thường nói thật, nhưng những lời này tôi nói rất chân thành.

Đầu Mạt Mạt dựa lên vai tôi, cô ấy ngược chiếc cằm nhỏ xinh lên nhìn tôi, ánh mắt mơ màng, không biết là vì tình cảm hay vì say rượu.

Tôi cúi đầu nhìn cô ấy, có thể cảm thấy bàn tay ôm cổ tôi đang ngập ngừng, nhẹ nhàng xiết chặt hơn.

Xem ra đúng là phụ nữ không uống say đàn ông chẳng có cơ hội thật, tôi có thể hiểu hành động đó của Mạt Mạt là một sự ám thị không? Hơn nữa bây giờ tôi ôm cô ấy, cúi đầu nhìn cô ấy, cô ấy ở trong lòng tôi, ngẩng đầu nhìn tôi, tư thế và tạo hình này nếu không hôn thì có lỗi với người đọc quá.

Thế là tôi nhẹ nhàng cúi xuống, chậm chậm ghé môi vào.

Quả nhiên, tôi không hiểu nhầm, Mạt Mạt khẽ nhắm mắt lại, tôi có thể cảm thấy hơi thở gấp gáp của cô ấy và cả hơi rượu nhẹ nhẹ trong từng hơi thở ấy.

Miệng tôi dịu dàng áp lên miệng cô ấy, chỉ rất khẽ thôi nhưng đổi lại là phản ứng gần như điên cuồng của Mạt Mạt, hai tay cô ấy ôm xiết cổ tôi, hôn tôi rất mạnh, cái miệng đó thỏa sức chiếm đoạt xâm phạm miệng tôi, mặt tôi áp sát má cô ấy, nước mắt và nước mũi của cô ấy dính đầy mặt tôi, môi và lưỡi của tôi bị cô ấy cắn xé hết lần này đến lần khác, như thể Mạt Mạt đang dùng nụ hôn này để xả hết mọi nỗi ấm ức và đau khổ bao năm qua vậy.

Sau một khoảnh khắc kinh ngạc, tôi cũng không chịu thua kém, phản công quyết liệt, bắt đầu mở trận chiến đôi công với Mạt Mạt.

Môi chúng tôi đang không ngừng hôn bất kì mảnh da thịt nào có thể hôn được của đối phương, kèm theo đó là tiếng thở dốc và tiếng rên rỉ, như thể tất cả tình cảm và nhung nhớ chúng tôi tích tụ bao năm vào giây phút này cùng bùng phát một cách điên cuồng như thế.

Tôi vừa hôn Mạt Mạt vừa vẫn suy nghĩ một cách lí trí, hơn nữa còn vô cùng cảm khái! Tại sao hồi xưa khi lần đầu hôn Mạt Mạt và lần đầu hôn cô ấy sau bao nhiêu năm đều là khi cô ấy vừa nôn xong?

Ở trong nhà vệ sinh dù về hoàn cảnh địa lý hay trạng thái cá nhân đều không thích hợp cho tôi và Mạt Mạt tiếp tục triển khai công tác hậu kì sau một nụ hôn nóng bỏng, nhưng đã hôn mãnh liệt như vậy là đã hoàn toàn có không khí lửa gần rơm rồi, tôi cảm thấy tối nay cuộc đời tôi không còn buồn bã nữa.

Khi tách nhau ra, không ngờ Mạt Mạt lại trong sáng ngây thơ hết các bé nữ sinh, mím môi lén nhìn tôi một cái, vẻ xấu hổ.

“Em tưởng em vẫn còn mười sáu sao?” Tôi cười kéo Mạt Mạt đứng lên.

Mạt Mạt trách móc nhìn tôi một cái, ngoan ngoãn đứng lên theo, cơ thể còn hơi loạng choạng, hôn nồng nhiệt cũng là một việc đòi hỏi thể lực, lúc này hơi thở của hai chúng tôi vẫn còn chưa bình ổn.

Tôi đang định ôm cô ấy thì cô ấy cúi đầu, đẩy tôi ra khỏi nhà tắm như đang nũng nịu, nói cô ấy muốn tắm.

Dáng vẻ vừa xấu hổ vừa bướng bỉnh của cô ấy làm tim tôi nhảy điên cuồng như chơi rock metal.

Nghe tiếng nước chảy trong nhà vệ sinh, trong cơn mê đắm tôi thử kéo cửa nhưng cửa đã bị khóa, có lẽ Mạt Mạt còn đang do dự chẳng?

Nhưng vừa rồi như thế, bây giờ lại chỉ có hai chúng tôi ở nhà, không nghi ngờ gì đây sẽ là một đêm tuyệt đẹp. Dù cô ấy có chạy thoát khỏi bàn tay tôi thì cũng đâu thể thoát khỏi nhà tôi, đúng không? Hê hê...

Thế là tôi đi chuẩn bị sẵn sàng, đầu tiên tôi vào phòng ngủ nhanh nhẹn thu dọn một chút, sắp xếp lại chăn gối, lại lục ra một lọ nước hoa không biết đã nhét vào tủ từ đời thuở nào xịt ra phòng một ít.

Tuy đều không còn thiện nam tín nữ gì nữa nhưng dù gì đây cũng là lần đầu của tôi và Mạt Mạt, hoặc có thể nói tối nay chúng tôi sẽ giải phóng tất cả, cùng hoàn thành một sự nghiệp lớn mà năm xưa còn dang dở!

Đáng lẽ tôi còn định xuống nhà mua ít hoa hồng hay bách hợp, đổi đèn phòng ngủ thành màu tím, đốt mấy cây nến, tạo không khí lãng mạn gì đó, nhưng thời gian gấp rút, mọi việc quá gấp, tiếng nước chảy trong nhà vệ sinh đã dừng lại, tôi đành vội ra khỏi phòng ngủ, chạy ra phòng khách ngồi lên sofa giả bộ đọc tạp chí.

Dù sao cũng không thể để Mạt Mạt nhận ra thái độ cuống quýt của tôi được.

Cửa nhà vệ sinh mở ra, mái tóc dài của Mạt Mạt ướt đẫm được thả xuống, trên người quấn một chiếc khăn tắm màu lam nhạt, đôi bờ vai và đôi chân trần trắng nõn khiến tôi nhìn và khó thở, tay chân bải hoải.

Khi Mạt Mạt ra khỏi nhà vệ sinh liền ngó xung quanh, rõ là đang tìm tôi, thấy tôi ngồi trên sofa trong phòng khách, gương mặt đỏ hồng thoáng mỉm cười, ôm đồng quần áo vừa thay ra loạng choạng chạy vào phòng ngủ.

Tôi giả vờ đọc sách, lén lút nhìn trộm, quần áo lót thấp thoáng trong đồng quần áo Mạt Mạt ôm khiến tai tôi đỏ lựng.

Vừa vào phòng ngủ, rõ ràng Mạt Mạt nhận ra sự thay đổi, cô ấy quay lại nhìn tôi, ánh mắt mơ hồ không rõ là đang do dự hay đang trông chờ?

Tôi mặc kệ ba bảy hai một, đáp từ tạp chí qua một bên bước về phía cô ấy. Mạt Mạt giật mình lùi lại, tôi đưa tay ôm eo cô ấy, mặt áp sát lại.

“Anh làm gì thế?” Ánh mắt Mạt Mạt thoáng vẻ hoảng loạn.

Điều đó làm tôi ngớ người, em hỏi anh làm gì á? Không lên giường chẳng lẽ chơi trò mát xa của người mù chắc?

Thấy tôi chờ ra Mạt Mạt khẽ cau mày, liếc xéo tôi một cái ra hiệu, sau đó dịu dàng nhẹ nhàng, mờ ám nói: “Đi tắm.”

Cổ vũ! Một sự cổ vũ lớn lao! Mẹ ơi, con có được nàng rồi!

Tôi mỉm cười ý bảo “Đợi chút” rồi bắn vào nhà vệ sinh như một tia chớp, từ cửa phòng ngủ đến nhà vệ sinh dài khoảng ba mét, khi đến cửa nhà vệ sinh tôi đã cởi hết quần áo, với tốc độ này mà tham gia diễn tập phòng cháy chữa cháy toàn quốc, đảm bảo sẽ đứng thứ nhất.

Dòng nước ấm xối lên người, tôi sung sướng chìm đắm trong sự ve vuốt của nước. Từ đầu gội đầu, đầu tắm, tôi dùng tất! Nhất định phải thơm nức mũi, nếu không làm sao mà xứng với mối tình đầu sẽ triệt để hoàn thiện tối nay được?

Hai phút sau tôi tắt nước, lau người, miệng ngân nga một điệu nhạc quần khăn tắm đi ra.

Cửa phòng ngủ kín mít, chiếc khăn tắm vừa rồi Mạt Mạt quần nằm ở cửa! Khắp nơi đều là mùi hương quyến rũ của sữa tắm, tôi bình tĩnh cố giấu vẻ dâm tà trên mặt, bước lại gần nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ ra.

Trong phòng ngủ là ánh đèn mờ ảo, hương nước hoa mờ ám, còn trên giường chẳng có cái gì cả!

Hả? Mạt Mạt đâu?

Tôi chậm rãi bước vào, mặt đầy trông đợi, miệng dịu dàng gọi tên cô ấy như gọi thú cưng, đồng thời đề phòng bốn phía xung quanh, sợ Mạt Mạt

ngịch ngợm nhảy ra từ góc nào cười lên lưng tôi...

Không tìm thấy. Trong tủ quần áo, dưới gầm giường, trong chăn, sau rèm cửa sổ, trong ngăn kéo tủ đầu giường... tôi tìm hết rồi, không thấy!

Hay là cô ấy ở phòng làm việc hay phòng khách? Lẽ nào là nhà bếp? Hi hi, nghịch quá! Không ngờ lại chọn một nơi độc đáo như vậy!

... Đáng tiếc là sau khi tìm khắp cả nhà trong sự hy vọng lớn lao và ngọn lửa thiêu đốt toàn thân, tôi vẫn không thấy Mạt Mạt.

Sao cô ấy lại đi? Đã cùng nhau luyện bộ kiếm pháp đầu mảy cuối mắt mà nói đi là đi luôn, chiêu này độc quá! Chẳng lẽ cô ấy tắm tinh rượu rồi? Nhưng rõ ràng khi ra khỏi nhà vệ sinh cô ấy vẫn còn đi loạng choạng cơ mà!

Vấn đề quan trọng là Mạt Mạt uống nhiều rượu như thế, say như thế, cô ấy có thể đi đâu? Cô ấy chạy ra ngoài như vậy rất nguy hiểm! Đêm tối muộn thế này, không biết thằng khốn nào lại được lợi đây, hơn nữa còn không phải lợi bình thường, có khi đối phương là ai, trông thế nào cũng không biết ấy chứ.

...Tôi vừa nghĩ những chuyện đó vừa vội vàng mặc quần áo đi giày, cuống quýt chạy ra ngoài đuổi theo. Tôi chỉ tắm trong thời gian rất ngắn, theo lí thì không lãng phí quá nhiều thời gian, Thiên Bồng nguyên soái phù hộ, Mạt Mạt chưa đi xa!

Tôi ra khỏi thang máy, vừa chạy ra cổng khu vừa nhìn xung quanh, gặp anh bảo vệ tôi vội hỏi, anh bảo vệ cho biết có thấy một cô gái ra khỏi cổng được một lúc rồi.

Shit! Cô ấy cuống cái nỗi gì! Tôi rút di động ta điên cuồng bấm số.

Bên đó đổ chuông hai tiếng rồi nghe máy.

“Em đang ở đâu?” Tôi gào lên, không hoàn toàn là vì bị cho leo cây mà vì lo lắng nhiều hơn.

Mặt Mặt im lặng một lúc rồi khẽ nói: “Bảo, em xin lỗi, em không thể, anh... anh đừng ép em...”

“Shit! Anh ép em á? Anh đã bao giờ ép em chưa? Đây đâu phải lần đầu em ở nhà anh, em không đồng ý chúng ta ai ngủ người nấy!” Tôi cầm di động đứng ở cổng khu gào lên, thu hút ánh mắt của mấy người đi qua, “Em về ngay cho anh! Em điên rồi à! Em muốn đi đâu?”

“Không, không phải, nhưng thực sự không được, Bảo, anh không hiểu đâu...” Mặt Mặt lại như đang khóc, tôi đoán chắc cô nàng này vẫn chưa tỉnh rượu!

“Anh không cần hiểu! Em về đây mau lên! Em say như thế, không biết rất nguy hiểm sao!” Lần này tôi cuống thật, vệt đã luộc chín còn mọc cánh bay mất, không tìm lại được, thế là sao!

“Không, Bảo, em không say, bây giờ em rất tỉnh, rất tỉnh.” Giọng Mặt Mặt trầm thấp, sục sục một tiếng rõ to, “Anh không cần lo cho em, lúc nào đến chỗ Tiểu Hy em sẽ báo cho anh.”

Tôi đang định nói thì bên kia lại nhanh chóng ngắt lời: “Bảo, xin lỗi anh, em sẽ giải thích với anh, thật sự xin lỗi, em thực sự...”

Rõ ràng là Mặt Mặt còn chưa nói hết đã nhấn nút ngắt cuộc gọi.

Tôi cầm điện thoại sững sờ giây lát rồi lại gọi lại, bên kia tắt nguồn rồi. Chuyện này tóm lại là sao?

Tôi thở dài, không còn cách nào khác, tôi quay vào nhà, vừa vặn nhìn thấy nụ cười cổ quái của anh bảo vệ: “Hê hê, bị cho leo cây hả? Tôi còn thấy lạ, người đẹp nhà ai mà đi vội thế...”

Anh ta còn chưa nói xong đã bị ánh mắt sấp căn người của tôi bịt miệng.

Tôi lượn hai vòng quanh nhà, đóng gói bất cứ thứ gì của con gái từ quần áo, đồ trang sức, đồ trang điểm, thậm chí một chiếc dây buộc tóc mà Mạt Mạt, Tiểu Khiết, Tiểu Hy, cũng có thể là Yến Tử để lại vào một túi cất đi. Sắp phải đón Tiểu Văn đến rồi, dù nói thế nào, tôi cũng không muốn để lại một hình tượng “tay xách nách mang”. Dù thời gian vừa rồi quả thực nhà tôi chả khác gì trại tập trung của dân tị nạn, nhưng chẳng có một niềm vui thực tế nào, vì thế mà bị hiểu nhầm thì thật không đáng.

Sắp xếp mọi thứ ổn thỏa xong, cục lửa lúc nãy bị nhén lên vẫn chưa tắt, cô nàng Mạt Mạt này đúng là hại chết người mà! Không nói nữa, bật máy tính mở file ra, hôm nay lâm hạnh em nào đây?... Em này đi!

Đúng lúc này chiếc di động đặt trên bàn máy tính đột ngột réo ầm lên. Có tin nhắn. Tôi mở ra đọc, là Mạt Mạt.

“Bảo, em đến rồi, anh không cần lo lắng.”

Đến rồi thật chứ? Đến rồi thì tốt, tôi thật sự lo sáng mai cảnh sát đến tìm tôi hỏi chuyện đây. Không đợi tôi trả lời, tiếng chuông lại vang lên, thế là không thèm bận tâm đến cái máy tính, tôi tiếp tục nhấn nút đọc, nghe tiếng kêu nũng nịu trong loa phát ra.

“Bảo, em hy vọng anh có thể hiểu em, em không phải không tin anh, em chỉ sợ thôi. Em không biết mình có thể thực sự đối diện với anh được không. Chắc chắn anh rất giận em đúng không?”

Trong máy tính đang kêu hự hự.

“Có lẽ em say thật, em gần như đã quyết tâm rồi, nhưng em vẫn chạy trốn, vì em không biết làm vậy là đang làm tổn thương chính mình hay làm tổn thương anh, Bảo, em không thể làm anh tổn thương.”

Trong máy tính đang rên rỉ kêu.

“Em từng nghĩ đến chuyện nói tất cả với anh, Bảo, anh dùng một cuộc hôn nhân giúp em, em biết điều đó có ý nghĩa gì, em cũng biết... anh thích em, đúng không? Nhưng Bảo ạ, anh thích em trước kia hay là em bây giờ? Anh sẽ nói đều thích phải không? Nhưng anh chẳng hiểu gì về em bây giờ cả.”

Trong máy tính giờ đang gào lên.

“Em chỉ có thể nói, dù thế nào chúng ta kết hôn cũng chỉ là đóng kịch, thật đấy, hơn nữa sẽ kết thúc rất nhanh, em sẽ không tiếp tục ảnh hưởng đến cuộc sống của anh nữa, chắc chắn đấy! Có lẽ khi chúng ta li hôn, em sẽ nói cho anh nghe tất cả, nhưng bây giờ không được, em không biết nếu anh không giúp em, em sẽ làm thế nào.”

Trong máy tính đang kêu khóc.

“Bảo, đừng giận em, nói thực bây giờ em thấy hơi hối hận, nhưng em không thể về chỗ anh, em không thể đối diện với anh được, nhưng em nghĩ em bằng lòng, khi tất cả kết thúc, em sẽ trao mình cho anh, em sẽ báo đáp anh bằng chính mình.”

Trong máy tính đang rú lên.

“Bảo, ngày mai em sẽ gọi điện cho anh, chúng ta đi đăng kí được không? Anh sẽ không vì chuyện tối nay mà từ chối em đúng không? Em xin anh, hãy để em cầm được giấy đăng kí kết hôn đã, thực sự không được em sẽ đi tìm anh, nếu không em sẽ chỉ gặp lại anh vào ngày chúng ta li hôn, lúc đó em sẽ ở bên anh, không trốn chạy nữa, em sẽ nói hết cho anh nghe, cũng sẽ trao hết cho anh, được không anh?”

Tôi đập mạnh vào cái CPU. Đầu tôi sắp nổ tung rồi.

“Bảo, xin lỗi anh, thật sự xin lỗi anh, em muốn yên tĩnh một chút, ngày mai em sẽ gọi cho anh.”

...

Không còn tin nhắn nào được gửi đến nữa, loa máy tính cũng im lặng. Màn hình đen ngòm.

Tôi không gọi cho Mạt Mạt, tôi biết cô ấy nói muốn yên tĩnh một chút thì chắc chắn sẽ tắt máy. Đọc lại từng tin nhắn lần nữa, lòng tôi rất bức bối.

Nói thực, nếu khi đọc tin nhắn bên tai bật bài Ngày đó của Dương Khôn có lẽ tôi sẽ bật khóc, nhưng đọc những dòng tin nhắn buồn thương như vậy mà lại nghe tiếng rên rĩ trong phim AV (adult video) thì đúng là khiến toàn thân tôi hết sức khó xử!

Tôi đứng dậy, chẳng nào cũng hơi say, tôi lấy bia trong tủ lạnh ra, một hơi là một lon, mở tiếp! Uống tiếp! Tôi biết không uống say thì tôi không thể nào ngủ được.

Tôi lại bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, mơ mơ màng màng mở mắt ra, hôm qua uống nhiều quá, thái dương của tôi giật lên từng hồi một cách hết sức quy luật như nhạc Jazz.

Tôi cầm điện thoại lên a lô một tiếng, giọng nói lạnh lạnh của Tiểu Văn vọng tới: “Anh vẫn chưa dậy à?”

Hỏi thăm nghe ấm lòng quá, cảm giác như chúng tôi là người yêu đã rất quen thuộc của nhau, tôi vật vờ nghiêng người, đèn điện thoại xuống dưới, mơ mơ hồ hồ trêu: “Có chuyện à? Mẹ nó?”

Đầu bên kia im lặng, tiếp đó Tiểu Văn nói: “Anh lại đùa em rồi...” Xem ra cô nàng này vẫn chưa quen.

“Có chuyện gì thế?” Tôi nghiêm túc hỏi.

“Hôm nay anh đến đón em à?” Nghe giọng Tiểu Văn như vừa thờ phào nhẹ nhõm, vẫn dửng dưng như thế, “Tối nay em đi hát ở “Thông Thiên”, anh đến được không? Sau đó cùng về nhà em lấy đồ.”

Thông Thiên? À, tôi biết rồi, tuy tôi chưa đến nhiều nhưng cũng biết vì mỗi lần lão Đường thất tình đều đến đó uống rượu, có một lần trong một tuần đi tám lần.

“Được.” Tôi đồng ý.

Tiểu Văn ngập ngừng mãi không cúp máy, cứ ậm ừ mất một lúc, cuối cùng mới hỏi: “VẬY... phòng em anh đã chuẩn bị chưa ạ?”

Ha ha! Tôi biết cô nàng này đang lo lắng chuyện gì mà. “Sắp xếp xong rồi! Khóa cửa thay cho em một chiếc khóa đồng nặng hơn bốn cân, có chòi canh, có lan can, xung quanh còn có hàng rào điện, quanh cửa chôn đầy địa lôi, còn mượn hai con chó Ngao Tây Tạng của anh Nhục em canh cửa nữa, em yên tâm chưa.”

Tiểu Văn bật cười: “Em không có ý đó, tóm lại là cảm ơn anh, Lại Bảo.”

Bên đó vừa cúp máy, tôi liền vứt điện thoại sang một bên ngủ tiếp, không ngủ được cũng không muốn dậy, tối qua uống rượu, lại bức mình, cả người tôi từ trong ra ngoài đều khó chịu chết đi được.

Vừa nhắm mắt chưa được hai phút, cơn đau đầu bắt đầu thuyên giảm thì điện thoại lại kêu. Tôi sôi máu!

“Ai đấy? Ai?” Tôi tức giận gào lên.

Không ngờ bên đó giọng nói còn lớn hơn giọng tôi: “Shit! Vẫn còn ngái ngủ à! Anh chưa dậy à?”

Tôi rùng cả mình, là Mạt Mạt! Đầu óc tôi vẫn hơi rối loạn, tôi buột miệng hỏi: “Em làm gì vậy?”

“Gọi anh dậy chứ làm gì! Đi đăng kí! Em mời!” Giọng Mạt Mạt nghe rất vui vẻ rạng rỡ.

Tôi thấy hơi váng đầu, đây là Mạt Mạt thật sao? Tất cả mọi chuyện tối qua... đều là giả sao? Tôi nhớ cô ấy trách móc oán hận tôi một hồi, mấy tin nhắn đó vẫn còn trong điện thoại, tôi còn chưa tỉnh rượu, mọi thứ còn sờ sờ trước mắt, làm tôi đến giờ tâm trạng vẫn còn buồn bã hụt hẫng đây, sao cô ấy lại như không có chuyện gì xảy ra được? Bỏ qua những cái khác, chí ít cô ấy cũng phải cho tôi thời gian thích ứng chứ, lòng tôi vẫn còn đang Đông tà Tây độc, Mạt Mạt bên đó đã nhí nhố như Chu Bá Thông rồi!

Thấy tôi mãi không nói gì, Mạt Mạt cuống lên: “Bảo, không phải anh định nuốt lời chứ? Anh dám à! Vĩ nhân đã nói rồi, đàn ông nói lời không giữ lời thì không xứng hai lạng thịt đó đâu!”

“Mạt Mạt, anh không nuốt lời, anh muốn hỏi em, rốt cuộc em muốn làm gì?” Tôi buồn nên những lời hỏi ra nghe cũng buồn buồn.

Giọng Mạt Mạt hơi ngập ngừng: “Cái gì mà làm cái gì?”

“Bây giờ đột nhiên em chơi trò kết hôn với anh, trước khi kết hôn lại giao hẹn trước chuyện li hôn, tối qua còn nhắn tin nói những lời làm anh đau lòng gì mà dùng thân thể báo đáp! Em muốn làm gì? Anh giúp em vì điều đó sao? Em dụ anh tỏ tình với em mấy lần rồi, sau đó vừa ám thị vừa nói không được, em coi anh là trò đùa của em à?”

“Bảo, anh nghe em nói...” Hình như Mạt Mạt hơi sợ rồi.

Tôi hoàn toàn không cho cô ấy cơ hội mở miệng: “Tối qua em chạy cái gì? Anh sẽ ép em sao? Hại anh nửa đêm nửa hôm chạy ra ngoài, anh lo cho em em biết không hả? Được! Anh không trách em, nhưng em đã chạy rồi còn nói với anh đến lúc đó sẽ trao cho anh, em nghĩ anh là loại người gì? Sao em có thể nói như vậy được? Thế nào gọi là dùng thân thể báo đáp anh!... Trong hợp đồng của em không có điều khoản này, nếu nói lời không giữ lời thì làm thế nào?”

... Bên đầu kia điện thoại im lặng một lúc lâu, tôi như có thể nhìn thấy vẻ sững sờ của Mạt Mạt. Mấy giây sau, một tiếng sư tử hống vang lên: “Anh là đồ con lợn!”

Tôi cười nhăn nhó, thực ra tôi thực sự định bùng nổ, nhưng hét đến cuối bản thân tôi cũng không biết có nên nói rõ ra tất cả không, có thể tôi rất sợ tôi và Mạt Mạt ngay cả bạn bè cũng không làm được nữa, chuyện kết hôn li hôn chẳng qua chỉ là hoàn thành một tâm nguyện của tôi mà thôi, đúng vậy, tôi thích Mạt Mạt, nên đợi đến khi li hôn, đợi đến khi Mạt Mạt biến mất trong biển phụ nữ mênh mông, chỉ ít tôi và cô ấy đã từng là vợ chồng...

Tôi dậy đánh răng rửa mặt cạo râu thay quần áo, Mạt Mạt đã nói phải thay bộ đồ bảnh một chút, đăng kí phải chụp ảnh. Tôi thầm quyết định, khi nào cầm được giấy đăng kí kết hôn, tôi sẽ coi nó là một cuốn album ảnh để làm kỉ niệm, cũng coi như lưu giữ được một bức ảnh chụp chung với Mạt Mạt, thú thực quen nhau bao năm như vậy, ngoài ảnh tốt nghiệp trung học tôi và Mạt Mạt chưa bao giờ chụp chung với nhau.

Ở chỗ hẹn, tôi uống một bình trà xanh cho tỉnh rượu, hút thuốc liên tục, lại còn thấy buồn nôn, bia uống tối qua chắc không quá hạn chứ?

Từ xa tôi đã thấy Mạt Mạt xách một chiếc túi màu xanh hoa trắng rất to bước tới, mái tóc dài chấm vai buộc hai bên để xuôi trước ngực, cô ấy đeo một chiếc kính râm che hết gần nửa khuôn mặt, nhìn thấy tôi khoe

miệng nhếch lên, tung tăng đi tới, cũng không sợ trong quá trình tung tăng chiếc váy chỉ ngắn đến đùi đó bị tốc lên theo, thấp thoáng bóng xuân quang.

Tới trước mặt tôi, Mạt Mạt nhảy bộp một cái lại gần tôi, hớn hờ lúc lắc đầu: “Hi!”

Nhìn Mạt Mạt một lượt từ đầu tới chân, tôi không thể không công nhận cô ấy như vậy rất đáng yêu, hơn nữa tinh thần đã hoàn toàn trở lại bình thường, bộ dạng nhìn tôi cười cợt tươi rói đó khiến tôi hơi mơ hồ, chuyện tối qua đã thực sự xảy ra ư, hay là tôi uống say tưởng tượng ra?

“Được đấy, rất đẹp trai! Anh diện đồ lên trông cũng không tệ!” Mạt Mạt chép miệng gật đầu, lại còn giơ tay xoa đầu tôi.

“Em đã nhìn thấy anh nude mấy lần rồi?” Tôi phản pháo.

“Anh chết đi!”

Tôi mỉm cười, liếc mắt ngắm nghĩa cô ấy, miệng hỏi: “Em đi dự party à, hay là đến đăng kí?”

“Dù gì cũng là lần đầu kết hôn mà, trang trọng một chút mới tốt. Không thể quá tùy tiện được.” Mạt Mạt phóng khoáng vỗ vai tôi, “Đi nào, chúng ta kết hôn đi! Em mời!”

Ở cục Dân chính.

Người đi đăng kí rất đông, hết đôi này đến đôi khác, không quen biết gì nhưng cũng mỉm cười chào nhau, trên gương mặt những cô gái đó đều ngời vẻ đặc ý vì tìm được phiếu cơm cả đời, trên mặt các chàng trai đều có vẻ thản nhiên sống thì có gì vui, chết thì có gì khổ.

Lĩnh tờ bảng biểu xong, tôi và Mạt Mạt ngồi sang một bên bắt đầu cùng điền.

Cả hai đều là lần đầu kết hôn, không có kinh nghiệm gì nên lúc điền cả hai phải dừng lại hỏi nhau liên tục.

Đang viết thì Mạt Mạt ngồi đối diện bỗng ngẩng đầu lên, khẽ hỏi: “Bảo, anh... đã nghĩ kĩ chưa?”

Tôi ngẩng lên hơi sững người, lúc này sợ nhất là bị nghi ngờ, Mạt Mạt hỏi vậy cứ như chúng tôi sắp kết hôn thật vậy, trong lòng cũng hơi do dự.

Nhưng đã đến nước này rồi, vệt cũng lên xiên rồi còn có đất mà nuốt lời sao?

Thế là tôi cười khan: “Nghĩ kĩ rồi, em đừng kích thích anh thêm nữa.”

Mạt Mạt cảm kích gật đầu, giọng nói trở nên rất dịu dàng: “Bảo, thiệt cho anh rồi.”

“Thiệt gì mà thiệt? Có phân tài sản của anh đâu, lại chẳng có nỗi lo về sau, cứ coi như là diễn tập thực chiến đi,” Tôi cười, “Cưới đi, dù gì cũng chỉ có mấy chục tệ, lại còn do em trả.”

Mạt Mạt cười, cắn bút nói: “Bảo, anh đừng tốt với em như vậy, đến lúc đó em không muốn đi nữa thì sao?”

Tôi ngẩng phắt đầu lên, nhìn Mạt Mạt chăm chăm.

Mạt Mạt thấy ánh sáng lóe lên trong mắt tôi vội vàng lắc đầu: “Em đùa thôi.”

Tôi cúi đầu, không nói gì nữa, tốt nhất là đùa, vì tôi không còn ôm hy vọng nữa thì chỉ coi là giúp Mạt Mạt, hơn nữa trong lòng cũng dự định li hôn rồi, lúc này không thể làm dao động lòng quân của tôi được.

Trưa hôm đó, trong một nhà hàng nào đó, chúng tôi gọi một bàn thức ăn bắt đầu buổi lễ kết hôn nhỏ của mình.

Mạt Mạt nhìn tôi, nâng cốc một cách duyên dáng, khẽ cười: “Em kính anh, ông xã.”

Giây phút tôi lịch sự nâng cốc lên, nghe thấy tiếng gọi đó của Mạt Mạt, tôi thực sự có cảm giác hồn bay phách lạc, tí nữa thì làm đổ rượu.

Ông xã, tiếng gọi đã bao lâu rồi tôi mới lại được nghe, hồi trung học yêu Mạt Mạt cô ấy cũng chưa bao giờ gọi tôi như vậy, lúc nào cũng A Bảo, A Bảo, gọi như gọi con ấy. Sau đó, hồi đại học có hai mối tình không chín chắn, nhưng nữ sinh viên hẳn xác định quan hệ yêu đương thì sẽ gọi ông xã. Tốt nghiệp đại học, tình yêu lần lượt chết non, trai thì đi theo đuổi tiền bạc có thể khiến mình có vô số người phụ nữ, gái thì đi tìm kiếm người đàn ông có thể khiến mình có vô số tiền bạc. Tiếng ông xã cũng từ đó mà biến mất bên tai tôi, thỉnh thoảng nghe thấy thì chắc chắn sẽ vội vàng hỏi lại: “Em đang nói chuyện với anh đấy à? Nhận nhầm người rồi nhé!”

Phút này tiếng gọi dịu dàng của Mạt Mạt làm tôi hết kinh ngạc lại thấy đắm say.

Tôi thế này là thành chồng người ta rồi?

Trưa hôm nay thực ra tôi và Mạt Mạt đều không uống nhiều rượu, nhưng vẫn trò chuyện rất linh tinh, lộn xộn. Cô ấy thì rượu không say người, người tự say, còn tôi thì sắc không mê người, người tự mê.

Mạt Mạt nói: “Người yêu nhau chưa chắc được ở bên nhau, người ở bên nhau chưa chắc đã yêu nhau.”

Tôi nói: “Anh hiểu ý em là gì, chúng ta kết hôn thì chỉ kết hôn thôi, sẽ không có chuyện gì không vui xảy ra đâu.”

Mạt Mạt nói: “Thế thì tốt, thế thì tốt, thực ra em biết rất thiệt thòi cho anh, nhưng anh sẽ không trách em, có những chuyện tạm thời không thể nói được, em không thể làm anh tổn thương, em không thể ở bên anh, chúng ta chỉ kết hôn mà thôi.”

Tôi nói: “Anh hiểu thật mà, em không cần thấy có lỗi, là bạn bè anh cũng nên giúp em, anh thừa nhận anh thích em, nhưng anh sẽ không theo đuổi làm khó em, ép buộc em, bây giờ anh chỉ là chồng em thôi.”

Mạt Mạt nói: “Cảm ơn anh Lại Bảo, anh là người cả đời này em phải cảm ơn, em cũng có tình cảm với anh, nhưng hãy tha thứ cho em không thể đón nhận tình yêu của anh, em thực sự xin lỗi, bây giờ em chỉ là vợ anh.”

... Tổ sư, thế là thế nào!

Đàn ông ngốc nghếch đều giả vờ thông minh trước mặt phụ nữ. Phụ nữ thông minh biết cách giả vờ ngốc nghếch trước mặt đàn ông.

Ngày 1 tháng 9.

Mây nhiều trở nên âm u.

KHI YÊU AI CŨNG LIÊU XIÊU

Lại Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Ăn cơm xong Mạt Mạt có việc nên đi trước, trước khi lên taxi cô ấy còn tươi cười vẫy tay với tôi: “Tạm biệt, ông xã.”

Tôi cũng tươi cười vẫy tay: “Tạm biệt, bà...”, lời vừa đến miệng đã tắc nghẹn, nhìn đèn đuôi xe xa dần mới chầm chậm thốt ra hết: “Người tình... cũ.”

Thấy cũng gần đến giờ rồi, tôi phi thẳng đến tòa soạn.

Ở bộ phận tin tức xã hội tôi tóm được lão Đường đang vừa nhắn tin vừa rút nước dãi, dưới chân cậu ta nước đọng thành vũng rồi, không cần hỏi cũng biết cậu ta đang dùng ngón tay bày tỏ tình yêu với Tiểu Uyển.

“Tối qua thế nào? Xử chưa?” Tôi gác tay lên vai lão Đường, cúi đầu đọc tin nhắn, kẻ sát má cậu ta hỏi.

Lão Đường giật nảy mình, vội vàng cất di động đi, quay đầu nhìn tôi: “Hả?”

“Giả ngây à?” Tôi đập vào đầu cậu ta một cái.

Lão Đường xoay người hất cánh tay tôi ra: “Cái gì mà xử chưa với xử rồi? Sao cậu lại thô tục như thế! Tớ là loại người đó sao? Tớ rất không tán thành việc quan hệ trước hôn nhân đấy!”

Tôi thở dài, lại gõ vào đầu cậu ta cái nữa: “Đường tổ, ngài đang nhắn tin chứ không phải gọi điện, Tiểu Uyển không nghe thấy đâu!”

Lão Đường ngấn ra, tròn mắt nhìn tôi hai giây mới ờ một tiếng. Lẽ nào kết quả nghiên cứu của các nhà khoa học là thật sao? Đàn ông khi yêu trí thông minh chỉ bằng một con chó sao?

Lão Đường đã chau mày ủ dột ngẩng đầu lên: “Haizz! Bảo này! Con gái bây giờ mà bẽn lễn e dè thì đúng là hết cách! Ngay kiếm có năm tay một cái cũng không có cơ hội...”

Tôi an ủi cậu ta: “Không sao, sẽ có bánh bao và cả mật đào nữa.”

Lão Đường tròn mắt nghĩ một lúc rồi hớn hờ giơ ngón cái: “Hai cách so sánh này hay! Quá hay!”

Chẹp, kết quả nghiên cứu của các nhà khoa học quá chung chung, chó cũng phải phân chia trí tuệ cao thấp chứ?

“Tôi có bạn không? Đến Thông Thiên đi.” Tôi cúi xuống.

“Shit. Người anh em bây giờ đang là baby trong tình yêu, còn đến đó làm gì?” Lão Đường tròn mắt.

“Tớ bảo cậu đi uống rượu với tớ!” Tôi cũng tròn, vẻ hùng hổ của cậu ta lập tức xẹp lép.

Đọ tròn mắt thì tôi có ưu thế trời sinh, bạn cho Lâm Nghệ Liên đọ tròn mắt với Triệu Vy, có một chết cô ấy cũng không thẳng nổi! Có điều trong mấy anh em, kém nhất phải kể đến đôi mắt của lão Phó. Nói thế này cho dễ hiểu, dù lão Phó có tròn mắt to hết cỡ đứng bên đường chắc chắn cũng sẽ có người đi qua chỉ vào cậu ta và nói: Nhìn kìa, anh chàng này sao lại đứng mà ngủ được thế nhỉ?

Nhận lời thỉnh cầu tối nay đưa cả Tiểu Uyển đi cùng của lão Đường, tôi lại gọi điện cho Thịch Chó hẹn giờ, bảo cậu ta lái con Hummer của cậu ta ra lượn.

Thịt Chó cáu: “Tôi có tất cả mấy mống? Bảo lão Phó lái xe không phải đủ rồi sao, lại còn đòi động đến con xe yêu của tớ?”

Thịt Chó yêu chiếc Hummer ấy hơn cả Tiểu Phấn, nên nhiều lúc cậu ta thà bắt taxi đi uống say, chứ không chịu mang tình yêu lớn nhất của cậu ta ra.

“Đừng nhiều lời nữa, tối nay nói tiếp. Con xe ghê đó của cậu mà không cho chạy đi thì thành hàng mẫu thật đấy!” Tôi kêu lên.

Thịt Chó cúp máy trong hậm hực.

Lão Đường vẫn ngồi cạnh phấn khích nhả tin, rồi quay sang nhìn tôi toe toét cười: “Này, Tiểu Uyên đồng ý tối nay cùng đi rồi.”

“Bây giờ cô ấy nghe lời cậu gớm nhỉ.” Tôi trêu.

Lão Đường bĩu môi, giơ điện thoại ra trước mặt tôi. Tôi thấy tin nhắn phía trên là “Được em đi, chỉ cần không phải chỉ có hai chúng ta là được, em không muốn chuyện tối qua xảy ra lần nữa, anh là đồ lưu... Đoạn tiếp theo phải sang trang tôi không đọc được nhưng đoán mò cũng ra.

“Cậu không cưỡng bức người ta đấy chứ? Tôi nói cho cậu biết, cùng làm việc trong một tòa soạn, nhìn mặt nhau suốt ngày, nhờ người ta báo cảnh sát...”

“Nói vợ nói vãn gì đấy!” Lão Đường trợn mắt ngắt lời tôi, “Tay tớ còn chưa cầm nhá! Tiểu Uyên ở nhà tớ toàn chơi với con chó đáng chết đó thôi! Lão Thịt Chó này không biết cho tớ con chó gì mà vừa nhìn thấy Tiểu Uyên, nó liền nằm kễnh bụng ra sàn, hoàn toàn thu hút sự chú ý của Tiểu Uyên về phía nó!”

Tôi cười: “Ai bảo cậu mang bữa một con chó về, rước một tình địch về nhà rồi phải không?”

Buổi tối cả nhóm tụ tập đông đủ, Thịch Chó đưa Tiểu Phấn tới, lão Đường đưa Tiểu Uyển tới, còn tôi vẫn chỉ một thân một mình.

Lão Đường và Thịch Chó cảm thấy rất ngạc nhiên vì tôi không gọi lão Phó tới, bình thường hễ có tụ tập, chỉ cần rảnh rỗi, mấy thằng chúng tôi nhất định sẽ ra quân đầy đủ.

Tôi cũng lười giải thích, tiện mồm bảo đã gọi điện cho lão Phó rồi, nhưng tối nay tên đó có hẹn với người đẹp. Trong trường hợp này sẽ không có ai làm phiền lão Phó nữa, chúng tôi đều hiểu, lão Phó nghiêm túc đến mức gần như biến thái với tình cảm, cậu ta là người yêu ít nhất trong số chúng tôi nhưng lại là người tổn thương sâu nhất. Mỗi lần thất tình đều mất một thời gian rất dài mới hồi lại được, dù là cậu ta bị người ta đá hay đá người ta, cả ngày lúc nào trông cũng như thế giới của cậu ta sắp hủy diệt đến nơi, có lẽ bệ rạc cũng là một trạng thái của cái đẹp không biết chừng.

Thực ra lí do tôi không gọi lão Phó rất đơn giản và rõ ràng, tối nay là đến giúp Tiểu Văn chuyển nhà, để Yến Tử biết được, nói cho Hán gian Tiểu Khiết, Tiểu Khiết báo cáo cho tướng quân Mạt Mạt, thế thì sẽ có phần tiếp theo hết sức hỗn loạn.

Ở Thông Thiên, chúng tôi ngồi quanh chiếc bàn dài phía dưới sân khấu nhỏ, lão Đường phấn khởi giới thiệu Tiểu Uyển cho Thịch Chó và Tiểu Phấn, Thịch Chó bắt tay Tiểu Uyển rất lâu không buông ra, cười nói: “Xinh thế này anh phải nắm lâu một chút mới được.”

Lão Đường tức tốc tách bàn tay Thịch Chó ra nhưng lại bị một câu nói của Tiểu Phấn triệt để hạ gục, ruột gan tan nát.

Tiểu Uyển đưa tay về phía Tiểu Phấn lịch sự mỉm cười: “Chào chị.”

Tiểu Phấn cũng cười, bắt tay Tiểu Uyển lắc đầu: “Xinh đẹp thế này, thật đáng tiếc.”

Tôi và Thịt Chó phá ra cười, Tiểu Uyên không hiểu, vẻ mặt lão Đường ngây dại mất một lúc mới vừa lau mồ hôi vừa gọi rượu.

Khi chúng tôi tới Thông Thiên, Tiểu Văn đã tự đàn tự hát trên sân khấu rồi, sau khi chúng tôi ngồi vào chỗ gọi rượu xong, Tiểu Văn ôm đàn ghita ngồi trên ghế cao hát bài Sao nữ để em buồn với chất giọng chắc khỏe và hơi khan.

Nếu không có những trải nghiệm khắc cốt ghi tâm thì tuyệt đối không thể hát cảm xúc như vậy được.

Sau một hồi đùa giỡn cười cợt, chúng tôi đều im lặng, có lẽ là vì bị tiếng hát thu hút, chỉ cầm cốc rượu không uống, miệng ngậm thuốc nhưng không đốt, đều ngoái đầu chăm chú nhìn Tiểu Văn trên sân khấu.

Khi bài hát kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên khắp nơi, Tiểu Văn đứng dậy cúi người, mỉm cười gật đầu với chúng tôi.

Tiểu Phấn vừa vỗ tay vừa quay đầu lại mếu máo: “Em không thể chịu được khi thấy người khác đáng thương.” Vừa nói, Tiểu Phấn vừa dấm Thịt Chó một cú để xả bớt nỗi buồn bã trong lòng.

Thịt Chó trợn mắt há mồm, hoàn toàn không biết tại sao mình lại bị đòn.

“Bảo, anh có hỏi Tiểu Văn sau này có dự định gì không?” Tiểu Phấn nhìn tôi, “Vẫn tiếp tục lang thang sao?”

Tôi sững sờ, nói thực tôi cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này, nói cách khác trong tiềm thức tôi cảm thấy, sau này Tiểu Văn có dự định gì cũng không liên quan đến tôi, dù gì tôi và cô ấy cũng không thể phim giả tình thật, lấy cô ấy về nuôi đến già chứ?

Theo một ý nghĩa nào đó tôi là đàn ông đã có vợ!

“Tiểu Văn á? Mọi người quen cô gái đang hát kia à?” Nghe Tiểu Uyển ngồi cạnh hỏi.

Không đợi người khác mở miệng, lão Đường kéo Tiểu Uyển một chút rồi ghé sát tai cô ấy kể lể, tôi ngồi cạnh nghe được đại khái, lần này lão Đường rất cẩn trọng không nói năng lung tung, thêm mắt dăm muối, ngược lại còn kể rất cảm xúc làm Tiểu Uyển cũng hơi xúc động.

Bài hát kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên khắp nơi, Tiểu Văn xuống sân khấu tới chỗ chúng tôi.

“Em đã thu xếp xong rồi, đồ đạc không nhiều lắm, có xe không anh?”

Tôi gật đầu chỉ Thị Chó: “Anh đưa tài xế tới rồi, yên tâm đi.”

Tiểu Văn khẽ cười với Thị Chó: “Cảm ơn anh Nhục.” Nói đoạn quay sang nhìn tôi rồi quay lại, “Em lên sân khấu đây, hôm nay em đã nói với ông chủ rồi, hát ba bài nữa là xong thôi.”

Tôi gật đầu, Tiểu Văn mỉm cười chào mọi người rồi đứng dậy.

“Là sao?” Tiểu Văn vừa đi Thị Chó liền trợn mắt nhìn tôi.

Tôi cười lấy lòng: “Anh Nhục, là thế này, Tiểu Văn phải chuyển nhà nên muốn mượn em Hummer của anh chuyển ít đồ, Tiểu Văn cũng nói rồi, không nhiều đồ đâu mà.”

Lão Đường ngồi cạnh chỗ mồm vào: “Chuyển đi đâu?”

Tôi hơi ngập ngừng, thầm chửi rửa con lợn lăm mồm này trong lòng rồi rít như muỗi kêu: “Nhà tớ.”

Lão Đường đập bàn cái chát: “Tớ biết ngay mà!”

Tiểu Phấn và Thịch Chó cũng nhìn tôi như nhìn quý. Nhìn một hồi, Thịch Chó ghé sát lại khẽ hỏi: “Bố Bảo, nhà bố... còn chứa được nữa sao?”

Tiểu Phấn không khách sáo: “Thế là thế nào? Bảo! Anh phải giúp Tiểu Văn, đừng có mà có ý gì khác đấy!”

Tôi vội vàng xua tay, báo cáo tình hình trong nhà, nhà tôi hiện nay không có ai, hoàn toàn có thể cho Tiểu Văn vào ở, giả vờ chúng tôi đang sống chung để che mắt bố mẹ cô ấy sắp về nước. Tôi giấu nhẹm chuyện với Mạt Mạt, chuyện này không thể nói ra được, đăng kí kết hôn á? Để đám cận bã này nghe được thì nửa đời sau của tôi coi như hủy hoại rồi.

Tiểu Phấn nghe xong thở dài: “Nhà không có ai á? Chỉ có cô ấy và anh thôi à? Haizz, em thật sự không yên tâm.”

Tôi cáu: “Tiểu Phấn! Em nói thế làm tổn thương anh quá, Tiểu Văn đang mang thai, anh có thể làm được gì chứ? Bộ anh là cầm thú sao?”

“Đàn ông các người chính là cầm thú! Hứng nổi lên thì không bằng cả cầm thú, có chuyện gì là không làm được?” Tiểu Phấn lớn tiếng phản bác, vừa nói mắt còn liếc Thịch Chó một cái đầy ý nghĩa.

Tôi sửng người, lẽ nào...

Lão Đường cũng nhìn thấy liền nổi hứng, há miệng chó ra bắt đầu khạc ngà voi: “Thịch Chó, cậu không thể chứ?”

Thịch Chó nổi điên giơ tay ra vẻ định đánh, lão Đường co rúm lại núp sau lưng Tiểu Phấn.

“Mọi người nói gì vậy?” Tiểu Uyên chớp mắt, không giống đang giả bộ, mà thực sự không hiểu, nhưng cô ấy lập tức phấn khởi tròn mắt nhìn tôi: “Lại Bảo, Tiểu Văn đó là bạn gái anh à? Xinh thế!”

Tôi dần người, toát mồ hôi hột: “Tiểu Uyển, vừa rồi anh nói nhiều thế em không nghe à?”

Tiểu Uyển lắc đầu: “Em nghe Tiểu Văn hát, hay ơi là hay!”

Một em tóc vàng hoe trăm năm khó gặp sao lão Đường lại vợ được nhỉ!

Khi Tiểu Văn hát xong, chuyện chuyện nhà về cơ bản cũng được mọi người đồng ý, Tiểu Phấn nhắc đi nhắc lại phải giúp người làm vui đừng để đến lúc lại thành giúp người gây họa. Tôi gật đầu lia lịa, cuối cùng bị nói nhiều bực quá mới bảo để ngày mai Tiểu Phấn cùng tôi đến bệnh viện làm phẫu thuật thắt ống tinh, Tiểu Phấn phản pháo một câu làm tôi chết ghen.

“Thế tối nay tính là của ai?”

Trời ơi! Cứ như Tiểu Văn chuyển tới nhà tôi là chắc chắn tôi sẽ ra tay không bằng! Thế là ý gì? Tiểu Văn có thể cho tôi cơ hội sao? Đúng là!

Chúng tôi đang nói chuyện thì Tiểu Văn cầm ghita bước tới, gật đầu với chúng tôi, ý bảo có thể đi được rồi.

Mọi người đứng dậy ra khỏi Thông Thiên, lão Đường hỏi Tiểu Văn có nhiều đồ không, có cần cậu ta gọi khuân vác đến không, Tiểu Văn đáp ít thôi, chỉ có một cái hòm, hai cái túi, tiện lắm.

Tôi tự hỏi: Sao lão Đường lại đột nhiên lên cơn tốt bụng, sẵn sàng giúp đỡ cả cô gái mình không xơ múi được gì?

Lão Đường quay sang nhìn tôi cười đểu: “Nếu không nhiều đồ thì tớ và Tiểu Uyển không đi nữa, tớ đưa Tiểu Uyển về nhà thăm Đường Đường, cậu cũng biết tình cảm của tớ với Đường Đường đấy, trái tim đầy yêu thương của tớ...”

“Cút!” Tôi giơ chân cho một đạp.

Lão Đường nhanh nhẹn nhảy lùi, mông rơi vào đúng cái đầu gối đã giơ sẵn của Thịt Chó, đau nghiêng cả răng, Thịt Chó đứng sau cười nham hiểm, “Thế gọi là chân trước để tránh, gối sau khó phòng!”

Lão Đường kêu than: “Thịt Chó, đồ súc sinh! Á... cái mông của tôi...” Vừa nói vừa bước mấy bước về phía Tiểu Uyển, kéo tay cô ấy, “Chúng ta đi! Tránh xa chốn giang hồ phân tranh này, trở về Đào hoa đảo thôi!”

Tiểu Uyển khéo léo tránh được bàn tay của lão Đường, sau đó tươi cười chào tạm biệt chúng tôi, sau khi quay đi liền khẽ rít lên với lão Đường: “Anh đừng có mơ! Mấy giờ rồi, đưa em về nhà!”

“Lên xe rồi nói, lên xe rồi nói...” Lão Đường cảm thấy hết sức mất mặt, vội vàng kéo cánh tay Tiểu Uyển, bắt một chiếc taxi, quay đầu lại vẫy tay chào rồi lên xe chuồn mất.

Thịt Chó nhìn chiếc taxi lao đi, bĩu môi nói: “Lão Đường và cái cô Nghê Tiểu Uyển này có thành được không?”

“Bất quá thì cậu ta lại tham dự thêm một đám cưới người yêu cũ chứ gì!” Tôi nhún vai.

Thịt Chó và Tiểu Phấn đều bật cười.

Chiếc Hummer lao một mạch đến chỗ ở của Tiểu Văn. Chưa đến hai mươi phút đã đến nơi.

Lúc chuyển đồ, nhìn căn phòng nhỏ Tiểu Văn thuê, lòng đồng cảm của Tiểu Phấn lại ngập ngụa dâng tràn, lời chưa nói mắt đã đỏ hoe, cứ than vãn thở dài liên tục, tôi và Nhục Nhục đã bê thùng rác hộp ra xe rồi.

Trước khi đi, Tiểu Văn còn cầm tay nắm cửa, nhìn ngắm căn phòng với vẻ hết sức lưu luyến.

Phi tới nhà tôi.

Đưa tôi và Tiểu Văn về nhà tôi, giúp chuyển đồ lên xong, Thị Chó và Tiểu Phấn không ngồi lâu cũng ra về, trước khi vào thang máy Tiểu Phấn còn nhìn tôi một lượt như nhìn kẻ tình nghi phạm tội, sau đó nhìn chăm chăm vào mắt tôi: “Bảo, em nói cho anh biết...”

Thị Chó lôi tuột Tiểu Phấn vào thang máy: “Em thuộc tổ dân phố hay là phòng chống tệ nạn mà quản người ta lắm thế! Nhỡ người ta thích nhau thật thì sao?”

Tôi và Tiểu Văn đứng trước cửa nhìn nhau, Tiểu Văn hơi đỏ mặt.

Tiểu Phấn điên tiết trợn mắt nhìn Thị Chó: “Ngứa da rồi hả?”

Thị Chó vội vàng cười nịnh: “Không không, ý anh là em quản người ta kĩ thế làm gì? Nhỡ em làm thế là chia uyên rẽ thúy thì sao? Lại còn một người đang có bầu nữa!”

Thị Chó vừa dứt lời, mọi người còn chưa có phản ứng gì cậu ta đã tự tát mình một cái: “Shit! Sao thế nhỉ! Mình bị lão Đường nhập hồn sao!” Vừa nói vừa cười xin lỗi Tiểu Văn.

Tiểu Văn cũng mỉm cười lắc đầu tỏ ý không sao.

Đùa cợt chia làm hai loại đùa thiện ý và đùa ác ý, đương nhiên cũng mỗi người một khác, bây giờ Tiểu Văn đang rất cảm kích chúng tôi, tiếp xúc một thời gian cũng hiểu tính mấy thằng trong bọn, tất nhiên sẽ không để ý. Nếu là lão Đường nói ra thì càng chẳng có ai để ý.

Nói thế này cho dễ hiểu, nếu lão Phó bảo muốn tự sát, chúng tôi sẽ vô cùng căng thẳng, nếu lão Đường bảo muốn tự thiêu, chắc chắn chúng tôi sẽ móc tiền ra cho cậu ta mua xăng.

Sau khi tiễn Thịt Chó và Tiểu Phấn về, tôi và Tiểu Văn vào nhà, giờ thì chỉ còn lại hai chúng tôi thật rồi, không khí khó tránh khỏi có hơi ngượng ngập. Tiểu Văn đứng im một chỗ, có vẻ chưa quen với môi trường mới này, hai tay nắm chặt, e dè nhìn ngó xung quanh.

“Em... ở đâu?” Giọng cô ấy nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Tôi sợ nhất cái kiểu ngượng nghịu này, hơn nữa Tiểu Văn còn có vẻ đáng thương trợ trợ, xinh xắn đáng yêu nữa chứ, chỉ nhìn thôi đã muốn ôm cô ấy vào lòng rồi, nếu không sao người ta lại nói đàn ông thích những cô gái nhỏ bé cần chỗ dựa, không thích những cô nàng hồ báo ghê gớm, nếu là kiểu như Mạt Mạt và Tiểu Hy chắc tôi sợ tránh xa còn không kịp – tôi còn sợ họ cưỡng bức tôi ấy chứ!

“À cái đó, em ở trong phòng ngủ! Đi theo anh! Ấy ấy! Em đừng bê, anh bê hộ em là được rồi!” Tôi cố nén lòng dạ cầm thú của mình xuống, lập tức nhiệt tình xách đồ cho cô ấy, dù sao đối với Tiểu Văn nơi đây chỉ là nhà khách, tôi là chủ nhà.

Tiểu Văn mỉm cười đi theo tôi đang tay xách nách mang vào phòng ngủ.

“Em ở đây, anh để đồ ở đây nhé, cái tủ kia anh để trống cho em để đồ.” Tôi giơ tay chỉ tủ quần áo kê sát tường rồi chỉ lên giường, “Ga trải giường và vỏ chăn anh mới thay, sạch sẽ lắm, điều khiển ti vi ở kia kìa, buổi sáng ánh nắng ở đây hơi nhức mắt, em kéo rèm vào một chút là được, dưới ngăn kéo kệ để ti vi có đĩa phim, phim gì cũng có, lúc rảnh rồi em xem cho đỡ buồn...”

Tôi lách chách nói một thôi một hồi, Tiểu Văn đứng bên cạnh, không nhìn theo hướng tay tôi chỉ mà chỉ im lặng nhìn tôi khẽ cười.

Nụ cười của cô ấy làm tôi hơi rợn rợn: “Em sao thế? Đừng cười nữa, anh sợ lắm.”

Tiểu Văn vừa cười vừa lắc đầu: “Anh làm em nhớ đến hồi nhỏ, nhớ đến bố em.” Vừa nói Tiểu Văn vừa bật cười vui vẻ.

“Hả? Anh già thế sao? Bố em á?” Tôi vừa nói vừa chỉ bụng Tiểu Văn “Anh giả làm bố nó, lại còn giống bố em, thế chẳng hóa ra anh thành ông thỏ sao?”

Tiểu Văn hiểu ra cũng che miệng cười khúc khích.

“Ở nhà anh em cứ yên tâm đi,” Tôi cũng cười, giơ tay ra trước mặt Tiểu Văn, “Đây cũng không phải lần đầu anh giả làm Liễu Hạ Huệ rồi, em cứ yên tâm đi, anh không tệ thế đâu, nếu quả thực không chịu được thì anh còn có “bàn tay mê hồn” cơ mà.”

Tiểu Văn tròn mắt nhìn tôi nhưng rồi nhanh chóng hiểu ra ý tôi liền trách móc trừng mắt nhìn tôi: “May mà bố nó không phải là anh!”

Ha ha, cô nàng này lúc thoải mái cũng có thể đùa được mấy câu! Cũng phải thôi, một mình lăn lộn bao nhiêu năm, trải qua bao sóng gió như thế có khi còn hiểu biết hơn tôi ấy chứ, lấy đâu ra mà lăm hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn thế!

Tôi dẫn Tiểu Văn tham quan nhà một vòng cho quen, đợi cô ấy tắm xong tôi cũng tranh thủ dội nước mấy phát, sau đó hai chúng tôi ngồi trên sofa trong phòng khách nói chuyện.

Tóc Tiểu Văn còn ướt, cô ấy mặc một chiếc áo rộng kiểu truyền thống, nhìn phong cách và hoa văn thì hình như là áo của Xi Shuang Ban Na. Trên

cổ đeo một chiếc dây chuyền rất tinh tế, cơ thể phảng phất hương thơm sau khi tắm.

Lòng tôi không chút tạp niệm, thật đấy, tôi mà nói dối thì tôi là con cún.

Một phần vì không nghĩ đến chuyện đó, phần khác là vì có gánh nặng tâm lí rất lớn, theo lí mà nói nếu có xảy ra chuyện gì thật thì cũng không phải là không thể, mềm không được còn có rắn nữa kia, nhưng bây giờ Tiểu Văn đang mang bầu, nhờ làm gì thật tôi bị đeo bám thì sao, phim giả tình thật lại nảy ra trò mua một tặng một thì đúng là không thể tưởng tượng nổi. Nói thực nhé, khi tôi tìm vợ, cô ấy có còn gin hay không tôi chẳng quan tâm, tâm lí coi trọng trinh tiết phụ nữ của đàn ông đúng là tư tưởng chỉ cho quan đốt lửa, không cho dân thả đèn diêm hình, nhưng nếu cưới một người đang mang thai con người khác thì... chuyện đó tôi khó lòng chấp nhận được, tôi đoán chắc các anh em nam giới chẳng có mấy người cao thượng được đến thế. Đàn ông mà, giữa đường thấy chuyện bất bình thì hét lên một tiếng vậy thôi, lúc cần ích kỉ phải ích kỉ, chuyện đó cũng không thể trách cứ chúng tôi được.

“Anh đang nghĩ gì thế?” Tiểu Văn co chân ngồi lọt thỏm trên ghế sofa, hai tay ôm gối nghiêng đầu hỏi tôi.

Ôi mẹ ơi, đáng yêu quá, tí nữa thì lật đổ hết hàng loạt suy nghĩ vừa rồi của tôi.

“Không có gì, anh đang nhìn cái dây chuyền của em, em tự làm à?” Tôi nhìn sang chỗ khác, chỉnh đốn lại tư duy của mình, tôi tuyệt đối không thể bị khuất phục được, chưa biết chừng tiểu Văn chuyển tới nhà tôi với mục đích gì bí mật cũng nên! Nhờ cô ấy vì đứa con mà quyến rũ tôi thì sao? Kiểm chế! Phải kiểm chế!

Tiểu Văn cười híp mắt: “Ừ, đây là món đồ đầu tiên em tự tay làm, đeo mấy năm rồi.”

Lúc này tôi mới ngắm kỹ, đó là một chiếc dây tết kiểu Trung Quốc màu đen có gắn ba viên ngọc nhỏ mang phong cách gốm sứ Trung Hoa điển hình, bên trên còn ẩn hiện hoa văn như totem. Có điều ba viên ngọc này đang đậu ở một vị trí hết sức nhạy cảm, tôi không dám lại gần xem.

“Trông rất đẹp.” Tôi cười ngu ngơ.

Tiểu Văn gật đầu, tự cúi xuống ngắm dây chuyền, “Anh nhìn đi, thời gian em làm chiếc dây này chính là quãng thời gian em chẳng muốn gì cả, chỉ muốn mình sống, em cảm thấy mình giống như đồ gốm, nhìn bề ngoài có vẻ cứng rắn nhưng thực ra lại rất dễ vỡ. Em làm hai chiếc, một chiếc tự mình đeo, một chiếc dành cho người đàn ông yêu em mà có thể em sẽ gặp được trên đường đời, em chỉ nghĩ để những thứ dễ vỡ ở vị trí gần trái tim là có thể được bảo vệ chẳng, ha ha.”

Vừa nói Tiểu Văn vừa sịt mũi, hình như cô ấy đã tự khiến mình trở nên buồn bã.

Đầu óc tôi vẫn còn váng vất, đang cố gắng suy nghĩ rõ ràng nên buột miệng hỏi một câu rất đáng ghét: “Chiếc còn lại đâu?”

“Chôn rồi.” Tiểu Văn cũng buột miệng trả lời không buồn suy nghĩ.

Nói xong cô ấy sững ra, tôi cũng ngẩn người. Không khí xung quanh dường như cũng ngẩn ra.

“Hi hi, nói chuyện này làm gì?” Tiểu Văn hất tóc, cố che giấu sự thương cảm của mình trong ánh mắt, cố nở nụ cười với tôi, “Kể cho em nghe chuyện của mấy anh đi, em cảm thấy mọi người rất thú vị!”

Tôi cũng gượng cười nhưng câu trả lời của Tiểu Văn lại xuyên thẳng vào lòng tôi, thú thực ý nghĩ đầu tiên của tôi là người đàn ông sở hữu chiếc dây chuyền của Tiểu Văn, cũng có thể chính là bố đứa bé trong bụng cô ấy... đã chết.

Lúc đó vốn đã rất muộn rồi nhưng Tiểu Văn không có ý muốn đi ngủ, tôi cũng ngại không nói, hai chúng tôi ngồi trò chuyện vãn vơ trên ghế sofa, chủ đề quanh đi quẩn lại chỉ xoay quanh lí lịch trích chéo của mấy thằng bọn tôi, tôi tưởng chúng tôi sẽ nói đến phát mệt rồi chúc nhau ngủ ngon, ai ngờ Tiểu Văn càng nói mắt càng sáng, hay có lẽ lâu lắm rồi không có ai nói chuyện như thế này với cô ấy chẳng.

Nói tới đồ trang sức và phụ kiện, Tiểu Văn lại bắt đầu phấn chấn, “Lại Bảo, có thể vào mạng không? Em muốn xem cửa hàng của em.”

Tôi đưa cô ấy vào phòng làm việc, may mà trước đó tôi đã xóa sạch tất cả dấu vết mà Cao Lộ Khiết để lại, không thể nhìn ra sơ hở nào nữa, tôi đưa laptop của mình cho Tiểu Văn.

Trong phòng ngủ, Tiểu Văn mở cửa hàng trên taobao của mình ra, sung sướng giới thiệu từng món đồ cho tôi. Tôi giả bộ nhìn màn hình, thực ra phần lớn thời gian tôi lén nhìn Tiểu Văn, bộ dạng vui vẻ phấn khởi của cô ấy rất giống một đứa trẻ chưa hiểu sự đời. Có lẽ là do Tiểu Phấn ảnh hưởng chẳng? Sao tôi lại cảm thấy lòng chua xót.

Tự giới thiệu một hồi xong, Tiểu Văn ngẩng lên nhìn tôi cười rồi chỉ vào tôi nói: “Lúc nãy anh tắm xong đi ra em nhìn thấy rồi, cảm ơn anh luôn đeo nó.”

Tôi vô thức sờ lên cổ, ha ha, ý cô ấy nói chiếc dây ba sợi lông vũ này ư. Nhìn vẻ mặt thuần khiết, ánh mắt trong trẻo của Tiểu Văn lúc này, tôi bắt đầu thực sự tin rằng trên thế giới này có chuyện gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn rồi.

Nếu có người nói còn thuần khiết trong trẻo gì nữa? Không phải đã có bầu rồi sao?

Ừ đúng là cô ấy có bầu! Nhưng tôi cảm thấy sự thuần khiết trong trẻo của một người con gái là ở tâm hồn chứ không ở xác thịt, bạn nghĩ sao?

Tôi đứng sau lưng Tiểu Văn, nhìn cô ấy gõ bàn phím thoăn thoắt, mở hộp thư điện tử ra, có thư mới thật.

Tiểu Văn không ngẩng đầu lên, chỉ dán mắt vào màn hình khẽ nói: “Là mẹ em.”

Tôi không nói gì, nhìn Tiểu Văn mở mail ra, bức mail dài dằng dặc chỉ chút chữ là chữ.

Trong tình huống này tôi nghĩ mình nên rút lui, thư của mẹ người ta, tôi xem không ổn lắm. Tôi không phải là con rể xịn, chỉ là hàng giả thôi.

“Em đọc thư của mẹ em đi.” Tôi kiếm chuyện nói bừa một câu.

Tiểu Văn lắc đầu: “Em chán ghét sự chuộc tội của họ lắm rồi.” Cô ấy vừa nói vừa đóng hòm thư rồi quay lại nhìn tôi, “Tính theo giờ của chúng ta thì bức mail này được gửi tới qua, trong thư viết chuyến bay dài mười chín tiếng, vậy thì chiều ngày kia họ sẽ về tới nơi.”

Chiều ngày kia?... Còn thời gian diễn tập không nhỉ?

Tôi nhìn Tiểu Văn lòng hơi lo lắng. Nói thực lúc này, niềm vui trong mắt Tiểu Văn đã biến mất từ lâu, thay vào đó là sự lạnh lùng và thờ ơ.

Haizz, họ là hai mẹ con mà, sao hận một người có thể hận đến độ mấy chục năm thậm chí mấy trăm năm cũng vẫn hận như thế được nhỉ?

“Tiểu Văn, anh... anh không hiểu.” Vừa nói tôi vừa bước lên vài bước, ngồi lên giường đối diện Tiểu Văn, “Có phải em rất hận bố mẹ mình

không?”

Tiểu Văn gật đầu.

“Hôm đó em nói bố mẹ em đối xử rất tệ với em, vậy lần này sao em... nhất định phải gặp họ?” Tôi đã muốn hỏi từ lâu rồi, nhưng lúc đó tôi chưa phải là ông bố ngoài biên chế.

Tiểu Văn khẽ cười như đang tự giễu mình: “Không phải, Lại Bảo, bố mẹ em chẳng làm gì em cả, chỉ là họ ly hôn nên em hận họ. Là em cứ luôn trốn tránh họ, họ không tìm được em, mấy năm qua mỗi liên hệ duy nhất chỉ là gửi tiền và viết mail cho em, ngoài những chuyện đó ra em không muốn có bất cứ liên hệ gì với họ, họ ly hôn rồi! Em không hiểu, lẽ nào họ không biết ly hôn sẽ gây tổn thương lớn đến mức nào đối với con cái sao?”

Tiểu Văn hơi kích động, mắt cô ấy đỏ hoe nhưng vẫn cố kiềm chế, tôi không tiện nói gì, chỉ nhìn cô ấy cho tới khi sắc đỏ trên mặt cô ấy dần tan đi.

“Tiểu Văn, đừng như vậy, anh nghĩ anh có thể hiểu được tâm trạng của em lúc này...”

“Vớ vẩn!” Đột nhiên Tiểu Văn kêu lên, đứng bật dậy, “Câu nói tởm lợm nhất trên đời này chính là câu đó! Anh hiểu á! Những người tự nhận là hiểu em nhiều quá rồi! Nhưng có thể hiểu được sao? Người có đôi mắt sáng vĩnh viễn không thể hiểu được cuộc sống của người mù! Anh có thể nhắm mắt mà sống cả ngày không? Có thể không?”

...Tôi hơi ngạc nhiên, tôi không ngờ Tiểu Văn sẽ kích động như vậy, câu nói đó... tôi học trong phim truyền hình, tôi thấy trong đó người ta toàn an ủi người khác như vậy mà, nhìn kiểu phản ứng này của Tiểu Văn lẽ nào trước kia đã có vô số đồng bào cùng chung chí hướng với tôi an ủi cô ấy như thế nhưng thực ra lại có mục đích không trong sáng?

Tôi lặng lẽ ra khỏi phòng ngủ, Tiểu Văn đứng xoay lưng về phía tôi, không nói một lời, tôi nhẹ nhàng khép cửa lại, thực ra tôi có ý tốt an ủi nhưng tự dừng lại bị tể cho một bài như thế trong lòng cũng tức lắm, nhưng lúc đi ra tôi thấy vai Tiểu Văn run run, tôi không thể nhìn con gái khóc được, nỗi giận dữ cũng tiêu tan hết, đã không an ủi được thì lui ra là hơn.

Đứng ngoài cửa phòng tôi cảm thấy mình đã hiểu Tiểu Văn, sự lạnh lùng và giữ khoảng cách của cô ấy chỉ là nguy trang, sự trong sáng thuần khiết của cô ấy mới là sự chân thực được giấu kín, sự phẫn nộ bùng phát vừa rồi của cô ấy cũng là thật, có một câu nói rất đặc biệt là gì ấy nhỉ? À phải rồi! Cô ấy là một cô gái coi vết thương là hình xăm trên cơ thể, trong lòng cô ấy, nỗi buồn cuộn chảy thành sông.

Tôi vừa ngủ vừa khoa chân múa tay như đánh võ mãi nghệ đến sáng, lúc ngủ dậy vừa ra khỏi phòng làm việc, còn đang vươn vai, vận mình thì bỗng rùng cả mình vì Tiểu Văn đang tóc tai rối bù đứng trước cửa phòng tôi cúi đầu.

“Em sao thế? Phạt đứng à? Bị Sadako nhập xác sao?” Tôi bước lên vài bước, hươ hươ tay trước mặt cô ấy.

(Sadako: Nhân vật trong bộ phim ma Nhật Điện thoại ma)

Tiểu Văn ngẩng lên nhìn tôi, cắn môi nói: “Lại Bảo, tối qua... em xin lỗi.”

“Shit! Chuyện gì cơ? Anh quên rồi.” Tôi cười giả bộ mất trí.

“Thực sự xin lỗi anh! Anh giúp em như vậy, em... em luôn muốn xin lỗi anh, nhưng lại ngại không dám gõ cửa.” Gương mặt Tiểu Văn đầy vẻ hối lỗi.

“Không cần phải vậy đâu.” Tôi cười, “Tiểu Văn, anh nói thật nhé, căn nhà này của anh đã có mấy cô gái đến ở rồi.”

Thấy Tiểu Văn ngẩng phắt lên vẻ đầy kinh ngạc, tôi vội vàng nói tiếp: “Nhưng họ chẳng có tí quan hệ nào với anh cả! Anh thề! Điều đó nói lên cái gì, nói lên rằng anh luôn đối xử với phụ nữ ấm áp như gió xuân.”

Tiểu Văn phì cười.

“Em vẫn phải xin lỗi chứ, xin lỗi anh, Lại Bảo.” Tiểu Văn vừa nói vừa như định bước tới làm động tác gì vỗ về tôi, nhưng sau một hồi đấu tranh tư tưởng khá lâu, cuối cùng cô ấy chỉ khe khẽ gật đầu.

Cả buổi sáng tôi và Tiểu Văn đi siêu thị mua rất nhiều đồ ăn và đồ dùng hằng ngày để che mắt bố mẹ cô ấy. Những thứ như bàn chải đánh răng, khăn mặt, cốc uống nước, tạp dề, bla bla... cốt chỉ để ngụy trang nhà tôi thành tổ ấm nơi tôi và Tiểu Văn đã chung sống một thời gian dài. Kể ra cùng Tiểu Văn đi dạo phố sắm đồ, hỏi nhau xem có thích cái này không, cái kia không, tôi có cảm giác như chúng tôi sống với nhau thật.

Sau khi mua một đồng hồ xong, chúng tôi lướt mồ hôi vác túi to túi nhỏ về nhà, nghỉ ngơi một lúc cho lại sức rồi bắt tay vào công việc sắp xếp đồ đạc, sắp đặt hiện trường. Thực ra tôi cũng hơi nhấp nhồm trong lòng, tối qua Tiểu Văn nói ngày kia bố mẹ cô ấy về tức là ngày mai rồi, ngày mai cách hôm nay chưa tới hai mươi tư tiếng, gấp gáp quá, căng thẳng quá...

Tôi đang bày biện đồ đạc với Tiểu Văn thì có điện thoại, là Mạt Mạt.

Tiểu Văn biết ý nhìn tôi một cái rồi đi ra xa.

Tôi ra ban công nghe máy, giọng Mạt Mạt rất nhỏ: “Bảo, anh đang ở đâu? Có thể ra ngoài một lúc không?”

“Đi đâu?”

“Anh đến nhà Tiểu Hy được không?”

“Bây giờ á?”

“Bây giờ.”

“Có chuyện à?”

“Ừ.”

“Giờ... anh đang...”

“Đừng nhiều lời! Nhanh lên!”

Cúp máy rồi.

Tôi dặn dò Tiểu Văn một thôi một hồi, cô ấy cười bảo không thành vấn đề, mình cô ấy làm cũng được sau đó tiễn tôi ra cửa, trước khi tôi đi còn khẽ nói: “Sau đó anh đến thẳng tòa soạn làm việc đi, tối nay về sớm một chút, em làm cơm tối đợi anh.”

Tôi hơi choáng váng, cảm giác này dễ chịu quá! Đây chính là nhà! Đây chính là bà xã! Đây chính là bến cảng chắn gió của đàn ông, là mặt trời của tôi!

“Tiểu Văn, em như vậy anh không quen lắm, ha ha.” Tôi thật thà nói, trong lòng hơi run rẩy một tí.

Tiểu Văn nghiêng đầu cười: “Diễn tập một chút, hì hì.”

Khi tôi ra khỏi thang máy thì tin nhắn của Mạt Mạt cũng tới, trong đó có viết rất chi tiết về địa chỉ nhà Tiểu Hy.

Ra khỏi nhà, gọi taxi, trên đường đi bồi hồi nhớ lại, mười năm xa cách muôn trùng, nghĩ kỹ lại, chẳng thể quên, chuyến này đi, không phải Mạt Mạt chết thì là tôi tiêu...

Lòng thâm nghĩ không biết Mạt Mạt gọi tôi tới có việc gì, lần này gọi tôi đến tận nhà Tiểu Hy càng khiến tôi sợ hãi, nhưng tôi đã lỡ ra đường, đi qua phố phường, vượt qua núi sông, phi thẳng đến nhà Tiểu Hy ở Giang Bắc mất rồi.

Nơi Tiểu Hy sống đúng là một khu nhà cực kì cao cấp, cao cấp đến đáng sợ, khi tôi vào còn phải đăng kí, anh chàng bảo vệ đó cao to không khác gì mấy anh trong đội thượng cờ ở Thiên An Môn ấy, cuối cùng còn bảo tôi nói rõ vào nhà nào, bảo vệ liên lạc bằng đường dây nội bộ, được sự cho phép của chủ nhà Tiểu Hy mới thả cho tôi đi, may mà địa chỉ rất rõ ràng, không khó tìm. Mấy phút sau, tôi đã đứng trước cửa nhà Tiểu Hy.

Tôi nhấn chuông, trong nhà vang lên tiếng bước chân, tiếp theo một giọng the thé cất lên: “Ai đấy?”

Nghe là biết đó là Cao Lộ Khiết, tôi cũng biết cô bé đang nhìn tôi qua mắt thần, thế là tôi không nói gì, đút hai tay vào túi quần tạo dáng rất cool.

“Ám hiệu!” Tiểu Khiết lại kêu lên: “Thiên vương áp địa hổ.”

Tôi trừng mắt nhìn cái mắt thần trên cửa một cái rồi quay đầu bỏ đi, ám hiệu á? Tưởng tôi muốn đến lắm đấy?

Cánh cửa lập tức mở ra, Cao Lộ Khiết cười nịnh hót rồi quay người gào lên: “Anh về đến rồi!”

Shit, xem ra Mạt Mạt chắc chắn đã đem giấy đăng kí kết hôn ra rêu rao khắp nơi rồi, tôi cũng thẳng cấp thành anh rể.

Nhìn Tiểu Khiết chạy vào phòng, tôi cũng đi theo.

Vừa vào cửa đã thấy căn nhà bài trí rất rộng rãi phóng khoáng! Đồ nội thất trong nhà không một thứ gì không thuộc về cái loại tiền không tiêu hết

không thể chịu nổi, chỉ liếc mắt một cái tôi đã đoán chắc Tiểu Hy bám được một anh đại gia! Hơn nữa còn là một đại gia tầm Siêu Xayda.

Đi vào trong mới phát hiện nhà còn có tầng hai! Chiếc cầu thang xoắn chạy quanh cái cột trông mới xinh đẹp làm sao, khiến tôi nhìn mà thèm rở dãi, đây chẳng phải chính là căn nhà hoành tráng mà tôi hằng mơ ước sao! Nhưng nhân viên làm công ăn lương quèn như tôi thì đến Tết Congo chắc cũng chả mua được.

Hay là tôi nhận Tiểu Hy là mẹ nuôi nhỉ?

Tôi đang chờ dẫn ngắm nghĩa thì Tiểu Hy hiện thân ở một góc ngoặt cách đại sảnh không xa, Tiểu Khiết đi theo sau lưng, tôi lập tức hiểu ra, sau góc ngoặt đó còn hoành tráng hơn nữa, căn hộ nhà rộng đến cỡ nào nhỉ?

Tôi ngồi xổm dùng ngón tay gõ gõ vào gạch lát nền, ngẩng đầu hỏi Tiểu Hy: “Đây chắc là đá hoa cương thiên nhiên 100% hả?”

Tiểu Hy cười: “Sao anh nông dân thế? Đứng dậy đi!”. Vừa nói cô ấy vừa kéo tôi dậy, sau đó nhìn khắp nhà một lượt theo ánh mắt tôi, càng cười rạng rỡ hơn: “Anh sao thế? Nhìn cái gì? Lần đầu đến nhà em nên thấy mới mẻ hả? Vậy lần sau khi em ở nhà một mình sẽ gọi điện cho anh!”

Tôi xoa tay, đùa như thế dễ gây chết người lắm! Ai mà biết ông xã của cô nàng có phải là mấy tay anh chị như Hứa Văn Cường hay Đỗ Nguyệt Sinh gì đó không...

“Hôm nay anh là khách, khách quý!” Tiểu Hy mỉm cười, “Cứ xem thoải mái đi, uống gì không?”

Tôi hơi sững người. Wow! Đúng là khác biệt, hỏi như thế tôi chỉ thấy trên phim ảnh, chứ ngoài đời thì lấy đâu ra, như nhà tôi ngoài rượu là trà, hoặc nước lọc, dám hỏi người ta uống gì sao?

Có điều đã đến đây rồi thì cũng giả bộ sành điệu một chút, tôi ưỡn ưỡn ngược nói: “Có Chivas không?”

Tiểu Hy khẽ lờm tôi một cái rồi quay đi: “Đợi đấy.”

Shit! Có thật à? Tôi ngớ ngẩn đứng nhìn Tiểu Hy bước tới một mặt tường phòng khách, giơ tay ra kéo... tôi phục rồi, không ngờ đó là cửa! Bên trong là tủ rượu và quần bar riêng!

“Thêm đá không?” Tiểu Hy thành thực lấy một chai rượu trong tủ, rút cốc ra rót rượu, không ngẩng đầu lên hỏi.

“Hả? À... tùy.” Tôi vừa chấn động vừa tự ti...

Tiểu Khiết đứng cạnh tôi cười tươi hơn hớn: “Anh rể, hôm nay anh thật đẹp trai.”

“Ừ, anh biết.” Tôi buột miệng đáp, tâm tư rối bời, thật không ngờ Tiểu Hy lăm tiền đến thế, so với cô nàng thì tôi chẳng phải đúng là nông dân sao?

“Hứ.” Câu trả lời của tôi làm Tiểu Khiết buồn nôn, quay người đi mất.

Tiểu Hy mang cốc rượu bước tới đưa cho tôi: “Em đưa anh đi tham quan chút nhé!”

Tôi ngẩn ra, bưng tỉnh ngộ, shit! Tôi tới đây làm gì? Tham quan? Phỏng vấn? Uống rượu? Mạt Mạt đâu?

Tiểu Hy hiểu ý tôi bèn giơ tay đẩy tôi một cái: “Ái chà, nhớ bà xã rồi hả? Theo em lên gác.”

...Tiêu rồi, tôi biết ngay là Mạt Mạt đã tuyên truyền rồi mà, chỉ là kết hôn giả, có cần làm thế không? Tôi kín đáo bao nhiêu! Tôi chạy đến đây lén lút gặp vợ mới cưới, ở nhà còn một bà bầu...

Tôi theo Tiểu Hy lên gác, tầng hai có khoảng ba, bốn căn phòng, tôi phục quá, trong phút chốc chợt động lòng nghĩ hay là mình... bám Tiểu Hy?

“Cô ấy ở kia.” Tiểu Hy chỉ một cánh cửa, hạ giọng nói: “Thái độ của anh tử tế vào, tâm trạng Mạt Mạt đang rất tệ.”

Ừ, cái đó tôi cũng đoán ra rồi, gọi tôi tới chắc chắn không phải là để vào động phòng mà là có chuyện gì rồi.

Tôi bước lên vài bước, khẽ đẩy cửa phòng, điều chỉnh lại vẻ mặt, không biết đã xảy ra chuyện gì, Mạt Mạt có phải đang khóc lóc như mưa ở trong đó không, tôi cần chuẩn bị cẩn thận để an ủi cô ấy mới được.

Cửa vừa mở ra, cảnh tượng trong phòng liền thu hết vào tầm mắt, một chiếc giường kê sát cánh cửa sổ kính sát đất, đối diện là một màn hình máy chiếu cỡ lớn treo trên tường, còn Mạt Mạt ngồi dưới sàn nhà giữa giường và ti vi, bên cạnh bày đồ ăn vặt, đồ uống và mấy cái gối tựa, bạn đoán cô ấy đang làm gì? Đang tập trung chơi điện tử chứ làm gì!

Shit! Tôi điên tiết, quay đầu chỉ vào Mạt Mạt trừng mắt nhìn Tiểu Hy: “Thế này gọi là tâm trạng rất tệ à?”

Tiểu Hy trừng mắt lại: “Giải tỏa áp lực! Tâm trạng không tốt nhất thiết phải trưng ra mặt chắc? Chưa từng nghe câu ngoài mặt vui vẻ trong lòng cô đơn hả!”

...Chep, không nói lại cô nàng, mấy em chân dài được bao này có sở trường đổi trắng thay đen, mồm mép thì thôi rồi, nếu không làm sao đối phó được với các bà vợ có thể xông đến nhà bất cứ lúc nào?

Tôi bước vào phòng, đứng sau lưng Mạt Mạt, tức đến nổi mạch máu ở Thái Dương giật lên từng hồi, không thèm nói gì chỉ chăm chăm nhìn Mạt Mạt. Tiểu Hy đã khẽ khàng đóng cửa lại chuồn mất rồi.

Mạt Mạt xếp chân bằng tròn dưới sàn nhà, chơi kích động đến nỗi người cũng nghiêng bên này xọ bên kia, trong lúc vô cùng bận rộn đành ra chút thời gian quay lại nhìn tôi một cái rồi lập tức quay đầu đi luôn: “Anh đến rồi à, ngồi đi, đợi em đánh hết bàn này đã! Sắp xong rồi!”

Tôi nhìn đỉnh đầu Mạt Mạt chừng hai giây, ngẩng đầu uống cạn cốc rượu rồi quay người bỏ đi!

Mẹ nó chứ! Cô tưởng cô là Từ Hy thì cũng không thể coi tôi là Lí Liên Anh thật chứ! Cô nuôi tôi chắc? Tôi không thể chịu được nữa!

Tôi đột ngột mở cửa làm Tiểu Hy đang nấp bên ngoài giật nảy mình, gật đầu rồi đưa cái cốc cho cô ấy, tôi sải bước xuống lầu.

Đằng sau lưng vang lên tiếng bước chân hỗn loạn và gấp gáp, rõ ràng là có người đuổi theo, có hai giọng nói đang gọi tôi: “Bảo! Bảo ơi!”

Trong phòng khách ở tầng một, Mạt Mạt và Tiểu Hy kẹp hai bên tôi, hai cái miệng thi nhau nói những lời ngọt ngào dịu dàng.

Tôi rất giận nhưng đồng thời cũng cảm thấy lần này mình quá nam tính, quá cool! Tôi bị kéo ra ngồi ở sofa, bên tai những tiếng khuyên nhủ ngọt ngào vẫn vang lên không dứt, nhưng cơn giận trong lòng tôi vẫn chưa bay hết, cứ hết lần này đến lần khác như thế, hờ hững ra oai, em tưởng anh là Doraemon chắc!

Mạt Mạt ngồi bên cạnh cười tí mắt, có vẻ cũng hơi hoảng, hình như cô ấy cũng không ngờ là tôi sẽ giận đến mức này. Tiểu Hy khuyên mấy câu xong đã đứng dậy rót rượu cho tôi rồi.

“Mạt Mạt, anh không biết trong lòng em đang nghĩ gì, nhưng anh thấy thế là đủ rồi!” Tôi quay sang lạnh lùng nhìn Mạt Mạt, nói đầy bi phẫn: “Anh cảm thấy anh đối xử với em rất tốt! Có chuyện gì anh cũng giúp em,

thậm chí cả chuyện kết hôn cũng vậy, dù có nguyên nhân gì anh cũng có truy hỏi em câu nào không?”

“Bảo, em biết...” Mạt Mạt thấy tôi giận thật, vội vàng cười tươi hết cỡ.

“Sao anh lại giúp em, lí do em biết, anh cũng biết, vì em là mối tình đầu sao? Được rồi, anh cũng đã nói bây giờ anh vẫn thích em, nhưng em không thể lợi dụng tình cảm của anh với em chứ?”

Mạt Mạt thấy sợ, hoặc thấy có lỗi chăng? Tóm lại là cô ấy cúi đầu, vẻ mặt đầy lo lắng trông rất đáng thương, thật là hiếm thấy, “Bảo, không phải đâu, em không...”

Tôi ngắt lời cô ấy: “Mạt Mạt, có một câu anh luôn muốn nói, anh biết chúng ta không gặp nhau mấy năm rồi, anh không biết những năm qua em đã trải qua những chuyện gì, nhưng anh cảm thấy em đã thay đổi thật rồi, em của ngày xưa đã đi đâu mất rồi?”

Mạt Mạt cúi gằm xuống, tóc xõa che hết mặt, che cả vẻ mặt của cô ấy.

Tôi tiếp tục kích động, ai mà biết có phải cô ấy đang diễn kịch không? Tôi bị cô nàng này chơi cho phát sợ rồi! Gần đây bị cô ấy dắt mũi chạy vòng vòng, hôm nay lại thế này, tôi vội vội vàng vàng chạy tới hóa ra chẳng có việc gì hết!

“Anh luôn thử tìm kiếm hình bóng trước kia ở em nhưng anh không tìm thấy! Chơi anh, em thấy thích thú lắm sao? Mấy năm nay em vẫn như thế à? Có phải em coi việc chơi đùa đàn ông là niềm vui của mình không?”

Mạt Mạt nghe tôi nói thế bờ vai khẽ run rẩy, đầu càng cúi xuống thấp, hơn nữa trong lúc phát tiết sự giận dữ tôi còn nghe thấy rõ ràng tiếng nước nở - cô ấy khóc sao?

Tôi quay đầu lại, sắc mắt Tiểu Hy tối sầm giận dữ, cô ấy giơ tay hất cả cốc rượu vào mặt tôi!

“Anh đang nói nhăng nói cuội gì vậy hả?”

Người già sao vẫn mê tín như vậy?

Tuổi rồng phải lấy tuổi khỉ, tuổi trâu phải lấy tuổi chuột,

Đó đúng là mê tín!

Chẳng lẽ không thể khoa học một tí sao?

Ví dụ tôi thuộc cung Song Tử thì nhất định phải tìm một cô nàng cung Thiên Bình,

Thế mới gọi là hợp nhau!

Ngày 19 tháng 10.

Trời âm u mưa nhỏ.

KHI YÊU AI CŨNG LIÊU XIÊU

Lại Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Rượu nặng dính vào mắt nên tôi không nhìn được, nhưng dựa vào thính giác tinh nhạy của mình, tôi biết Tiểu Hy còn có hành động kế tiếp, còn Mạt Mạt ngồi cạnh tôi đã đứng dậy ngăn cô ấy lại, tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng chửi bới ồn ào gần ngay trong gang tấc.

Hai tay tôi ôm mắt, co ro trong một góc sofa, vừa phải chịu đau đớn vật vã vừa sợ hãi kinh hồn, tôi đoán nếu không có Mạt Mạt cản lại, cái cốc trong tay Tiểu Hy đã biến thành bốn năm mảnh trên đầu tôi rồi.

Tôi đã nói gì? A! Những điều tôi nói... lẽ nào, những điều đó đã rạch vết sẹo mà Mạt Mạt cố giấu, chạm tới nỗi đau sâu thẳm trong lòng cô ấy sao? Chẳng lẽ mấy năm qua Mạt Mạt cũng đau khổ buồn bã khôn nguôi sao?

Mắt tôi bông rớt, lại không dám dụi quá mạnh, chỉ có thể nắm vật ra ghế dỏng tai lên nghe ngóng động tĩnh. Lại có tiếng bước chân từ xa lại gần, chắc là Cao Lộ Khiết cũng chạy tới giúp, hai người khuyên một người, nghe tiếng động thì hình như Mạt Mạt đẩy Tiểu Hy ngồi xuống ghế sofa ở đối diện, sau đó Mạt Mạt gọi: “Tiểu Khiết, đi lấy nước.”

Kể đó, tiếng bước chân của hai người xa dần.

Xung quanh tạm thời yên tĩnh một chút, tôi nghe thấy rõ ràng tiếng thở hồng hộc của Tiểu Hy ngồi đối diện, xem ra cô nàng giận lắm.

“Lại Bảo, anh quá đáng lắm! Lúc nãy anh nói cái gì thế hả?” Tiểu Hy hạ giọng gầm lên, “Đợi đến khi anh hiểu ra xem có hối hận không? Shit!”

Mắt tôi đau đến nỗi không có hơi sức đâu mà phản pháo, nhưng những lời của Tiểu Hy đã đóng vào lòng tôi mỗi lúc một sâu.

Chắc chắn là có chuyện gì rồi! Nhưng tôi hỏi thế nào đây? Hỏi ra được sao?

Chuyện một cô gái muốn giấu giếm, mười người đàn ông cũng không phát hiện ra, chuyện mười người đàn ông liên thủ giấu giếm, một cô gái chỉ dùng trực giác là có thể biết được....

“Bảo! Anh không biết Mạt Mạt cảm kích anh đã giúp cô ấy thế nào đâu! Kết hôn với anh, cô ấy vừa xúc động, vừa cảm thấy có lỗi! Cô ấy không muốn nói tất nhiên tôi cũng không thể nói, nhưng anh dùng cái óc lộn của mình nghĩ thử xem! Nếu không có khó khăn liệu có cô gái nào cưới hỏi sơ sài qua loa vội vàng vậy không? Lẽ nào anh không hiểu Mạt Mạt muốn tìm người cô ấy tin cậy nhất, yên tâm nhất giúp cô ấy chuyện này sao...”

Nói đến đó cô ấy đột ngột dừng lại, tiếng bước chân vang lên, một chiếc khăn bông thấm nước ấm áp đắp lên mặt tôi.

Khi thấy lại được ánh sáng lòng tôi vô cùng cảm khái, dường như chỉ trong một giây đã hiểu được lời Tiểu Văn giận dữ hét lên với tôi: “Người có đôi mắt sáng vĩnh viễn không thể hiểu được cuộc sống của người mù! Anh có thể không mở mắt sống cả ngày không? Có thể không?”

Tôi thề sau này những cảm giác chưa từng tự mình trải qua thì tuyệt đối không nói cái gì mà tôi có thể hiểu, quá giả dối.

Nhưng mắt càng bớt đau, đầu óc tôi càng tỉnh táo, phải đối diện với Tiểu Hy và Mạt Mạt thế nào đã là một vấn đề rồi, có cần hỏi gì không? Hay là xin lỗi? Hay coi như chưa xảy ra chuyện gì?

Tiểu Hy ngồi ở ghế sofa đối diện phần nộ nhìn tôi.

Mạt Mạt đưa khăn cho Tiểu Khiết, cúi đầu nhìn tôi, đưa tay hươ hươ trước mắt tôi vài cái, hình như phát hiện ra ánh mắt sợ sệt của tôi nhìn về phía Tiểu Hy theo ánh mắt tôi, mỉm cười nói: “Tiểu Hy, thôi.”

Tiểu Khiết bê chậu đi, tôi tránh ánh mắt Tiểu Hy, ngược mắt nhìn Mạt Mạt.

Mắt Mạt Mạt đỏ hoe, xem ra tôi gây họa thật rồi.

“Bảo, giấy đăng kí kết hôn của anh đâu?” Tiểu Hy hỏi, giọng điệu có vẻ hòa hoãn.

Tôi vội vàng đáp: “Ở nhà! Anh để ở nhà!”

“Ừ,” Tiểu Hy gật đầu rồi nhìn Mạt Mạt một cái, Mạt Mạt gật đầu, Tiểu Hy cũng gật đầu sau đó nhìn tôi nói: “Bảo, hôm nay gọi anh tới đây là để nói với anh chuyện kết hôn.”

Tôi nhận thấy hàng loạt động tác giữa hai người vừa rồi rõ ràng là ám hiệu, có lẽ họ là FBI, IBM hay KFC gì đó thật.

“Mấy ngày tới có lẽ sẽ có việc cần anh giúp đỡ, hơn nữa anh chỉ cần nhớ thời gian này, một khi anh ở cạnh Mạt Mạt thì thân phận của anh là chồng cô ấy, cô ấy gọi anh ông xã anh phải đáp, biết chưa?”

Tuy Tiểu Hy đã hòa hoãn gọi tôi là Bảo rồi, nhưng thái độ vẫn hết sức lạnh lùng, thế này đâu phải là nhờ tôi giúp, rõ ràng là ra lệnh mà!

“Yes sir! Yes sir!” Để không khí bớt căng thẳng, tôi khẽ nói rồi giơ tay chào.

Chẳng ai thèm cười...

Vì tôi đã lỡ lời nên Tiểu Hy không thèm mời tôi ăn trưa, ngồi một lúc chán quá tôi đành e dè cáo từ.

Khi Mạt Mạt tiễn tôi ra cửa, tôi quay lại xin lỗi: “Anh xin lỗi Mạt Mạt, anh không biết mình đã làm em tổn thương thế nào nhưng xin lỗi em.”

Mạt Mạt không còn như lúc nãy nữa, cô ấy cười chun mũi: “Anh có thể có lỗi với em bất cứ lúc nào, anh quên bản hiệp định viết trước khi kết hôn rồi à, không can dự đến cuộc sống riêng tư của nhau, hi hi.”

Thấy Mạt Mạt cười tôi cũng yên lòng, tôi vẫy tay chào tạm biệt, Mạt Mạt dặn tôi phải luôn mở máy giữ liên lạc, tôi nói biết rồi, giả làm ông xã em chứ gì, đời này số anh là làm ông xã của thiên hạ...

Mạt Mạt không hiểu ý tôi, tưởng tôi đùa còn đẩy tôi một cái.

Tôi quay người bước đi, sau cánh cửa còn vang lên tiếng chào the thé của Cao Lộ Khiết: “Tạm biệt anh rě!”

Tôi vào thang máy, càng nghĩ càng thấy không đúng, tôi nhớ lúc mới tới nhà Tiểu Hy, người giận là mình, người đòi đi là mình, tôi còn định nhân cơ hội này lấy lại hình tượng oai phong trước mặt Mạt Mạt, sao vật qua vật lại một hồi, cuối cùng người xin lỗi vẫn là tôi?

Buổi chiều tới tòa soạn, tôi ngồi vật vờ một lúc thì một em đồng nghiệp xinh gái bảo tôi cùng cô ấy đi phỏng vấn. Cô ấy bảo trong ban không có ai đi cùng, cô ấy lại không muốn đi một mình. Tôi hỏi ra mới biết hóa ra đó là một nữ ca sĩ mới nổi từ một cuộc thi ca nhạc nào đó, có vô số fan biến thái, hôm nay tới chỗ chúng tôi mở buổi giới thiệu sản phẩm gì đó cô nàng làm đại diện.

Thực ra tôi không thích phỏng vấn sao mới nổi chút nào, những nơi mấy ngôi sao mới nổi này đến đảm bảo sẽ có một đồng fan vây quanh gào thét, mà sở thích của con gái bây giờ thay đổi nhanh như chong chóng, hôm đầu hỏi còn bảo thích Châu Kiệt Luân, mấy hôm sau hỏi người ta lại trả lời: “Châu Kiệt Luân á? Đừng quê thế! Giờ ai còn thích anh ta chứ!” Điều bộ cứ như cô nàng mới đá Châu Kiệt Luân không bằng.

Hội trường phòng tiệc ở lầu hai một khách sạn, sau khi cùng các đồng nghiệp nhận phong bì xong, tôi quay sang đưa luôn cho nữ đồng nghiệp xinh gái. Cũng chỉ có hai, ba trăm tệ, người ta lại là người kéo tôi đến đây, nếu tham món lợi nhỏ trước mắt thì sau này không sống nổi trong ban văn nghệ rồi.

Nữ đồng nghiệp xinh gái thì vô cùng mừng rỡ, chắc không ngờ lại có thu hoạch bất ngờ, cũng phải, nếu mình cô ấy đi thì chỉ có thể lấy một suất, bây giờ được gấp đôi bèn cười hớn hờ hứa hẹn lát phông vấn xong sẽ mời tôi ăn KFC.

Bảo vệ chặn đám fan điên cuồng đó lại, MC lên sân khấu nói nhăng nói cuội, nói vớ nói vẩn một lúc, tôi và nữ đồng nghiệp xinh đẹp ngồi dưới tán chuyện, tình cờ ngẩng lên nhìn thấy một gương mặt quen thuộc trên sân khấu!

Mấy năm rồi không gặp, cẩn thận kéo nhận nhầm thì toi.

Tôi dụi dụi mắt, xác nhận đúng là tên đó, tôi nhận ra đôi mắt một mí và hàm răng vâu của cậu ta.

Tôi đứng dậy, vẫy tay về phía bên trái sân khấu: “Lão Độ! Lão Độ!”

Lão Độ không họ Lão, cũng chẳng họ Độ, là bạn học cấp ba của tôi, biệt danh này có nguồn gốc như thế nào tôi cũng chịu, nhưng hồi cấp ba tôi và cậu ta rất thân nhau, nói thế này cho dễ hiểu, tôi và Mạt Mạt quen nhau về cơ bản là để che giấu cho lão Độ và một cô bé khác.

Tình cảm không khác chỉ cùng vào sinh ra tử như vậy tất nhiên không dễ quên lãng, sau khi tốt nghiệp cấp ba thì vào những trường ở khác nơi, có một thời gian chúng tôi liên lạc qua mạng, nhưng thời gian như nước trôi dòng, dần dà chúng tôi liên lạc thưa dần cho đến khi mất hẳn tín hiệu, tình bạn rớt mạng.

Không ngờ hôm nay gặp lại cậu ta trong tình huống này! Không đến mức vui mừng khôn xiết nhưng cũng có cảm giác trùng phùng sau một thời gian dài xa cách – hình như tên này còn nợ tôi mười tệ!

Tôi gọi mấy tiếng, lão Độ cũng nhìn thấy tôi, vẻ mặt đầy nghi hoặc, nhíu mày ngẫm nghĩ, đẩy gọng kính lên nhìn tôi đánh giá một lượt từ chân lên đầu, có lẽ do mấy năm không gặp, tôi lại đẹp trai ra nhiều, nhất thời không nhận ra.

Tôi đứng dậy đi ra cạnh cửa sổ, quay đầu lại vẫy tay với lão Độ, lão Độ vừa nghi hoặc vừa ngoan ngoãn đi theo, cậu ta vẫn không ngừng đẩy gọng kính. Chắc mấy năm nay không ai gọi cậu ta biệt danh lão Độ này rồi nên nhất thời vẫn chưa hiểu ra vấn đề.

Hai chúng tôi bước tới cửa sổ phòng tiệc, tôi đứng trước mặt lão Độ, giơ tay vỗ vỗ vai cậu ta: “Lão Độ, vẫn chưa nhận ra tôi hả? Mắt ông làm bằng thủy tinh à?”

Lão Độ nhìn tôi một lượt, lại còn áp sát lại gần ngẫm nghĩ tôi, ngẫm qua ngẫm lại một hồi, ngẫm đến mức tôi phát ngại, thậm chí bắt đầu hoài nghi khuynh hướng tình dục của tên này hiện nay, cậu ta mới ngạc nhiên chỉ vào tôi kêu lên: “Lại Bảo!”

“May mà ông còn nhớ ra tôi.” Tôi cười.

“Sao ông lại ở đây?” Lão Độ cười tít cả mắt, nhăn nhúm cả mặt vào.

“Tôi còn đang định hỏi ông đây, sao ông lại ở đây?” Tôi cũng rất vui, gặp cố nhân nơi đất khách có thể coi là một việc mừng.

Lão Độ ngoái đầu nhìn rồi quay lại nhìn tôi: “Sản phẩm của công ty tôi ông ạ, chẳng phải vừa mời ngài sao làm đại diện sao, tôi phải chạy theo tới Trùng Khánh.”

Tôi gật đầu: “Tới mấy hôm rồi? À, ông vẫn ở Thẩm Dương à? Cũng làm việc ở đó luôn hả?”

“Ừ, vì hoạt động này nên tôi hôm qua mới tới đây.” Lão Độ cười: “Thật không ngờ lại gặp ông ở đây!” Vừa nói vừa ngắm nghía tôi rồi nói như chợt vỡ lẽ ra điều gì: “Hóa ra ông đang làm paparazzi thật hả?”

Tôi cho cậu ta một đấm, quay đầu nhìn lên sân khấu, cô nàng thần tượng kia đã lên sân khấu, đang không ngừng gật đầu mỉm cười, ánh đèn flash chớp liên tục, ba câu không rời sản phẩm nửa bước.

Tôi quay lại giả bộ nổi giận: “Shit! Đó gọi là người làm công việc tin tức!” Tôi bỗng thấy lạ, “Hả? Sao lại... thật hả? Ông biết tôi làm phóng viên giải trí từ lâu rồi à?”

“Ừ.” Lão Độ gật đầu.

“Nghe ai nói vậy?” Tôi càng thấy lạ hơn.

“Hi hi, tôi nói ra ông cũng đừng tự sướng quá nhé!” Lão Độ cười đều.

“Shit! Nói mau! Không ngờ trong lũ bạn cấp ba còn có fan của tôi nữa nha, ai thế?”

“Mạt Mạt.”

“Hóa ra là cô ấy!” Tôi cười, “À, ông và Mạt Mạt vẫn liên lạc với nhau à?”

“Cái gì mà vẫn, lúc nào chả liên lạc.” Lão Độ đặc ý, “Tôi không giống ông, ăn xong chùi mép rồi chạy mất.”

Tôi không tiện nói gì, chỉ gượng cười, nhưng lại thấy lạ: “À, ông tới Trùng Khánh sao Mạt Mạt không nói với tôi?”

“Hả? Ông cũng liên lạc với cô ấy à?” Lão Độ ngạc nhiên nói.

“Ừ, cô ấy ở Trùng Khánh mà.” Tôi ngần ra.

“Cái gì? Cô ấy ở Trùng Khánh á?” Lão Độ ngạc nhiên lần hai.

“Ừ, ông chưa biết cô ấy ở Trùng Khánh sao?” Tôi ngần ra lần hai, “Không phải ông vẫn luôn liên lạc với cô ấy sao?”

“Đó là trước kia, tôi và cô ấy gần một năm nay không liên hệ gì rồi.” Lão Độ lắc đầu cười, “Tự dưng mất liên lạc, tôi cũng chẳng biết cô ấy đi đâu, hóa ra là ở chỗ ông!”

Tôi bắt đầu đặc ý: “Lá rụng về cội mà!” Tôi cười, đột nhiên một sự hoài nghi dâng lên trong lòng, “Này, lão Độ, ông bảo chuyện tôi làm phòng viên giải trí là Mạt Mạt nói với ông đúng không?”

“Ừ.”

“Nói lúc nào?”

Lão Độ vừa cười vừa ra vẻ ngẫm nghĩ, “Từ lâu rồi, ít nhất cũng phải hơn một năm...”

“Cái gì?”

...Được rồi, tôi không thể tỏ ra quá kích động trước mặt lão Độ, tôi nhin, tôi giả bộ thản nhiên. Nhưng chuyện này chắc chắn đã tạo ra một bóng đen trùm lên tâm hồn trong sáng ngập tràn bác ái của tôi.

Nếu lão Độ nói thật, vậy thì Mạt Mạt vẫn luôn biết về hành tung của tôi, biết tôi đang ở Trùng Khánh, biết tôi làm phóng viên giải trí, vậy tại sao cô ấy phải giả vờ không biết gì? Cho phép tôi lấy bụng tiểu nhân đo lòng dạ độc ác của đàn bà một tí – sự trùng phùng của tôi và Mạt Mạt có thể không

phải là trùng hợp. Nếu thế thật thì quả là một cái bẫy rất rất lớn! Tôi chui vào mãi đến giờ vẫn chưa thấy đáy!

Cố nén sự nghi hoặc, hiếu kì, giận dữ và kinh ngạc, tôi tiếp tục bày tỏ niềm vui gặp lại người quen nơi đất khách với lão Độ.

Hỏi ra mới biết hóa ra lão Độ và Mạt Mạt học cùng trường đại học, nhưng Mạt Mạt bỏ học giữa chừng, lão Độ cũng không biết lí do, nhưng hai người vẫn luôn giữ liên lạc, thỉnh thoảng còn gặp gỡ, mỗi lần gặp Mạt Mạt đều cười đùa vui vẻ, không nhắc một tiếng nào đến chuyện của mình. Sau đó Mạt Mạt gần như là đột ngột biến mất như bốc hơi, từ đó mất liên lạc với lão Độ.

Lúc đầu Mạt Mạt không nói một tiếng với lão Độ đã bỏ đi tất nhiên là có lí do của cô ấy, với mối quan hệ giữa tôi và Mạt Mạt hiện nay, lão Độ chỉ là người ngoài, tôi không muốn cậu ta cũng bị kéo vào chuyện này, tôi phải trực tiếp tự hỏi Mạt Mạt!

Hai chúng tôi cười đùa buồn bán dăm ba câu, tôi gọi nữ đồng nghiệp xinh đẹp ra giới thiệu với lão Độ, sau đó thương lượng với cậu ta liệu sau event này có thể sắp xếp cho chúng tôi phỏng vấn riêng ngôi sao kia được không?

Lão Độ gật đầu rồi lắc đầu, cuối cùng nói “Để tôi hỏi người quản lí của cô ta đã,” rồi quay người đi mất.

“Anh Bảo, anh giỏi thật, đâu cũng có bạn bè!” Nữ đồng nghiệp xinh đẹp vừa hâm mộ vừa tranh thủ tán dương, “Đợi lát nữa chắc chắn em phải mời anh một bữa KFC!”

Lão Độ nhanh chóng quay lại bảo được, nhưng hạn chế không được hỏi câu gì, câu gì, câu gì..., hơn nữa bài báo phải tích cực khen ngợi, tâng bốc, tán dương âm ỉ vào...

Tất nhiên chúng tôi đồng ý hết, có thể phỏng vấn riêng không biết đã làm cho bao nhiêu tòa soạn trong thành phố ngưỡng mộ chết đi được rồi!

Tôi bàn với cô nàng đồng nghiệp, bảo cô ấy chuẩn bị mấy câu hỏi hài hước một chút, đợi chút nữa cô tự đi phỏng vấn. Cô ấy ngạc nhiên hỏi anh không cùng đi sao? Tôi nói tôi gánh tiếng xấu, còn cô đi chờ chết, hãy dốc toàn lực đi hóng hớt moi móc tin tức, only you, blah blah...

Nữ đồng nghiệp xinh đẹp phá ra cười, vừa cảm kích vừa phấn khởi, tất nhiên cô ấy biết bài phỏng vấn riêng này nếu chỉ mình cô ấy kí tên thì sẽ có giá trị lớn dường nào, ít nhất sẽ làm các lãnh đạo tòa soạn chú ý tới cô ấy.

Chúng tôi nhìn nhau một cái, ánh mắt cô nàng đã có chút tình ý mang vẻ cảm kích rồi, giọng nói cũng bắt đầu dịu dàng tình tứ: “Anh Bảo, tối nay em mời anh ăn cơm nhé, không ăn KFC nữa, anh chọn chỗ đi!”

Tôi cười xua tay: “Tiền đó em cứ giữ lại mà phòng thân đi, đợi khi nào tìm được anh chàng nào nuôi em hăng mời anh.”

Lúc này tôi chẳng còn lòng dạ nào nữa cả.

Trước khi đi tôi hẹn lão Độ tối nay cùng ăn cơm, coi như là cảm ơn cậu ta, cũng coi như anh em lâu ngày gặp lại làm một, hai chén tâm tình chuyện xưa.

Mặt lão Độ đầy vẻ hổ thẹn nói tối nay còn một loạt sự kiện nữa, cậu ta buộc phải có mặt, vụ này do cậu ta phụ trách, không dứt ra được. Vậy thì thôi, uống rượu là chuyện nhỏ, công việc là chuyện lớn, không thể đập bát cơm của người ta được.

Chúng tôi trao đổi số điện thoại, chào tạm biệt nhau, lão Độ hứa trước khi rời khỏi Trùng Khánh chắc chắn sẽ tìm cơ hội tụ tập một bữa.

Sắp hoàng hôn rồi nhưng không khí vẫn rất nóng nực. Lúc ra khỏi khách sạn lại đứng vào giờ tan tầm, ngoài đường người đông khủng khiếp, trong dòng xe cộ tấp nập ngược xuôi, tôi chậm rãi bách bộ trên đường, tâm trạng hết sức phức tạp, vô cùng buồn bã, đau khổ.

Tôi không muốn tin Mạt Mạt hoàn toàn lừa dối mình, từ đầu đến cuối đều giăng bẫy mình. Nhưng tình cờ gặp lại lão Độ, biết được những chuyện này, tôi nhất thời không tìm được cái cớ nào để tự lừa dối mình, nếu thật vậy thì mẹ nó, tôi thực sự là thứ đồ chơi người lớn lớn nhất trong lịch sử nhân loại!

Tôi muốn hỏi Mạt Mạt nhưng mở miệng thế nào đây? Cứ vật vờ lang thang không mục đích trên đường như thế, lòng tôi rối như tơ vò, nhiều lần cố sắp xếp suy nghĩ cho mạch lạc, khiến mình lí trí suy nghĩ một chút nhưng tiếng xe cộ, tiếng người nói ồn ào nháo nhác xung quanh làm tôi không sao bình tĩnh lại, có thể dù không có những thứ đó, tôi cũng không thể bình tĩnh lại được.

Trong lòng sục sôi muốn lao đi hỏi Mạt Mạt cho rõ ràng, nhưng tôi cứ do dự ngập ngừng mãi. Có lẽ không biết mở miệng thế nào chỉ là một cái cớ, điều tôi sợ hơn cả là Mạt Mạt bảo rằng đúng thế.

Nếu Mạt Mạt bẫy tôi thật thì tôi sẽ bị tổn thương sâu sắc, có thể từ giờ trở đi không tin vào tình yêu nữa, có thể sẽ lên núi tu đạo, có thể sẽ xuất gia ăn chay niệm Phật, càng có khả năng sẽ làm phẫu thuật chuyển đổi giới tính, sau đó tìm một số bức ảnh cực kì buồn nôn tung lên mạng làm người khác buồn nôn, hạ thấp chính mình. Và tôi càng sợ rằng một khi sự việc là thật thì tôi sẽ hận Mạt Mạt, như vậy thì tệ quá, tôi không muốn mỗi tình đầu của mình sau này nhớ lại lại kết thúc bằng hận thù, đó là mỗi tình đầu thất bại nhất.

Tôi lang thang không đích đến, không phân rõ phương hướng, tình cờ gặp một hàng bán đồ xiên nướng, đi này giờ cũng mỗi chân, tôi bèn vào

làm mấy xiên nướng, gọi ít bia, nhai lấy nhai để mà không thấy mùi vị gì.

Có lúc rượu đúng là một thứ tốt, rượu có thể làm cho người ta dùng cảm hơn.

Uống được ba chai bia, tôi bắt đầu mất tỉnh táo, bắt đầu làm việc không suy nghĩ, bắt đầu hết sợ, bắt đầu rút di động ra gọi thẳng cho Mạt Mạt.

Chuyện này tôi không thể nín nhịn trong lòng được nữa.

Chuông reo hai tiếng bên kia đã bắt máy, Mạt Mạt có vẻ vui, hớn hờ hỏi: “Bảo à, có chuyện gì vậy?”

“Em đang ở đâu?” Tôi hơi sửng lại, không biết nói thế nào bèn buột miệng hỏi.

“Ở chỗ Tiểu Hy, anh uống rượu à?” Mạt Mạt cười khanh khách.

Tôi thở gấp, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, cố bình tĩnh lại nói tiếp: “Mạt Mạt, hôm nay anh gặp lại bạn học cũ của chúng ta.”

“Ai thế?”

“Lão Độ.”

Đầu dây bên kia liền im lặng, tôi nheo mắt, dường như có thể đoán ra vẻ ngạc nhiên của Mạt Mạt ở đầu bên kia.

“Hai người nói chuyện gì vậy?” Mạt Mạt vẫn ôm hy vọng hỏi, nhưng câu hỏi này quá bất thường.

Câu hỏi này của Mạt Mạt đã phần nào chứng minh một vài suy đoán của tôi lúc trước, nỗi giận dữ dâng lên trong lòng, tôi cao giọng hỏi: “Em nói xem?”

“Cạch” một tiếng, Mạt Mạt cúp máy.

Cô ấy làm thế là tôi hiểu hết rồi.

“Ông chủ! Cho thêm hai chai bia!”

Tôi chơi liền hai cốc bia lạnh, ợ mấy tiếng rõ to rồi châm thuốc hút, trong khoảnh khắc đầu óc tôi trở nên trống rỗng, không biết tiếp theo mình phải làm gì.

Điện thoại kêu, có tin nhắn của Mạt Mạt.

“Bảo, anh biết gì rồi phải không? Cần em giải thích không? Anh đang ở đâu?”

Xem xong tôi bật cười, không trả lời.

Đột nhiên đầu óc tôi không còn trống rỗng, thay vào đó rất nhiều chuyện chọt lần lượt hiện lên, hết chuyện này đến chuyện khác, cảnh tượng này đến cảnh tượng khác, đột nhiên tôi cảm thấy may mắn vì đã kí hiệp định kết hôn với Mạt Mạt, đột nhiên tôi cảm thấy mình không còn chút sức lực nào nữa.

Tôi làm thêm chai bia nữa, điện thoại đổ chuông. Tôi không trả lời nên Mạt Mạt vội gọi lại.

Tôi bắt máy: “A lô, xin chào, quý vị họ gì, tuổi con gì, tìm ai có việc gì uống rượu thế?”

Bên đó chắc là sững ra, tôi cũng không nói nữa, uống một ngụm bia, nghe tiếng thở gấp gấp của Mạt Mạt ở đầu bên kia.

“Bảo, em... đúng là không phải tình cờ mà em gặp anh ở đây, đúng là em cố tình đến tìm anh, đúng là em đã lừa anh...” Chắc Mạt Mạt phải lấy hết can đảm để nói ra, giọng hơi run rẩy, “Nhưng em không muốn lừa anh,

càng không muốn hại anh, em quả thực không biết mình nên làm thế nào, thực sự không biết còn có thể tìm ai, thật đấy, thật đấy! Em tới tìm anh chỉ là thử vận may, anh bảo em lợi dụng anh cũng được, lừa dối anh cũng được, em thực sự không muốn hại anh, em không ngờ anh lại giúp em, em không ngờ anh vẫn đối xử tốt với em như thế...”

Tôi lặng lẽ nghe, vừa nghe vừa uống bia, ợ, cười đờ dại.

“Bảo, anh đối với em như vậy làm cho em thấy rất có lỗi, em đã từng nghĩ sẽ không lừa anh nữa, bỏ đi cho xong, nhưng chuyện đã đến nước này em cũng không còn cách nào khác, em phải và cũng chỉ có thể tìm anh giúp em dựng lên cuộc hôn nhân giả đó, thật đấy, em ích kỉ, em thừa nhận em ích kỉ, nhưng Bảo, em xin anh hãy giúp em, được không? Chỉ cần một thời gian thôi, được không?”

Tôi nuốt một ngụm bia, bị sặc phát ho.

“Bảo! Bảo!” Mạt Mạt lo lắng gọi.

“Được, anh giúp em, anh không hỏi gì nữa, không phải chỉ có hai tháng thôi sao?” Tôi cười, “Hai tháng sau chúng ta ly hôn, còn em hãy cút càng xa càng tốt, không vấn đề gì chứ?”

Bên đó im lặng, nước nở, khóc lóc, yếu ớt nói: “Được...”

“Thế thì tốt.” Tôi cười hềnh hệch, cố tỏ ra khinh bỉ.

Trong điện thoại đột nhiên vang lên tiếng chửi the thé, đó là giọng Tiểu Hy – cô ấy giật lấy điện thoại: “Lại Bảo! Dù thế nào bây giờ anh cũng đang là chồng hợp pháp của Mạt Mạt! Anh đừng nói với cô ấy như thế! Anh chẳng biết gì cả! Anh không biết cô ấy khó khăn thế nào đâu! Anh không biết cô ấy thấy có lỗi với anh đến thế nào đâu...”

“Tiểu Hy, Tiểu Hy?” Tôi khẽ gọi tên cô ấy để ngắt lời.

“Cái gì?”

“Cô biến đi!” Tôi gào lên, cúp máy rồi tắt nguồn.

Tôi uống hết chén chai bia, cảm giác hơi say khiến tôi bình tĩnh lại, khi tôi lao đảo về nhà trời đã tối đen như mực.

Không đến nỗi say không biết gì nhưng tôi không điều khiển được cơ thể mình nữa, có điều đầu óc vẫn tỉnh táo, cũng không thể không tỉnh táo được, mượn hơi men có thể suy nghĩ được rất nhiều vấn đề.

Tôi cố suy nghĩ đơn giản một chút, giúp Mạt Mạt ư? Phải giúp chứ. Không giúp thì làm thế nào? Nhất thời kích động đi đăng kí rồi, kết hôn hợp pháp rồi giờ muốn hồi hận Mạt Mạt nhất định sẽ lằng nhằng bám riết, nếu không ly hôn được thì tôi biết làm thế nào? Thế thì cứ như vậy đi, giúp cho xong đi, thế thì cứ đợi đi, có yêu mấy cũng đến lúc kịch hết người tan, vậy thì chia tay đi, có yêu đến mấy cũng không cần phải vật vã giằng co...
[1]

[1] Đoạn này là lời một bài hát nổi tiếng của Trung Quốc Cứ như vậy đi.

Làm người không thể quá “lão Đường”, tôi càng không thể cứ tiếp tục lằng nhằng dây dưa với một cô gái rất “lão Đường” như Mạt Mạt, hai tháng phải không? Tôi chịu được!

Lúc lao đảo đến trước cửa nhà, tôi cố mở mắt giữ tỉnh táo, miệng vẫn ngê ngao hát “Em độc quá, em độc quá, em thật là độc độc độc...”

Đang mãi “độc” thì cửa bật mở, Tiểu Văn tươi cười đón tôi: “Anh về rồi à!”, nhưng nụ cười liền cứng đờ trên mặt, “Anh uống rượu à?”

Tôi tránh Tiểu Văn lao đảo bước vào nhà, thay dép chạy vào phòng khách ngồi bụm xuống ghế sofa tiếp tục vừa ngơ ngẩn cười vừa hát.

Tiểu Văn im lặng, tôi cũng không để ý, nhưng chỉ vài phút sau một cốc trà đặc và một cốc sữa đã ở trên bàn nước.

“Anh uống đi cho tỉnh rượu.” Tiểu Văn đứng trước mặt tôi khẽ nói.

Tôi cười ngơ ngẩn, giơ tay chỉ Tiểu Văn: “A! Người đàn bà độc ác! Khó khăn lắm tôi mới bỏ tiền ra uống say được, cô lại muốn tôi tỉnh rượu, thật là ti tiện!”

Tiểu Văn khẽ chau mày rồi khẽ cười nói: “Em làm cơm tối rồi, anh có ăn không?”

Tôi giả bộ cười thần bí, ngoắc ngoắc ngón tay gọi Tiểu Văn lại gần như muốn nói một bí mật gì to lớn lắm.

Tiểu Văn ngập ngừng nghiêng đầu ghé tai lại gần.

Tôi thì thào vào tai Tiểu Văn: “Anh không ăn!”

Tiểu Văn đứng phắt dậy, chau mày đưa tay quẹt mũi, khẽ thở dài: “VẬY em mặc kệ anh đấy, em về phòng đây.” Dứt lời liền quay đi, vừa đi được mấy bước lại quay lại hỏi: “Bảo, anh không sao chứ?”

Tôi lại cười vẻ bí ẩn, ngoắc ngoắc tay với cô ấy.

Tiểu Văn không mắc lừa lần nữa, chỉ lạnh nhạt nói: “Bảo, anh uống trà đi, ngủ sớm một chút, ngày mai anh cùng em ra sân bay đón bố mẹ em, được không?”

Tôi đứng phắt dậy, ánh mắt dò dẫm nhìn về hai Tiểu Văn nhập nhòa trước mặt sau đó giơ tay lên chào: “Xin hai vị thủ trưởng yên tâm! Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!”

Tiểu Văn ngó ra, nhìn sang hai bên rồi chợt hiểu ra bèn lắc đầu cười, quay người vào phòng ngủ đóng cửa lại.

Phòng khách trở nên yên lặng, tôi cố đứng dậy vào nhà bếp tìm rượu trong tủ lạnh.

Rượu này không uống thì không thể làm dịu sự phẫn nộ trong lòng dân.

Tôi ôm mấy lon bia ra phòng khách rồi lại chạy vào bếp xem cơm tối mà Tiểu Văn nói là thế nào, chẳng có món gì nhắm rượu được, tôi đành uống chay.

Ti vi mở nhưng không biết đang chiếu cái gì, trước mắt hơi nhạt nhòa, tôi dựa người vào thành ghế sofa uống bia, tôi cầm lon bia mà không tìm được miệng mình ở đâu nữa, nhưng không hiểu sao đầu óc càng lúc càng tỉnh táo, rất nhiều chuyện cứ rõ ràng như thế, xưa mãi không đi.

Không biết bao lâu đã trôi qua, mơ màng tôi thấy như có bóng người đứng trước mặt mình, lúc đầu chỉ đứng xa xa, sau đó lại gần, sau đó ngồi cạnh tôi, giơ tay vuốt tóc tôi.

“Bảo, anh sao thế? Xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại khóc?”

Giọng nói dịu dàng quá, là mẹ mình sao? Đừng đảo, đừng đảo lung tung nữa, để tôi nhìn cho rõ... a không phải, mẹ không trẻ thế này, vậy là ai? Sao mặt trông quen vậy...

Đợi đã! Tôi khóc á? Tôi khóc sao? Tôi giơ tay vuốt mặt, chớp chớp mắt, hả? Đúng là ướt thật! Tôi cũng không nhận ra, mũi ngạt lại tưởng là hút thuốc nhiều quá, ha ha, khóc thì khóc, có gì mà không thể khóc chứ? Có điều luật nào quy định đàn ông nhất định phải giả bộ kiên cường đâu?

Thế là tôi ngẩng đầu lên uống bia tiếp, vừa nheo mắt cười, nước mắt vừa lã chã rơi xuống, tôi đã say đến nỗi quên cả lí do mình khóc rồi, chỉ cảm thấy khóc một trận thật là đã, nhớ lại thì chỉ có một lần say rượu mấy

năm trước tôi đập mũi vào cửa đau quá khóc ra thì lâu lắm rồi tôi không khóc.

Hình như Tiểu Văn thấy sợ, ngồi cạnh tôi, sững sờ nhìn tôi rót nước mắt, một lúc sau, cô ấy đưa tay ra chậm chậm lấy lon bia khỏi tay tôi, sau đó sờ trán tôi.

“Bảo, anh sao thế? Có chuyện gì vậy? Có thể nói cho em biết được không?”

Tôi cười, được rồi, tôi cũng đang nghĩ câu hỏi này, sao thế? Đã xảy ra chuyện gì? Bị mối tình đầu của mình chơi một vợ ư? Không hẳn, hình như chỉ là cảm thấy mệt, rất mệt.

Nghĩ thế, trong lòng tôi như có một cái chốt được mở ra, đột nhiên vô vàn nỗi ấm ức và sự khó chịu ào ạt dâng lên, nước mắt càng chảy càng dữ! Mũi cay xè, môi run rẩy...

Một bàn tay chậm chậm đặt sau đầu tôi, ôm lấy cổ tôi, kéo đầu tôi tựa vào một bờ vai mềm yếu, ấm áp.

Thực ra tôi vẫn còn tỉnh táo nhưng tựa vào lòng Tiểu Văn cảm giác rất lạ như thể mình thật sự biến thành một đứa trẻ, không cần phải cố chịu đựng, không cần đang khóc còn cố gượng cười, thế là tôi nhắm mắt, giơ tay lên ôm vai Tiểu Văn, kệ cho nước mắt cứ thế chạy, khóc đi khóc đi, khóc cạn nước trong người, để tôi biến thành một cái xác khô, cho vào viện bảo tàng mà trưng bày đi.

Tiểu Văn ôm đầu tôi, cho tôi tựa vào vai mình, khẽ khàng vuốt tóc tôi, cơ thể cũng nhẹ nhàng đung đưa như đứa trẻ nhỏ, giọng nói càng dịu dàng hơn: “Bảo, em xin lỗi, anh đừng khóc, em lúc nào cũng nghĩ đến chuyện của mình, muốn anh giúp em nhưng lại hoàn toàn quên mất rằng anh cũng có cuộc sống của mình, cũng có nỗi khổ của mình, xin lỗi anh. Bảo, em

cũng nên quan tâm anh... giúp anh, Bảo, anh có thể khóc trước mặt em, em biết anh tin tưởng em, không sao đâu, không sao đâu...”

Tôi lấy chút sức lực cuối cùng thăm phàn bác trong đầu: Còn lâu, anh uống say, ở ngoài đường anh cũng khóc được. Nhưng giọng nói của Tiểu Văn rất dịu dàng như một khúc nhạc piano khiến cho lòng tôi bắt đầu bình lặng, bình lặng xong bắt đầu sôi sục, sôi sục xong bắt đầu bốc khói, một sức mạnh lạ lùng điều khiển tôi tìm kiếm sự an ủi trong cơn say sưa, giống như đứa trẻ sơ sinh đói khát tìm kiếm vú mẹ.

Đầu tôi tựa lên vai cô ấy, chỉ hơi ngẩng lên là có thể nhìn thấy cổ, vành tai và mấy sợi tóc tơ của cô ấy.

Không có tư tưởng khống chế, tôi bèn nhẹ nhàng hôn lên đó, bờ môi trong phút chốc áp vào cổ Tiểu Văn.

Tôi có thể cảm thấy khoảnh khắc môi mình chạm vào cổ Tiểu Văn, cô ấy run rẩy, bàn tay đang vuốt tóc tôi nắm chặt lại nhưng không tránh né.

Vẫn còn ý thức nhưng lí trí thì đã mất, tôi tham lam hôn lên cổ cô ấy, ngậm lấy vành tai cô ấy, sau đó bờ môi dần di chuyển lên má, lên trán, lên mũi, lên cằm cô ấy.

Ở cự li gần thế này tôi có thể cảm thấy hơi thở của Tiểu Văn trở nên nặng nề, bàn tay đang vuốt tóc tôi cũng bất giác khẽ nắm lấy tóc tôi giữa những nụ hôn.

Khi môi tôi hoàn toàn phủ lên môi cô ấy, khi lưỡi tôi cố tách hàm răng nghiến chặt của cô ấy, dụ dỗ lưỡi của cô ấy ra, tôi nghe thấy tiếng thở dài như nhẹ nhõm của Tiểu Văn.

Tôi đỡ cô ấy, hôn cô ấy, hai chúng tôi chậm chậm ngã ra ghế sofa.

Tiểu Văn nằm dưới tôi, hai mắt nhắm chặt, cổ ngẩng đầu lên, hơi thở nặng nề gấp gáp, hai cánh tay mềm nhũn đặt lên thành ghế sofa phía trên đầu, để mặc môi tôi hôn lên cổ, lên má, hôn giữ môi và xương quai xanh, vừa hôn vừa nuốt nước bọt.

Căng thẳng hay là hứng tình?

Đáng tiếc là tôi không thể tiếp tục tìm kiếm và phát hiện, không thể tìm được câu trả lời.

Bởi vì kí ức lộn xộn đứt quãng, mơ màng, mê loạn về đêm đó đột ngột dừng lại ở phút giây này.

Khi tỉnh lại đầu tôi đau như búa bổ. Tôi mở mắt nhìn xung quanh, cả người đờ đẫn.

Tôi nghiêng đầu nhìn ngó hai bên, đây là đâu? Há, phòng ngủ... phòng ngủ á?

Tôi ngồi bật dậy, kinh hoàng nhìn ngó xung quanh, vội cúi đầu nhìn, nhìn thân trên để trần liền vội vàng nhắc chăn lên – may quá, vẫn mặc quần sip.

... Nhưng chiếc quần này hình như không phải là chiếc tối qua tôi mặc, hình như là mới? Hình như... nhất định chỉ là hình như thôi!

Tim tôi đập thành thịch, day day thái dương cổ nhớ lại, bắt đầu mở máy hết công suất để tìm kiếm từng chi tiết liên quan đến chuyện tối qua, nhưng lần nào cũng chỉ nhớ đến đoạn tôi để Tiểu Văn xuống ghế sofa hôn hít là kết thúc, không thể nào nhớ được những chuyện khác nữa.

Lẽ nào...

Tôi đang nghĩ thì cửa phòng mở ra, Tiểu Văn mặc một độ đồ của người dân tộc thiểu số rộng thùng thình bước vào, nhìn thấy tôi thì hơi sững ra, đỏ mặt, mỉm cười, vẻ mặt rất liên hoàn.

“Anh tỉnh rồi à? Đợi em chút nhé.” Vứt lại một câu chẳng đầu chẳng đuôi, cô ấy ra khỏi phòng.

Điều này thể hiện điều gì? Không nhận thấy bất cứ ám thị rõ ràng nào, tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tiểu Văn quay lại rất nhanh, trong tay bê một cốc sữa còn bốc khói.

“Em vừa hâm nóng đấy, anh uống đi, tối qua nôn ác thế, bây giờ chắc chắn dạ dày anh rất khó chịu.” Vừa nói Tiểu Văn vừa tới bên giường đưa cốc sữa cho tôi.

Tôi cười xấu hổ, cầm cốc sữa hỏi: “Tối qua... anh nôn à?”

Mặt Tiểu Văn càng đỏ hơn, cô ấy tránh ánh mắt tôi, gật đầu: “Ừ, anh nói, anh muốn đi tắm, quần áo cởi ra được một nửa thì nôn luôn trong nhà tắm, bắn hết quần áo, em... đành phải thay hộ anh...” Cô ấy không nói tiếp nữa, chỉ ngượng nghịu cúi đầu cười.

Tôi chẳng có chút ấn tượng nào cả, nhưng cũng đã hiểu ra vấn đề, hình như tôi nôn hết ra người, Tiểu Văn giúp tôi thay quần áo, và cả... quần sịp! Vậy không phải cô ấy thấy hết rồi sao? Sau này tôi biết làm thế nào đây?

“Ngại quá, Tiểu Văn, làm phiền em quá.” Tôi mỉm cười, cũng cảm thấy mặt mình bắt đầu phát sốt, “Chuyện đó... không có gì chứ?”

“Cái gì không có gì?” Tiểu Văn đã biết còn cố tình hỏi, cô ấy ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt lấp lánh.

“Ý anh nói em giúp anh thay quần áo, vậy không phải... từ trên xuống dưới, từ to đến bé của anh...” Vừa nói tôi vừa cúi đầu ra hiệu cho Tiểu Văn.

Tiểu Văn đỏ mặt mỉm cười nhưng không tránh ánh mắt tôi: “Anh nhìn anh xem, có gì đâu mà, cũng chỉ là... ừm, đàn ông thôi mà!” Cô ấy vừa nói vừa trừng mắt với tôi.

Tôi biết, tôi hiểu, tôi nhận ra, trong lòng Tiểu Văn xấu hổ muốn chết nhưng cô ấy đang cố ra vẻ không sao, cố chuyện nhỏ hóa không có gì, hóa ngại ngùng thành bình tĩnh.

Tôi yên tâm phần nào nhưng vẫn còn một câu hỏi to đùng chặn ngang lòng tôi, nhưng quả thực rất khó hỏi, dù gì lúc ngủ dậy tôi không phát hiện được bất kì dấu hiệu gì là chúng tôi đã chung giường đêm qua, thế thì khó rồi, hỏi thế nào đây? Hỏi có phải tối qua chúng ta lên giường không à? Nếu đáp án là khẳng định thì hỏi vậy quá là làm tổn thương người ta, anh lại không biết mình có lên giường với người ta không à? Điều đó cho thấy anh không có chút ý thức nào, hoàn toàn chỉ có tình dục, vậy thì anh là đồ cầm thú! Nếu đáp án là phủ định thế thì anh quá là tự mình đa tình, đáng ra chẳng có gì, anh hỏi thế ngược lại lại chứng tỏ anh có ý đồ đen tối xấu xa, chưa biết chừng tối qua sau khi đè Tiểu Văn ra sofa tôi đã bất tỉnh nhân sự, Tiểu Văn cố sức đẩy tôi ra, đập cho tôi một trận cũng nên, tôi hỏi thẳng khác nào muốn ăn đòn?

Do dự ngập ngừng một lúc, tôi uống hết cốc sữa, dạ dày đỡ khó chịu rồi nhưng tim thì vẫn treo lơ lửng.

“Tiểu Văn... tối qua làm phiền em quá, em ngủ muộn lắm hả?” Tôi mỉm cười, hỏi từng thứ một.

Tiểu Văn cười lắc đầu: “Cũng không muộn lắm, anh ngủ là em cũng ngủ luôn.”

Trả lời không chút khe hở.

“VẬY... em ngủ ngon không? Khi say anh hay ngáy lắm, không làm ồn đến em chứ?” Tôi cười gượng, tiếp tục sự nghiệp tìm kiếm và phát hiện.

Tiểu Văn cười lắc đầu: “Cũng được, em cũng mệt bã người, hể mệt là em ngủ say lắm, chẳng nghe thấy gì cả.”

Cô ấy trả lời vô cùng kín kẽ.

“VẬY... lúc em ngủ... có... ý anh là... anh ngủ... vậy em...” Tôi lắp bắp, nói năng lộn xộn.

Tiểu Văn cười: “Tóm lại anh muốn hỏi gì?”

Tôi ngược mắt lên mới phát hiện Tiểu Văn cười rất kì quái, cô nàng này cố tình mà! Tôi đúng là heo! Nếu tối qua chuyện hôn hít không phải là ảo giác thì chắc chắn cô ấy biết tôi muốn hỏi gì!

Nội nó! Xông lên!

“Tiểu Văn, tối qua hai chúng ta có...” Nói ra miệng vẫn thấy hơi xấu hổ, cuống quá sinh thông minh, tôi nghĩ ra một từ rất là văn vẻ tao nhã, “Ý anh là tối qua anh có... bắt nạt em không?”

Tiểu Văn phá ra cười, tay che miệng, mắt híp lại cười khanh khách, nghiêng đầu nói: “Bảo, anh đáng yêu thật đấy.”

...Shit! Ai bảo em khen anh chứ! Trả lời câu hỏi của anh đi! “Em nói đi, anh uống say...” Đẳng nào cũng nói ra rồi, tôi nhăn mặt cầu xin.

Tiểu Văn nheo mắt: “VẬY anh hy vọng là có hay là không?”

... Không được trêu ghẹo con trai nhà lành như vậy chứ? Hóa ra Tiểu Văn cũng ghê gớm như vậy! Sức chiến đấu của phụ nữ với đàn ông là bầm

sinh ư? Cô nào cũng là chiến binh thiện chiến!

Tôi quần chần chịt hơn, dịch người về phía Tiểu Văn: “Anh xin em đây, Tiểu Văn, tối qua anh uống say, chẳng nhớ gì cả, em không thừa cơ làm gì đấy chứ...”

Tiểu Văn trợn mắt: “Ai thừa cơ làm gì ai!” Cô ấy hét lên rồi đột nhiên bật cười, “Có phải anh rất căng thẳng không? Hi hi, không! Không xảy ra chuyện gì cả!”

Tôi nhú mày hỏi lại: “Thật không?”

“Tất nhiên rồi! Nếu anh với em thật... thì bây giờ em sẽ không thừa nhận sao? Làm gì có chuyện tốt như vậy?” Tiểu Văn cười, giơ tay vỗ đầu tôi.

Tôi gật đầu, thở phào nhẹ nhõm rồi lại truy hỏi: “Vậy... tối qua anh có hôn em không? Chuyện đó cũng là ảo giác sao?”

Tiểu Văn đỏ mặt, giả bộ giận dữ: “Anh có cần em kể từng chi tiết tối qua cho anh nghe không?”

Hiểu rồi, xem ra có hôn thật.

“Tiểu Văn, anh xin lỗi, anh uống say, không phải anh cố ý bắt nạt em đâu...” Tôi cười hối lỗi, không biết nên diễn đạt thế nào, “Tối qua anh chỉ... thực ra em hoàn toàn có thể tát anh một cái, bây giờ cũng được.”

Tiểu Văn hất hàm, trừng mắt nhìn tôi: “Ý anh là em cố vũ anh hả?” Vừa nói ánh mắt cô ấy chọt tối sầm, giơ tay đỡ vai tôi, “Bảo, bộ dạng anh tối qua rất buồn, khóc rất đau lòng, em cũng chỉ mềm lòng, được rồi, được rồi, may mà không xảy ra chuyện gì xấu, quên đi anh ạ, cứ coi như bạn bè chơi trò thân mật cũng được.”

Tiểu Văn nói thế khiến tôi đột ngột nhớ lại chuyện hôm qua, lòng chợt nặng trĩu. Mẹ nó! Suýt nữa thì quên mất, mẹ nó! Quên đi có phải tốt không!

Vừa nói Tiểu Văn vừa đi ra, nhưng vừa ra đến cửa lại đứng lại nhìn tôi rất lạ rồi xoẹt một cái đã biến mất sau cánh cửa.

Giọng cô ấy vang lên bên ngoài: “Dậy đi! Cơm sáng xong rồi! Anh tắm trước đi!”

Ha ha, cảm giác như có vợ thật ấy... Nhưng mà, bạn nói xem, cô ấy nhìn tôi như thế làm gì?

Uống sữa xong tôi day day trán, dễ chịu hơn nhiều rồi, tôi ngồi dậy chuẩn bị đi tắm, tôi lượn vào bếp đứng tựa cửa nhìn Tiểu Văn làm bữa sáng, hỏi cô ấy có cần giúp gì không, Tiểu Văn quay đầu lại cười: “Bảo, anh đừng nhìn như thế, khi nào bố mẹ em đến phải diễn cho giống vào, anh đứng khách sáo như vậy, chúng ta bàn bạc là đã sống chung hơn một năm, làm sao có thể khách sáo như vậy được?”

Tôi gật đầu nhưng lòng lại bận nghĩ đến chuyện khác, chần chừ một lát tôi lại hỏi: “Tiểu Văn,... chúng ta... tối qua không có chuyện gì thật chứ?”

Tiểu Văn sững người, giận dữ khẽ đập chiếc thìa xuống bàn, quay sang cau mày nói: “Lại Bảo, anh làm gì vậy? Em đã bảo là không có gì rồi, anh còn cố hỏi làm gì? Anh có mục đích gì hả?”

Tôi vội vàng xua tay xin lỗi, chuồn khỏi nhà bếp đi tắm, tuy rất nhiều nghi vấn làm tôi không yên tâm nhưng nhìn thái độ của Tiểu Văn có lẽ không có gì thật.

Cứ coi như là có gì đi nữa thì Tiểu Văn quyết không thừa nhận như vậy tôi còn có thể làm gì? Lẽ nào tôi phải bám theo Tiểu Văn, bắt cô ấy chịu trách nhiệm với mình? Đừng đùa nữa!

Cuộc sống yên ổn nhất chính là:
Người ở Thái Hòa Điện của Cố Cung,
Thân mặc long bào ngồi trên long ki,
Mím cười vẫy tay ra hiệu với quần thần dưới điện,
Sau đó cởi long bào,
Đưa tiền chụp ảnh cho nhân viên,
Ra khỏi Cố Cung,
Đạp xe đạp về nhà,
Nấu cơm tối cho bà xã.
Ngày 23 tháng 11.
Âm u nhiều mây.

KHI YÊU AI CŨNG LIÊU XIÊU

Lại Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Ăn tối xong tôi không ra ngoài, chỉ ở nhà với Tiểu Văn, bàn bạc lại một lần tất cả các chi tiết bao gồm trong nhà có những chỗ nào có thể bộc lộ sơ hở, Tiểu Văn lại sắp xếp nhà cửa lại lướt nữa theo phong cách yêu thích của cô ấy, sau đó mỗi người tự chọn mấy tấm ảnh trong máy tính, Tiểu Văn photoshop ghép ảnh, thêm phong cảnh nền, sau đó in ra kẹp vào khung, giả mạo ảnh lưu niệm khi chúng tôi cùng đi chơi.

Chúng tôi chuẩn bị thật cẩn thận tất cả mọi việc.

Tiểu Văn đã xác định được thời gian máy bay của bố mẹ cô ấy hạ cánh, năm rưỡi chiều nay, xem ra tôi không có thời gian đi làm rồi.

Tôi gọi điện cho nữ đồng nghiệp xinh đẹp hôm qua đã tặng ân huệ phòng vấn riêng, nhờ cô ấy giúp tôi xin nghỉ, nói dối là tôi hơi mệt, được cô nàng khen ngợi và quan tâm một hồi, Tiểu Văn ở cạnh tôi, có thể nghe thấy tiếng xuýt xoa hỏi han, quan tâm lo lắng của cô nàng, bèn khẽ cười đi ra chỗ khác.

Tiếp đó, tôi lập tức gọi một vòng cho lão Phó, lão Đường, Thịch Chó ba quân đợi lệnh, tất cả vào trạng thái chuẩn bị tác chiến.

Sắp xếp xong xuôi cũng đã ba giờ chiều, thế là Tiểu Văn đích thân chọn đồ trong tủ quần áo của tôi, thử vài bộ cho đến khi Tiểu Văn gật đầu hài lòng mới kéo Tiểu Văn ra ngoài, phi đến trang trại nuôi chó của Thịch Chó.

Đón bố mẹ Tiểu Văn về gọi taxi thì chẳng ra làm sao, chỉ có thể mượn xe, chiếc Satana second hand của lão Phó thì thôi miễn bàn, lựa chọn tốt nhất chính là chiếc Hummer của Thịch Chó.

Tôi đã đánh tiếng với cậu ta trước, trước “dâm uy” của Tiểu Phấn, Thịch Chó đành ai oán mà đồng ý trong điện thoại.

Chúng tôi phóng đến chỗ Thịch Chó, kể vắn tắt lại tình hình, bảo Thịch Chó giúp đặt bàn ở một nhà hàng nào đó tối nay mở tiệc tẩy trần cho bố mẹ Tiểu Văn, biết bố mẹ Tiểu Văn là bác sĩ nên yêu cầu trọng điểm là nhà hàng phải sạch sẽ, cao cấp, tốt nhất là tao nhã vào.

Thịch Chó bần khoản ghê lắm, bảo để tôi xây cho ông một cái cho rồi, yêu cầu gì mà khó thế.

Tiểu Phấn đứng cạnh vỗ ngực: “Yên tâm! Cứ giao cho em và Thịch Chó đi! Đón được người thì gọi cho bọn này!”

Tiểu Văn cảm kích nắm tay Tiểu Phấn.

Tiểu Phấn dặn dò: “Gặp bố mẹ thái độ tử tế vào, dù gì cũng là bố mẹ ruột của em, hơn nữa bao năm qua là em không liên lạc với họ. Lần này là một cơ hội hàn gắn lại mối quan hệ.”

Chỉ nói mấy câu đã làm mắt Tiểu Văn đỏ hoe.

Thời gian không đợi người, những việc còn lại giao hết cho Thịch Chó và Tiểu Phấn, cũng bảo họ thông báo cho lão Phó và lão Đường đến nơi đúng giờ, cùng tiếp đón bố mẹ Tiểu Văn, người đông cho náo nhiệt, nhờ có chuyện gì thì người đông thế mạnh cùng hợp sức hóa giải nguy nan.

Thịch Chó ngập ngừng một lát rồi lại gần hỏi nhỏ tôi: “Bảo, ông có chắc là tiệc chào đón phải gọi cả lão Đường không?”

Tôi ngó ra, sắc mặt trở nên tối sầm, những hồi ức vô cùng đau khổ nhảy búp ra trong tâm trí, đối diện với người duy nhất được chọn để trưng bày cái sự vô duyên của đàn ông Trung Quốc ở bảo tàng Louvre, Paris như lão Đường, tôi quả thực hết sức lo lắng.

Tôi nhìn Thịch Chó một cái rồi kiên quyết nói: “Thôi! Đừng nói cho cậu ta biết!”

Suốt chặng đường ra sân bay, Tiểu Văn cứ thở gấp suốt. Xem ra cô ấy còn căng thẳng hơn tôi.

Nhưng tôi ghét nhất là người khác làm những việc hại người, còn bất lợi cho mình, Tiểu Văn đã làm thế. Để giảm áp lực cho mình, cô ấy chuyển chủ đề nói chuyện sang tôi.

Căng thẳng đến nỗi thở gấp, Tiểu Văn cố tự điều chỉnh một chút rồi quay sang nhìn tôi: “À, Bảo này, tối qua sao anh lại khóc? Kể em nghe đi.”

... Thế này gọi là gì? Thế này gọi là con nít chơi tét té nước, ấm nước nào sôi thì xách ấm đó!

Tôi im lặng lái xe, mắt dán vào con đường phía trước.

“Bảo, nếu coi em là bạn thì kể với em đi.” Tiểu Văn rất cố chấp.

“Không sao.” Tôi ho hai tiếng, rít ra hai từ.

Tiểu Văn thấy sắc mặt tôi rất tệ nên không truy hỏi thêm, cô ấy im lặng, nhưng chưa im lặng được hai phút cô ấy lại mở miệng hỏi sang chuyện khác.

“Em và bố mẹ em mấy năm không gặp rồi?” Thấy Tiểu Văn căng thẳng như vậy, tôi hỏi.

Tiểu Văn ngập ngừng một chút rồi khẽ nói: “Bảy năm.”

Trời đất, bảy năm là khái niệm gì vậy?

Tôi chỉ có thể đoán mò như sau, bảy năm trước, bố mẹ Tiểu Văn vô cùng ân ái, Tiểu Văn có một gia đình viên mãn hạnh phúc, sau đó bố mẹ ra nước ngoài, sau đó bố mẹ ly hôn ở nước ngoài, thế là Tiểu Văn phải chịu một cú shock lớn và một sự tổn thương sâu sắc, sự tổn thương ấy biến thành thù hận, khiến cô ấy không muốn gặp lại bố mẹ mình, nỗi hận này đã kéo dài bảy năm.

Vậy tại sao bây giờ lại đồng ý gặp bố mẹ? Câu hỏi đó xoay trong đầu tôi hai vòng cuối cùng cũng bị tôi hỏi thành lời.

Tiểu Văn quay sang hạ cửa kính xe xuống, thò đầu ra ngoài, để mặc gió thổi tung tóc mình.

Thối một lúc, Tiểu Văn rút đầu vào trong xe, nhắm chặt mắt lại.

Tôi vỡ lẽ, vừa rồi cô ấy để gió thổi khô nước mắt.

“Bảo, cô độc lâu như vậy, em sắp sụp đổ rồi.” Tiểu Văn khẽ nói, quay mặt nhìn ra ngoài cửa xe, “Em vốn tưởng có người bầu bạn có thể ở bên nhau suốt đời, có thể cả đời không gặp họ, nhưng kết quả là sau khi anh ấy ra đi, em càng cô độc, em chưa từng thấy cô độc như thế bao giờ, không có người thân, không có hơi ấm, không có tất cả.”

Tôi nghe cô ấy nói như đang độc thoại, như đang nói mê vậy.

“Sau khi biết mình có bầu em rất sợ.” Tiểu Văn cười, “Em sợ thật sự, em muốn trân trọng đứa trẻ này, muốn nuôi lớn nó. Hơn nữa sau khi có con, bỗng dưng em nghĩ rất nhiều, nghĩ đến bố mẹ em, bảy năm rồi, em nghĩ em nên gặp họ, nhưng em không thể cho họ biết đứa trẻ này không có bố, em vẫn hận họ...”, giọng nói của cô ấy ngày càng nhỏ.

Lúc tới sân bay đã là gần bốn giờ, chúng tôi hỏi thăm thì được biết chuyến bay không đến muộn, thế là tôi và Tiểu Văn vào cửa hàng Dicos (hệ thống cửa hàng thức ăn nhanh) ở tầng một uống nước trò chuyện giết thời gian.

Tiểu Văn càng lúc càng căng thẳng, nhấp nhồm ngồi trước mặt tôi, tôi bảo Tiểu Văn bình tĩnh chút đi, Tiểu Văn căng thẳng làm tôi căng thẳng.

Tiểu Văn gật đầu, nói cô ấy lâu lắm rồi không gặp bố mẹ, không biết lát nữa gặp mặt, bố mẹ sẽ có thái độ như thế nào với mình.

Tôi cười: “Dù gì cũng là bố mẹ em, bảy năm không gặp còn có thể có thái độ gì? Em đợi đó mà ôm ấp khóc lóc đi.”

Tiểu Văn khẽ quay mặt đi lạnh lùng nói: “Em sẽ không khóc đâu.”

Tôi nhìn Tiểu Văn, không nói gì, tôi biết bây giờ trong lòng cô ấy rất rối loạn, rối loạn như lòng tôi vậy. Con người có lúc như vậy, rất nhiều việc một thời điểm nào đó sẽ đồng loạt hiện lên trong đầu, tư duy sẽ giống như buổi dạ hội chào xuân của đài truyền hình trung ương, rất nhiều chuyện đã qua, người đã qua đều muốn được lộ mặt, đầu óc không tập trung được vào cái gì cả. Vẻ mặt của Tiểu Văn rõ ràng là như vậy, ánh mắt cô ấy đờ đẫn, tâm trí đã lang thang đến nơi nào không rõ.

“Đợi chút, gặp bố mẹ em anh gọi là gì?” Để làm cho không khí đỡ căng thẳng, giảm áp lực cho cả hai, tôi tích cực hỏi.

Tiểu Văn nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ, mấy giây sau mới hoàn hồn, quay sang hỏi tôi: “Gì cơ? À, gọi... gọi cô, chú đi, anh muốn gọi là gì?”

Tôi cười: “Không có gì, anh chỉ muốn hỏi ý kiến em, sợ anh gọi thân mật quá thì không hay.”

Tiểu Văn mỉm cười, trách móc nhìn tôi một cái, cô ấy biết ý tôi là gì.

“Vậy hai chúng ta thì sao?” Tôi hỏi tiếp, “Chúng ta xưng hô với nhau thế nào? Ông xã bà xã à? Hay là A di đà Phật?”

Tiểu Văn ngẩn ra, do dự cúi xuống cắn ống hút, hút từng ngụm nhỏ rồi đọt nhiên ngẩng lên, nhìn chăm chăm vào mặt tôi: “Bảo, em gọi anh là Bảo, anh gọi em là Văn, được không? Em... không muốn gọi ông xã, cũng không muốn người khác gọi em là bà xã...”

Tôi nhìn Tiểu Văn, cô ấy không nhìn tôi, miệng cắn ống hút như đang nghĩ ngợi điều gì.

“Anh... có thể hỏi chuyện bố đứa bé không?” Tôi cố dụ giọng nói, “Ý anh là nếu hiểu một chút, trước mặt bố mẹ em anh có thể...”

“Không thể!” Tiểu Văn ngẩng đầu lên nói như đinh đóng cột, hai tiếng đó như hai viên đạn bắn thẳng vào mặt tôi.

Tôi ngượng nghịu mỉm cười, cúi đầu im lặng một lúc rồi đứng lên nói: “Anh ra ngoài hút điếu thuốc.”

Lúc đi qua Tiểu Văn, cô ấy cúi đầu hạ giọng nói: “Em sẽ không nói với ai về anh ấy, không nói đâu.”

Tôi gật đầu, khẽ vỗ vai cô ấy tỏ ý an ủi, tôi ra khỏi Dicos, ra ngoài cửa sân bay châm một điếu thuốc, hít sâu một hơi rồi từ từ thở ra.

Tiếng thông báo của sân bay vang lên rất đúng giờ, những người kéo hành lí bắt đầu lác đác từ bên trong đi ra, xung quanh liên tiếp trình diễn những cảnh tượng cảm động lòng người như đoàn viên, lao vào nhau, vui mừng, ôm ấp.

Tiểu Văn dán mắt vào phía trong, tôi đứng sau lưng cô ấy, bồn chồn xoa tay, nuốt nước bọt, còn căng thẳng hơn gặp bố mẹ vợ thật. Phải biết

rằng Tiểu Văn không cho tôi xem ảnh bố mẹ cô ấy. Không biết là cô ấy cố tình làm thế hay do quên.

Bước vào vai diễn, bước vào vai diễn, diễn thật sống động, diễn thật sống động.

Tôi cuống quýt tự nhủ thầm trong lòng.

Tiểu Văn đột nhiên quay lại nhìn tôi: “Bảo, anh thấy em thế nào?”

Tôi ngẩng nhìn một hồi rồi nghiêm túc gật đầu: “Người ăn hình nhất!”

Gương mặt cứng đờ vì căng thẳng của cô ấy khẽ cười, quay đi rồi chột sững lại.

Trực giác cho tôi biết họ tới rồi! Nhìn theo ánh mắt của Tiểu Văn, quả nhiên tôi nhìn thấy một người đàn ông và một phụ nữ trung niên cũng đang sững sờ trong đám đông.

Tiểu Văn đỡ đầu, sáu mắt nhìn nhau với hai người đó, không sai, đúng là sáu mắt, bên kia có hai người mà.

Lúc này tôi mới nhìn kĩ bố mẹ Tiểu Văn – người đàn ông và người phụ nữ trung niên đó. Điều bất ngờ là mẹ Tiểu Văn còn khá trẻ, ăn mặc rất đoan trang, mái tóc được vấn gọn sau đầu, cô ấy đeo kính và trang điểm nhẹ rất tao nhã, trên cổ gần như không có nếp nhăn, không hổ là bác sĩ phụ khoa, rất biết cách chăm sóc bản thân. Bố Tiểu Văn cũng khiến tôi ngạc nhiên, chú ấy mặc một chiếc áo phông màu ghi nhạt và một chiếc quần rộng rãi, mái tóc được chải rất gọn gàng, không có hai cằm, trông tầm trên dưới năm mươi vậy mà không hề có bụng, bụng phẳng lì càng làm tôn lên thân hình cao lớn. Đúng là khác biệt, người như thế này chỉ cần nhìn một cái là có thể thấy trình độ văn hóa rất cao.

Cảnh tượng này như ngừng lại, tôi cũng không dám tùy tiện có hành động gì. Hơn nữa, mẹ Tiểu Văn đã khóc rồi, còn bố Tiểu Văn cũng đang rưng rưng nước mắt.

Tôi e dè nhìn Tiểu Văn, cô ấy đã nước mắt giàn giụa từ lâu. Tôi đứng sau lưng Tiểu Văn, thận trọng đặt tay lên eo cô ấy khẽ đẩy về phía trước. Tiểu Văn bất giác bước lên phía trước, cơ thể run rẩy, cảm môi bật khóc.

Mẹ Tiểu Văn không thể chịu đựng được nữa, va li tuột khỏi tay, lao tới ôm chặt Tiểu Văn vào lòng, xúc động gọi: “Con ơi...” Bố Tiểu Văn cũng kéo hành lý bước tới, giang rộng vòng tay ôm cả hai mẹ con Tiểu Văn vào lòng, nước mắt chảy ra, mày chau lại. Tiểu Văn bị bố mẹ kẹp ở giữa, hai tay buông thõng, chỉ biết khóc, tôi thấy bàn tay buông thõng của cô ấy nắm chặt rồi lại từ từ buông lơi.

Tôi đứng cạnh, mũi cũng bắt đầu cay cay, đột nhiên nhớ đến bố mẹ ở nhà, vô vàn kí ức chõng chéo đan xen hiện lên trong đầu tôi. Sau khi ngáp ngừng một chút, tôi cũng bước lên, hoàn toàn nhập vai, đứng ngoài giang tay ôm cả ba người vào lòng, đầu tựa vào vai bố Tiểu Văn.

Trong lúc khóc lóc cảm động đất trời, vai bố Tiểu Văn nghiêng đi, đẩy đầu tôi ra, mắt rưng rưng chăm chăm nhìn tôi: “Cậu là ai vậy? Làm gì thế?”

Trong phút chốc tôi xấu hổ muốn chết, toàn thân như có kim chích, nhớ đến một bài hát tên là Không có chỗ dung thân.

Thời điểm thử thách diễn xuất của tôi đến rồi, tôi thả lỏng hai tay, cố gắng phớt lờ sự chỉ chỗ của những người xung quanh, không ôm thì thôi. Tôi đứng bên cạnh, vẫn phối hợp bày ra một gương mặt kích động vì trùng phùng sau nhiều năm xa cách.

“Lớn thật rồi, con lớn thật rồi...” Mẹ Tiểu Văn xiết chặt vai Tiểu Văn, đẩy ra một chút để ngắm cho kĩ, nụ cười rạng rỡ trên gương mặt, vừa nói vừa liên tục ôm chặt Tiểu Văn.

Lúc trước Tiểu Văn nói cô ấy sẽ không khóc nhưng lúc này “Người kết thúc” [1] cũng sẽ cảm động rớt nước mắt, Tiểu Văn khóc dữ nhất, này giờ chưa dừng lại.

1 Nhân vật chính trong bộ phim cùng tên của Mỹ, có một nửa là người máy.

Khó khăn lắm mới đợi được tâm trạng của gia đình ba người này bình tĩnh lại, tôi tươi cười bước lên, một người hiền hậu như tôi bèn kịp thời đưa khăn giấy ra. Mẹ Tiểu Văn ngạc nhiên nhận khăn giấy, vừa lau nước mắt vừa nhìn Tiểu Văn nói: “Văn à, cậu ta là...”

Tiểu Văn cũng đang lau nước mắt, cô ấy nhìn tôi một cái rồi khẽ giới thiệu: “Đây là Lại Bảo, bạn trai của con.”

“Lại Bảo á?” Bố mẹ Tiểu Văn đồng thanh kêu lên, nhìn tôi rồi quay sang nhìn nhau, rồi lại nhìn tôi.

Tôi bước lên mỉm cười cực kì lịch sự nhã nhặn, cuối cùng những lời hỏi thăm và màn tự giới thiệu đã chuẩn bị mấy ngày nay cũng được lên sàn diễn: “Cháu chào cô chú, cô chú đi đường chắc vất vả lắm. Cháu là Lại Bảo, Lại là Bảo trong Lại Từ - một trong những chuyên gia về sale nổi tiếng nhất thế giới, Bảo là Lại trong thành ngữ thư phòng tứ bảo...” (bút, mực, giấy, nghiên).

Bố mẹ Tiểu Văn ngó người ta nhìn tôi chăm chăm như nhìn bệnh nhân tâm thần.

Sao thế?...Shit! Nói nhảm sao? Thảo nào tôi thấy quái quái!

Tôi phát điên mất, bạn phải biết rằng màn tự giới thiệu này tôi nghĩ lâu lắm mới ra đấy! Tôi thấy nó vô cùng hoàn mỹ! Vì bố mẹ Tiểu Văn ở nước ngoài lâu năm, dùng tên phiên âm của chuyên gia về bán hàng nổi tiếng thế giới chắc chắn sẽ thấy quen thuộc, hai người lại là người Trung Quốc chính

tông, cho nên khi giới thiệu tên Bảo giải thích bằng thành ngữ “thư phòng tứ bảo” hết sức truyền thống tao nhã của dân tộc, đông tây kết hợp như thế vừa thể hiện được sự học rộng tao nhã, lại không mất vẻ trang trọng, đúng là hình mẫu của các màn tự giới thiệu...

Không ngờ lại bị cái mồm lừa của tôi nói thành tiếng ngựa!

Tiểu Văn cũng ngỡ ra nhưng lập tức hiểu ra sự việc, tuy mắt vẫn còn ướt nhưng không nhịn được phì cười.

Tôi xấu hổ ngượng nghịu cười: “Cháu xin lỗi, cháu căng thẳng quá.”

Bố mẹ Tiểu Văn cũng vỡ lẽ, đều bật cười. Vừa cười vừa nhìn ngăm đánh giá tôi, nhất là mẹ cô ấy, ánh mắt như tia X-quang và tia hồng ngoại ấy, nhìn đến mức tôi chỉ muốn che đi ba điểm quan trọng trên người.

“Ha ha, Lại Bảo.” Mẹ Tiểu Văn cười, gật đầu nhìn tôi, “Đúng là một cái tên rất Trung Quốc.”

Đây... khen hay chửi ta?

Bố mẹ Tiểu Văn kẹp hai bên cô ấy, tôi đi theo sau kéo hai va li hành lý, cùng ra khỏi sân bay tới bãi đỗ xe. Trên xe, Tiểu Văn bị bố mẹ kéo xuống ghế sau, tôi cố gắng lái thật vững, không nhìn gương chiếu hậu, không nhiều lời, thể hiện sự chín chắn của một người đàn ông.

Gia đình ba người phía sau vừa lên xe liền ngượng ngừng, im lặng, bố mẹ Tiểu Văn mỗi người kéo một tay cô ấy, ánh mắt đầy xúc động không thốt được lên lời.

Im lặng một lúc lâu, mẹ Tiểu Văn mới e dè hỏi một câu: “Văn, con còn hận mẹ và bố con không?”

Tiểu Văn không nói gì.

Mẹ Tiểu Văn bắt đầu ai oán tự độc thoại, nước mắt lại ứa ra, giọng nói bình tĩnh và bất lực, nói hết ra những nỗi niềm thương nhớ, ân hận, đau khổ mấy năm qua.

Trong thời gian đó bố Tiểu Văn im lặng, chỉ thỉnh thoảng gật đầu phụ họa, đúng là phối hợp rất ăn ý.

Mọi người đã nghe một vở tương thanh[1] bi kịch bao giờ chưa? Ghế sau xe tôi đang biểu diễn đây này, nghe đến nỗi lòng tôi cũng thấy đau xót.

1Tương thanh: một hình thức tấu hài của Trung Quốc, diễn viên có hai người.

Sau một hồi kể lể tự trách, mẹ Tiểu Văn bắt đầu hỏi thăm cuộc sống của Tiểu Văn mấy năm qua, Tiểu Văn bắt đầu kể lại theo những tình tiết chúng tôi đã bàn bạc từ trước bằng giọng điệu bình thản.

Bố mẹ cô ấy im lặng lắng nghe, chuyện mấy năm đầu cô ấy chỉ nói qua, chủ yếu kể về quãng thời gian cùng tôi yêu đương, tán dương tôi thành một người đàn ông hoàn hảo, bố Tiểu Văn lúc đầu còn nghi ngờ, về sau gật đầu lia lịa. Dù thái độ của Tiểu Văn khá lạnh nhạt nhưng lần đầu đoàn tụ sau nhiều năm xa cách vẫn khiến bố mẹ cô ấy vui mừng khôn xiết, trong tình hình này tất nhiên không dám có bất kì chất vấn nào với những lời Tiểu Văn nói.

Càng nói thái độ của Tiểu Văn càng hòa hoãn hơn, trên đường về, Tiểu Văn và mẹ cô ấy cứ sục sùi khóc, dùng hết cả hộp khăn giấy.

“Tiểu Văn, con trốn mẹ và bố con bao nhiêu năm nay, bố mẹ rất đau lòng.” Mẹ Tiểu Văn vuốt tóc Tiểu Văn, vừa cười vừa khóc, “Hôm nay cuối cùng cả nhà ta cũng được đoàn tụ, trong lòng mẹ rất...”

Vừa nghe thấy thế, ánh mắt Tiểu Văn liền trở nên lạnh lùng: “Cả nhà đoàn tụ? Sao còn là cả nhà nữa?” Dứt lời liền đặt tay lên vai tôi, “Bây giờ

con sống với Bảo, chúng con sống rất tốt, lần này bố mẹ quay về, con có thể gặp bố mẹ là cũng muốn cho bố mẹ biết con sống rất tốt, bố mẹ không cần phải lo lắng.”

Tôi im lặng lái xe, không dám hó hé nửa lời.

Bố mẹ Tiểu Văn cùng sững ra sau đó nhìn nhau cùng mỉm cười. Tôi liếc nhanh qua gương chiếu hậu, nhìn thấy cảnh ấy lòng lấy làm lạ, Tiểu Văn đã nói thế sao họ còn cười được?

Mẹ Tiểu Văn tươi cười cầm tay cô ấy: “Văn à, lần này con đồng ý gặp bố mẹ, mẹ và bố con liền lập tức sắp xếp thời gian về nước ngay chính là vì có một tin muốn cho con biết.”

Trong xe trở nên im lặng, thoáng có thể nghe thấy tiếng gió thổi từ những chiếc xe lướt nhanh hai bên.

Tiểu Văn nghi hoặc nhìn bố mẹ chờ đợi.

Mẹ cô ấy tươi cười nhìn bố cô ấy, đưa tay cho bố cô ấy, bố cô ấy cũng cười, nhẹ nhàng nắm lấy tay mẹ cô ấy rồi cùng đặt tay lên tay cô ấy.

“Văn, bố mẹ biết lúc đầu bố mẹ li hôn làm con tổn thương rất lớn, chuyện này không trách con được, có trách thì trách bố mẹ, lúc đầu bố mẹ quá coi trọng sự nghiệp, ai cũng có lý tưởng của mình, không ai chịu nhường ai,” Mẹ Tiểu Văn cười híp mắt nói, mu bàn tay dịu dàng vuốt má Tiểu Văn, “Bao nhiêu năm trôi qua, lý tưởng cũng không còn hừng hực như hồi đó nữa, hơn nữa lúc đầu bố và mẹ chia tay cũng không phải vì chuyện tình cảm, mấy năm qua, bố mẹ vẫn luôn có một mình...”

Vừa lái xe tôi vừa nghe ra chút manh mối, tim bỗng nhiên đập thành thịch.

“Lần này bố mẹ về là muốn cho con biết, bố mẹ chuẩn bị tái hôn.” Mẹ Tiểu Văn tươi cười, “Được không con?”

Tiểu Văn hết sức sửng sò, tôi đoán lúc này trong lòng cô ấy đang đơ dại, cảm giác này giống như nghe tin một người vô cùng thân thiết qua đời rồi đột nhiên lại nghe tin người đó sống lại, nhất thời không thấy vui mừng, chỉ hoàn toàn chấn động.

Bố mẹ Tiểu Văn cùng im lặng, chỉ ngồi đó nhìn Tiểu Văn tươi cười, họ đều biết tin này có ý nghĩa như thế nào với Tiểu Văn.

Một lúc sau Tiểu Văn thở dài rồi òa khóc, giống như một đứa trẻ bị bố mẹ bỏ rơi rồi lại được tìm về.

Mẹ cô ấy cũng khóc, bố cô ấy rưng rưng nước mắt, ghé sau lại là cảnh tượng khóc lóc nức nở.

Khóc một lúc Tiểu Văn mới ngừng lại được, cô ấy ôm cổ bố mẹ, xúc động hôn lên má họ, hôn hết bên phải đến bên trái, bên trái đến bên phải...

Được rồi, tôi thừa nhận mình rất cảm động, giống như Tiểu Văn từng nói cô ấy cảm thấy mình chẳng có gì cả, còn bây giờ đột nhiên cô ấy lại có tất cả.

Niềm vui bất ngờ này làm không khí trong xe trở nên vui vẻ nhưng kịch vẫn phải tiếp diễn, Tiểu Văn đã nói không muốn cho bố mẹ cô ấy biết đứa trẻ trong bụng không có bố.

Tôi lái xe, bảo Tiểu Văn gọi cho Thịch Chó hỏi xem đặt tiệc ở đâu, khách sạn của bố mẹ cô ấy ở chỗ nào. Tiểu Văn đang hết sức vui sướng, gọi điện cho Thịch Chó giọng vui vẻ, phấn khởi đến mức làm cho Thịch Chó ở đầu dây bên kia còn nghi ngờ hỏi lại “Em là Tiểu Văn thật sao?”

Mẹ Tiểu Văn ngồi ghế sau nói họ đã đặt khách sạn trước rồi, còn nhìn Tiểu Văn cười: “Hai bác sợ Văn vừa nhìn thấy hai bác liền quay đầu bỏ đi, lúc đó tìm khách sạn thì phiền lắm, hơn nữa nhờ Văn không chịu gặp hai bác thì hai bác biết làm thế nào? Ha ha ha...”

Tiểu Văn vừa cười vừa gãi đầu lên vai mẹ, trong ánh mắt ngập tràn niềm vui và sự xúc động.

Tôi hỏi ý kiến bố mẹ Tiểu Văn về tiệc chào đón, tôi biết ý nói nếu hai bác mệt thì để ngày mai cũng được. Nhưng làm hòa được với con gái khiến tâm trạng bố mẹ Tiểu Văn cũng rất sung sướng, liền lập tức đồng ý.

Trong phòng khách sạn, mẹ Tiểu Văn vì đi đường vất vả nên đã vào phòng trong tắm rửa thay đồ, tôi và Tiểu Văn cùng bố cô ấy ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách, khí chất của bố cô ấy quá tuyệt, chỉ cần ngồi đó đã thấy phong độ ngời ngời.

May mà có Tiểu Văn ngồi cạnh, nếu không dù bố cô ấy luôn tươi cười nhìn tôi, tôi cũng thấy vô cùng bất an. Bố Tiểu Văn không ngừng dò hỏi một loạt thông tin lý lịch như tuổi tác, trình độ học vấn, đơn vị công tác, hoàn cảnh gia đình..., tôi trả lời thật giả lẫn lộn để qua cửa.

“Cậu quen Tiểu Văn bao lâu rồi?” Bố Tiểu Văn cười hiền từ.

Tiểu Văn tranh trả lời: “Không phải bố hỏi rồi sao, hơn một năm.”

Bố Tiểu Văn ra hiệu bằng ánh mắt, “Tiểu Văn, bố đang nói chuyện với Lại Bảo, con vào với mẹ đi.”

Lòng tôi thắt lại, thầm gào lên trong lòng: Không được đi! Không được đi!

“Vâng.” Tiểu Văn hơi do dự rồi đứng dậy, đưa tay vuốt gáy tôi, vừa vuốt vừa dứt tóc tôi.

Tôi biết cô ấy đang ngậm bảo tôi tỉnh táo cảnh giác một chút, nhưng cô ấy bảo “vâng” đã là đẩy tôi vào miệng hổ rồi.

Tiểu Văn vào phòng với mẹ, bố cô ấy nhìn tôi, điều chỉnh tư thế một chút rồi hỏi: “Lại Bảo, cháu quen Tiểu Văn bao lâu rồi?”

Tôi không hiểu sao chú ấy cứ bám chặt lấy câu hỏi này vậy ta?

Tôi vội cười: “Thưa chú, bọn cháu quen nhau hơn một năm rồi.”

“Hả, một năm và bao lâu?” Bố Tiểu Văn gật đầu, hỏi tiếp.

Tôi không hiểu ý chú lắm nhưng vẫn cố ra vẻ bình tĩnh: “Dạ? Ha ha, khoảng một năm rưỡi ạ.”

“Một năm sáu tháng à?” Bố Tiểu Văn nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Vâng, khoảng thế ạ, một năm và năm, sáu tháng gì đó.” Tôi tránh ánh mắt chú ấy, vừa cười vừa xoa tay.

Bố Tiểu Văn cũng cười, rút ra một bao thuốc lá trong túi áo, đưa cho tôi một điếu: “Lại Bảo, đừng căng thẳng, chú tin cháu cũng biết một số chuyện, nên chỉ muốn biết mấy năm qua Tiểu Văn sống thế nào thôi, cứ nói chuyện thoải mái với chú.”

Thuốc lá đúng là cứu mạng tôi! Tôi đang muốn hút thuốc để bình tĩnh lại đây! Wow, lại còn là thuốc ba số nữa chứ!

“Vâng ạ!” Tôi kính cẩn nhận điếu thuốc rồi lại lóng ngóng rút bật lửa ra đốt thuốc cho chú ấy rồi mới châm thuốc của mình, tôi hít sâu một hơi, cố làm mình bình tĩnh lại.

“Lại Bảo, hai đứa quen nhau một năm sáu tháng đúng không?”

Bị đột ngột hỏi như thế tôi phát sặc, ho lấy ho để. Tôi điên mất, tôi nói tiếng Trung tệ lắm sao? Hay là chú ở nước ngoài lâu quá rồi, không hiểu tiếng Trung nữa? Còn bắt cháu nói mấy lần đây?

Tôi che miệng cố nén ho, giả bộ cúi đầu suy nghĩ rồi tươi cười nhìn bố Tiểu Văn: “Vâng thưa chú, nếu cháu nhớ không nhầm thì đến hôm nay là một năm sáu tháng hai mươi bảy ngày ạ.”

Đấy, cháu tính rõ số ngày ra cho chú, xem chú còn hỏi nữa không?

“Ha ha, Lại Bảo, chú rất thích cháu.” Bố Tiểu Văn cười, “Cháu rất quan tâm đến con gái chú, đúng không? Ngay cả ngày quen nó cũng nhớ rõ như vậy.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng qua cửa.

Bố Tiểu Văn nhìn tôi, hút một hơi thuốc rồi thở ra: “Lại Bảo, lúc nãy ở trên xe nghe Tiểu Văn nói hai đứa yêu nhau hơn một năm rồi, vậy hai đứa quen nhau bao lâu thì yêu?”

... Mẹ ơi, cứu con!

Tay hơi run, tôi đưa thuốc lên miệng hút một hơi, đầu không ngừng hoạt động, sau đó cười đáp: “Chú, nói thực với chú cháu vừa nhìn thấy Tiểu Văn là đã thích cô ấy rồi, có thể coi là yêu từ cái nhìn đầu tiên, nên sau khi quen cháu bắt đầu theo đuổi cô ấy, nhưng lúc đầu Tiểu Văn không chấp nhận cháu, cháu theo đuổi cô ấy ba tháng cô ấy mới dần dần chấp nhận cháu cho tới bây giờ.”

Những tình tiết này chúng tôi đã sắp đặt từ trước. Tôi đặc ý nghĩ, thế nào, không chút kẽ hở đúng không!

“À vậy sao? Theo đuổi ba tháng, cháu rất có lòng.” Bố Tiểu Văn gật đầu rồi đột nhiên hỏi: “Cháu có tin vào tình yêu từ cái nhìn đầu tiên

không?”

Tôi ngẩn ra, tim vọt lên tận cổ, nhưng tôi biết thời khắc dấu trí dấu dững đã đến rồi, tuyệt đối không được tỏ ra sợ hãi. Tôi lấy lại tinh thần, tập trung trí lực nhìn thẳng vào mắt bố Tiểu Văn, gật đầu mạnh: “Cháu tin.”

“Ừ, đúng là thanh niên, thông thường đều tin vào chuyện yêu từ cái nhìn đầu tiên,” Bố Tiểu Văn lại cười, “Có điều hai đứa quen nhau ba tháng là tiến tới yêu đương, trong khi ba tháng đó đều là cháu theo đuổi Tiểu Văn, cũng có nghĩa hai đứa chưa từng tiếp xúc với nhau như bạn bè bình thường, vậy cháu cảm thấy cháu hiểu Tiểu Văn không? Hoặc có thể nói hai đứa có nền tảng tình cảm vững chắc không?”

Tim tôi sắp vọt ra khỏi cổ họng đến nơi rồi! Chú ơi là chú, chú đang chơi cháu hả?

Tôi cắn môi, tôi hết sức nghiêm túc nhìn chú ấy: “Thưa chú, cháu và Tiểu Văn đã ở bên nhau hơn một năm rồi, bọn cháu gần như không bao giờ cãi nhau, cũng chưa mâu thuẫn lần nào, cháu nghĩ thời gian một năm cũng có thể coi là có nền tảng tình cảm nhất định rồi chứ ạ?”

Chú ấy gật đầu, hút thuốc rồi nói: “Ừ, có điều, với thanh niên thì thời gian một năm bảo ngắn cũng không ngắn, bảo dài...” Vừa nói chú ấy vừa nhả khói, cười đầy ý tứ và nói tiếp, “... cũng chẳng dài.”

Mẹ nó chứ tôi không chơi nữa! Tôi chết đây!

May quá! Quá may!

Đúng lúc này cửa phòng mở ra, Tiểu Văn tươi cười bước ra, dáng vẻ hết sức hớn hờ: “Hai người nói gì thế?” Vừa nói vừa lại gần, nhìn thấy tôi liền ngẩn ra, “Bảo, anh sao thế? Nhìn anh này, cổ áo ướt đẫm rồi.”

Tôi lau mồ hôi, cười khan: “Ha ha, chắc do không bật điều hòa, nóng quá.”

Tiểu Văn đưa tay lau mồ hôi cho tôi và nhìn bố cô ấy: “Bố, mẹ tắm xong rồi, bố đi tắm đi, nhanh lên bố nhé, bạn bọn con đang đợi rồi.”

Bố Tiểu Văn tươi cười đứng dậy, dập thuốc vào gạt tàn rồi gạt đầu: “Ừ, bố đi tắm đây.” Nói xong quay sang nhìn tôi, “Lại Bảo, cháu nói chuyện với cô nhé.”

...Nữa sao?

Nhìn theo chú ấy vào phòng đóng cửa, tôi đứng phắt dậy, hít vào thở ra mấy phát, sắp chảy nước mắt đến nơi rồi đây.

“Anh sao thế?” Tiểu Văn tròn mắt hiếu kì hỏi.

“Bà nội ơi, bà cho con hỏi lệnh tôn nhà bà làm công việc gì vậy? Cục điều tra Liên bang à?” Mặt tôi méo xệch.

Tiểu Văn nghĩ một lúc, nhìn tôi rồi nói: “Lúc đó bố em ra nước ngoài để học cao học về luật, bây giờ chắc là làm luật sư chẳng?”

Tôi chờ đẫn, ngã vật ra sofa.

“Anh sao thế, bố em hỏi anh cái gì vậy?” Tiểu Văn đưa tay vuốt trán tôi.

Tôi chợt bừng tỉnh, chộp lấy tay Tiểu Văn: “Anh cầu xin em! Anh xin em lát nữa mẹ em ra nói chuyện với anh, em tuyệt đối đừng đi đâu, anh xin em đấy!”

Hành động của tôi làm Tiểu Văn giật mình, nghi hoặc nhìn tôi rồi bật cười, gạt đầu.

Cửa phòng mở ra, mẹ Tiểu Văn bước ra, cô ấy ăn mặc chỉnh tề, tươi cười nhìn tôi, đi thẳng tới ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh tôi: “Lại Bảo à, cháu và Văn đều đói rồi đúng không? Ha ha, cô chú cũng đói rồi, đồ ăn trên máy bay rất tệ.”

“Không ạ, không vội đâu ạ.” Tôi cười lắc đầu, lòng nghĩ, mẹ làm bác sĩ vẫn dịu dàng hơn...

Mẹ Tiểu Văn vừa cười vừa đánh giá tôi, không nói gì.

Tôi bị nhìn đến rợn người, vội vàng tươi cười đứng dậy, rót trà cho cô ấy.

“Không cần, không cần đâu.” Mẹ Tiểu Văn xua tay, “Không vệ sinh.”

Nói thế thì tôi không rót tiếp được nữa rồi, đành bả hoãn ngồi xuống, giọng mẹ Tiểu Văn vang lên bên tai: “Lại Bảo này, hút ít thuốc thôi, đó đâu phải thói quen tốt, ok?”

Tôi đâu dám chậm trễ, vội vàng dập điếu thuốc vào gạt tàn, cười cười tỏ ý xin lỗi, hai tay đặt ngay ngắn trên đầu gối.

Tiểu Văn ngồi cạnh tôi, giả bộ dí ngón tay vào đầu tôi: “Nghe thấy chưa, hút ít thuốc thôi!”

Tôi gật đầu bảo ừ, trong lòng thầm nghĩ: Tiểu Văn, anh bị em đẩy vào biển lửa rồi.

Mẹ Tiểu Văn mỉm cười rồi đột nhiên hỏi: “À đúng rồi, Lại Bảo này, hai đứa quen nhau bao lâu rồi?”

Shit! Nếu là năm trăm năm trước, tôi đã một đao...

Tôi cười lấy lòng, khẽ đáp: “Thưa cô, lúc này chú cũng hỏi cháu thế, cháu đã tính rồi, kể cả ngày hôm nay cháu và Tiểu Văn đã quen nhau một

năm sáu tháng hai mươi bảy ngày rồi ạ.”

Mẹ Tiểu Văn bật cười, vừa cười vừa không quên chiếu tia hồng ngoại lên soi tôi: “Ha ha, Tiểu Văn, Lại Bảo hài hước nhỉ.”

Tiểu Văn đang rất vui, hoàn toàn lộ ra bản chất, không thềm phối hợp với tôi, lại còn khoa trương bĩu môi nói: “Anh ấy à? Có mà leo mép thì có!”

“Thanh niên hài hước một chút mới tốt, không nên quá cứng nhắc,” Mẹ Tiểu Văn gật đầu cười, “Cô thích những người hài hước.”

Hả? Không truy hỏi nữa sao? Cảm tạ Thượng đế, nếu không sao lại có câu bố nghiêm khắc mẹ hiền từ chứ, tôi thoải mái rồi.

“Văn, bây giờ con và Lại Bảo chỉ đang yêu nhau thôi đúng không?” Mẹ Tiểu Văn cười híp mắt hỏi, “Không tự đi đăng kí kết hôn đấy chứ?”

“Mẹ!” Tiểu Văn kêu lên.

Tôi không dám nói gì, chỉ cảm thấy một đám mây đen đang lượn lờ trên đầu mình.

“Ha ha, mẹ cũng hài hước một chút mà.” Mẹ Tiểu Văn tự bật cười, đang cười bỗng hỏi: “Vậy bây giờ hai đứa sống cùng nhau à?”

Tôi ngớ người, nhìn sang Tiểu Văn, Tiểu Văn cũng ngớ người nhìn tôi, tôi quay đầu thấy Tiểu Văn cũng đang nhìn tôi. Rõ ràng câu hỏi này tôi buộc phải trả lời.

Tôi mỉm cười, lựa chọn từ ngữ thật thận trọng: “Thưa cô, cháu... bây giờ cháu đang sống cùng Tiểu Văn, nói thực, cô chú không ở bên cô ấy, cô ấy sống một mình cháu không yên tâm, sống cùng cháu, cháu có thể chăm sóc cô ấy nhiều hơn.”

Mình nói hay quá! Tôi thăm phục một hồi.

Mẹ Tiểu Văn mím môi cười, nhìn tôi nói: “VẬY... hai đứa có biện pháp bảo vệ gì không?”

Tôi trợn mắt, hóa ra người ta chẳng quan tâm gì đến những điều tôi vừa tự sướng! Không hổ là bác sĩ ở nước ngoài, câu hỏi này rất thẳng thắn!

Tôi không biết phải làm gì, điều bất ngờ là Tiểu Văn cũng không trả lời.

Mẹ Tiểu Văn khẽ chau mày rồi lại cố ra vẻ thoải mái, vẫy tay với Tiểu Văn: “Văn, qua đây với mẹ.”

Tiểu Văn chậm chậm đứng dậy, ngập ngừng bước tới ngồi cạnh mẹ, căng thẳng nhìn tôi một cái.

Mẹ Tiểu Văn cười, kéo tay cô ấy, khẽ đặt hai ngón tay lên cổ tay cô ấy.

Tim tôi ngừng đập rồi, không nghi ngờ gì nữa, cô ấy đang bắt mạch.

Mẹ Tiểu Văn nheo mắt, ngón tay đặt trên cổ tay Tiểu Văn một lúc rồi trợn mắt, sắc mặt không còn tươi cười như vừa rồi nữa: “Văn, con biết chưa?”

Tiểu Văn hơi sững lại rồi gật đầu.

“Gần ba tháng rồi.” Mẹ Tiểu Văn nói tiếp, liếc tôi một cái sắc lẹm, “Lại Bảo, sao cháu thiếu cẩn thận vậy? Đã chuẩn bị tâm lý chưa?”

Tôi ngớ người, không biết làm gì.

Mẹ Tiểu Văn lại nhìn Tiểu Văn: “Biết rồi sao không phá đi? Chẳng lẽ con muốn sinh nó ra?”

Ánh mắt Tiểu Văn từ ngật ngừng, sợ hãi dần trở nên kiên định, cô ấy nhìn mẹ mình chầm chậm gật đầu.

“Sinh ra ư?” Mẹ Tiểu Văn có vẻ rất kinh ngạc, trợn mắt nhìn Tiểu Văn, mấy giây sau liền nheo mắt, chau mày, “Văn, con nói mẹ nghe, lần này con đồng ý gặp bố mẹ có phải vì chuyện này không?”

Tiểu Văn gật đầu, việc đã đến nước này phải làm đến cùng thôi.

Mẹ Tiểu Văn nhìn tôi rồi lại nhìn Tiểu Văn: “Ý con muốn...”

Tiểu Văn kiên quyết gật đầu, đứng dậy bước tới bên tôi, nắm tay tôi: “Mẹ, con muốn lấy Lại Bảo.”

...Gì cơ? Đừng đùa nữa, đùa hơi quá rồi đấy! Bị ép trùng hôn là phạm pháp đấy!”

Có những người tình yêu của họ là phim nghệ thuật, có những người tình yêu của họ là phim thị trường, có những người tình yêu của họ là phim hài. Còn tôi thì sao? Tình yêu của tôi là chương trình giải trí tổng hợp, lại còn xen quảng cáo nữa...

Ngày 28 tháng 11.

Mưa có sấm.

KHI YÊU AI CŨNG LIÊU XIÊU

Lại Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Tranh thủ lúc mẹ Tiểu Văn không để ý, tôi lén hỏi Tiểu Văn mẹ em không phải là bác sĩ ở nước ngoài sao, sao lại biết bắt mạch khám thai?

Tiểu Văn khẽ đáp: Mẹ em là bác sĩ đông tây y, thậm chí trình độ đông y còn cao hơn tây y nhiều.

... Đúng là ngoại hồ tàng long! Gia đình Tiểu Văn đúng là ngoại hồ tàng long!

Khi bố Tiểu Văn tắm xong đi ra, tất nhiên mẹ cô ấy trình bày hết mọi việc.

Tôi thì hệt như một tên tội phạm phải bị cực hình, khép nép đứng một góc cúi đầu, không dám ho he gì.

Nếu không sao lại nói người ta là luật sư được! Gừng càng già càng cay, dấm càng để lâu càng chua!

Cúi đầu nghĩ ngợi một lúc, bố Tiểu Văn ngẩng đầu lên mỉm cười: “Chuyện này tạm thời chúng ta đừng nghĩ nhiều, kết hôn cũng không phải chuyện nhỏ, chúng ta không thể làm sơ sài được, có điều hai bác tôn trọng lựa chọn và quyết định của Tiểu Văn. Nhưng hai bác cũng vừa mới quen cháu, vẫn chưa hiểu nhiều về cháu, mấy ngày tới có thể tiếp xúc nhiều hơn, chuyện này hai đứa phải hiểu, tất nhiên hai bác hy vọng con gái mình tìm được một người đàn ông đáng tin cậy, xứng đáng gửi gắm cuộc đời rồi. Tiểu Văn, nếu con nhất quyết làm như vậy, bố và mẹ con cũng sẽ tôn trọng con, nhưng mấy hôm nữa bố sẽ nói chuyện riêng với con, đồng thời giúp

con đánh giá toàn diện về Lại Bảo, ha ha, Lại Bảo, cháu cũng không cần căng thẳng đâu, ít nhất bây giờ chú rất thích cháu, chú tin cô cũng thế...”

Bạn có phục không? Tôi phục sát đất ấy chứ.

“Được rồi, cứ thế đã, không phải có tiệc chào đón sao?” Bố Tiểu Văn cười, “Vậy bắt đầu từ bây giờ, Lại Bảo ở cùng chúng ta với tư cách con rể tương lai, lát nữa uống cùng bác mấy chén, lâu lắm rồi bác mới được nghỉ.”

Tôi gật đầu lia lịa thừa vâng, đưa bố mẹ Tiểu Văn ra khỏi phòng.

Trong thang máy, mẹ Tiểu Văn còn vuốt lưng tôi tỏ ý an ủi.

Tiểu Văn khoác tay tôi, tựa đầu vào vai tôi.

Bố Tiểu Văn nhìn tôi tươi cười, cố làm không khí trở nên thoải mái bằng cách hỏi từ lượng của tôi và lũ bạn thế nào.

Tôi muốn chết.

Trên đường đi, nhân lúc chờ đèn đỏ tôi nhắn tin cho Thịch Chó: Gọi tất cả mọi người đến, tình hình có biến, chuyện có bầu bị lộ, hơn nữa bố mẹ Tiểu Văn là đại cao thủ, tuyệt đối không được khinh địch, tất cả những người có mặt tiến vào trạng thái chiến đấu cấp 1.

Trong căn phòng đã đặt trước, khi đưa bố mẹ Tiểu Văn tới, suýt chút nữa tôi đột tử.

Có Tiểu Phấn, Thịch Chó, có lão Phó... và Yến Tử! Có Tiểu Uyển! Mẹ nó, có cả lão Đường nữa!

Tôi cắn răng bước vào, đòi người tự cổ tới nay có ai mà bắt tử chứ.

Tiểu Văn ra vẻ thân quen, giới thiệu cho bố mẹ, giới thiệu đến Yến Tử và Tiểu Uyển tất nhiên ngớ ra, may mà lão Phó thông minh, giúp giới thiệu

hộ, tất cả mọi người ngồi xuống.

Nhân lúc đang mài giới thiệu, tôi lao tới chỗ lão Phó hung dữ chửi cậu ta. Lão Phó rất oan ức, nói khi Thịch Chó gọi điện cho cậu ta, lão Đường nhờ đưa cô nàng Tiểu Uyển kia tới công ty cậu ta, nhờ cậu ta lắp máy tính, trốn sao được.

Tôi chửi tiếp: “Thế còn Yến Tử thì sao?”

Lão Phó cười: “Yến Tử nghe nói được đi ăn nhất định đòi đến, không sao đâu, cô ấy không biết gì cả, cũng chẳng nói hở được gì đâu.”

Tôi cáu: “Cô ấy và Cao Lộ Khiết là bạn thân, Cao Lộ Khiết là em Mạt Mạt! Ông muốn hại chết tôi à!”

Lão Phó không hiểu: “Mạt Mạt không phải bạn học cũ của ông sao? Ái chà! Nói hớ rồi hả, tóm lại ông và Mạt Mạt là thế nào hả?”

Mẹ nó, không nói rõ được rồi.

Tôi len lén quay sang định ca cho lão Đường một bài: “Ông đến thì đến chứ sao còn mang theo Nghê Tiểu Uyển hả!”

Lão Đường hoàn toàn không trả lời tôi, mặt đầy vẻ sung sướng bí mật nói: “Bảo gia, hôm nay tôi nắm tay Tiểu Uyển rồi đấy!”

... Luật pháp ơi, mày có bảo vệ lão Đường không?

Mọi người vào chỗ ngồi, thức ăn được bê lên, mọi người liên tục nâng cốc, trông thì có vẻ bình yên vô sự.

Nhưng tim tôi cứ treo lơ lửng, lo lắng không yên.

Vừa uống rượu, Thịch Chó và lão Phó phối hợp tường thuật lại quá trình yêu đương của tôi và Tiểu Văn cho bố mẹ cô ấy nghe, đồng thời tung

hứng ăn ý thối phòng những chuyện thú vị hấp dẫn trong ba tháng tôi theo đuổi Tiểu Văn, bố mẹ Tiểu Văn vừa nghe vừa mỉm cười, xem ra không thấy phản cảm, ngược lại còn rất thích thú.

Chỉ có điều sự việc đã phát triển đến nước không thể đoán trước được, chỉ có thể phá kịch bản gốc, tiếp tục phát triển theo tình huống hiện nay, vì thế trước mặt mọi người tôi tươi cười nói ra tin Tiểu Văn đã có bầu, đồng thời đánh mắt ra hiệu tùm lum.

Đám bạn này của tôi đều không ngốc, Thịch Chó, lão Phó và Tiểu Phấn đều lần lượt tỏ vẻ kinh ngạc, còn Tiểu Uyển và Yến Tử thì kinh ngạc thật.

“Còn tuyên bố nữa? Có phải tin gì mới đâu.” Lão Đường cười.

Nếu ánh mắt có thể giết người, cái tên đầu heo này giờ đã bị những ánh mắt giết người xung quanh giết cho tan xương nát thịt rồi.

Đối diện với sự nghi hoặc của bố mẹ Tiểu Văn, đầu óc tôi luôn ở trong trạng thái hoạt động hết công suất, bèn vội vàng giải thích: “Ha ha, chuyện này trước kia cháu có nói với lão Đường một lần và dặn đừng nói cho người khác biết vội.”

Bọn Thịch Chó phản ứng rất nhanh, bĩu môi trách tôi bạn bè mà thế à, còn lão Đường sau một phút ngập ngừng ngần ngừ hình như cũng bắt đầu hiểu được cái tình diệu bên trong, e dè gật đầu.

Tiểu Văn chỉ một đĩa thức ăn trên bàn: “Lão Đường, món thịt đầu lợn anh thích ăn nhất này! Ăn nhiều vào! Để bổ cho tốt!”

Mọi người bật cười, bố mẹ Tiểu Văn cũng cười, lão Đường không cam tâm đang định phản pháo thì bị ánh mắt sắc lẹm như dao của Tiểu Phấn bịt miệng, bèn cúi đầu không nói gì nữa.

“Văn à, các bạn con hay thật đấy.” Mẹ Tiểu Văn cười, vuốt tóc con gái.

Tiếp đó, sau khi giả bộ hỏi ý kiến Tiểu Văn, tôi đứng lên tuyên bố tin kết hôn, đồng thời nhấn mạnh chuyện điều kiện tự thân vẫn đang trong quá trình chờ sự khảo sát xét duyệt của bố mẹ Tiểu Văn.

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, lần này không ai giả vờ.

Sau một đợt giao lưu bằng ánh mắt, Thịch Chó hiểu ra vấn đề liền đứng dậy trước nâng cốc chúc mừng tôi và Tiểu Văn đầu bạc răng long, sau đó là lão Phó, Tiểu Phấn, lão Đường lần này cũng biết ý phối hợp, làm tôi cảm kích từ tận đáy lòng.

Đến lượt Yến Tử, mặt Yến Tử tối sầm, trừng mắt nhìn tôi một cái, đang định đứng dậy nói gì thì đã bị lão Phó nhận ra kéo lại, bảo con gái không tham gia vào chuyện này, Yến Tử hứ một tiếng, tôi lại thoát chết một lần.

Tiểu Uyển nâng cốc, neho mắt nhìn tôi: “Lại Bảo, em cứ tưởng anh độc thân cơ! Không ngờ anh lại sắp kết hôn.”

Tôi vội vàng cười nói: “Tiểu Uyển, em mới quen anh có mấy ngày thôi mà.” Dứt lời bèn quay sang giải thích với bố mẹ Tiểu Văn: “Cô ấy là đồng nghiệp mới ở toàn soạn con mới tới, quen biết chưa lâu.”

Lão Đường chen lời: “Cháu cũng mới quen chưa lâu, nhưng bọn cháu là yêu từ cái nhìn đầu tiên! Cháu vốn không tin chuyện đó, giờ thì tin rồi!”

Tiểu Uyển đỏ mặt trách móc. Mọi người bật cười.

Tôi thò tay sờ thắt lưng, mẹ nó, hôm nay mình không mang phi đao! Yêu từ cái nhìn đầu tiên á? Lão Đường, ông đúng là đồ thiên hạ vô địch làm hại bạn bè!

Tôi lén quan sát bố Tiểu Văn, may mà vẻ mặt chú ấy rất bình tĩnh, không có biểu hiện gì khác.

Tôi ra vẻ mỉm cười sung sướng, khách sáo mời mẹ Tiểu Văn ăn thức ăn, giơ cốc lên kính bố Tiểu Văn, lòng thầm nhủ: Tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì nữa, mau kết thúc cơn ác mộng này đi!

Đúng lúc này chuông điện thoại réo vang, mọi người nhìn nhau tìm nguồn phát ra âm thanh, Yến Tử đặt đĩa xuống, rút di động ra rồi bắt máy.

“A lô? Tiểu Khiết à. Gì thế?”

Mồ hôi của tôi túa ra ròng ròng, đánh mắt ra hiệu cho lão Phó một cái, lão Phó lúc này lại chậm hiểu, ngạc nhiên nhìn lại, không hiểu ý tôi. Tôi lại ám hiệu cho Thịch Chó và Tiểu Phấn, Tiểu Phấn và Thịch Chó lập tức cố tình nói nói cười cười, gấp thức ăn và mời rượu bố mẹ Tiểu Văn.

Bên kia Yến Tử vẫn đang nói tiếp: “Tớ chẳng làm gì cả, ăn cơm thôi. Ừ, anh Dự, còn ai á? Còn anh rể cậu!”

Tôi đặt tay lên tim, căng thẳng đến nỗi bắp chân căng cứng. Con nhỏ Cao Lộ Khiết mềm to như cái loa phóng thanh này! Chắc chắn cô nàng nói hết cho Yến Tử nghe rồi!

“Không phải tụ tập, không có chuyện gì cả, anh Dự đưa tớ tới ăn cơm với anh rể cậu và vợ chưa cưới của anh rể cậu.”

Tôi sắp khóc đây.

May mà lúc này, lão Phó hiểu ra vấn đề, vội vàng đứng dậy, tóm lấy Yến Tử, khẽ nói: “Mất lịch sự! Gọi điện thì ra ngoài! Đừng ảnh hưởng đến mọi người!” rồi kéo Yến Tử ra khỏi phòng luôn.

Yến Tử không kịp nói gì khác, trước khi ra khỏi phòng còn lườm tôi một cái cháy mặt.

Trong phòng trở nên im lặng, không khí có vẻ hơi lạnh lẽo.

Mẹ Tiểu Văn cười hỏi Tiểu Văn: “Văn, cô bé đó có vẻ không vui.”

Tiểu Văn cười ngượng ngùng, cô ấy cũng không hiểu.

Nếu không sao người ta lại nói anh em tốt thì nghĩa khí chứ? Thịt Chó chính là loại đàn ông đích thực có phúc cùng hưởng, có họa tự chịu!

Đúng vào giây phút nước sôi lửa bỏng này, Thịt Chó ghé đầu sang cười: “Thưa cô, cô bé vừa rồi là bạn gái của lão Phó, cháu... và chị cô ấy từng có thời gian yêu nhau, nên cô ấy nhìn thấy cháu và Tiểu Phấn ở bên nhau thường cố tình làm khó cháu, ha ha, lẽ ra chuyện xấu trong nhà không đem khoe ngoài đường, cô chú đừng để ý ạ!”

Tiểu Phấn là người vừa thông minh vừa trọng tình nghĩa, nghe thế bèn liếc xéo Thịt Chó một cái và cho cậu ta một đấm: “Anh còn dám nói ra à! Đám đàn ông mấy người đúng là!”

Tôi cảm động rưng rưng nước mắt, đúng là anh hùng! Lẽ nào hai vị chính là thư hùng song hiệp trong truyền thuyết? Đại ân đại đức này đến lúc không còn răng cũng khó quên, đến lúc cắt cổ cũng khó quên!

May mà bố mẹ Tiểu Văn cười rất vui vẻ! Mẹ cô ấy còn vừa cười vừa chỉ Thịt Chó: “Thằng bé này đẹp trai, miệng lưỡi ngọt ngào, Tiểu Phấn có mắt chọn người lắm.”

Tiểu Văn kéo tay mẹ làm nũng: “Mắt nhìn người của con thế nào?”

“Nó còn tốt hơn!” Mẹ Tiểu Văn cười, “Muốn biết một người thế nào thì cứ xem bạn bè của anh ta ra sao, bây giờ nhìn thấy rồi, Lại Bảo là một

người rất tốt bụng!”

“Xí.” Mọi người đồng thanh nói.

Bố mẹ Tiểu Văn cười tươi roi rói.

Không khí trở nên thoải mái. Trái tim vừa chơi tàu lượn siêu tốc của tôi lại lần nữa đáp đất an toàn.

Cửa phòng mở ra, lão Phó ngại ngùng cười với mọi người: “Yến Tử đi rồi, không sao, con gái đều thế cả, sáng mưa chiều nắng ấy mà, chúng ta cứ ăn đi, cô chú, cháu ngại quá.”

Thế là mọi người bắt đầu ai vào vai nấy, gấp thức ăn, mời rượu, bố Tiểu Văn đã hơi say, sắc mặt đỏ hồng, nhưng vẫn còn rất cao hứng.

Tôi đang vừa ăn vừa trò chuyện thì di động kêu, có tin nhắn, Mạt Mạt, bốn chữ: Vợ chưa cưới nào?

Chuyện này tin nhắn có thể giải thích rõ ràng sao? Tôi trả lời ba chữ: Một trò đùa.

Di động không kêu nữa, haizz, Thượng đế phù hộ, đêm nay tốt nhất là đêm bình an của tôi.

Những người ngồi quanh bàn ví dụ như tôi, Thịch Chó và người có tâm trạng không tốt lắm là lão Phó rất kiềm chế nên vẫn còn rất tỉnh táo, không uống quá nhiều rượu, bố Tiểu Văn cũng biết uống một chút, sau đó đã có vẻ say.

Mẹ Tiểu Văn bảo tôi: “Bình thường chú cháu làm việc rất bận, áp lực khá lớn, cơ hội được thoải mái uống rượu trò chuyện thế này một năm chưa chắc đã có một lần.”

Nghe thấy thế Tiểu Văn bắt đầu thấy thương bố.

Trên bàn tiệc còn một người nữa cũng say, đó là anh bạn trẻ Đường Đôn của chúng ta.

Nhưng mọi người đều chú ý đến điều đó, nhân lúc lão Đường đã say mà chưa bắt đầu nói nhăng nói cuội, mọi người hỏi ý kiến của bố mẹ Tiểu Văn, sau khi nhận được câu trả lời đã còm no rượu say liền lập tức rút quân!

Rời khỏi khách sạn, ai về nhà nấy, để giữ tỉnh táo, tôi uống tổng cộng không quá một cốc rượu trắng, vẫn lái xe tốt.

Sau khi chào tạm biệt nhau ở cổng khách sạn, tôi lái xe đưa bố mẹ Tiểu Văn về khách sạn. Trên đường đi, mẹ Tiểu Văn ngập ngừng định nói gì mấy lần, cuối cùng khéo léo bảo: “Nhiều năm không gặp nên muốn ngắm Tiểu Văn lâu một chút, cũng để Tiểu Văn ở bên mẹ nhiều một chút.”

“Lại Bảo, cô xin lỗi trước nhé, có thể không được lịch sự lắm nhưng... nhà cháu còn phòng trống không?”

Có thể từ chối được sao?

Tôi đưa bố mẹ Tiểu Văn tới khách sạn lấy đồ ngủ và một ít đồ dùng hàng ngày rồi lại quay về nhà tôi. Về đến nhà liền vội vàng mời cô chú ngồi, kính cẩn rót nước cho cô chú.

Mẹ Tiểu Văn hình như rất vừa ý với ngôi nhà, đi tham quan một vòng bèn quay lại phòng khách nhìn tôi: “Thuê hay là mua hả cháu?”

“Mua ạ,” tôi thành thật khai báo, “Trả góp cô ạ.”

“Ừ, tốt, như thế mới yên tâm.” Mẹ Tiểu Văn cười, “Thanh niên là phải tự lập, không thể dựa dẫm vào bố mẹ được.”

Dứt lời bèn lấy bức ảnh ghép của tôi và Tiểu Văn trên giá xuống ngắm nghía một lúc, cuối cùng tổng kết một câu: “Rất xứng đôi.”

Câu này... là phúc? Hay là họa?

Bốn người ngồi ngoài phòng khách trò chuyện một lúc nữa. Hầu như đều là bố mẹ Tiểu Văn hỏi, tôi trả lời. Không phải là câu hỏi lựa chọn, không điền vào chỗ trống, không được phán đoán, tất cả đều là đề hỏi đáp, làm cho tôi mệt bã người.

Cuối cùng đã muộn lắm rồi, muộn đến nỗi bố Tiểu Văn đã tựa lưng vào thành ghế sofa mắt nhắm mắt mở, cuộc nói chuyện kết hợp giữa hội đàm, biện luận và hỏi đáp mới tạm thời kết thúc.

Tất nhiên là bố mẹ Tiểu Văn ngủ trong phòng ngủ rồi, nhưng khi hai cô chú tắm rửa chuẩn bị đi ngủ tôi mới chợt ý thức được một vấn đề hết sức nghiêm túc và mang tính nguyên tắc – tôi và Tiểu Văn phải ngủ cùng nhau! Tôi không thể đợi bố mẹ Tiểu Văn ngủ rồi ra sofa ngủ được, nhờ họ tỉnh dậy giữa đêm thì... thế thì tôi và Tiểu Văn ngủ trong phòng làm việc, như thế cũng hơi khiến tôi tim đập chân run, dù gì tối qua tôi vừa hôn Tiểu Văn say đắm trong cơn say xong, tuy không xảy ra chuyện gì nhưng trong lòng vẫn hơi nhấp nhồm.

Tiểu Văn cũng nghĩ tới điều đó, bèn bước tới bên cạnh tôi dịu dàng an ủi, nói ngủ cùng giường cũng không sao, cô ấy tin tưởng tôi, cũng tin tưởng chính mình.

Trước khi chuẩn bị đi ngủ, mẹ Tiểu Văn kéo tôi và Tiểu Văn lại gần, nói từng câu từng chữ rất rõ ràng: “Hai đứa không được làm tình đâu đấy, Văn, con mang bầu hơn hai tháng, làm tình nếu không cẩn thận sẽ bị sảy thai.”

Tôi lập tức gạt đầu thề thốt, Tiểu Văn đỏ mặt đẩy mẹ vào phòng ngủ. Nói thực nhé, đây là lần đầu có một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi nói

cái từ “làm tình” này trước mặt tôi, vì thế tôi hơi ngại.

Đêm khuya thanh vắng, tôi và Tiểu Văn nằm trên tấm nệm trong phòng làm việc, im lặng nhìn nhau.

“Làm thế nào bây giờ?”

Một câu hỏi đã khái quát được tình trạng hiện nay của tôi và Tiểu Văn, cô ấy làm thế nào bây giờ? Tôi làm thế nào bây giờ? Chúng tôi làm thế nào bây giờ?

Vừa nói ra một câu chúng tôi bắt đầu bàn bạc sôi nổi. Dù gì tình thế hiện nay hoàn toàn khác với những gì chúng tôi nghĩ trước kia.

Rõ ràng là hiện giờ Tiểu Văn đang ở vào thế cười lên lưng hổ.

Kế hoạch ban đầu là tôi giả làm bố đưa trẻ, như thế bố mẹ Tiểu Văn trở về, mọi người gặp mặt, Tiểu Văn sẽ lạnh lùng cho bố mẹ biết, mình sống rất tốt, có gia đình, có sự nghiệp, có tình yêu, còn có cả kết tinh của tình yêu, không cần bố mẹ lo lắng.

Nhưng giờ đây tin bố mẹ cô ấy chuẩn bị tái hôn đã hoàn toàn phá hỏng kế hoạch ban đầu, họ tái hôn là sự hận thù của Tiểu Văn với họ cũng tiêu tan, thêm vào đó là nỗi nhớ thương tích lũy sau nhiều năm xa cách bùng phát, cả gia đình đoàn tụ, gương vỡ lại lành, hòa hảo như xưa thì tất nhiên chuyện đưa trẻ trong bụng không phải chỉ cần Tiểu Văn quyết là xong nữa. Chuyện hôn nhân, chuyện sinh con của Tiểu Văn bố mẹ cô ấy chắc chắn sẽ hỏi tới.

Thực ra nếu không có sự xuất hiện của nhân vật “tôi”, sau khi bố mẹ cô ấy công bố chuẩn bị tái hôn, Tiểu Văn hoàn toàn có thể đưa đứa con ra nước ngoài cùng bố mẹ mình, đây là chuyện tất lẽ dĩ ngẫu phải thế, nhưng bố mẹ cô ấy lại không nhắc đến chuyện tái hôn trong email, nhất quyết đòi gặp mặt cho cô ấy niềm vui bất ngờ, lần này thì vui rồi, Tiểu Văn không đi

được nữa rồi, vì tôi còn sờ sờ đây, tôi càng không thể cùng gia đình ba người họ ra nước ngoài. Vậy Tiểu Văn ở lại trong nước, còn tôi với tư cách là bố đưa trẻ tất nhiên phải chịu trách nhiệm. Trách nhiệm đó chính là điều mà hôm nay Tiểu Văn đưa ra trong sự bất lực – kết hôn.

Sau khi phân tích rõ ràng toàn bộ nhân quả xong, tôi và Tiểu Văn lại im lặng.

Trong bóng tối, Tiểu Văn đột nhiên quay sang đặt cánh tay lên ngực tôi.

“Ôm em đi.”

Sau một giây ngạc nhiên, tôi giơ tay ra ôm chặt Tiểu Văn vào lòng. Tôi biết Tiểu Văn chỉ cần một vòng tay, lòng cô ấy đang rối bời, cảm thấy có lỗi với tôi.

Cái ôm này không liên quan đến tình cảm.

“Bảo, hay là... chúng ta kết hôn đi.” Tiểu Văn gõ đầu trong lòng tôi, đột nhiên khẽ nói, hơi thở nhẹ nhàng ve vuốt cổ tôi, “Chúng ta kết hôn giả...”

Lòng tôi lạnh ngắt, tôi khẽ ngắt lời cô ấy: “Không được!”

“... Tại sao? Em sẽ không đeo bám anh đâu!”

“Không phải lí do đó.”

“VẬY...”

“Tiểu Văn, anh đã kết hôn rồi.”

“Cái gì?”

Đây là một câu chuyện rất dài và phức tạp, muốn nói rõ nguyên do cuộc hôn nhân hợp đồng của tôi bây giờ thì buộc phải kể về Mạt Mạt trước, mà nhắc đến Mạt Mạt thì nhất thiết phải kể rõ từng mối quan hệ giữa tôi và cô ấy. Vì thế câu chuyện này phải bắt đầu kể từ mối tình đầu của tôi và Mạt Mạt cho tới bây giờ dù tôi rất không muốn.

Hễ nhắc đến mối tình đầu, rất tự nhiên tôi nhớ lại rất nhiều cảnh tượng và chi tiết, điều đó cũng làm tôi không ít lần chìm vào suy tư, sau đó kể đến đoạn mấy năm qua không có tin tức gì, kể đến cuộc trùng phùng ngỡ là trùng hợp, kể đến tất cả mọi chuyện xảy ra từ cuộc gặp gỡ đó cho đến bây giờ.

Trong quá trình tôi kể, Tiểu Văn luôn gồi đầu trong lòng tôi, không xen lời, không nói một câu, chỉ im lặng lắng nghe, hơi thở đều đặn đến độ tôi tưởng cô ấy đã ngủ rồi.

“Vì vậy em hiểu chưa? Anh không thể diễn kịch kết hôn giả với em vì anh đã có một cuộc hôn nhân giả để giúp người khác rồi.” Kể xong tất cả mọi chuyện, tôi thở dài.

Tiểu Văn nằm trong lòng tôi không nói gì.

“Tiểu Văn?” Tôi hơi điều chỉnh tư thế một chút để có thể cúi xuống nhìn cô ấy, tôi tưởng cô ấy ngủ rồi.

Trong bóng tối, tôi nhìn thấy đôi mắt Tiểu Văn ngời sáng nhìn mình.

“Em... sao thế?” Tôi hơi ngạc nhiên, khẽ cử động cánh tay.

Nhưng Tiểu Văn lại không biết ý gồi sang chỗ khác mà ngược lại còn áp sát đầu vào chặt hơn, ngẩng lên nhìn tôi: “Bảo, hôm qua anh khóc có phải là vì cô Mạt Mạt đó không?”

Tôi không nói gì.

“Vậy lúc này ăn cơm, anh rể mà cô bé tên Yến Tử mà lão Phó đưa tới cũng là anh, đúng không?” Tiểu Văn lại hỏi, giọng nói rất nhẹ.

Lúc này vô thanh thắng hữu thanh, tôi im lặng nhìn Tiểu Văn, coi như ngầm thừa nhận.

Tiểu Văn khẽ thở ra, cuối cùng cũng chịu di chuyển cái đầu.

Tôi thăm lấy làm sung sướng, nói thực chứ cánh tay tôi tê dại rồi, nó giữ ở tư thế này lâu quá rồi, nó cần tự do.

Điều làm tôi kinh ngạc, thậm chí cứng đờ cả người là Tiểu Văn không hề rời khỏi vòng tay của tôi mà là vươn người lên, áp môi vào má tôi.

Thật đấy, đó không phải là hôn, tuyệt đối không phải là hôn, cô ấy chỉ áp môi và mũi lên má tôi sau đó nhẹ nhàng, chậm chậm dụi dụi một chút. Sau đó Tiểu Văn lùi lại, chậm rãi nằm sang bên cạnh.

Cơ thể tôi vẫn đang cứng đờ, động tác của Tiểu Văn không phải là hôn mà còn hơn cả hôn, rất kì lạ, rất điệu kì, làm cho máu tôi sôi lên sùng sục.

“Hi hi, bố của con em là chồng người khác, thật là thú vị.” Tiểu Văn nằm cạnh tôi, khẽ cười.

Tôi không hiểu rõ ý cô ấy, không dám tùy tiện mở miệng.

Tôi không nói gì, cô ấy cũng không nói gì, trong bóng tối hai chúng tôi cùng nằm ngửa, mở mắt im lặng.

Một lúc lâu sau, Tiểu Văn khẽ nói như thì thầm vào tai tôi:

“Bảo, anh yêu Mạt Mạt, đúng không?”

Tư duy của tôi chết đứng, trong khoảnh khắc, câu hỏi của Tiểu Văn hoàn toàn cưỡng bức bộ não của tôi. Trong đầu tôi ngập tràn câu nói đó,

chúng bay qua bay lại, lộn lên lộn xuống, thay đổi kiểu chữ.

Tôi yêu Mạt Mạt ư?

Nói thực trước kia hình như tôi hoàn toàn không nghĩ đến chuyện đó, nhiều nhất chỉ cảm thấy mình thích cô ấy, hơn nữa còn xen kẽ cảm giác có lỗi với mỗi tình đầu, nhưng thích và yêu là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, lưu luyến quá khứ và yêu lại càng là hai chuyện khác nhau. Vậy tôi nguyện đối xử như vậy với Mạt Mạt có phải vì tôi yêu cô ấy thật không? Yêu bao nhiêu? Nửa cân hay một cân? Liệu có phải là loại tình yêu nếu có thêm thời hạn thì sẽ là tình yêu vạn năm?

Hơn nữa, chữ yêu đẹp dễ cao quý này đã bị quá nhiều người, và cả cuộc sống cũng như lòng người thời nay làm hoen ố rồi, chỉ có thể nghe thấy những câu như anh yêu em, em yêu anh này trong phim Hàn hoặc những bộ phim truyền hình kém chất lượng của nước nhà mà thôi, trong cuộc sống của tôi, của bạn bè tôi gần như không ai nhắc đến chữ này, cho dù có nhắc đến thì cũng chỉ là để đùa vui.

Chúng tôi thường hay hỏi là: “Ấy? Ông với cô nàng là chơi thật hả? Thật hả?” Hỏi như thế đã là tương đương với hỏi có yêu không rồi, nhưng những câu hỏi như có yêu không từ thốt ra thoải mái tùy tiện như đánh trung tiện đến giờ đã thành chán chảng buồn nói rồi.

Yêu không cần nói mà chỉ cần làm thôi.

Chuyện làm không đơn giản chỉ là lên giường mà còn bao gồm rất nhiều hành động khác. Thế giới bây giờ là vậy, nói yêu không phải là yêu, dùng hành động chứng minh mới là yêu.

Nếu nói như vậy thì tôi yêu Mạt Mạt ư? Ý tôi là tôi chơi thật sao?

Có hơi giống, nếu không sao tôi lại hết lần này đến lần khác chịu đựng tất cả những việc Mạt Mạt làm với mình?

Thấy tôi im lặng rất lâu, Tiểu Văn nằm cạnh huých nhẹ tôi hai cái.

“Này, có phải không?”

Tôi tiếp tục im lặng, may mà trong bóng tối Tiểu Văn không nhìn thấy vẻ khó xử của tôi.

“Tối đó anh khóc là em biết ngay vì một cô gái, hơn nữa anh yêu cô ấy.” Tiểu Văn khẽ thở, không để ý đến tôi, cứ tự mình độc thoại, “Chúng ta đều không còn trẻ con nữa, đều có không chỉ một cuộc tình, anh hiểu, em cũng hiểu, không yêu sẽ không đau khổ, đúng không?”

Giọng nói nhẹ như vậy nhưng lại đập mạnh vào lòng tôi.

“Bảo, vậy anh đối với em thì sao? Anh cảm thấy có phải cũng là yêu không?” Đột nhiên Tiểu Văn hỏi như vậy, hơn nữa còn hỏi rất dứt khoát, rất thẳng thắn, thậm chí giọng nói không có vẻ gì đùa cợt.

Tôi ngớ người.

Không phải chứ Tiểu Văn? Lúc này còn tăng áp lực cho anh? Tôi đã đội một tòa Ngũ Hành sơn rồi, em lại còn dán thêm một tờ giấy ghi “Án ma ni bát di hồng” sao?

Tiểu Văn khẽ quay đầu sang thấy tôi đang trợn mắt nhìn cô ấy trong bóng tối, Tiểu Văn cười: “Hi hi, em đùa ấy mà, Bảo, anh là bạn em, cũng là ân nhân của em.”

Tôi không dám thở phào, cảm thấy cô ấy còn chưa nói hết.

Quả nhiên Tiểu Văn nói tiếp: “Bảo, anh đồng ý giúp em vì anh là người tốt bụng, còn anh giúp cô Mạt Mạt đó, lại còn đau lòng vì cô ấy, không cần em nói chắc anh cũng biết là vì sao rồi.”

Vừa rồi Tiểu Văn vừa giơ tay ra khẽ vuốt má tôi, nhìn tôi như một đứa trẻ: “Bảo, em đã từng lỡ mất người mình yêu, cũng đã từng mất đi người mình yêu, em không muốn anh cũng phải đau lòng như em.”

“Anh không đau lòng, có lòng mới đau được chứ!” Tôi cười cợt, quay mặt đi tránh bàn tay Tiểu Văn.

Không biết Tiểu Văn lên cơn gì, cô ấy lại giơ tay ra bóp chặt cằm tôi, xoay mặt tôi lại: “Bảo, em không biết anh và Mạt Mạt là thế nào, có thể vì cô ấy giấu anh, lừa anh nên anh giận, nhưng em cũng là phụ nữ, đứng trên góc nhìn của phụ nữ em cho anh biết, dù kết hôn giả hay thật, không có cô gái nào lại lấy bừa một người, nếu không có khó khăn, làm gì có cô gái nào muốn đem hôn nhân ra làm bia đỡ đạn?”

Tôi ngoẹo đầu nhìn chăm chăm vào mắt Tiểu Văn trong bóng tối.

“Anh nói đi chứ!” Ánh mắt Tiểu Văn có vẻ giận dữ.

Tôi gắng sức mở miệng, líu ríu nói: “Em... bóp... cằm... anh... chặt quá, anh... không... nói được.”

Tiểu Văn ngẩn ra vội buông tay rồi bật cười.

Tôi giãn gân giãn cốt cho cái cằm của mình rồi nói với Tiểu Văn: “Được rồi, được rồi thưa cô Tiểu Văn, cô đừng tưởng tượng nữa, lấy đâu ra lăm tình với yêu cho cô tưởng tượng nữa, anh chỉ kể cho em nghe tại sao anh không thể kết hôn giả với em để lừa bố mẹ em. Em lại đi giảng bài cho anh.”

“Em muốn tốt cho anh thôi.” Tiểu Văn giơ tay búng mũi tôi.

Tôi tránh né, chộp lấy tay cô ấy, nhắc người lên nhìn cô ấy.

Tiểu Văn sững ra: “Anh làm gì thế?”

“Anh bảo này Chu Tiểu Văn, sao đột nhiên anh thấy cả ngày hôm nay em rất là thân mật với anh nhé? Đóng kịch trước mặt bố mẹ em thì bỏ qua, nhưng bây giờ có hai đứa mình, em vẫn đùa cợt, chọc ghẹo anh.” Tôi nheo mắt, nhướn mày, “Em nói thật đi, tối qua hai chúng ta có...”

Tiểu Văn vội vàng tránh né anh mắt tôi, tuy nhìn không rõ nhưng tôi đoán cô ấy đỏ mặt rồi: “Anh lại ăn nói lung tung, em đánh anh một trận bây giờ!”

“Được rồi, em lo việc của em đi, đừng bận tâm đến chuyện người khác nữa, chúng ta đừng lạc đề được không?” Tôi nắm tay Tiểu Văn, nắm xuống bên cạnh cô ấy.

Tiểu Văn cũng không giẫy giụa để mặc tôi nắm tay cô ấy đặt lên ngực mình.

“Thôi, anh đã giúp em nhiều lắm rồi.” Tiểu Văn vừa nói vừa vỗ ngực tôi, “Cứ cố qua nốt mấy ngày tới đã, đợi bố mẹ em đi rồi mình bàn tiếp.”

“Bố mẹ em chắc không giục bọn mình cưới xin gì luôn chứ?” Tôi lo lắng hỏi.

“Chắc là không đâu, bố mẹ em không bảo thủ thế đâu.” Tiểu Văn đáp.

Tôi gật đầu, điều đó tôi cũng đã nhận ra, trước khi đi ngủ câu nói “Không được làm tình” của mẹ Tiểu Văn vẫn còn vang vọng trong đầu tôi.

“Ngủ đi.” Tiểu Văn biếng nhác nói, “Ngày mai em định đưa bố mẹ đi chơi đây đó, anh có thời gian không? Không có thì thôi.”

“Anh sẽ cố sắp xếp.”

“Ừ, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Hai chúng tôi gần nhau trong gang tấc, chúc nhau ngủ ngon xong, mỗi người lại mãi nghĩ chuyện người ấy, đối xử với nhau tương kính như tân.

Tôi quả thực cũng hơi buồn ngủ, cả ngày chạy long sòng sọc, tinh thần lại luôn ở trạng thái căng thẳng cao độ, thế này đúng là cả cơ thể và tinh thần đều mệt mỏi.

Khoảng năm phút sau, Tiểu Văn đột nhiên quay đầu sang khẽ nói: “Bảo, anh ôm em đi, lâu lắm rồi không có ai ôm em, em thấy rất dễ chịu.”

Tôi điều chỉnh tư thế, giang tay ra, tôi vốn là người lấy việc giúp người làm vui mà.

Tiểu Văn dụi dụi đầu, tìm một tư thế thoải mái trong lòng tôi rồi chìm vào giấc ngủ.

Khoảng năm phút sau, Tiểu Văn lại khẽ nói: “Bảo. em cảm thấy Mặt Mặt...”

“Bạn kia, lúc ngủ không được nói chuyện!” Trời ơi, tôi đã gần ngủ rồi.

“Hứ.” Tiểu Văn giả bộ giận dữ, ép mạnh đầu xuống.

Tất cả im lặng.

Tôi không ngủ được, đúng là, Tiểu Văn tự dưng trở nên vô cùng thân mật với tôi, điều này càng làm tôi nghi ngờ tối qua đã xảy ra chuyện gì, vì con gái hầu như đều như vậy, trước khi lên giường rất e ấp thẹn thùng, dịu dàng e lệ. Một khi đã có sự kiện cởi nở đối diện thì bắt đầu mở lòng hơn nhiều, trêu đùa cãi cọ, làm nũng lên cơn hấp đều được, không cần phải tránh né nữa.

Lẽ nào... vậy sao Tiểu Văn không chịu nhận? Trên đời này có chuyện tốt thế sao?

Hôm sau mọi việc diễn ra như bình thường, ít nhất tôi cũng có thời gian hơn nửa ngày lái con Hummer của Thịn Chó đưa Tiểu Văn và bố mẹ cô ấy đi tham quan Trùng Khánh.

Về cơ bản đó lại là một ngày mệt mỏi.

Buổi sáng, tôi đưa bố mẹ Tiểu Văn đến mấy nơi, gọi là địa danh nổi tiếng, trên thực tế cũng chỉ là mấy cảnh đẹp của Trùng Khánh, trên đường đi, mẹ Tiểu Văn nhiều lần xuýt xoa: “Mấy năm không về nước rồi, tốc độ phát triển của Trung Quốc thật là đáng kinh ngạc!”

Buổi trưa, tôi đưa gia đình ba người này đi ăn các món đặc sản, bố Tiểu Văn nhiều lần xuýt xoa: “Nhà hàng đồ ăn Trung Quốc ở nước ngoài rất nhiều, nhưng chẳng nhà nào có món ăn Tứ Xuyên chính tông thế này!”

Buổi chiều, sau khi dạo phố mua ít đồ xong, mẹ Tiểu Văn nhất quyết yêu cầu phải đưa Tiểu Văn đi khám, chúng tôi bèn cùng tới bệnh viện, cho Tiểu Văn kiểm tra toàn diện và kỹ càng, tôi chạy theo sau, lấy số, nộp tiền, trong lòng thầm nghĩ: May mà không làm xét nghiệm ADN.

Sắp đến giờ đi làm, tôi cũng sắp mệt bã người ra rồi, thế là tôi uyển chuyển thận trọng cho hay tôi phải đi làm. Bố mẹ Tiểu Văn đều rất hiểu biết, thanh niên coi trọng sự nghiệp là chuyện tốt, đừng làm ảnh hưởng đến công việc, cứ đi đi, có Tiểu Văn đi cùng là được rồi.

Tâm trạng tôi lập tức trở nên vui tươi phơi phới, đúng là như được trốn học đi chơi!

Khi chúng tôi ra khỏi bệnh viện, tôi chào tạm biệt cả nhà Tiểu Văn, chuẩn bị lái xe phóng đi thì mẹ Tiểu Văn tươi cười bước tới, dặn dò tôi lái xe cẩn thận, chú ý sức khỏe, sau đó nói: “Hết giờ làm nhớ về sớm một chút, nếu không có gì cần thiết thì đừng đi tiếp khách, tối qua hai cô chú đã bàn bạc một số chuyện, tối nay khi nào cháu về, cô chú sẽ bàn về chuyện đám cưới của cháu và Tiểu Văn.”

Tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng trái tim mình vỡ vụn.

Tôi tới toà soạn, chẳng có tâm trạng làm việc, ngập ngừng một lúc đành gọi điện cầu cứu, tôi lần lượt gọi cho Thịch Chó và lão Phó, cuối cùng nghĩ ra được một đối sách, tối nay mọi người lại tụ tập ở nhà tôi, không được đến tay không, phải mua mấy món quà nhỏ bày tỏ sự kính trọng của người dưới, mượn cơ bữa tiệc hôm qua quá gấp gáp, không kịp chuẩn bị gì cả nên tối nay mới đến bày tỏ tấm lòng.

Sau đó tất cả mọi người sẽ ngồi ở nhà tôi trò chuyện buôn bán, nếu nói đến chuyện kết hôn mọi người sẽ chen vào góp ý, tán thành là giả, phá hoại là thật, nhiều cái mồm như thế ít nhất cũng đẩy sự việc lùi lại được một chút, không đến nỗi để tối nay bố mẹ Tiểu Văn đập bàn quyết định luôn.

Tôi tới ban tin tức tìm lão Đường, nói rõ với cậu ta những việc phải làm tối nay, dặn cậu ta không được mang Nghê Tiểu Uyển tới, hơn nữa lúc đó phải chú ý phối hợp, không được tự do phát huy, nghiêm túc quán triệt chấp hành kỹ chiến thuật đã đề ra từ trước, phải phối hợp ăn ý với mọi người, không được tự hành động.

Lão Đường gật đầu lia lịa, nhưng trước khi đi lại nói một câu làm tôi đau hết cả đầu:

“Yên tâm đi, tối nay nhìn tôi đi! Ông đứng là trước cửa nhà góa phụ thật lắm thị phi.”

Khi tôi trốn trong phòng họp hút thuốc thì nhận được hai tin nhắn của Mạt Mạt:

“Anh đang ở đâu?”

“Bảo, em có việc gấp cần gặp anh.”

Tôi không trả lời, giờ phút này tôi thực sự không có tâm trí đâu mà làm mình thêm rối loạn, trong lòng tôi ít nhiều vẫn còn oán hận Mạt Mạt.

Tôi hút hai điếu thuốc, ngồi nhìn trời tối dần rồi gọi điện cho Tiểu Văn. Được biết cả nhà cô ấy đã về nhà tôi, đang chuẩn bị cơm tối. Tôi lên nói cho cô ấy biết chuyện đã gọi người đến giúp.

Tôi cúp máy, liên lạc với đồng đảng, làm tốt công tác chuẩn bị, tất cả thực hiện theo kế hoạch.

Tôi chào mọi người, ra khỏi tòa soạn lái xe về nhà.

Khi tôi vào nhà, đập vào mắt tôi là một khung cảnh tấp nập bận rộn, Tiểu Văn quần tạp dề mở cửa cho tôi, trong phòng phảng phất mùi thức ăn thơm phức. Xem ra sắp được một bữa ngon lành rồi. Người nấu cơm là Tiểu Văn và mẹ cô ấy, bố Tiểu Văn bày bát đĩa, nhìn thấy tôi liền gật đầu cười cười.

“Sắp xong rồi!” Tiểu Văn cười, nháy mắt với tôi.

Tôi vội thay dép rồi xông thẳng vào nhà bếp, hỏi xem có cần tôi giúp gì không, bị mẹ Tiểu Văn cười đẩy ra ngoài.

Trên chiếc bàn ăn trong phòng ăn đã bày rất nhiều bát đĩa to nhỏ, trông rất ngon. Bố Tiểu Văn cười bảo tôi ngồi đi, trong tay cầm một chai rượu trắng rót cho tôi một cốc, quy tắc này tôi cũng biết, làm sao mà để người ta rót rượu cho tôi được, thế là vội vàng đứng dậy giành lấy chai rượu rót đầy chiếc cốc trước mặt chú ấy.

Nói thực bố mẹ Tiểu Văn đều rất tốt, vừa rồi vừa bước vào nhà, chào đón tôi là một cảm giác thoải mái ấm áp viên mãn, gần như khiến tôi có ảo giác, tưởng mình đã trở về quê nhà Đông Bắc, chuẩn bị ăn cơm Đông Bắc của bố mẹ tôi làm. Nghĩ thế lòng lại thấy khó chịu, nói dối hai vị trưởng bối một chuyện lớn như vậy thực sự khiến tôi cảm thấy xấu hổ. Chỉ có điều bây

giờ đã cười lên lưng hổ rồi, không thể xuống được, không phải người ta nói, nếu bạn nói dối một lần thì sẽ phải bịa ra cả trăm lời nói dối khác để lấp liếm hay sao. Hiện tại cứ thế này đã, đến đâu hay đến đó.

Bốn chúng tôi cùng ngồi ăn cơm, bố mẹ Tiểu Văn không đề cập đến chuyện cưới xin của tôi và Tiểu Văn, chỉ nói về những chuyện thấy hôm nay, phần lớn là nhớ lại quá khứ và nói về nỗi nhớ thương Tiểu Văn, nhưng trong bữa cơm, ánh mắt hai cô chú nhiều lần giao nhau, ý tứ rất sâu xa, điều đó khiến tôi hiểu rằng họ dành trọng điểm vào cuộc nói chuyện sau bữa cơm.

Tôi hơi sợ.

Bữa cơm này tôi ăn rất vất vả, tôi mãi suy nghĩ xem cơm xong mình sẽ phải đối diện với những khó khăn và thách thức gì, cả bàn cao lương mỹ vị mà tôi ăn như nhai sáp nến. Tôi uống cùng bố Tiểu Văn một cốc rượu trắng, cảm thấy đúng là rượu làm người ta dửng dưng, tôi cảm thấy bình tĩnh hơn.

Thấy bữa tiệc gia đình đã sắp đi đến hồi kết, tôi kiểm soát vào nhà vệ sinh gọi điện cho Thịch Chó “Thông báo cho các đơn vị, lập tức hành động!”

Tôi về bàn, uống thêm vài chén, trò chuyện thêm đôi câu, bữa tối kết thúc, thế là tôi và Tiểu Văn cùng thu dọn bát đĩa, không cho bố mẹ cô ấy nhúng tay vào, ra phòng khác nghỉ ngơi uống trà. Ánh mắt bố mẹ Tiểu Văn có vẻ tán thưởng, làm sao họ biết tôi đòi rửa bát hoàn toàn là để kéo dài thời gian, để tránh trước khi cứu binh tới thì cuộc nói chuyện đã bắt đầu, đồng thời một khi đã bắt đầu thì không thể cứu vãn nổi.

“Căng thẳng không?” Lúc rửa bát Tiểu Văn đột nhiên cười tít mắt hỏi tôi.

Tôi trợn mắt nhìn lại.

“Không sao đâu, Bảo, em đã nghĩ kĩ rồi, nếu không còn cách nào khác, em sẽ ôm hết trách nhiệm về mình.” Tiểu Văn vẫn đang cười, nhưng nụ cười không còn ngọt ngào, thoải mái như vừa rồi nữa.

“Ôm thế nào?” Tôi tò mò hỏi.

Tiểu Văn cúi đầu im lặng một lúc rồi khẽ nói: “Em nói con không phải là của anh.”

“Bố mẹ em có tin không?”

Tiểu Văn liếc xéo nhìn tôi một cái: “Vốn có phải của anh đâu.”

Ồ, shit, nhập vai quá quên mất.

“Em có cần tự hủy hình tượng vậy không?” Tôi đã hiểu ý Tiểu Văn.

Tiểu Văn nhún vai, bĩu môi không nói gì.

Tôi cười an ủi: “Không sao đâu, đợi chút nữa quân của anh đến, sự việc sẽ không đến nước đó đâu, anh không tin mấy cái mồm của chúng ta không nói lại được bố mẹ em.”

Tường đổ người, người đẩy không được coi là tàn nhẫn. Bọn thử người đổ tường, tường đập lại xem.

Ngày 28 tháng 12.

Mưa có tuyết.

KHI YÊU AI CŨNG LIÊU XIÊU

Lại Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Sau khi rửa bát và dọn dẹp nhà bếp xong, tôi và Tiểu Văn rề rà lê bước ra phòng khách, tôi ngồi xuống cầm cốc trà uống từng ngụm nhỏ, lén lút quan sát bố mẹ Tiểu Văn ngồi đối diện.

“Lại Bảo này, cô chú đã bàn bạc một số chuyện.” Mẹ Tiểu Văn tươi cười vẻ nó, “Đó là chuyện kết hôn của cháu và Tiểu Văn, cô chú chuẩn bị...”

Chuông cửa vang lên. Tạ ơn Jesus, tạ ơn Thượng đế, tạ ơn Phật tổ, tạ ơn Bồ tát, tạ ơn Thánh mẫu Maria...

Tôi cười tỏ ý xin lỗi với bố mẹ Tiểu Văn rồi đứng dậy mở cửa, cửa vừa mở ra liền tỏ ra vô cùng ngạc nhiên: “O? Sao mấy ông tới vậy?”

Thịt Chó, Tiểu Phấn, lão Phó, lão Đường đứng nháy mắt nháy mũi cười đều với tôi.

Lão Đường còn ghé đầu lại thì thào: “Diễn hơi lố...”

Tiểu Phấn đứng đằng sau lập tức cho cậu ta ăn đấm.

Tiểu Văn ở trong phòng khách thò đầu ra hỏi: “Bảo, ai tới thế anh?”

“Bình tôm tương cá.” Tôi cười quay đầu lại đáp, nhìn thấy vẻ hơi ngạc nhiên trên mặt bố mẹ Tiểu Văn.

Mọi người xách đồ bước vào nhà, vào phòng khách lễ phép tươi cười chào hỏi bố mẹ Tiểu Văn. Những tiếng “Cháu chào cô”, “Cháu chào chú”

ngọt ngào vang lên âm ã, cũng làm cho bố mẹ Tiểu Văn không thể từ chối, hai người đều đứng dậy tươi cười chào đón dù hơi bất ngờ.

Mấy tên này rất được, ai cũng mang theo quà cáp, hơn nữa trông có vẻ không phải là đồ rẻ. Thệt Chó thay mặt mọi người bày tỏ sự hối lỗi về việc hôm qua quá gấp rút, quá thất lễ với bố mẹ Tiểu Văn, hôm nay tới là để thăm cô chú, có chút quà mọn để bày tỏ tấm lòng. Lúc này tuy bố mẹ Tiểu Văn hơi khó chịu vì cuộc nói chuyện bị phá hoại nhưng đều tươi cười nói cảm ơn và mời cả bọn ngồi xuống.

Mọi người đều ngồi xuống, thực lực hai bên địch ta bắt đầu xuất hiện sự chênh lệch, phía địch tuy kinh nghiệm phong phú, chiến thuật già dặn, nhưng phía ta binh hùng tướng mạnh, lấy nhiều đánh ít, dường như đã nắm phần thắng trong tay.

“Lại Bảo à, các bạn cháu tới cũng tốt.” Mẹ Tiểu Văn cười, bảo Tiểu Văn rót trà cho mọi người sau đó tựa lưng vào thành ghế nhìn xung quanh một lượt, “Hôm nay cô chú vốn định bàn bạc về chuyện kết hôn của cháu và Tiểu Văn, các bạn cháu cũng cho ý kiến luôn thể.”

Tiểu Văn rót trà xong ngồi xuống cạnh tôi, điệu bộ rất hiền thực dục dàng.

“Văn này, con muốn cưới Lại Bảo là lựa chọn của con, bố mẹ sẽ không can dự vào.” Mẹ Tiểu Văn nhìn bố cô ấy, “Nhưng bây giờ con có em bé rồi, sau khi kết hôn con định ở lại trong nước, hay là...”

Rõ ràng là bố mẹ Tiểu Văn rất vui mừng và hạnh phúc khi làm hòa và đoàn tụ với con gái, nhưng họ càng hy vọng con gái có thể luôn ở bên họ.

Không ai nói gì, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Tiểu Văn.

Tiểu Văn sững ra, quay sang nhìn tôi. Bố mẹ Tiểu Văn cũng nhìn theo. Bảo tôi làm thế nào? Bảo tôi quyết định chắc? Bảo tôi quyết định

tương lai của Tiểu Văn sao? Hình như trò đùa này hơi quá rồi?

Mẹ Tiểu Văn cười nói: “Lại Bảo, ý cháu thế nào? Cháu cũng biết đấy, cô chú mấy năm nay sinh sống và làm việc ở nước ngoài, hơn nữa... không có ý định về nước, vậy cháu...”

Tôi cười gượng: “Cô chú, cháu hiểu ý cô chú, cháu cũng hy vọng sau khi kết hôn chúng ta có thể sống cùng nhau, nhưng trình độ tiếng Anh của cháu rất tệ, sợ ở nước ngoài không thích ứng được.”

Bố Tiểu Văn cười: “Tiếng Anh không tốt có thể học mà, trước khi ra nước ngoài, hai cô chú chẳng nói được câu nào ấy chứ.”

Tôi tiếp tục cười: “Không phải ạ, thưa chú, chú cũng biết là bố mẹ cháu đều ở trong nước, người Trung Quốc ta coi chữ hiếu là hàng đầu, cháu... nói thực, cháu cũng không muốn ở xa bố mẹ quá, không thể tận hiếu, không thể chăm sóc bố mẹ.”

Mẹ Tiểu Văn cười: “Cháu thật là một đứa con ngoan, chuyện đó cô chú đã tính rồi, đây không phải là vấn đề gì lớn, nếu cháu đồng ý, sau khi cháu ổn định ở bên kia chúng ta có thể đón bố mẹ cháu sang an hưởng tuổi già bên đó.”

Tôi tiếp tục cười, vừa cười vừa ra vẻ suy nghĩ, vừa ra vẻ suy nghĩ vừa dùng ánh mắt cầu cứu một vòng. Nhưng mấy tên này chỉ cần chạm đến ánh mắt của tôi liền giả bộ nhìn đi chỗ khác, hoàn toàn không chịu giúp đỡ, cái lũ cầm thú thấy chết không cứu này...

Nhận ra khó xử của tôi, mẹ Tiểu Văn tươi cười xoa tay: “Lại Bảo, cô chú không ép cháu, chỉ là đưa ra một cách để cháu suy nghĩ, cháu cũng biết đấy, cô chú không được ở bên Tiểu Văn nhiều năm rồi, bây giờ có thể được đoàn tụ cô chú thực sự không muốn bỏ lỡ.”

Tôi nghiêm túc cười gật đầu, bụng nghĩ: Các người đoàn tụ kệ các người, kéo tôi theo làm gì?

Tiểu Văn ngồi cạnh khoác tay tôi rất chặt.

Mẹ Tiểu Văn nhìn xung quanh: “Các cháu thấy thế nào?”

Thịt Chó, Tiểu Phấn, lão Phó, lão Đường đều ngó người ra, sau đó ánh mắt bắt đầu láo liên.

“Chuyện này...”

“Ừm...”

“Cháu thấy...”

“Hình như...”

Giờ phút quan trọng thế mà toàn một lũ vô dụng.

Đúng lúc này, di động của tôi báo có tin nhắn, tôi cười tỏ ý xin lỗi rồi rút di động ra.

“Ông xã, anh đang ở đâu?” Là số của Mạt Mạt. Nhưng câu hỏi này lạ quá, sao vô duyên vô cớ lại gọi tôi là ông xã thân mật dữ vậy?

Tôi trả lời: “Ở nhà.”

Tiểu Văn ngồi cạnh tôi nên cũng nhìn thấy tin nhắn, càng nhìn thấy tên người nhắn tôi lưu là: Mạt. Bàn tay đang khoác tay tôi đột nhiên buông lỏng.

Tiếng báo có tin nhắn không vang lên nữa, tôi không có cơ phân tán sự chú ý của mình nữa, đành phải cắn răng chịu đựng ánh mắt của bố mẹ Tiểu Văn, nghe hai người bắt đầu phân tích lợi hại thiệt hơn, mở tương lai

ra trước mắt, tư tưởng trung tâm chính là nếu tôi có thể ra nước ngoài không chỉ là có trách nhiệm với Tiểu Văn mà cũng rất có lợi cho tiền đồ của tôi.

Cứu binh tôi gọi đến lúc này chẳng tên nào giúp được gì, ánh mắt bố mẹ Tiểu Văn chiếu đến ai, người đó liền gật đầu lia lịa, mỉm cười thừa phải. Tôi hiểu mấy tên phản đồ này cũng rối óc, cũng cảm thấy họ không thể tùy tiện nêu ý kiến, ra quyết định trong truyện này.

Đúng vào lúc bố mẹ Tiểu Văn nói lí nói lẽ, nói đến nỗi tôi bắt đầu thấy vầng đầu hoa mắt, hơi dao động thì chuông cửa vang lên.

Tôi ngẩn ra rồi ngẩng phắt đầu lên.

Thịt Chó, Tiểu Phấn, lão Phó, lão Đường cũng đều ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn nhau, sau đó đều lộ ra vẻ không hiểu – người đến đủ cả rồi mà!

Tôi đứng dậy mở cửa, cửa vừa mở ra tôi còn chưa kịp kinh ngạc thì một giọng nói lạnh lạnh đầy vẻ mừng rỡ đã vang lên với một tần số rất cao: “Ông xã!”

Bên ngoài cửa là Mạt Mạt đang mỉm cười vô cùng ngọt ngào.

Sau lưng cô ấy còn có hai người đàn ông tầm ba, bốn mươi tuổi, họ nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng và nghi ngờ.

Mạt Mạt hớn hở nghiêng đầu, đứng lùi sang một bên giới thiệu với tôi: “Ông xã, đây là ông Lí, đây là ông Trương. Họ từ Thẩm Dương tới.”

Sau một phần nghìn ngạc nhiên, tôi chợt vỡ lẽ - vở kịch bên này cũng mở màn rồi, vai nam chính của tôi trong vở kịch của Mạt Mạt cũng chính thức lên sân khấu.

Mạt Mạt mở miệng là gọi “ông xã” ngọt xớt đã làm cho tất cả mọi người trong phòng khách đứng cả dậy, ai nấy mặt đầy kinh ngạc nhìn về phía này.

Chỉ có Tiểu Văn ngoài vẻ ngạc nhiên, nét mặt còn rất phức tạp.

Cô ấy hiểu, tôi cũng biết quả này thú vị rồi đây.

Tôi trợn mắt nhìn phòng khách rồi quay lại nhìn ra cửa, sau đó lại quay đầu lại nhìn phòng khách rồi lại quay lại nhìn ra cửa.

Cảm giác này như mơ vậy!

Cầu xin Thượng đế, nếu đây là mơ hãy là con tỉnh lại đi!

Mạt Mạt đã đưa hai người đàn ông đó vào trong, tất cả mọi người trong phòng khách cũng bắt đầu vừa kinh ngạc vừa bước lại gần phía tôi.

Tôi lùi lại vài bước, ngó sang hai bên, đột nhiên cảm thấy căn hộ mình mua trả góp là địa ngục, hơn nữa căn phòng khách hình chữ nhật rộng mười mấy mét vuông này trong giây phút này trở nên sao mà vừa trống trải lại vừa chật chội đến thế.

Tôi bật cười.

Tôi không thể ngừng cười, tôi biết tình huống trước mắt không ổn, càng biết rằng tình huống bây giờ rất tệ. Bây giờ tôi chính là miếng thịt gà kẹp trong sandwich, hai bên đồng thời kẹp chặt lấy tôi, kẹp chặt hết sức, ha ha, thú vị quá, thú vị dã man...

“Ông xã, anh cười gì thế?” Mạt Mạt hơi hoảng, có lẽ vì tôi cười quá bất thường, hơn nữa càng cười càng khoa trương.

Mạt Mạt kinh ngạc nhìn tôi rồi đột ngột ngoảnh lại nhìn hàng loạt bóng người đứng một bên.

Trong số đó cô ấy biết Thịch Chó, Tiểu Phấn, lão Phó, lão Đường, và còn... người khác nữa.

“Các người...” Mạt Mạt ngẩn ra, chỉ vào họ, quay sang hỏi tôi: “Ông xã, họ là...”

Tôi cười, nhìn đăm đăm vào mắt Mạt Mạt, tôi hiểu, ý cô ấy là cô ấy không quen những người đó.

Tôi không nói gì, chỉ tiếp tục cười, vừa cười vừa vỗ tay.

Tôi còn có thể nói gì được? Em muốn tôi nói gì?

Cả hai bên, tôi làm sao mà giải thích rõ ràng được?

Tôi vừa cười vừa chậm chậm lắc đầu, vừa vỗ tay, có đánh chết tôi cũng không nói...

Bạn phải tin rằng, khi con người quá bất lực có thể phá ra cười, ví như tôi lúc này, ngoài cười ra tôi còn có thể làm gì?

Bạn phải tin rằng, thực ra tôi là một diễn viên. Bây giờ tôi đứng giữa hai nhóm người, một bên là vợ kịch của Mạt Mạt, một bên là vợ kịch của Tiểu Văn. Cả hai bên tôi đều không thể nói gì, cả hai bên tôi đều không thể để lộ tẩy...

Bạn phải tin rằng, tôi thực sự muốn cười từ tận đáy lòng, tôi thực sự cảm thấy chuyện này rất thú vị, tôi biết trời sập rồi, tôi biết ngày tận thế tới rồi, tôi biết mình đã rơi vào hố sâu không sao thoát ra khỏi rồi.

...

Tiểu Văn đứng cách tôi vài mét chăm chăm nhìn tôi, ánh mắt đầy hàm ý.

Tôi cười, cố gắng kìm nén cảm giác muốn bật khóc, trong phút chốc đã chú ý thấy điều đó.

Tiểu Văn đang ra ám hiệu cho tôi.

A đúng rồi, trong tất cả mọi người có mặt, chỉ có Tiểu Văn là biết rõ chân tướng, chỉ có Tiểu Văn biết chuyện của tôi và Mạt Mạt.

Vậy cô ấy muốn làm gì? Vẫn diễn kịch tiếp ư?

Cô ấy chăm chăm nhìn tôi một lúc rồi trong khi mọi người vẫn còn đang kinh ngạc bàng hoàng, Tiểu Văn trợn mắt lao tới trước mặt tôi, trừng mắt nhìn tôi rồi chỉ Mạt Mạt: “Cô ta là ai?”

Vẫn diễn sao? Anh chịu thôi Tiểu Văn, kỹ thuật diễn của anh có hạn...

“Cô ta là ai?” “Tiểu Văn lại thét lên lần nữa, cô ấy trợn mắt nhìn tôi.

Tôi lơ mờ hiểu ý cô ấy nhưng không biết tôi hiểu có đúng không. Tôi chỉ Mạt Mạt, nói: “Cô ấy...”, vừa nói tôi vừa quay lại nhìn Mạt Mạt.

Khi nhìn thấy ánh mắt cô ấy, tôi giật nảy mình!

Ánh mắt Mạt Mạt cực kì hung dữ, nhìn tôi lạnh lùng như băng tuyết, trông không giống đang diễn, cô ấy thực sự giận dữ!

“Ông xã, cô ta là ai?”

Giọng Mạt Mạt lạnh lùng và bình tĩnh.

“Ông xã á?” Tiểu Văn thét lên, “Lại Bảo! Cô ta gọi anh là ông xã á? Anh nói xem, cô ta là ai? Thế này là thế nào?”

Xung quanh im phăng phắc, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm kinh ngạc, cả hai người Mạt Mạt đưa tới giờ cũng trợn mắt đứng nhìn.

Tôi vẫn không nói gì, cũng chẳng có gì để nói.

Nói thật, giờ này phút này tôi chỉ muốn đẩy hết mọi người ra, lao ra khỏi cửa, tới bến tàu, tới sân bay, rời khỏi thành phố này, đi Macao, đi Xishuangbanna, đi Tây Tạng, sau đó tới Mauritius, tới Turkmenistan, tới Ethiopia... tóm lại là rời khỏi đây, không bao giờ trở về nữa...

Mặt Mặt lạnh lẽo nhìn tôi, mắt trái băng giá, mắt phải rực lửa, sau đó từ từ di chuyển ánh mắt về phía Tiểu Văn.

“Cô là ai?”

Giọng nói lạnh lẽo đến mức khiến người ta run rẩy.

Tiểu Văn hơi sững lại, ánh mắt chấn động như vừa hạ quyết tâm, cô ấy nhìn thẳng vào Mặt Mặt: “Cô hỏi tôi á? Tôi là vợ chưa cưới của Lại Bảo.”

Mặt Mặt bật cười: “Ha ha, vợ chưa cưới à? Vợ chưa cưới là vợ sao?”

“Ý cô là sao?” Tiểu Văn thét lên.

Mặt Mặt cười nhạt, nhẹ nhàng khoát tay tôi: “Tôi là vợ của Lại Bảo, vợ hợp pháp, cô cần xem giấy đăng ký kết hôn không?”

Nói thực, tôi nhìn Mặt Mặt, cảm thấy rất lạnh lẽo, lạnh lẽo vô cùng, vì ánh mắt và vẻ mặt của cô ấy đều rất chân thực, cô ấy không biết vở kịch của tôi và Tiểu Văn, biểu hiện của cô ấy hoàn toàn là thật, cô ấy đang tự bảo vệ mình, cô ấy đang tranh giành tôi.

Nhưng hai người đều không quan tâm đến sự sống chết của tôi sao?

Tiểu Văn chau mày, chăm chăm nhìn Mặt Mặt mấy giây rồi nước mắt tuôn lăn lăn, quay phắt sang nhìn tôi: “Bảo, cô ta nói thật không? Thật không?”

Không giấu các vị, trong cả quá trình, mãi cho đến khi Tiểu Văn quay sang hỏi tôi, tôi vẫn đang cười. Không biết tại sao tôi chỉ muốn cười, vừa cười vừa sợ; vừa cười vừa cảm thấy đau lòng kinh khủng.

“Lại Bảo! Anh... anh kết hôn rồi sao?”

Tiểu Văn khóc thật rồi, tôi thấy bất ngờ, đó là diễn xuất ư? Diễn xuất tốt vậy ư? Không, cô ấy đang khóc thật, tại sao? Nhớ lại chuyện cũ? Hay là đau lòng thật?

“Lại Bảo, cô ta là ai?” Mạt Mạt kéo tay tôi ngẩng đầu cười hỏi. Tuy đang cười nhưng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống tôi.

Tôi không trả lời, chỉ mỉm cười đáp lại, đột nhiên cánh tay còn lại của tôi bị giật mạnh, tôi loạng choạng quay đầu sang.

Tiểu Văn giàn giụa nước mắt ngẩng đầu lên nhìn tôi: “Lại Bảo! Anh kết hôn thật rồi ư? Cô ta nói thật ư? Anh nói đi!”

Tôi cười, nhìn Tiểu Văn, nhún vai rồi gật đầu.

Mắt Tiểu Văn đột ngột trợn trừng, cô ấy lùi lại một bước, chầm chậm lắc đầu, nhìn tôi đăm đăm. Trong khoảnh khắc tôi nhìn thấy một ánh mắt thương xót, không sai, ánh mắt Tiểu Văn như đang thương xót nói với tôi: “Không còn cách nào khác, xin lỗi nhé.”

“Bốp!”

Nhanh như một tia chớp, Tiểu Văn lấy hết sức bình sinh giơ tay lên cho tôi một cái tát thật mạnh!

“Lại Bảo! Anh không phải là người! Tôi hận anh! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!”

Tiểu Văn vừa khóc vừa gào lên, vừa lắc đầu, nước mắt bay tung tóe, sau đó chạy ra cửa, đẩy mạnh hai người đàn ông đi cùng Mạt Mạt ra, lúc chạy tới cửa cô ấy còn quay lại nhìn tôi với ánh mắt vô cùng oán hận sau đó ôm miệng chạy mất.

Ngoài cửa, cùng với tiếng bước chân chạy xuống cầu thang thoát hiểm, tiếng khóc nức nở cũng càng lúc càng xa.

Mặt tôi đau rát, tôi đang định đưa tay lên xoa thì...

“Bốp!” Shit! Lại ai nữa đây!

Tôi quay sang nhìn, mẹ Tiểu Văn cũng đang khóc, ánh mắt đầy thù hận khiến tôi gần như sụp đổ.

“Lại Bảo, cậu là đồ súc sinh!”

Hét câu đó xong, mẹ Tiểu Văn đuổi theo con gái.

Được rồi, tôi đáng đánh...

“Bốp!”

Mặt tôi lệch hẳn sang một bên, trước mắt tôi sẫm.

Tôi quay lại nhìn, lần này người đánh là Tiểu Phấn.

Tiểu Phấn cũng vô cùng phần nộ, nhập vai quá hả bà chị? Bà chị không biết tôi và Tiểu Văn đang diễn kịch sao?

“Lại Bảo, tôi đã nhìn nhầm anh rồi!”

“Bốp!” Tôi còn chưa kịp phản ứng gì, mặt đã lại bị đánh lệch về một bên.

“Lại Bảo, ông quá đáng quá!” Là giọng của Thịch Chó.

Ha ha, đánh đi, đánh đi, tôi tê dại rồi.

“Bốp!” Quả là vẫn còn.

“Lại Bảo! Là anh em nhiều năm như vậy, ông khiến tôi thật khinh bỉ!”

Ok, là lão Phó.

“Bốp!” Tôi vừa quay mặt đi định cười thì lại bị tát cái nữa, mũi có gì đó nóng nóng chảy ra.

“Đã!” Một câu nói rất nhỏ, mẹ nó chứ, lão Đường!

Tôi vừa cười vừa lắc đầu, giơ tay lau máu mũi không ngừng chảy ra, lè lưỡi liếm chỗ đã bị đánh rách môi, nhổ một bãi xuống đất, sau đó đờ dại nhìn sang phía còn lại.

“Còn ai nữa?”

Chờ đón tôi là một ánh mắt vô cùng thù hận, và bố Tiểu Văn bị Thị Chó và lão Phó chặn sau lưng, sắc mặt chú ấy trắng bệch, môi tím ngắt, vai không ngừng run lên.

“Chú, chúng ta đi thôi!” Lão Phó quay lại, cùng Thị Chó đỡ vai bố Tiểu Văn, trừng mắt nhìn tôi, “Loại súc sinh khốn nạn thế này nhìn nhiều bẩn mắt!”

Bố Tiểu Văn thở hổn hển, mắt trợn lên đỏ ngầu, cứ như thế bị Thị Chó và lão Phó vừa đỡ vừa kéo đưa ra khỏi nhà tôi. Tiểu Phấn và lão Đường đang cố nín cười đi theo sau, khi đi qua trước mặt tôi Tiểu Phấn còn nhổ một bãi về phía tôi. Sau đó một loạt tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng cửa thang máy đóng lại, ngoài cửa tất cả trở nên yên tĩnh.

Lúc này, trong phòng chỉ còn bốn người chúng tôi, tôi, Mạt Mạt và hai người đàn ông đó.

Trong quá trình tôi bị ăn liên hoàn tát, Mạt Mạt không nói gì, cũng không ngăn cản, bây giờ không còn ai khác, cánh tay đang khoác tay tôi của cô ấy giật mạnh ra, cô ấy nhảy đến trước mặt tôi: “Lại Bảo, anh nói cho em biết, cô gái đó là ai?”

Giọng nói vẫn lạnh lùng, ánh mắt vẫn như đang cắn xé tôi.

Tôi chậm chậm giơ tay lên, vuốt bên má bị đánh đến tê dại bỗng rất đã sững vù lên, không bận tâm đến Mạt Mạt, quay người đi vào phòng khách.

“Anh đứng lại! Nói rõ ràng xem nào!” Mạt Mạt đứng sau lưng tôi gào lên.

Tôi đứng lại nhưng không quay đầu lại, thở dài khàn giọng nói: “Mạt Mạt, bây giờ anh không còn chút hơi sức nào nữa, hoặc là em giết anh, hoặc là tha cho anh đi.”

Sau lưng vang lên tiếng bước chân gấp rút, sau đó tôi bị một bàn tay giữ lại, xoay vai ép tôi quay lại.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Ánh mắt Mạt Mạt xao động chăm chăm nhìn vào mắt tôi, giọng nói có vẻ xúc động.

“Cho anh nghỉ một chút, nghỉ một chút rồi nói, anh xin em đấy.” Tôi thực sự không còn chút hơi sức nào, một nỗi giận dữ càng ngày càng lớn điên cuồng gào thét trong người tôi, tôi giống như một cái thùng chứa đầy dầu, chỉ một tia lửa nhỏ là có thể khiến tôi bùng nổ trong khoảnh khắc.

Mạt Mạt nhìn tôi thật kỹ, sau đó quay đi: “Ông Lí, ông Trương, tôi xin lỗi, không ngờ lại xảy ra chuyện như thế này, hôm nay... nếu có chuyện gì, ngày mai chúng ta bàn tiếp được không?”

Hai người đàn ông này giờ vẫn đứng ở cửa xem kịch sững ra một chút rồi cùng gật đầu, quay người bước ra cửa. Khi ra đến cửa, người đàn ông

trẻ hơn được gọi là ông Trương lắc đầu cười: “Cô Ngải, đây là chồng cô sao? Sao cô lại chọn một người đàn ông như vậy, ha ha.”

Tia lửa, tôi nhìn thấy tia lửa.

Đầu óc hoàn toàn không suy nghĩ, cơ thể đã lao mạnh về phía trước, đấm ông Trương đó một cú thật mạnh vào mặt.

Ông ta ngã lăn ra đất.

Tôi điên rồi!

Tôi vung nắm đấm đánh người còn lại, sau đó giơ chân bắt đầu đạp mạnh hai cơ thể ngã dưới đất.

Tôi không nói một lời nào, sâu trong cổ họng phát ra những tiếng gầm gào nho nhỏ của thú dữ.

Hai người đàn ông đó bị tôi đánh bất ngờ đều ngớ ra, khi phản ứng lại đều bắt đầu đánh trả, tôi bị đánh ngã liền lập tức đứng dậy, toàn thân tôi tê dại, nắm đấm của họ đánh lên người tôi nhưng tôi không hề cảm thấy đau.

Mũi lại ăn hai cú đấm, máu nóng lại trào ra.

Ba người quần nhau đấm đá tụi bụi.

Mặt Mặt sau vài phút ngạc nhiên ngẩn ngui liền chạy tới vừa hét “Đừng đánh nữa” vừa kéo bên này lôi bên kia, cuối cùng cũng đẩy được tôi ra và đứng chắn trước mặt hai người đó.

Tôi thở dốc nhìn họ, trong đầu có một ý nghĩ muốn giết người.

Vừa rồi bị ăn bao nhiêu cái tát như thế trong lòng đã âm ức không thể nói ra, shit.

Bên tai toàn tiếng ù ù, tôi thấy Mạt Mạt đang nói gì đó với họ, lại nhìn thấy hai người đàn ông đó trợn mắt nhìn tôi, chỉ tôi hét cái gì đó, cuối cùng họ lại nói gì đó với Mạt Mạt, giận dữ bỏ đi.

Tôi không nghe thấy gì hết, chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập.

Mạt Mạt đóng cửa, quay lại nhìn tôi rồi bước tới kéo tôi vào phòng khách, đẩy tôi ngồi xuống ghế sofa rồi lại đi mất, cô ấy nhanh chóng cầm khăn mặt quay lại lau máu, lau mặt cho tôi.

“Đau không?”

Đây là âm thanh đầu tiên tôi nghe thấy trong mười mấy phút vừa qua.

Tôi thở dốc, nhìn rõ gương mặt vừa lo lắng vừa giận dữ của Mạt Mạt.

Tư duy bắt đầu hồi phục, thần trí cũng bắt đầu tỉnh táo.

Mẹ nó chứ! Mẹ nó chứ! Lúc này đã xảy ra chuyện gì? Sao mặt tôi lại sưng? Tại sao? Không phải người ta nói thiện có thiện báo sao? Tôi đang giúp người mà! Thế này gọi là gì? Thiện có ác báo à?

Tôi âm ức... vô cùng âm ức.

Tôi uống mấy cốc trà, hơi thở trở nên đều đặn. Rã rời nằm trên sofa, tôi hơi ngẩng đầu gối lên thành ghế, mắt mở to, không nói gì.

Mạt Mạt ngồi bên cạnh cứ nhìn tôi chăm chăm.

“Bảo, nói đi, chuyện gì vậy?”

“Cái gì?” tôi ngẩng đầu, ậm ừ nói.

“Cô gái đó!”

“Liên quan đến em à?”

Mạt Mạt bật dậy: “Lại Bảo! Anh có biết bây giờ hai chúng ta là vợ chồng không?”

“Giả.” Tôi cười âm ỉ.

Mạt Mạt điên tiết, quay lại lấy chiếc túi, rút một cuốn sổ đỏ đập mạnh lên người tôi: “Giả ư? Anh bảo giả ư? Chúng ta kết hôn rồi, Lại Bảo! Dù sau này thế nào, bây giờ anh không thể không có trách nhiệm! Anh không thể làm bừa! Anh không thể!”

Tôi bật cười cúi đầu nhìn cô ấy: “Mạt Mạt, hôn nhân thỏa thuận, hiểu không? Em logic chút đi, được không?”

Mạt Mạt đờ đẫn nhìn tôi, chỉ chớp mắt một cái nước mắt đã rơi xuống.

“Lại Bảo, anh nghĩ thế ư? Vì em giấu anh, vì em lừa anh, nên anh nghĩ như vậy ư? Chỉ là thỏa thuận ư? Chỉ là giúp em thôi ư?”

“Không thì là gì?” Tôi nhìn cô ấy, đồng thời tự nói với mình: Không thể mềm lòng.

Mạt Mạt từ từ ngồi xuống, khẽ khàng kéo tay tôi: “Bảo, em không ép buộc anh điều gì, cuộc hôn nhân của chúng ta chỉ có hai tháng, anh hận em, em chịu, nhưng em rất muốn rất muốn trong hai tháng đó, chúng ta có thể thật lòng, chúng ta thật lòng, chúng ta... rất nghiêm túc, ý em là, em thật sự muốn chúng ta có cảm giác yêu nhau trong hai tháng đó, thật đấy, Bảo, cuộc hôn nhân này là cuộc hôn nhân duy nhất trong đời em, sau khi chúng ta li hôn, em sẽ không lấy ai nữa, thật đấy, thật đấy...”

Mạt Mạt vừa nói vừa cúi đầu, khóc nức lên.

Tôi đờ dại. Thật lòng ư? Yêu nhau ư? Hai tháng? Hôn nhân?

Khi Mạt Mạt bình tĩnh lại, tôi cũng hoàn toàn trở nên bình tĩnh.

Khi Mạt Mạt đi rửa mặt vì khóc sưng cả mắt, di động của tôi đổ chuông, là lão Phó gọi đến.

“A lô?” Lão Phó dè dặt nói.

“Xéo!” Tôi đập lại luôn.

“Hê hê, bị ăn đòn chắc tức lắm hả?” Lão Phó nói, bên cạnh còn có tiếng cười, tôi nghe ra là Thịch Chó.

“Hai người đang ở đâu?” Tôi hỏi.

“Tôi ở nhà Thịch Chó, lão Đường về nhà tâm tình qua mạng với Tiểu Uyển rồi.”

“Hai ông là đồ súc sinh! Sao lại đánh tôi hả?” Tôi gào lên.

Lão Phó vẫn cười: “Ông bị ngu hả? Lúc đó nếu tôi và Thịch chó không đánh ông, bố Tiểu Văn chắc sẽ giết ông đó. Ông không thấy bố cô ấy giận đến mức nào sao?”

Tôi nhớ lại, đúng là thế thật.

“Vậy hai ông đánh tôi, tôi còn phải cảm ơn nữa hả?”

“Không phải khách sáo!” Lão Phó cười, sau đó giọng Thịch Chó vang lên: “Này Bảo, vợ kịch hôm nay có cao trào ghê nhỉ?”

Tôi phát hỏa: “Con chó ngu kia! Ông mắng Tiểu Phấn cho tôi! Cô ấy giận cái con khỉ gì? Sao lại đánh mạnh thế hả!”

“Thôi bỏ đi!” Thịch Chó cười, “Tiểu Phấn giận thật đấy! Trên đường về còn chửi ông không phải là người đấy!”

“Shit! Dựa vào cái gì chứ!” Tôi cáu, “Cô ấy không biết là đang diễn kịch sao?”

“Quá nhập vai, quá nhập vai đó mà.” Thịch Chó hí hửng nói, “Tôi cho ông biết, thật đấy, hình như Tiểu Phấn coi chuyện này là thật đấy, trong lòng cô ấy cảm thấy ông và Tiểu Văn có thể thành đôi thật! Cho nên mới làm cô ấy giận thế!”

“Chuyện này là thế nào, mẹ nó!” Tôi gào, “Ông gọi Tiểu Phấn lại đây, tôi muốn nói chuyện với cô ấy.”

“Cô ấy không có nhà. Giờ đang ở khách sạn cùng Tiểu Văn và bố mẹ cô ấy.”

“Cái gì? Cô ấy coi là thật đấy à?”

Đầu bên kia điện thoại hơi ngừng lại một chút, giọng Thịch Chó trầm xuống: “Này, Bảo nói thật nhé, tôi cũng không biết chuyện này là thế nào, nhưng tôi cảm thấy Tiểu Văn hình như thực sự rất đau lòng, sau khi ra khỏi nhà ông cứ khóc mãi.”

Lòng tôi khẽ nhói đau.

“... Mọi người đi ra... sau đó thế nào?” Tôi ngập ngừng hỏi.

“Chẳng có gì, đi ra xong mọi người tiếp tục diễn kịch, đều chửi ông, Tiểu Văn thì cứ khóc, mẹ cô ấy cũng khóc theo, sau đó bọn tôi mới bàn bạc, Tiểu Văn cùng bố mẹ về khách sạn thuê thêm một phòng nữa, lão Phó lái xe đưa họ về, tôi và Tiểu Phấn, lão Đường bắt xe đi theo. Sau khi đến khách sạn làm xong hết thủ tục, Tiểu Phấn thấy Tiểu Văn vẫn đau lòng khóc mãi như thế liền nói tối nay ở lại với Tiểu Văn, bảo bọn tôi về trước. Ra khỏi khách sạn là lão Đường cũng về luôn, lão Phó đến chỗ tôi, chuẩn bị nói về chuyện này.”

Tôi nghe không sót một chữ, lòng lại thấy đau xót, nghe câu cuối cùng liền truy hỏi: “Nói chuyện này á? Nói cái gì?”

Thị Chó thở dài: “Haizz... Bảo này, ông nói xem Tiểu Văn có coi chuyện này là thật không? Khóc đau đớn như thế, tôi cũng không chịu được, tự dưng có lúc thật sự có cảm giác thấy hận ông.”

“Không sai.” Đầu dây bên kia vang lên tiếng phụ họa của lão Phó.

“Không thể nào! Tiểu Văn biết là diễn kịch mà, trước khi tát tôi cô ấy còn ra hiệu với tôi nữa.” Tôi vội vàng giải thích, không biết là giải thích cho Thị Chó hay là giải thích cho chính mình nghe.

“Thế thì tốt, có điều quả này bố mẹ Tiểu Văn hận ông đến tận xương tủy rồi, ha ha.” Thị Chó cười, “Họ còn cho rằng đứa bé trong bụng Tiểu Văn là của ông nữa, không biết họ có ép Tiểu Văn bỏ đứa bé không.”

Tôi lắc đầu: “Không đâu, Tiểu Văn không thể nào đồng ý làm vậy được.”

“Này, Bảo, ông với cái cô Mạt Mạt đó là thế nào đấy?” Thị Chó đột ngột hỏi.

Tôi thở dài: “Haizz... thôi bỏ đi, một hai câu không thể nói rõ được, hôm nào có thời gian tôi kể hai ông nghe, tình hình cũng tương tự như tôi với Tiểu Văn thôi.”

Cúp máy xong, tôi ngồi chờ dẫn một lúc, ừm, bây giờ thế này cũng tốt, ít nhất Tiểu Văn có đầy đủ lí do đi cùng bố mẹ rồi, tốt thì tốt thật nhưng trong lòng tôi sao lại cảm thấy hụt hẫng thế này?

Lúc này Mạt Mạt từ nhà vệ sinh đi ra, cô ấy đứng tại chỗ nhìn tôi một lúc rồi bước tới.

Tôi nghĩ cô ấy bình tĩnh lại rồi.

“Bảo, em xin lỗi, vừa rồi em hơi xúc động.” Ánh mắt Mạt Mạt đầy vẻ xin lỗi.

Tôi cười cười, lắc đầu.

“Cô gái đó... là vợ chưa cưới của anh thật sao?” Mạt Mạt hỏi, “Nếu là thật, Bảo, ngày mai em có thể giải thích trước mặt cô ấy, em không muốn...”

Tôi xoa tay ngắt lời cô ấy: “Không cần, không cần, đó cũng là diễn kịch thôi.”

“Cái gì?” Mạt Mạt sững sờ hỏi.

Tôi thở dài, châm một điếu thuốc, kể sơ qua chuyện giữa tôi và Tiểu Văn cho Mạt Mạt nghe.

Mạt Mạt nghe xong cúi đầu nghĩ một lúc rồi nói: “Em không tin.”

“Shit! Anh có cần lừa em không?” Tôi trợn mắt.

“Nếu là kịch thì sao lão Phó, Tiểu Phấn, Thịch Chó và lão Đường đều giận dữ như vậy, lại còn đánh anh nữa?” Mạt Mạt nghi ngờ hỏi.

Tôi không buồn giải thích nữa, đứng dậy vươn vai: “Tin hay không tùy em! Đi ngủ!”

Dứt lời tôi đi về phía phòng làm việc.

Phòng ngủ á? Không cần hỏi, chắc chắn là Mạt Mạt ngủ rồi.

Khi tôi bước tới cửa phòng làm việc, đằng sau vang lên giọng Mạt Mạt: “Bảo, ngày mai anh có thể cùng em đi gặp vài người được không?”

Tôi đứng lại một lúc, không nói gì, mở cửa vào phòng, đóng cửa lại, đắm đầu vào chiếc nệm...

Tôi luôn tự hỏi thần linh rốt cuộc tạo ra phụ nữ cho đàn ông sử dụng, hay là tạo ra đàn ông cho phụ nữ sử dụng? Khi được biết Nữ Oa nung nường, vị thần tạo ra thế giới là nữ thì đã hiểu ra tất cả. Kết hợp với những gì bản thân đã trải qua, tôi buồn rầu nghĩ: Thần sáng thế đã là nữ thì đàn ông làm sao mà sống cho nổi?

Ngày 17 tháng 7. Mưa lớn.

KHI YÊU AI CŨNG LIÊU XIÊU

Lại Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Ai cũng có lúc mệt mỏi vô cùng nhưng lại không ngủ được, nhưng chuyện đó với tôi hình như hơi nhiều quá. Nằm trên giường rồi đầu óc tôi lại suy nghĩ lung tung, không tài nào dừng lại được, dù chỉ trong chốc lát.

Tôi suy nghĩ, phân tích rất lâu về sự đau lòng và những giọt nước mắt của Tiểu Văn, tôi không rõ đó là diễn kịch hay là cảm xúc thật của cô ấy, cho dù là cảm xúc thật thì đối tượng có phải là tôi không? Hay là chuyện xảy ra hôm nay khiến Tiểu Văn nhớ đến những chuyện đã từng trải qua hay một hồi ức nào đó.

Vậy còn Mạt Mạt thì sao? Sao cô ấy lại như vậy? Ấn tượng của tôi quá sâu, khi cô ấy vừa nhìn thấy Tiểu Văn, vẻ mặt đó, ánh mắt đó, giọng nói đó hoàn toàn là đáng vẻ muốn giết người, rõ ràng là biểu hiện của người đang vô cùng phẫn nộ và đau lòng. Vậy có phải cô ấy đang đau lòng và giận dữ thật không? Giây phút đó cô ấy thực sự coi tôi là một người chồng bồ bịch, còn đưa cả người tình về nhà sao?

Nếu không phải như vậy, nếu những suy đoán trên của tôi đều sai, vậy thì Tiểu Văn và Mạt Mạt một người được giải Kim Kê, một người được giải Bách Hoa, đồng thời vinh dự nhận giải Oscar nữ diễn viên chính xuất sắc nhất cũng không có gì quá đáng.

Thực ra, chuyện này hay lắm sao?

Người thực sự ấm ức là tôi, quá ấm ức, còn quá ấm ức hơn “quá ấm ức” trong mấy bài hát vẫn hát kia. Vào giây phút Mạt Mạt đứng bên trái Tiểu Văn đứng bên phải, tôi bị kẹp ở giữa, tiến thoái lưỡng nan, tôi thực sự

ước chỉ có thanh đao đâm thật mạnh vào ngực hoặc cửa thật mạnh vào cổ để tất cả mọi chuyện kết thúc cho nhanh.

Tôi nghe nói nếu ra đao nhanh, người sẽ không chết ngay mà còn có thể nhìn được mọi thứ xung quanh, lúc đó tôi thật rất muốn trước khi chết được nhìn vẻ hoảng loạn bối rối, hối hận muôn phần của Tiểu Văn và Mạt Mạt.

Bạn có thể tưởng tượng cảm giác tôi là người vô tội nhất nhưng một câu giải thích cũng không thể nói ra không? Cảm giác đó ở trong lòng giống như món bò viên nhân tôm, bị cắn xé, sau đó vỡ tung, máu tươi tung tóe.

Đúng là vô cùng khủng khiếp.

Được rồi, nếu màn kịch hôm nay, màn kịch khiến tôi thương tích đầy người này cơ bản giải quyết được vấn đề của Tiểu Văn thì chỉ còn lại chuyện của Mạt Mạt rồi.

Tôi chịu đủ rồi, cho dù kiếp trước tôi có tạo ra nghiệp chướng lớn đến cỡ nào thì kiếp này cũng không thể báo thù, không thể chơi tôi như thế được.

Thường thấy nhân vật chính trong mấy bộ phim tình cảm sụt mướt vừa khóc vừa nói: Nếu có thể lựa chọn tôi thật sự muốn tất cả mọi chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Bây giờ tôi đã hiểu nhân vật chính đó rồi, anh ta nói như vậy là thực lòng hối hận, hối hận đã nhận vai diễn này. Nếu ông trời có thể cho tôi một cơ hội làm lại, tôi sẽ nói với hai cô nàng đó ba chữ: Tìm người khác.

Nghe nói có một triết gia đã tự sát từng nói: Cuộc sống, không thể trốn tránh, chỉ có thể dũng cảm đối mặt.

Vậy được, tạm thời trước khi có ý định tự sát, mẹ nó, tôi đi đối mặt thử xem.

Thế là sáng hôm sau khi Mạt Mạt e dè thận trọng dò hỏi tôi, rồi lại dịu giọng xin lỗi về chuyện tối qua, tôi bảo Mạt Mạt: “Nói đi, cần đi đâu? Cần anh chuẩn bị gì không?”

Chẳng có gì bằng lòng hay không bằng lòng, nhưng chuyện hoang đường xảy ra tối qua làm tôi rất đau lòng, rất đau lòng nên đối với chuyện của Mạt Mạt, tôi chỉ muốn nhanh chóng giải quyết, nhanh chóng kết thúc.

Tôi vô cùng khát khao một cuộc sống bình thường, một cuộc sống không có bà mẹ đơn thân, không có bà vợ theo thỏa thuận...

Mạt Mạt yêu cầu tôi ăn mặc sáng sủa đẹp đẽ một chút, tôi làm theo, nhưng thực ra có mặc thế nào cũng vô ích, một bên mặt tôi sau một đêm đã sưng phồng lên.

Trước khi đi, Mạt Mạt bảo tôi cầm theo giấy chứng nhận kết hôn, tôi cũng làm theo.

Nơi tôi cùng Mạt Mạt tới quả là một nơi rất sang trọng, cao cấp.

Đó là quán cà phê ở tầng hai một khách sạn năm sao, khoảng hơn mười giờ sáng, khi tôi và Mạt Mạt tới nơi, hai người đánh nhau với tôi tối qua đã ngồi đợi ở một chiếc bàn cạnh cửa sổ.

Ngoài ra còn có thêm một người phụ nữ tầm khoảng bốn mươi tuổi.

Khi chúng tôi ngồi xuống, ánh mắt hai người đàn ông đó nhìn tôi rất không thân thiện, tôi cũng nhìn họ, nhìn hai gương mặt dán urgo của họ, đột nhiên rất muốn bật cười.

“Ông Lí, ông Trương, chị Ninh.” Mạt Mạt gật đầu chào họ rồi giới thiệu tôi.

“Mạt Mạt, đây là chồng em à?” Người được gọi là chị Minh cười nhìn Mạt Mạt.

Mạt Mạt gật đầu.

Chị Ninh cũng gật đầu, chị ta quay sang nhìn tôi rồi hơi sững lại, chắc giật mình vì nửa bên mặt sưng đỏ của tôi.

“Có mang theo giấy chứng nhận kết hôn không?” Chị Ninh lấy lại bình tĩnh, cười hỏi.

Mạt Mạt gật đầu rồi lấy hai cuốn sổ đỏ - giấy chứng nhận kết hôn của chúng tôi đưa cho chị Ninh.

Chị Ninh cầm lấy rồi đưa cho ông Lí.

Ông Lí mở ra đọc rất kỹ rồi lại trao cho chị Ninh, chị Ninh gật đầu.

Chị ta cho cả hai cuốn giấy chứng nhận kết hôn vào túi xách của mình rồi mỉm cười với Mạt Mạt: “À, chị photo xong sẽ trả lại cho em.” Vừa nói chị ta vừa quay sang nhìn ông Trương nọ.

Ông Trương lấy chiếc cặp da đặt trên bệ cửa sổ bên cạnh xuống, mở cặp lấy ra mấy tờ giấy đưa cho chị Ninh.

Chị Ninh cầm lấy xem qua rồi đưa cho Mạt Mạt.

Tôi nhìn cả quá trình diễn ra như một thẳng góc, tim bắt đầu loạn nhịp, đây là xã hội đen đàm phán sao? Hay là... mua bán nội tạng người.

Cuộc hôn nhân của tôi và Mạt Mạt có phải là một điều kiện nào đó không?

Mạt Mạt cầm mấy tờ giấy đó rồi cúi xuống đọc.

Khi cô ấy đọc, chị Ninh lấy một chiếc bút ra chờ đợi.

Hình như là hợp đồng?

Tôi ngồi bên cạnh im lặng nhìn, không biết chuyện gì đang xảy ra, cũng không thể xem vào, như thể tôi chỉ là một món đồ trang trí hôm nay Mạt Mạt mang ra ngoài vậy.

Đọc xong mấy tờ giấy đó, Mạt Mạt ngẩng lên cười với chị Ninh rồi giơ tay ra.

Chị Ninh ngập ngừng đưa bút ra rồi hơi rụt lại: “Mạt Mạt, em nghĩ kĩ chưa?”

Mạt Mạt hơi sững lại rồi gật đầu mỉm cười, khẽ nháy mắt.

Chị Ninh đó hình như có vẻ rất bất lực, khẽ lắc đầu thở dài rồi nhét cái bút vào tay Mạt Mạt như đang giận dỗi.

Ông Trương ngồi cạnh lúc này bèn rướn người về phía trước, hạ giọng nói: “Cô Ngái, tôi hy vọng cô có thể suy nghĩ kĩ một chút, chuyện này liên quan đến rất nhiều chuyện, cô không thể...”, vừa nói ông ta vừa nhìn tôi một cái rồi lại nhìn Mạt Mạt, “Cô không thể hấp tấp dùng hôn nhân làm cái giá để đổi lấy...”

Ông ta còn chưa nói hết, Mạt Mạt đã đặt cả hai tay lên bàn, rướn người về phía trước nheo mắt cười với ông ta và nói: “Ông Trương, tôi không làm thế. Tôi biết mình có hạnh phúc không.”

Ông Trương đó im bật, mím môi gật đầu rồi lại nhìn tôi với ánh mắt càng thêm thiếu thiện cảm.

Shit, lại muốn đánh nhau hả? Đến đây! Tôi có biết các người nói cái khi gió gì đâu, liên quan quái gì đến tôi!

Chị Ninh khẽ đưa bút cho Mạt Mạt.

Mạt Mạt cầm bút, soạt soạt viết vào góc phải tờ giấy cuối cùng trong mấy tờ giấy đó. Viết xong, Mạt Mạt khẽ đóng nắp bút lại, nắm chặt tờ giấy đó trong tay, đập nhẹ lên mặt bà, sau đó hai tay cung kính đưa cho chị Ninh.

Tôi thấy Mạt Mạt cười như trút bỏ được gánh nặng, vẻ mặt vô cùng thoải mái, thời gian tôi chưa từng thấy Mạt Mạt cười thoải mái đến vậy, thoải mái đến độ cả ánh mắt cũng trở nên trong trẻo.

Chị Ninh cầm mấy tờ giấy, lật xem rồi cũng cầm bút kí tên, kí xong bèn trao cho ông Lí này giờ không nói gì.

Ông Lí cũng lật xem, nhưng ông ta không cầm bút mà ngẩng đầu lên nhìn Mạt Mạt rồi lại nhìn tôi, cuối cùng mới nói: “Cô Ngải, bây giờ hôn ước của cô và ông Cao đã chính thức được hủy bỏ.”

Tôi cảm thấy đầu mình như vừa bị Mike Tyson đấm cho một cú, tai cũng bị cắn một miếng. Cái gì kia? Hôn ước? Sao càng nghe càng thấy phức tạp vậy?

Mạt Mạt mím chặt môi không đáp, mắt len lén quan sát phản ứng của tôi.

Ông Lí đột nhiên hỏi: “Xin hỏi chồng cô có biết chuyện này không?”

Mạt Mạt ngẩn ra, tôi cũng ngẩn ra.

“Để tránh việc cô dùng một cuộc hôn nhân ngắn hạn hoặc hôn nhân giả làm điều kiện, bà chủ chúng tôi nói nhất định phải để chồng cô cũng

biết chân tướng vụ việc tôi mới có thể kí tên.”

Mạt Mạt trợn mắt quay sang bắn cho tôi một ánh nhìn cầu cứu.

“Căn cứ vào tình hình tôi được mục kích tối qua, tình cảm của cô và chồng cô không được tốt lắm, vì vậy tôi có lí do nghi ngờ hai người kết hôn ngắn hạn giả. Nếu là như vậy tôi không thể kí tên.” Ông Lí nói xong nhìn tôi hỏi, “Xin hỏi ông Lại Bảo, ông có biết tất cả sự việc không?”

Tôi nhanh chóng suy xét tình hình, tôi biết bây giờ nếu tỏ ra dằn độn thì sẽ làm hỏng sự giúp đỡ của tôi dành cho Mạt Mạt, tôi tin rằng mục đích cuộc hôn nhân của tôi và Mạt Mạt cũng chính vì ngày hôm nay.

“Tôi hiểu.” Tôi nghiêm nghị gật đầu, “Nhưng xin đừng nhắc đến những chuyện không vui đó, hãy tôn trọng tôi một chút.”

Dưới gầm bàn, Mạt Mạt khẽ véo đùi tôi một cái để bày tỏ sự cảm ơn.

Tôi nhìn ông Lí, không chút tránh né ánh mắt ông ta, đồng thời tự nói với mình: Gắng lên! Gắng lên! Bất kể ông ta có nói gì đi nữa cũng không được bày tỏ ra kinh ngạc hay bất ngờ! Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh!

Ông Lí cũng gật đầu: “Vậy thì được, ông Lại, cô Ngải, phiên hai người kí thêm bản thỏa thuận bổ sung này, đây là yêu cầu của bà chủ chúng tôi, kí xong bản thỏa thuận này tất cả hợp đồng bắt đầu có hiệu lực. Chắc cô Ngải không có ý kiến gì chứ.” Dứt lời ông ta rút ra một phong bì tài liệu trong chiếc cặp da bên cạnh.

Thỏa thuận bổ sung? Khi tôi nhìn Mạt Mạt, cô ấy cũng ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào mắt ông Lí, ngậm ngừng cầm chiếc phong bì đó, rút bản thỏa thuận ra xem, vừa xem mặt đã biến sắc.

Tôi ngồi bên cạnh nhìn lác cả mắt, chuyện này rốt cuộc là sao? Lẽ nào Mạt Mạt là đặc công thật sao? Muốn rút khỏi tổ chức còn phải kí thỏa

thuận bảo mật ư? Để chứng minh mình định sống một cuộc đời bình thường còn phải kết hôn với tôi nữa? Bản thỏa thuận bổ sung đó viết gì? Một khi xảy ra chuyện phải giết tôi diệt khẩu ư?

Mạt Mạt cầm bản thỏa thuận, ngẩng phắt lên nhìn ông Lí, tay run run: “Ông Lí, không phải đã bàn bạc xong mọi chuyện rồi sao? Sao lại thêm một bản thỏa thuận này nữa?”

Ông Lí không chút biểu cảm nói: “Đây là ý của bà chủ. Bà chủ cũng là để phòng vạn nhất, cô Ngải, cô có cần suy nghĩ thêm vài ngày không? Bên đó đang giục chúng tôi gửi tiền rồi.”

Mạt Mạt sững người rồi giơ tay giật chiếc bút trong tay chị Ninh, giơ bản thỏa thuận ra kí tên. Sau đó cô ấy đẩy bản thỏa thuận về phía ông Lí. Không ngờ ông ta lại đẩy bản thỏa thuận về phía tôi: “Xin lỗi, cô Ngải, để chứng thực hôn nhân của cô là thật, chồng cô, cũng chính là ông Lại cũng phải kí tên.”

Mạt Mạt ngớ người ra, trong khoảnh khắc ánh mắt cô ấy như thất thần, rồi cô ấy quay sang nhìn tôi, ánh mắt lo lắng, bất lực, cầu xin.

Tôi muốn bật cười, không ngờ trong trò chơi của Mạt Mạt tôi lại quan trọng thế, cho dù là hợp đồng gì, thỏa thuận gì, người cuối cùng phải kí tên không ngờ lại là tôi. Cũng có nghĩa là có giúp Mạt Mạt không, lúc này có tiếp tục chơi trò chơi này không đều do tôi quyết định.

Tôi nhìn Mạt Mạt, cô ấy không nhìn tôi, cúi đầu nắm chặt chiếc bút trong tay, ngón tay dùng lực mạnh đến nổi trắng bệch, tôi giơ tay ra rút mấy lần mà không rút được chiếc bút rời khỏi tay cô ấy, mãi đến khi khẽ vỗ vào mu bàn tay, Mạt Mạt mới như hoàn hồn mà buông tay.

Tôi cầm bút, lật đến chỗ kí tên, còn chưa hạ bút thì ông Lí đã nhắc: “Ông Lại, ông không xem qua bản thỏa thuận này sao?”

Phí lời! Bộ tôi không muốn sao? Tôi tò mò chết đi được, nhưng tôi có bị ngu đâu, đương nhiên tôi hiểu dụng ý của ôngta, lúc này nếu tôi tỏ ra quan tâm mở bản thỏa thuận ra xem thì khác nào bảo tôi không hiểu chuyện này, tôi không tin tưởng Mạt Mạt, tuy quả thực tôi không hiểu thật nhưng vẫn có chút ít lòng tin đối với Mạt Mạt, giúp người phải giúp đến cùng, chuyện của Tiểu Văn khó thế chẳng phải tôi cũng chịu được sao?

“Không, có gì đâu mà xem.” Tôi cười với ông Lí, “Bây giờ tôi chỉ muốn giúp Mạt Mạt nhanh chóng giải quyết chuyện này còn sống với nhau chứ.” Dứt lời tôi cúi đầu cố nén sự tò mò kí tên vào bản thỏa thuận rồi trả bút cho chị Ninh.

Tôi ra vẽ bình tĩnh tự người vào thành ghế, đột nhiên phát hiện Mạt Mạt đang nhìn tôi, vẽ mặt bình tĩnh nhưng ánh mắt thì vô cùng vui mừng và cả những giọt nước mắt cô ấy cố nén vào trong nữa.

Ông Lí nhìn tôi một lúc rồi mới chậm chậm gật đầu, lặp lại động tác hệt như chị Ninh, lật xem, có hai bản thỏa thuận, một bản để trên bàn, bản còn lại ông ta cho vào chiếc cặp da màu đen.

Tôi bình tĩnh đối diện với ba gương mặt đó, bắp chân còn đang co rút, tóm lại bản thỏa thuận đó viết gì? Vừa rồi họ kí tên vào cái gì?

Lúc này, ông Trương chỉnh lại cổ áo, đứng dậy cười nói: “Được rồi, cô Ngải, số tiền tiếp theo chúng tôi sẽ lập tức gửi đi, số còn lại...” Vừa nói ông Trương vừa rút một chiếc phong bì ra, “đều ở đây, chúng tôi sẽ không hỏi thêm về chuyện này nữa, bà chủ nói cô biết mật mã.”

Mạt Mạt cầm chiếc phong bì và gật đầu.

Ông Lí nói: “Bà chủ bảo tôi chuyển lời, bà nói đều là phụ nữ, đều không dễ dàng gì. Hy vọng cô hiểu cho, chúc cô hạnh phúc.”

Mạt Mạt bật cười nhạt như phản xạ có điều kiện: “Vâng, ông thay tôi cảm ơn bà ta!”

Chị Ninh cũng đứng lên: “Mạt Mạt, chị nghĩ chúng ta chắc ít có cơ hội gặp lại rồi.” Nói rồi chị ta giơ tay ra, ánh mắt có vẻ thương cảm, “Em nhớ bảo trọng nhé”, rồi lại nhìn tôi, “Chăm sóc Mạt Mạt cho tốt.”

Tôi cười, gật đầu: “Tôi sẽ chăm sóc cô ấy.”

Mạt Mạt bắt tay chào ba người đó, ông Lí và ông Trương rất không nhiệt tình chạm tay tôi một cái rồi cùng chị Ninh rời khỏi quán cà phê.

Tiếng bước chân xa dần, sau khi bóng ba người hoàn toàn biến mất sau cánh cửa quán cà phê, Mạt Mạt từ từ ngồi xuống, đờ đẫn nhìn chỗ trống trước mặt mình, sau đó đặt hai cánh tay lên bàn rồi gối đầu lên đó, bờ vai run lên nhẹ nhẹ rồi càng lúc càng run mạnh.

Tôi cũng ngồi xuống, châm một điếu thuốc, tôi biết cô ấy đang khóc, tôi không thể khuyên được, cũng không muốn khuyên, trong đầu vẫn chiếu đi chiếu lại từng cảnh vừa xảy ra.

Tôi bắt đầu có rất nhiều suy đoán, mỗi loại một khác, nhưng không biết mình có đoán đúng hay không.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định đó là mọi việc đều liên quan đến tiền.

Tôi cảm thấy mình bị chơi rồi.

Điếu thuốc sắp cháy hết thì Mạt Mạt ngẩng đầu lên, nhanh chóng rút khăn giấy trong túi ra lau mặt, xì mũi, tôi thấy mắt cô ấy đã khóc đỏ hoe, nhưng lại đang cười.

“Sao thế?” Tôi dập điếu thuốc, buột miệng hỏi.

Mặt Mặt quay sang nhìn tôi, vẻ mặt tươi sáng rạng rỡ rồi đột nhiên giơ tay ôm cổ tôi, hôn một cái thật mạnh, thật kêu lên má tôi.

Nội nó chứ! Cô ấy hôn lên má bị đánh sưng vù của tôi!

Đàn ông không dễ rơi lệ là vì xung quanh có quá nhiều người. Tôi đau đến nổi tí nữa thì úp mặt xuống bàn khóc một trận, tôi quay sang trợn mắt nhìn Mặt Mặt.

“Bảo! Cảm ơn anh! Cuối cùng cũng kết thúc rồi! Kết thúc rồi!” Sự vui mừng của Mặt Mặt lồ lộ ra ngoài, vừa nói cô ấy vừa kích động làm động tác tung hoa.

Tôi nhìn cô ấy, xoa xoa má hỏi: “Bây giờ em nói được chưa? Hôn ước đó là sao?”

Mặt Mặt sững người rồi lại cười, học theo tôi nói: “Cũng là một bản thỏa thuận, nhưng đó là chuyện đã qua không vui về gì, đừng nhắc đến nữa.”

“Ý em là anh không có quyền hỏi chứ gì?” Tôi giễu cợt hỏi, “Phong bì chị Ninh đưa cho em là cái gì?”

Mặt Mặt đờ người ra nhìn tôi, ánh mắt đầy do dự.

“Cũng là tiền phải không?” Tôi hỏi.

Mặt Mặt mím chặt môi, khẽ nhíu mày rồi gật đầu.

Trái tim tôi phút chốc trở nên lạnh ngắt.

"Cũng có nghĩa là, thực ra mọi chuyện đều là vì tiền đúng không?" Tôi lạnh lùng nhìn cô ấy, "Vừa rồi anh nghe thấy hết khoản tiền này tới khoản tiền khác, mỗi bản hợp đồng, mỗi bản thỏa thuận đều đi kèm một khoản tiền đúng không?"

Mạt Mạt cúi đầu không nói gì, dáng vẻ rất ảm ức đáng thương.

"Nói trắng ra em kết hôn thoả thuận với anh là để có được số tiền này." Tôi tổng kết.

"Không phải vậy!" Mạt Mạt ngẩng phắt lên.

"Vậy em nói xem là vì cái gì?" Tôi ngẩng lên hỏi lại.

Mạt Mạt lại im lặng, cúi đầu cắn môi.

"Ha ha, hóa ra mọi chuyện đều là vì tiền mà thôi." Tôi khẽ cười, lòng chột lạnh ngắt.

Thấy Mạt Mạt không nói gì, tôi cảm thấy trong lòng bí bách mà không thể giải tỏa, tiện tay tôi vơ luôn bản thoả thuận trên bàn cuộn thành một ống gõ nhẹ lên mặt bàn rồi cầm cốc cà phê trước mặt lên uống một hơi cạn sạch.

Không thêm đường, không thêm sữa, đắng thật. Miệng và tim cùng đắng.

"Bây giờ còn cần anh giúp gì không?" Tôi hỏi rồi lại lắc đầu phủ định chính mình, "Không, không, không nên nói thế, anh nên hỏi, cuộc hôn nhân của chúng ta giờ còn giá trị lợi dụng đúng không?"

Vai Mạt Mạt rung lên, cô ấy ngẩng đầu lên như không tin những điều tôi đang nói.

Tôi đứng dậy: "Nếu không cần thiết nữa thì đừng đợi hai tháng, khẩn trương li hôn đi, dù sao anh không nói em cũng sẽ nói, đừng làm lỡ việc ôm tiền cao chạy xa bay của em."

Mạt Mạt nhìn thẳng vào mắt tôi, đôi mắt vừa lau khô lại bắt đầu ươn ướt.

Tôi thầm nói với mình, lần này tuyệt đối không được mềm lòng!

"Có thể làm được anh đều làm cả rồi, vừa rồi anh phối hợp được chứ."
Tôi cười, gõ ngón tay xuống mặt bàn, "Tạm biệt em!"

Nói xong tôi quay người bỏ đi.

Mạt Mạt gọi: " Bảo! Không phải đâu, anh hiểu lầm em rồi!"

Tôi không dừng bước, xua xua tay, vừa đi ra cửa vừa đáp: "Thế cứ hiểu lầm đi, đừng giải thích, có chút hiểu lầm cuộc sống mới thú vị."

Sau lưng vang lên tiếng khóc của Mạt Mạt.

Tôi không ngừng tăng tốc đi thẳng ra cửa.

Trong quán cà phê rất nhiều vị khách ở các bàn khác nhìn về phía chúng tôi chỉ trỏ.

Tôi không bận tâm, bây giờ còn cái gì có thể khiến cho tôi bận tâm cơ kia chứ?

Tôi đi bộ trên đường khá lâu mới phát hiện ra trong tay còn cầm cuộn giấy đó, tôi mở ra xem, hóa ra đó là bản thỏa thuận bổ xung kia, một luồng máu nóng xộc thẳng lên não, tôi kìm nén mấy lần mới không xé nát nó. Chính cái bản thỏa thuận chết tiệt này biến tình cảm của tôi đối với Mạt Mạt thành công cụ. Phải, tôi thừa nhận tôi thích cô ấy, nhưng bây giờ tôi thực sự rất buồn, tôi tưởng cô ấy có điều gì đó khó nói dữ lắm, hóa ra tất cả chỉ vì tiền mà thôi.

Được rồi, bản thỏa thuận này có lẽ thật sự rất quan trọng đối với Mạt Mạt, tôi không thể xé, đã đồng ý giúp thì phải có đầu có cuối, tôi kiếm một chỗ bên đường ngồi xuống, châm một điếu thuốc, mở bản thỏa thuận ra xem nó viết gì.

Điều thuốc cháy hết, tôi không hút đến hơi thứ hai, tàn thuốc dài gần với đầu lọc như một tác phẩm nghệ thuật. Tư thế này tôi đã giữ quá lâu rồi, đầu óc thì trống rỗng, tôi không bao giờ ngờ là bản thỏa thuận lại là như vậy, tại sao lại như vậy?

Mười năm! Trong vòng mười năm tôi và Mạt Mạt không được li hôn. Đó chính là những gì viết trong bản thỏa thuận, hơn nữa tôi cũng kí tên rồi. Lẽ nào giúp Mạt Mạt là phải hy sinh hơn mười năm tuổi trẻ phơi phới của tôi sao? Nhưng, nhưng Mạt Mạt cũng kí tên rồi, cô ấy cũng đồng ý bỏ ra mười năm ư? Mẹ nó rốt cuộc là thỏa thuận khi gió gì, rốt cuộc là chuyện quý quái gì mà phải mất mười năm mới kết thúc?

Đầu tôi rối như tơ vò.

Tôi không về nhà, cũng hoàn toàn không còn hơi sức chơi trò dạo phố trên đường phố. Nếu không phải vì mặt sưng vù, nếu không phải vì bị đâm rách miệng thì giờ tôi rất muốn làm một chai rượu, một đĩa lạc luộc, tìm một em nôi nhất ở đây...

Không có nơi nào để đi, buổi chiều tôi đã đến tòa soạn từ sớm. Các đồng nghiệp bàn ra tán vào về cái má sưng vù của tôi.

Trên hành lang tôi gặp lão Đường, cậu ta tươi cười hơn hở lao đến: “Đã không?”

Tôi đẩy mạnh cậu ta ra: “Ông cút mẹ nó ra!”

“Có chuyện rồi à?” Lão Đường nhận ra tâm trạng tôi có vấn đề.

Tôi không bận tâm đến cậu ta, đi thẳng vào phòng tổng biên tập.

Lão Đường đuổi theo: “Ai da, bố Bảo, bố giận thật đấy à? Tối qua tôi chỉ phối hợp thôi mà!”

Tôi cười khổ sở, chán không thèm nói, chỉ lắc đầu tỏ ý không sao.

Lão Đường bật cười: “Này ông với cô nàng Mạt Mạt đó tóm lại là sao? Không phải thật chứ? Không đến mức ông lấy vợ rồi mà mấy thằng bọn tôi không biết chứ!”

Mẹ nhà ông, bớt nói một câu thì ông chết chắc?

Tôi trừng mắt với lão Đường một cái rồi đi luôn.

Sau lưng, lão Đường vẫn nói với theo: “Xem kìa! Lại còn bày đặt nữa! BỐ BẢO, lần sau cưới thì phải nói với bọn tôi đấy!”

... Quách Đức Cường từng nói: Nếu pháp luật không quản thì tôi đã đánh chết nó từ lâu rồi!

Tôi tìm tổng biên tập trình bày chuyển phỏng vấn ở HỒNG KÔNG tôi nên tự đi, người khác thì tôi không yên tâm, sợ không phỏng vấn được cái gì hay ho, không phỏng vấn được nhân vật cỡ bự nào.

Tổng biên tập nhìn cái mặt sưng vù của tôi nói: “Bảo này, hay đợi cậu hết đau răng rồi nói sau, sưng hết lên rồi.”

Tôi lắc đầu từ chối, nói nhất định phải đi.

Tổng biên tập mỉm cười rồi lại khen ngợi tôi một chập nữa, nói thái độ làm việc dù bệnh tật này của tôi đúng là tấm gương của giới báo chí, vân vân và vân vân...

Tôi yêu cầu mang theo một người trẻ tuổi đi cùng coi như là đưa người mới đi làm quen với bên đó để lần sau tôi không cần tự đi nữa.

Tổng biên tập lập tức gật đầu đồng ý, cười híp mắt nói đùa với tôi: “Cậu mang theo cô phóng viên xinh nhất ở ban các cậu đi, tôi bật đèn xanh cả đường, tuyệt đối không phản đối!”

Tôi tươi cười cảm ơn tổng biên tập, nói tin tức phải hot, chuyện không nên trì hoãn, lấy giấy tờ đến phòng tài vụ lĩnh phí công tác, buổi chiều bay sang Hồng Kông luôn, sau khi tổng biên tập đồng ý, tôi liền cáo từ, ra khỏi phòng tổng biên tập tôi nhổ bãi nước bọt. Shit, lão già quái đản!

Tôi ngồi ngơ ngẩn ở chỗ của mình, đột nhiên nghĩ đến Tiểu Văn.

Tôi không tìm được gọi điện cho Tiểu Văn, cô ấy tắt di động. lòng tôi rối rắm, Tiểu Văn đau lòng thật ư? Tại sao? Lẽ nào... không thể nào!

Thế là tôi gửi một tin nhắn: “Anh tưởng mình là cứu thế thiện nhân, không ngờ lại thành đại ác nhân.”

Tôi về ban văn nghệ, không chút khách sáo chọn ngay một em phóng viên vừa xinh đẹp vừa chăm chỉ, bảo cô ấy cùng tôi đi Hồng Kông, lập tức về nhà sắp xếp đồ đạc, nhưng hành lí không được vượt quá một chiếc túi, nếu không đổi người.

Tôi sợ mấy cô nhóc này nghe nói đi Hồng Kông sẽ mang theo túi to túi bé như đi du lịch ấy, đến lúc đó tôi còn phải xách giúp, phiền chết được!

Cô ấy hỏi anh không có ý đồ riêng chứ? Sao lại chọn một nữ phóng viên xinh đẹp?

Nói thực nữ phóng viên mà xinh thì rất được hoan nghênh, có lúc một gương mặt xinh đẹp đã trở thành vé qua cửa, hơn nữa một số ngôi sao nam cũng hết sức tích cực trả lời câu hỏi của nữ phóng viên xinh đẹp, nếu không sao người ta lại nói: Mỹ lệ có thể giảm giá, xinh đẹp có thể ăn cơm chứ.

Cô phóng viên đó cứ như vừa trúng số độc đắc trị giá năm mươi triệu, ôm chặt ngay lấy cổ tôi rồi sung sướng chạy mất.

Các nữ đồng nghiệp không được chọn và lâm hạnh khác lần lượt lườm tôi một cái cháy mặt, hừ một tiếng rồi quay đi. Nhất là cô nàng đồng nghiệp

xinh đẹp từng được tôi phỏng vấn riêng nhìn tôi với ánh mắt vô cùng ai oán bi thương.

Thực ra tôi chọn cô đồng nghiệp này còn có lí do khác, đó là theo như tôi nghe nói và quan sát được, cô ấy là người chăm chỉ nhanh nhẹn, thích chạy nhảy nhất trong các đồng nghiệp nữ trong ban, mà mục đích tôi đi Hồng Kông hoàn toàn không phải là đi phỏng vấn cái cóc khô gì, tôi chỉ muốn rời khỏi đây, đi thư giãn cũng tốt, đi tĩnh tâm một chút cũng được, tóm lại là chỉ muốn rời khỏi đây.

Cho nên mang một người chăm chỉ nhanh nhẹn đi cùng, chỉ cần liên hệ xong xuôi thì cho cô ấy tự đi mà phỏng vấn, cả bài báo cho cô ấy đứng tên thì đã sao?

Tôi gọi điện thoại đặt vé máy bay, chờ cô nàng đồng nghiệp đó thu xếp đồ đạc xong quay lại, hai chúng tôi lao thẳng ra sân bay.

Khi ngồi trong phòng chờ máy bay, tôi gọi điện cho Thị Chó, hỏi Tiểu Phấn có biết tình hình thế nào không.

Thị Chó đáp, Tiểu Phấn vẫn chưa về, vẫn đang ở cùng Tiểu Văn, nói Tiểu Văn khóc nhiều quá phát đau đầu rồi.

Chuyện đó làm tôi vừa bất ngờ vừa đau lòng.

Tôi dặn dò Thị Chó bảo Tiểu Phấn chăm sóc tốt cho Tiểu Văn, hơn nữa mấy hôm nay có chuyện gì thì bàn bạc với lão Phó, cũng cần quan tâm chăm sóc bố mẹ Tiểu Văn, thực lòng tôi rất thích hai vị bố mẹ vợ giả này, nên hoàn toàn không muốn vì màn kịch này mà cô chú giận quá hóa bệnh.

Thấy tôi nói chuyện kì quặc như vậy Thị Chó hỏi tôi sao rồi.

Tôi bảo tòa soạn giao cho tôi đi Hồng Kông phỏng vấn.

Đi bao lâu?

Chưa biết chắc, chắc mất mấy ngày.

Mở điện thoại để liên lạc bất cứ lúc nào.

Ok.

Cúp máy, tôi cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, có mười lăm cuộc gọi nhờ, đều do Mạt Mạt gọi.

Tôi day day thái dương, nhắn cho Mạt Mạt một tin: “Đi Hồng Kông phỏng vấn, liên lạc sau.”

Nhắn xong tôi tắt nguồn.

Loa thông báo bắt đầu lên máy bay, tôi giúp nữ đồng nghiệp xách hành lí, tôi thì chỉ có người không, chúng tôi cùng đi ra cửa lên máy bay.

Giây phút này tôi nghĩ: Tôi muốn làm một chú chim trong sáng vô lo, tung cánh bay lượn giữa bầu trời xanh, càng bay càng cao, càng bay càng xa, xa rời thế sự, xa rời sự xô bồ, xa rời bà mẹ đơn thân, xa rời vợ chồng theo thỏa thuận... có lẽ khi tôi không bay cũng chính là khi tôi không thể bay được.

Bố hỏi tôi đời này theo đuổi điều gì?

Tôi trả lời tiền bạc và gái đẹp, bố hung dữ đánh vào mặt tôi.

Tôi trả lời sự nghiệp và tình yêu, bố tán thưởng xoa đầu tôi

Ngày 25 tháng 3, Âm u mưa nhỏ

KHI YÊU AI CŨNG LIÊU XIÊU

Lại Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Ở Hồng Kong chẳng có gì nhiều để nói, tâm tư của tôi vốn cũng chẳng đặt ở đó.

Tin tức chúng tôi cần phỏng vấn thiên hạ đã biết hết từ đầu đường đến xó chợ đâu đâu cũng đang bàn tán suy đoán về chuyện Trương Bá Chi có bầu, còn đương sự thì không ở Hồng Kông, nghe nói là để tránh đám nhà báo đã bí mật đi du lịch rồi.

Để không đến nỗi trở về tay không, tôi bảo nữ đồng nghiệp xinh đẹp thay mình liên hệ với rất nhiều đồng nghiệp, lôi ra ít tin tức nội bộ, tất cả đều thuộc loại tin “Theo người biết được nội tình nhưng không muốn lộ danh tính”.

Tôi bảo nữ đồng nghiệp xinh đẹp bất kể thật giả, cứ viết hết đi, giới giải trí là vậy, tin tức giải trí cũng như vậy nốt, lấy đâu ra lắm chuyện thật thế? Nếu tất cả đều là thật thì việc tạo scandal đã không tồn tại rồi. Hơn nữa cho dù đắc tội với ngôi sao, có kiện cũng không kiện đến tòa soạn chúng ta, chúng ta không phải là đơn vị truyền thông đầu tiên tung tin này ra.

Sở tay người làm báo nói rằng: Tin tức nhất định phải đi sâu vào điều tra, phỏng vấn, nhận định phải có căn cứ vào sự thật, nhấn mạnh vào tính chân thực.

Chỉ có điều, đó gần như là vô hiệu đối với tin tức giải trí.

Đào bới được ít tư liệu, liên hệ với bạn bè trong nghề, nhờ họ đưa nữ đồng nghiệp xinh đẹp cùng ra ngoài phỏng vấn bên lề, ví dụ đi phỏng vấn

những ngôi sao từng có tin đồn, từng có quan hệ yêu đương với Trương Bá Chi, Tạ Đình Phong, sau khi nghe tin Trương Bá Chi có bầu họ phản ứng ra sao.

Tôi hướng dẫn nữ đồng nghiệp xinh đẹp trong những cuộc phỏng vấn như vậy, những ngôi sao nào nhân cơ hội muốn tự tạo scandal chắc chắn sẽ nổi giận lôi đình hoặc nước mắt ngấn dài, những ngôi sao không phải đang trong thời gian muốn lảng xê sẽ im lặng miễn bình luận, nhưng cho dù họ tránh phỏng vấn, lúc viết bài cũng phải lấp lửng về vẻ đỡ đầu hoặc ánh mắt ai oán của họ lúc từ chối cuộc phỏng vấn.

Tin tức mà, không phải đều do con người tạo ra sao.

Mấy thằng bạn cùng nghề đó nghe nói có người đẹp đều vui vẻ đồng ý. Thế là sau nhiều lần làm nũng cầu xin tôi đi cùng không thành, nữ đồng nghiệp xinh đẹp gánh trọng trách, đơn thương độc mã xông vào giới giải trí hoa lệ của Hồng Kông.

Tôi ở trong phòng khách sạn nhàn rỗi sung sướng

Uống bia ăn vặt, xem ti vi học tiếng Hồng Kông. Nhắm mắt dưỡng thần, vận công trị thương.

Chẳng có nhiều thứ để phỏng vấn lắm, chỉ một ngày rưỡi là đã không còn gì để làm nữa. Tôi đặc biệt cho nữ đồng nghiệp xinh đẹp nửa ngày đi dạo phố shopping, lại dạy cô ấy một số thủ đoạn và chiêu trò xài tiền lộ phí mua đồ, nữ đồng nghiệp xinh đẹp hoàn toàn coi tôi là tri kỉ, vô cùng ngưỡng mộ, cái kiểu này nếu tối này tôi có ám chỉ điều gì, cô ấy chắc chắn sẽ nửa đêm thanh vắng xông vào phòng tôi, làm việc ai cũng biết là việc gì đấy.

Chắc chắn sẽ có bạn đọc hào sảng nói: Thế thì ông chơi luôn đi! Ông khách sáo cái nỗi gì! Sao ông chán đời thế, ngu thế!

Ha ha, trước kia tôi đã từng nói thỏ không ăn cỏ gần hang, chó nhà không phối giống với chó hàng xóm, chuyện nhỏ không nhin thì hồng sự lớn, nếu xảy ra chuyện nam nữ gì thật, hai người lại làm cùng phòng ban, nhờ may truyền ra ngoài thì đúng là bắt rắn bị rắn cắn, chuyên tạo tin đồn giờ bị dính tin đồn, thế thì náo nhiệt quá.

Quân không cẩn trọng thì mất thần, thần không cẩn trọng thì mất quân, tôi không cẩn trọng thì mất việc.

Sau hai ngày chúng tôi trở về Trùng Khánh.

Nữ đồng nghiệp xinh đẹp bịn rịn quyến luyến.

Tôi dạy cô ấy việc này phải có chừng mực, thấy được là rút, lần đầu đi công tác nhất định phải tốc chiến tốc thắng, sau khi trở về làm tổng biên tập vui vẻ, vừa lấy được tin tức về lại còn tiết kiệm kinh phí cho tòa soạn, chắc chắn sẽ làm tổng biên tập hài lòng, lần sau chắc chắn sẽ yên tâm cho cô đi nữa; ngược lại, nếu có một cơ hội này cô liền chơi liều mạng, chơi cho hết sạch thời gian, lúc về báo cáo thanh toán sẽ làm tổng biên tập xót tiền, thế thì lần sau có cơ hội cũng chẳng đến lượt cô.

Nữ đồng nghiệp xinh đẹp cảm thán: Hôm nay nghe anh nói một lời bằng mười năm lăn lộn cuộc đời.

Thực ra là tôi có quá nhiều điều không thể yên lòng, thời gian hai ngày tôi đã nghĩ rất rõ ràng nhiều vấn đề, hơn nữa cảm giác ấm ức và giận dữ trước đó cũng bị bốn mươi tám tiếng bình tĩnh làm hao mòn gần hết rồi, cũng đã đến lúc trở về kết thúc vụ việc rồi.

Hai ngày qua tôi không hề mở máy di động.

Hơn một giờ chiều, tôi ra khỏi sân bay Trùng Khánh, vừa mở nguồn một lúc có vô số tin nhắn ào ạt kéo đến, tiếng chuông báo có tin nhắn vang lên không ngớt.

Của Thịt Chó, lão Phó, lão Đường, Tiểu Văn, nhiều nhất là của Mạt Mạt.

Hộp inbox đầy ắp tin nhắn, những tin còn lại không đọc được, chỉ thấy mấy tin nhắn của Mạt Mạt.

“Bảo, anh tránh em sao? Anh đi Hồng Kông thật ư?”

“Bảo, xin lỗi anh, xin lỗi anh, xin lỗi anh, xin lỗi anh...”

“Bảo, rốt cuộc anh ở đâu? Tại sao không mở máy? Trả lời em được không?”

“Bảo, em muốn nói chuyện với anh, em muốn nói với anh một số chuyện...”

“Bảo, khi nào về gọi cho em, chúng ta li hôn.”

...

Tôi thở dài, cảm thấy rất buồn, nước mắt chết trong lòng lại gợn sóng.

Tôi nói với nữ đồng nghiệp xinh đẹp ai về nhà nấy, tối nay cô ấy ở nhà sắp xếp lại đồng bản thảo, mai gặp ở tòa soạn.

Nữ đồng nghiệp xinh đẹp nói hay là về tòa soạn đi.

Tôi bảo bây giờ cô có gọi điện cho tổng biên tập, ông ấy cũng sẽ bảo cô về nhà nghỉ ngơi, mai hãy đi làm, tin Trương Bá Chi có bầu không còn là tin gấp nữa rồi, bài viết của chúng ta chủ yếu là tung ra tin bên lề có liên quan.

Nữ đồng nghiệp xinh đẹp mỉm cười, lại cảm ơn tôi lần nữa, lúc vẫy tay tạm biệt còn nói sẽ mời tôi ăn cơm.

Tôi cảm thấy rất tốt, dù Tiểu Văn đi rồi, Mạt Mạt cũng đi rồi, bây giờ tôi còn có hai nữ đồng nghiệp xinh đẹp cảm thấy nợ ân tình tôi, không nói đến việc kết hôn, chuyện yêu yêu đương đương chắc là cũng được.

Tôi lên taxi xem tiếp tin nhắn.

Tiểu Văn chỉ gửi một tin:

“Bảo, nghe nói anh đi Hồng Kông rồi hả? Về nhớ gọi cho em nhé.”

Tôi không do dự bấm số gọi luôn cho cô ấy.

Thực ra trong lòng tôi còn rất quan tâm đến gia đình ba người đó.

Hơn nữa, hai ngày qua tôi càng lúc càng cảm thấy mình bắt đầu có một tình cảm mơ hồ nào đó đối với Tiểu Văn, nó đang từng chút từng chút một lây nhiễm trong lòng tôi.

Chuông điện thoại reo mấy tiếng liền có người bắt máy, tiếng cô ấy nhẹ nhàng vang lên: “A lô.”

“Tiểu Văn, là anh, anh về rồi.”

“Anh gọi đến làm cái gì? Em không muốn nghe thấy giọng anh!” Đầu bên kia vang lên một tiếng thét.

Tôi giật mình, tôi gọi đến đâu vậy trời? Bàn Ty[1] đại tiên? Năm trăm năm trước chắc?

[1] Bàn Ty đại tiên chỉ nhân vật nhện tinh trong phim Tây Du Kí hài của Châu Tinh Trì.

Đầu bên kia điện thoại khẽ ho một tiếng.

Tôi lập tức hiểu ra, bố mẹ Tiểu Văn đang ngồi bên cạnh.

“Tiểu Văn, em không sao chứ?” Tôi cố hạ giọng, gần như là thì thào để chắc chắn tiếng mình chỉ có Tiểu Văn nghe được.

Tiểu Văn hơi ngừng rồi lại nói với giọng lạnh lùng giận dữ: “Nói cái gì? Có gì mà nói? Anh không phải là người!”

Chửi tôi à? Có lí thì nói lí, không lí chửi cái khi gì mà chửi?

Tôi sững ra, nhanh chóng phân tích trong đầu, Tiểu Văn nói câu đó nghĩa là trước đó tôi đã nói một câu như là “Chúng ta nói chuyện đi.”

Tôi không nói gì, loáng thoáng nghe thấy tiếng nói ở đầu dây bên kia, hình như là mẹ cô ấy, nhưng không nghe rõ.

Tiểu Văn nức nở một chút.

Lại nữa?

“Được rồi, Lại Bảo, lúc nào có thời gian chúng ta nói chuyện, nói rõ tất cả, kết thúc tất cả!” Tiểu Văn rất lạnh lùng, cứ như thật ấy.

“Được.” Tôi chỉ có thể đáp vậy thôi.

“Được, năm giờ chiều nay, quán cà phê của chúng ta.” Cô ấy lạnh lùng dứt lời rồi cúp máy.

Quán cà phê của chúng ta, tôi biết, tôi và Tiểu Văn cũng chỉ từng đến quán cà phê đó.

Tôi về nhà, mở cửa bước vào, căn nhà trống trải, im lìm.

Tôi thay dép, chậm rãi đi quanh nhà, không thấy có gì thay đổi, tủ quần áo trong phòng làm việc có quần áo giày dép của Mạt Mạt tôi giấu vào đó khi đón Tiểu Văn đến ở, trên giá sách trong phòng khách, tủ đầu giường trong phòng ngủ có ảnh đôi của tôi và Tiểu Văn.

Đã hai ngày tôi không về nhà nhưng nhà cửa vẫn sạch sẽ như thường, người lười biếng như tôi nếu không có người giục thì cũng rất ít khi tự mình tổng vệ sinh, nhưng bây giờ trong nhà gần như không có một hạt bụi, còn sạch sẽ hơn lúc tôi ở nhà!

Ai đã đến dọn dẹp? Tiểu Văn? Mạt Mạt? Hay là cô Tấm?

Tôi lượn một vòng, cuối cùng cũng có câu trả lời.

Nhà chắc là do Mạt Mạt dọn dẹp, vì trên bàn uống nước trong phòng khách có một tờ giấy bị đè dưới chiếc cốc.

Đó là một tờ đơn li hôn, phía dưới đã có chữ kí của Mạ Mạt. Ba chữ “Ngài Mạt Mạt” viết rất ngoằn ngoèo, dường như tay người kí ba chữ này khi đó đang không ngừng run rẩy.

Cầm tờ li hôn trong tay tôi đứng lặng rất lâu.

Li hôn ư?

Nói thực, dù là mười ngày trước, từ này đối với tôi vẫn còn vô cùng xa xôi và lạ lẫm.

Cần phải thừa nhận rằng lần đầu li hôn, tôi không có chút kinh nghiệm nào.

Phải li hôn thật ư?

Có lẽ là nên, dù tôi không li hôn, Mạt Mạt cũng sẽ li hôn, chắc cô ấy có cuộc sống của cô ấy, có mục đích và kế hoạch lâu dài của riêng cô ấy. Còn tôi, tôi không biết mình có thể chấp nhận sống cùng một cô gái đã hoàn toàn lừa dối mình, Mạt Mạt thông minh hơn tôi nhiều, tôi thực sự rất sợ cô ấy, ở bên cô ấy có lẽ tôi bị bán đi còn giúp cô ấy đếm tiền nữa.

Nhưng nếu cô ấy li hôn thì đã phá vỡ bản thỏa thuận đó, chuyện bất lợi như vậy cũng làm ư? Cô ấy muốn làm gì?

Tôi vừa suy nghĩ miên man vừa nằm ra ghế sofa, rút mấy điều thuốc ra hút để giết chết thời gian, cũng đang phập phồng chờ đợi chuyện sắp xảy ra.

Đợi chút nữa cuộc gặp ở quán cà phê chắc là trận chiến cuối cùng rồi, tôi vẫn chưa nghĩ ra nên đối mặt với bố mẹ Tiểu Văn thế nào, vì tôi hoàn toàn vô tội.

Tin nhắn của Tiểu Văn đến.

“Bảo, giúp em lấy ổ cứng trong laptop của em ra mang tới cho em nhé.”

Nghĩa là sao?

Được rồi, tôi biết, đợi chút nữa là thực sự kết thúc, sau khi bị Tiểu Văn chửi bới, bị bố mẹ Tiểu Văn dẫn cho một trận là cơ bản tất cả đã kết thúc.

Tôi cầm tước nơ vít phi vào phòng ngủ.

Tôi tháo ổ cứng ra bọc lại cẩn thận, xong việc cũng đã gần đến giờ hẹn, tôi đảo một vòng trong phòng khách, cầm tờ đơn li hôn lên xem, khẽ cười rồi vút lên ghế sofa.

Li hôn à? Ha ha, chắc đây là li hôn kiểu Trung Quốc đúng không?

Tôi xuống taxi, đứng do dự gần quán cà phê một lúc lâu, tôi có thể tưởng tượng ra sắc mặt và ánh mắt của bố mẹ Tiểu Văn khi nhìn thấy tôi, hơn nữa cái mà tôi phải đối mặt chắc chắn là một trận đánh hà khắc, sắc bén, e là sau trận này sẽ tạo ra ám ảnh tâm lý đối với tôi, chưa biết chừng còn mắc “hội chứng sợ hãi bố mẹ vợ” cũng nên.

Tôi lấy hết can đảm mang trong lòng quyết tâm sợ gì ai chứ!

Tôi nhìn ngó xung quanh, tìm kiếm những ánh mắt thù hận, đề phòng xem có thứ ám khí gì như cốc chén, ghế ghiếc gì đó đột ngột bay tới không, đột nhiên một giọng nói vui vẻ vang lên gần đó: “Bảo, ở đây này!”

Tôi quay lại nhìn, Tiểu Văn tươi cười ngồi bên một chiếc bàn nhỏ cách tôi không xa vẫy tay với tôi rồi đứng dậy bước về phía tôi.

Tôi cảnh giác quan sát, không phát hiện sát thủ nào ẩn nấp trong góc tối, ngập ngừng bước từng bước về phía đó.

Nhìn nụ cười trên gương mặt Tiểu Văn, hình như... không phải là tiệt Hồng Môn.

Tiểu Văn bước đến trước mặt tôi, nụ cười trên mặt tắt dần, ánh mắt cô ấy trở nên thương xót, cô ấy chậm chậm đưa tay ra vuốt bên má cô ấy từng đánh, giọng nói hết sức dịu dàng và đầy yêu thương: “Bảo, tội anh quá.”

Trong phút chốc, tất cả mọi nỗi ấm ức và đau khổ tích tụ trong lòng ào ạt đổ ra, nước mắt phun trào, môi run rẩy, tôi đau khổ nói: “Số anh khổ quá!”, sau đó tôi òa khóc nức nở, đầu chúi vào ngực Tiểu Văn, hai tay nắm thành nắm đấm ấm ức đâm vào ngực Tiểu Văn...

Không sai, tất nhiên là tôi đùa thôi, tôi không biến thái đến mức đó đâu.

Được Tiểu Văn vuốt má, lòng tôi dậy sóng nhưng mặt vẫn tươi cười, lắc đầu nói: “Không sao.”

“Còn đau không?” Tiểu Văn ngừng đầu nhìn tôi, bàn tay lạnh lạnh vuốt ve má tôi, nước mắt của cô ấy dâng đầy khóe mắt.

“Em tưởng bọn em đánh anh bằng đòn La Hán chưởng hay sao mà vẫn còn đau?” Tôi nghiêng đầu định tránh bàn tay Tiểu Văn.

Nói thật cô ấy cừ sờ ra sờ vào thế này, sờ đến mức làm trái tim nhỏ bé của tôi càng lúc càng đập nhanh.

Tiểu Văn cười, “Vẫn còn đùa được!”, dứt lời cô ấy bỏ tay xuống, tự nhiên khoác tay tôi cùng ngồi xuống ghế.

“Cô chú thế nào rồi?” Tôi cầm tách cà phê, vội hỏi.

Tiểu Văn nghiêm nghị gật đầu, “Rất giận dữ!”, nói xong lại tự bật cười.

“VẬY... sao cô chú lại không đến?” Tôi truy hỏi, không yên tâm lại liếc xung quanh.

“Không, bố mẹ nói chuyện này cho em tự giải quyết, hôm nay nói chuyện rõ ràng với anh cho dứt khoát.” Tiểu Văn vừa nói, ánh mắt đột nhiên lại trở nên buồn bã.

Haizz, quả là kết thúc thật.

“Bây giờ tình hình thế nào rồi?” Tôi cầm muỗng khuấy cà phê, nhìn vào bụng Tiểu Văn ra hiệu.

Tiểu Văn mỉm cười đưa tay vuốt bụng: “Ý của bố mẹ là nếu hôm nay nói chuyện với anh xong mà không có kết quả gì thì sẽ đi cùng bố mẹ, em... đồng ý rồi.”

Tôi cảm thấy trái tim mình khẽ run lên, nhưng vẫn tươi cười: “Tốt quá! Vậy đứa bé thì sao?”

“Đứa bé á, ha ha, bố mẹ vẫn nghĩ là của anh, nhưng có giữ hay không thì cho em tự quyết định.” Tiểu Văn vừa nói vừa cúi đầu nhìn bụng mình,

“Em cũng đã nói con là của em, không liên quan đến bất cứ ai, em muốn sinh nó ra, bố mẹ cũng đồng ý rồi.”

Nhìn xem, đúng là người sống và làm việc ở nước ngoài, thoáng thế chứ.

“Tốt quá, tốt quá!” Tôi vỗ tay cười nói, “Như vậy chuyện của em coi như là đại đoàn viên rồi! Anh cũng có thể thành công rút lui, hi hi.”

Tiểu Văn cũng cười, cười rất khó coi. Cô ấy ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt tỏ ra xin lỗi và thương xót: “Bảo, em xin lỗi, đáng lẽ ra em chuẩn bị tự thú nhận, không ngờ lại làm cho anh...”

“Không sao đâu.” Tôi xua tay, “Anh quen rồi.”

“Thật đấy, Bảo! Em có lỗi với anh, em thực sự không muốn bố mẹ em có ấn tượng như thế này với anh, lại còn làm anh phải chịu oan ức, làm anh bị đánh...” Tiểu Văn rướn người kích động nói, càng nói giọng càng nhỏ.

“Được rồi, được rồi!” Tôi vội vàng làm không khí bớt căng thẳng, “Dù thế nào tình hình hiện nay và dự kiến cũng gần như nhau, giải quyết cũng ok. Bố mẹ em nhìn anh thế nào không quan trọng, có lẽ đời này cũng không có cơ hội gặp mặt nữa.”

Đây được coi là một câu nói đùa nhưng khi nói ra sao lại buồn bã như vậy?

Hai người bắt đầu trở nên im lặng.

Tôi đốt một điếu thuốc, Tiểu Văn uống cà phê.

Một lúc lâu sau, Tiểu Văn đột ngột ngẩng đầu lên, nheo mắt tươi cười hỏi: “Bảo, cô gái tối hôm đó chính là Mạt Mạt phải không?”

Tôi gật đầu.

“Thật là xinh đẹp.” Tiểu Văn cũng gật đầu.

Chúng tôi lại im lặng.

Một lúc lâu sau, lần này tôi mở miệng trước: “À, Tiểu Văn tối hôm đó em khóc dữ như vậy, sao lại...”

Tiểu Văn ngắt lời tôi, cố nặn ra một nụ cười, “Em giả bộ đó nếu không bố mẹ em sao tin được?” Dứt lời cô ấy cúi xuống, tôi nghe thấy tiếng cô ấy thở dài, điều chỉnh hơi thở, khi ngẩng lên cô ấy nhìn thẳng vào mắt tôi, “Bảo, nhưng tối hôm đó, Mạt Mạt là thật đấy.”

“Cái gì thật cơ?” Tôi ngẩn ra.

“Giận dữ, đau lòng, và cả ánh mắt thù hận lúc nhìn em nữa.” Tiểu Văn nghiêng đầu cười, ánh mắt ngược lên như đang nhớ lại, “Thật đấy, Bảo, Mạt Mạt thật sự ghen, thật sự hận em, đều là phụ nữ, em biết.”

“Cô ấy bệnh rồi.” Tôi bĩu môi.

“Còn lâu! Bảo, cô ấy cũng yêu anh, nếu một cô gái không thực sự yêu anh, cô ấy sẽ không đau lòng vì anh. Nếu là giả, cô ấy có thể giận dữ, khóc lóc giải tỏa một trận, nhưng chắc chắn sẽ không đau lòng nhưng Mạt Mạt thực sự đau lòng.”

Tiểu Văn không ngừng nói như cô ép buộc tôi tin vào điều gì đó.

Tôi chỉ cười, tôi có thể tin lời Tiểu Văn nói, nhưng như thế thì có ích gì?

“Tối hôm đó, cô ấy hiểu lầm em rồi, đúng không?” Tiểu Văn lo lắng rướn người huơ huơ tay trước mặt tôi để lôi kéo sự chú ý của tôi, “Em hỏi anh đấy, anh giải thích với cô ấy chưa?”

Tôi gật đầu, “Giải thích rồi, cô ấy không tin, ha ha.”

“Nếu là em em cũng không tin.” Tiểu Văn cúi đầu tự nói với mình, nghĩ thế nào cô ấy đột nhiên tròn trợn mắt, “Bảo, anh có thể gọi điện cho Mạt Mạt để em gặp cô ấy trực tiếp giải thích không?”

“Hả? Bây giờ á?” Tôi ngớ ra rồi vội lắc đầu, “Hôm khác đi, bây giờ anh không có tâm trạng.”

“Không thể đổi ngày khác được,” Giọng Tiểu Văn bỗng bình tĩnh lại, “Em không còn thời gian nữa.”

“Tại sao?” Tôi có một dự cảm chẳng lành.

Tiểu Văn khẽ cười gượng: “Hôm nay em ra đây nói chuyện với anh, nếu không có kết quả gì, ngày mai em sẽ lên máy bay đi cùng bố mẹ em.”

Tôi lặng người.

Đi ư? A, đi, tốt quá, đây không phải là kết quả chúng tôi muốn sao? Chuyện này tôi đã có chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng tại sao trong lòng tôi lại buồn đến vậy?

Tôi tỉnh ra, lắc lắc đầu: “Thôi bỏ đi, Tiểu Văn, em không biết chuyện giữa anh và Mạt Mạt đâu, em hoàn toàn không cần giải thích gì với cô ấy cả, không cần thiết.”

Tiểu Văn đưa tay ra, nắm lấy bàn tay tôi: “Bảo, ngày mai em phải đi rồi, nếu không giải thích với Mạt Mạt lòng em sẽ thấy không yên, em sẽ không yên lòng cả đời, xin anh đấy!”

Tôi do dự.

“Bảo, em không quan tâm sau này anh và Mạt Mạt sẽ ra sao, nhưng em không thể mang trong lòng sự hồ thẹn này mà ra đi được, em đã cảm thấy có lỗi với anh nhiều lắm rồi. Em xin anh đấy!”

Tiểu Văn khẽ chau mày cầu xin, khước mắt lại hơi ướm.

Tôi thở dài, lắc đầu, tôi nhìn cô ấy rồi chậm chậm rút điện thoại ra.

Mặt Mặt nhận điện thoại của tôi với giọng vui mừng tốt độ, tôi lại không có tâm trạng đâu mà phối hợp với cô ấy, chỉ lạnh lùng bảo cô ấy ra ngoài có việc rồi nói địa chỉ.

Giọng nói của Mặt Mặt lập tức trở nên âm đạm, hình như đã hiểu tôi gọi cô ấy ra làm gì, buồn bã nói cô ấy biết rồi, sẽ đến ngay. Tôi cúp máy, bắt đầu uống tách cà phê thứ hai, vừa nói chuyện với Tiểu Văn vừa đợi.

Tôi đưa ổ cứng cho Tiểu Văn, hỏi cô ấy nếu mai phải đi thì khi nào đến nhà tôi lấy đồ.

Tiểu Văn nói không cần những thứ đó nữa, không cần mang theo, chỉ cần ổ cứng này là đủ rồi.

Tôi rất tò mò nhưng không tiện hỏi thêm.

Tiểu Văn nhận ra ý tôi bèn tươi cười giải thích, trong ổ cứng có nhật ký của cô ấy mấy năm qua và cả ảnh chụp chung của cô ấy và anh ta nữa.

Tất nhiên tôi hiểu anh ta là ai.

Tôi ra vẻ giận dữ, chất vấn Tiểu Văn để lại đồng lộn xộn đó cho tôi dọn dẹp hả?

Tiểu Văn cũng cười: “Anh có thể vứt đi, nhưng anh sẽ không làm vậy đâu.”

Khoảng nửa tiếng sau, cửa quán cà phê mở ra, tôi quay đầu lại nhìn thấy Mặt Mặt bước vào nhìn xung quanh, vừa hay chạm vào ánh mắt tôi, trong phút chốc ánh mắt cô ấy di chuyển, khi nhìn thấy Tiểu Văn, cô ấy sửng ra.

Tôi vẫy tay với cô ấy, cô ấy cản môi, chậm chậm bước tới.

Tiểu Văn tươi cười đứng dậy chào Mạt Mạt: “Chào chị.”

Mạt Mạt ngập ngừng gật đầu, nhìn tôi, Tiểu Văn chỉ vào vị trí bên cạnh tôi: “Mời chị ngồi.”

Mạt Mạt nhìn tôi, tôi hiểu ý Tiểu Văn, bất lực dịch vào trong. Mạt Mạt mới ngồi xuống bên cạnh.

“Chị là Mạt Mạt đúng không?” Tiểu Văn thân thiện mỉm cười, “Em là Chu Tiểu Văn, nói thẳng nhé, hôm nay hẹn chị ra đây là để giải thích chuyện ở nhà Lại Bảo tối hôm đó.”

Mạt Mạt nghi hoặc nhìn Tiểu Văn, không nói gì.

Tiểu Văn bắt đầu kể, gần như là không chút giấu giếm, từ quan hệ của mình và bố mẹ đến đứa trẻ trong bụng, đến cuộc gặp gỡ giữa cô ấy và mấy thằng bạn tôi ở quán bar, làm quen cho đến chuyện cầu xin tôi giúp đỡ phó với bố mẹ, rồi đến tối hôm đó.

Mạt Mạt ngồi nghe, vẻ mặt càng lúc càng kinh ngạc, khi Tiểu Văn kể đến một tình tiết nào đó Mạt Mạt cũng có vẻ thương cảm. Cuối cùng, ánh mắt đã có chút đồng cảm, tuy vẫn còn thoáng vẻ hoài nghi.

Không nghi ngờ gì, những điều Tiểu Văn kể hoàn toàn trùng khớp với những gì tôi giải thích với Mạt Mạt tối đó.

“Mạt Mạt, đừng nghi ngờ nữa,” Tiểu Văn kể xong, khẽ rướn người về phía trước, “Gọi chị ra đây thế này có hơi mạo muội, nhưng ngày mai em phải ra nước ngoài, có lẽ sẽ không trở về nữa. Em sợ không có cơ hội giải thích với chị.” Vừa nói Tiểu Văn vừa nhìn tôi, “Mạt Mạt, Lại Bảo là một người tốt, em tin hai người sẽ hạnh phúc, em chúc phúc cho hai người.”

Mặt Mặt ngấn ra rồi ngẩng phắt đầu lên, nhìn thẳng vào Tiểu Văn sau đó chậm chậm quay sang ai oán nhìn tôi.

Tôi chẳng nhìn ai, tay nghịch bật lửa nhìn ra cửa sổ.

“Tiểu Văn, hôm đó... chúng ta ...” Mặt Mặt tỏ ý xin lỗi nhìn Tiểu Văn, không dám nhìn thẳng vào mắt cô ấy.

Tiểu Văn lắc đầu cười nói: “Mặt Mặt, tha lỗi cho em không còn thời gian, em xin nói thẳng. Hôm đó là lần đầu tiên em nhìn thấy chị, trước đó Lại Bảo đã kể về chị với em rất nhiều lần, kể về mối tình đầu và cả cuộc hôn nhân thỏa thuận của hai người nữa.”

“Rất nhiều lần á?” Tôi vội hỏi Tiểu Văn.

“Chuyện kết hôn thỏa thuận cũng nói á?” Mặt Mặt quay sang trách tôi, “Anh kể cả chuyện đó với Tiểu Văn, vậy tại sao chuyện của hai người anh không nói cho em biết trước?”

Tôi bĩu môi nhìn Mặt Mặt: “Phụ nữ với phụ nữ không giống nhau, anh nói với Tiểu Văn cô ấy có thể hiểu, anh mà nói với em chưa biết chừng em sẽ làm loạn lên!”

“Anh!” Mặt Mặt trợn mắt, “Anh cho em là loại người như thế à?”

Tiểu Văn ngồi đối diện vội xoa tay: “Được rồi, được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa, nghe em nói hết đã.”

Tôi quay đầu nhìn ra cửa sổ, Mặt Mặt quay đầu nhìn Tiểu Văn.

“Mặt Mặt, hôm đó là lần đầu em nhìn thấy chị nhưng em cũng biết sơ về quá khứ của hai người, hơn nữa tất cả biểu hiện của chị ngày hôm đó khiến em hiểu rằng, chị yêu Lại Bảo, đúng không?” Tiểu Văn nói, xoa tay

với Mạt Mạt, “Đừng phủ nhận, chúng ta đều là phụ nữ, em có thể nhận ra điều đó.”

Mạt Mạt vốn định nói gì đó nhưng Tiểu Văn nói vậy, cô ấy im lặng cúi xuống.

Tiểu Văn bắt đầu tấn công tôi, “Lại Bảo, anh có nhớ em từng nói với anh là chuyện kết hôn ý nghĩa thế nào với phụ nữ không? Cho dù vì mục đích gì mà kết hôn giả, phụ nữ cũng sẽ tìm người mình tin cậy nhất, người có thể dựa dẫm nhất, nếu Mạt Mạt không yêu anh, không tin anh, chị ấy sẽ không thực sự đi đăng kí với anh, anh cũng biết dù là anh có thỏa thuận kết hôn gì đó thì khi ra tòa cũng chưa chắc có thể được coi là chứng cứ, không phải sao?”

... Tôi không nói gì, muốn ra sao thì ra.

“Mạt Mạt, Lại Bảo thực sự là một người tốt, anh ấy rất lương thiện, thật sự là người dù có sống cùng một mái nhà cũng không có ý đồ xấu xa. Người như thế bây giờ hiếm lắm” Tiểu Văn tiếp tục nói với giọng chậm chậm, thuyết phục.

Ánh mắt Mạt Mạt dán xuống đất, chậm chậm gật đầu như đang suy tư điều gì.

“Em rất may mắn vì quen được người bạn như anh Lại Bảo. Vì thế em cũng hy vọng anh ấy sẽ hạnh phúc.” Tiểu Văn khẽ cười, giơ tay ra kéo cánh tay Mạt Mạt, nắm bàn tay cô ấy trong tay mình, “Chị thì sao?”

Nói cái gì thế!

Tôi và Mạt Mạt gần như cùng ngẩn ra, nhìn Tiểu Văn.

“Chu Tiểu Văn, em kiêm nghề mai mối nữa hả?” Tôi hơi cáu, thế này không phải là làm mọi chuyện rồi thêm sao?

Tiểu Văn liếc tôi một cái: “Anh im miệng, ai nói chuyện với anh?”

Mặt Mặt chau mày, khẽ cắn môi, nhìn vào mắt Tiểu Văn nói: “Tiểu Văn, tôi hiểu rồi, tôi muốn cảm ơn cô hôm nay có thể... nhưng, có những chuyện cô không biết, vì vậy tôi không dám hứa với cô điều gì.”

Hai tay Tiểu Văn nắm tay Mặt Mặt, khẽ vỗ vào tay cô ấy: “Mặt Mặt, thú thực nếu không phải Bảo Bảo yêu chị, người đàn ông như anh ấy em cũng muốn mang đi!”

Tôi trợn mắt: “Mang đi á? Bộ anh là đồ vật hả?”

“Anh chả là cái gì cả.” Hai giọng nói đồng thanh đáp.

Tiểu Văn và Mặt Mặt nhìn nhau rồi cùng bật cười.

Mẹ kiếp, hai người họ hoàn hảo rồi, tôi là cái thá gì?

“Em có thứ này muốn đưa cho chị.” Tiểu Văn đột nhiên buông tay ra, cúi đầu mở túi xách mang theo, cô ấy lôi ra một chiếc hộp nhỏ bọc vải nhung màu đen, “Mặt Mặt, đây là quà em tặng chị, cũng coi như là lời chúc phúc của em.”

Vừa nói Tiểu Văn vừa mở hộp ra, khẽ khàng đặt trước mặt Mặt Mặt.

Mặt Mặt nhìn vào hộp, tôi cũng nhìn theo.

Đó là một chiếc dây chuyền màu đen có ba chiếc lông vũ.

Mặt Mặt nhìn đăm đăm vào nó như đang suy nghĩ điều gì rồi đột ngột quay phắt sang nhìn tôi, tốc độ nhanh đến nỗi làm tôi giật cả mình.

“Cái này anh ấy...” Mặt Mặt chỉ vào cổ tôi.

Tiểu Văn mỉm cười gật đầu: “Đúng, chiếc của Bảo cũng do em làm, đều là chúc phúc, truyền thuyết nói trước khi bốc cháy phượng hoàng đã rút ra ba chiếc lông, ai có được chúng sẽ có ba điều ước.”

Tiểu Văn vừa nói vừa đứng dậy cầm chiếc dây chuyền đó bước ra phía sau nhẹ nhàng đeo vào cổ Mạt Mạt.

Mạt Mạt này giờ vẫn sững sờ, vẫn đang cúi đầu nhìn ba chiếc lông vũ trước ngực, rồi đưa tay khẽ vuốt ve.

Vừa đeo cho Mạt Mạt, Tiểu Văn vừa nói: “Có điều là do em làm nên dây chuyền của hai người em có quyền ước trước, lấy của mỗi người một điều ước, điều ước thứ nhất chính là hy vọng hai người hạnh phúc, điều thứ hai hy vọng hai người có thể mãi mãi ở bên nhau, điều ước còn lại hai người tự nắm lấy đi.”

Đeo cho Mạt Mạt xong Tiểu Văn quay lại chỗ ngồi, gương mặt vẫn tươi cười.

Không biết có phải là ảo giác không nhưng sao tôi cảm thấy trong mắt Tiểu Văn có một thoáng buồn bã không dễ nhận ra?

Mạt Mạt vẫn cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt ve ba chiếc lông vũ! Một giọt nước mắt rơi xuống làm ướt mu bàn tay.

“Được rồi Tiểu Văn, nói chuyện của em đi!” Tôi không chịu được cảnh tượng này, bắt đầu đổi chủ đề, “Em đi như vậy chắc là không có cơ hội gặp lại nữa, ở nước ngoài phải chăm sóc mình cho tốt đấy!”

Tiểu Văn gật đầu, khóe mắt hoe đỏ rồi vội quay đi, kìm nước mắt lại.

Mạt Mạt ngồi bên cạnh chầm chậm ngược mắt nhìn Tiểu Văn, nước mắt rơi lã chã, run giọng nói: “Tiểu Văn, cảm ơn cô.”

Tiểu Văn cười: “Em đang báo ân mà. Lại Bảo đã giúp em một việc lớn như vậy.” Vừa nói vừa chỉ Mạt Mạt, “Chị cũng thế, không phải chị cũng phải báo ơn sao?”

Mạt Mạt ngớ ra, nước mắt rơi càng nhiều hơn, môi cô ấy run rẩy, lắc đầu, ánh mắt mơ màng, “Nhưng tôi... nhưng tôi...”

Đang nói bỗng nhiên Mạt Mạt đứng dậy, xách túi ôm mặt quay người chạy ra khỏi quán cà phê.

Tôi và Tiểu Văn đều kinh ngạc, Tiểu Văn phản ứng trước, cô ấy kêu lên: “Đuổi theo đi!”

Tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Đuổi theo ư? Truyện Quỳnh Dao chắc? em tưởng anh là người đàn ông như gió chắc? Không đuổi theo được đâu.”

Khi một người phụ nữ có bí mật,

Sẽ luôn muốn chia sẻ với người đàn ông của mình;

Khi một người đàn ông có bí mật,

Phụ nữ luôn muốn ép anh ta chia sẻ.

Ngày 18 tháng 11.

Nắng đẹp trở nên nhiều mây.

KHI YÊU AI CŨNG LIÊU XIÊU

Lại Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Chúng tôi ngồi trong quán cà phê đến khi ngoài trời đã tối đen, tôi và Tiểu Văn trò chuyện câu được câu không, phần lớn thời gian là im lặng, tôi đã uống tách cà phê thứ năm, nhưng cả hai cứ ngồi như vậy, như thể không ai muốn đứng dậy, không ai muốn nói đi về trước.

Cuối cùng, Tiểu Văn đứng dậy trước, xoay xoay eo một cách đáng yêu, nháy mắt với tôi: “Bảo, đừng như vậy, chúng ta nói chuyện xong rồi, anh là một tên lừa đảo, là đồ thú vật, ngày mai em đi với bố mẹ em.”

Tôi bật cười, gật đầu: “Tiểu Văn, dù bố mẹ em hận anh thế nào thì cũng chuyên giúp anh một câu: Chúc cô chú khỏe mạnh.”

“Anh không có cơ hội nổi dậy đâu.” Tiểu Văn vẫn cười chọc tôi như đang cố che giấu điều gì.

Chúng tôi thanh toán rồi một trước một sau bước ra khỏi quán cà phê.

Đứng trước cửa quán, chúng tôi nhìn nhau mỉm cười, ôm nhau, nói rất nhiều lời chúc phúc, tôi nhìn Tiểu Văn lên xe taxi, cũng nhìn Tiểu Văn vẫy tay thật mạnh với mình trước khi lên xe, cô ấy cười rất ngọt ngào, rất đáng yêu.

Mãi cho tới khi đèn hậu của chiếc xe đó hoàn toàn biến mất tôi mới quay người vẫy tay gọi một chiếc taxi về nhà.

Khi xe đến đường Tân Giang, tôi bảo lái xe dừng lại, chỗ này cách nhà không xa lắm, tôi muốn đi bộ dọc bờ sông.

Thứ quý giá nhất của con người là sinh mạng, con người chỉ sống có một lần, một đời người nên trôi qua thế này: Khi anh ta nhìn lại chuyện xưa không nên giận dữ vì đã sống hoài sống phí tuổi xuân, không hổ thẹn vì đã chẳng làm được gì, khi sắp chết anh ta có thể nói: Cả cuộc đời và toàn bộ tinh lực của tôi đều hiến dâng cho sự nghiệp giúp đỡ phụ nữ, giúp họ có được hạnh phúc!

Bây giờ tôi là người như thế sao?

Đi bên bờ sông tôi cảm thấy không nữa rời xa, dường như giờ này phút này tôi mới ý thức được rằng ngày mai Tiểu Văn sẽ ra đi, và có lẽ đời này sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Được, tôi biết tôi và Tiểu Văn có tình cảm với nhau nhưng lại không có bất cứ khả năng nào, sở dĩ Tiểu Văn kìm nén mình là vì trong bụng cô ấy đang mang đứa con của một người đàn ông khác, và người đàn ông ấy rõ ràng là tất cả tình yêu của cô ấy.

Nhưng vừa rồi, ở quán cà phê là lần gặp mặt cuối cùng giữa tôi và Tiểu Văn ư?

Cơ thể không nghe theo sự điều khiển, tôi rút điện thoại ra gọi cho Tiểu Văn.

Chỉ kêu một tiếng Tiểu Văn đã nhắc máy.

“Chưa về đến nhà á?” Tôi hỏi.

“Ừ, vẫn đang trên xe.” Giọng nói của Tiểu Văn hơi mềm, âm mũi rất nặng.

Lòng tôi khẽ run lên: “Tiểu Văn, em ... khóc à?”

Tiểu Văn vội sịt mũi: “Đâu có, em hơi bị cảm một chút.”

Rõ ràng là nói dối, cô ấy khóc thật sao? Buồn bã vì li biệt, li biệt ở ngay trước mắt ư?

“Tiểu Văn, ngày mai ... em bay lúc mấy giờ, nói trước cho anh biết được không?” Tôi khẽ hỏi, không thể ngăn nổi suy nghĩ của mình.

Đầu bên đó im lặng, im lặng rất lâu Tiểu Văn mới khẽ ừ một tiếng.

Nhưng tiếng ừ đó quá nhẹ, nhẹ đến nỗi sau khi cúp máy, tôi thậm chí còn mơ hồ không biết Tiểu Văn có thật đã ừ với tôi không.

Tôi đi bộ về nhà, dường như đã nghĩ rất nhiều điều, nhưng dường như lại chẳng nghĩ gì cả.

Tôi ra khỏi thang máy, lơ đãng vừa rút chìa khóa vừa đi về phía cửa nhà, bỗng nhiên tôi giật mình buông tay, chiếc chìa khóa rơi xuống đất.

Có một người đầu tóc rối bời, không nhìn rõ mặt đang ngồi trước cửa nhà tôi.

“Ai đấy?” Tôi thử hỏi.

Người đó ngẩng đầu lên, không ngờ lại là Mạt Mạt.

Tôi giận quá: “Em làm gì thế hả?”

“Đợi anh,” Mạt Mạt ngồi dưới đất, hai tay ôm gối.

“Không phải em có chìa khóa sao! Sao không vào trong?”

Mạt Mạt chậm chậm đứng lên, hai tay khẽ bóp chân, vẻ mặt có vẻ đau đớn, ánh mắt nhìn tôi cũng đầy bi thương: “Trước kia có thể, nhưng em bây giờ không biết còn có thể vào nhà anh không.”

Lòng tôi bùng lửa giận: Shit! Làm bộ đáng thương với tôi nữa!

Tôi cầm chìa khóa mở cửa, quay lại nhìn Mạt Mạt đang cúi đầu đứng ngoài cửa, nói: “Vào đi!”

Mạt Mạt vô cùng ngoan ngoãn cúi đầu đi vào, im lặng thay dép, im lặng bước vào phòng khách, đứng bên cạnh ghế sofa, không ngồi.

“Em giả bộ cái gì?” Tôi bước tới, trợn mắt nhìn cô ấy, “Đừng ra vẻ yếu đuối trước mặt anh nữa!”

Mạt Mạt chậm chậm ngồi xuống ghế, đột nhiên đưa tay rút ra tờ giấy dưới mông.

Tôi vào phòng ăn, mở tủ lạnh lấy ra một lon bia, vừa mở vừa bước ra phòng khách.

“Bảo, cái này... anh đọc rồi à?” Mạt Mạt khẽ hỏi.

Trong tay cô ấy chính là tờ đơn li hôn.

Tôi gật đầu.

“Vậy anh...” Mạt Mạt nhìn tôi thăm dò rồi lại cúi đầu, tiếp tục giả bộ đáng thương.

Tôi không nói gì, ngẩng đầu uống bia.

Ánh mắt Mạt Mạt bắt đầu trở nên u ám, cô ấy giơ tay khẽ vuốt tóc, hình như đã nhận ra không phải tôi đang giả bộ lạnh nhạt với cô ấy.

“Bảo, chúng ta nói chuyện đi.” Giọng Mạt Mạt trở lại bình thường, không còn cái vẻ yếu ớt như vừa rồi nữa.

Tôi gật đầu.

Mạt Mạt giơ tay lấy lon bia trong tay tôi.

Tôi không ngăn cản.

Mặt Mặt ngẩng đầu uống một ngụm lớn, bị sặc ho mấy tiếng, cô ấy giơ tay lau miệng nhìn tôi hỏi: “Bảo, em muốn biết anh có yêu em không?”

Câu hỏi này rất thẳng thắn, rất đột ngột.

Đầu óc tôi bắt đầu rối bời, tôi đứng dậy vào phòng ăn lấy ra một lon bia khác trong tủ lạnh, ngửa cổ uống một hơi hết nửa lon.

Tôi biết trả lời thế nào đây?

Cầm lon bia tôi quay lại phòng khách. Mặt Mặt vẫn ngồi đó đăm đăm nhìn tôi.

“Bảo, cho em biết anh có yêu em không?”

Tôi xoay xoay lon bia trong tay, khẽ thở dài: “Từng yêu.”

“Không, em hỏi bây giờ kia! Anh có yêu em không?” Mặt Mặt gằn như không cho tôi cơ hội để thở, lập tức truy hỏi.

Tôi không biết nên nói thế nào vì tôi hiểu câu trả lời của mình chắc chắn có liên hệ trực tiếp với tất cả những điều mà Mặt Mặt sắp nói.

Mặt Mặt nhìn tôi, sắc mặt trắng bệch, không khóc.

“Nếu em nói với anh em yêu anh, anh có còn muốn li hôn với em không? Nếu em nói với anh những năm qua em vẫn luôn yêu anh, không thể quên được anh! Thậm chí còn dò hỏi khắp nơi về anh, muốn tìm kiếm tình yêu của anh, anh có còn muốn li hôn với em không?”

Trái tim tôi run rẩy.

Có lẽ Tiểu Văn nói đúng, một cô gái không yêu anh, không tin cậy anh thì sao có thể kết hôn với anh?

Tôi ngược mắt nhìn Mạt Mạt, ánh mắt xúc động.

“Anh sẽ không làm thế, đúng không?” Ánh mắt Mạt Mạt gần như là cầu xin, “Vì anh cũng yêu em, đúng không?”

Tôi đang nhìn vào đôi mắt đầy ai oán, đầy mong đợi ấy, tuyến phòng thủ trong lòng dần đổ vỡ.

Cuối cùng tôi khẽ gật đầu.

Mạt Mạt mỉm cười nhưng nụ cười ấy chỉ thoáng qua rồi biến mất, cô ấy cúi đầu thấp hơn.

“Bảo, anh đã biết rồi, em từng đính hôn với người khác, em kết hôn giả với anh cũng vì tiền, vậy giờ anh vẫn yêu em, đúng không?”

Bầu trời vừa có chút nắng lập tức lại phủ đầy mây đen, thoáng chốc chớp giạt sấm dờn, đất trời rung chuyển.

Trước mắt tôi dường như tối sầm, đúng vậy, sao tôi lại quên những chuyện đã xảy ra được? Khoảnh khắc vừa rồi tôi đã động lòng, vừa động lòng IQ liền về không, tôi hoàn toàn quên rằng cuộc hôn nhân của tôi và Mạt Mạt là giả, càng quên mất rằng hôm nay tôi đã biết, cuộc chơi này nồng nặc mùi tanh của đồng tiền.

Mạt Mạt cúi đầu, mái tóc dài xõa xuống che khuất gương mặt cô ấy: “Rất nhiều chuyện không phải một, hai câu là có thể nói rõ, em biết bây giờ chắc hẳn anh đang cảm thấy em là kẻ rất háms lợi, rất vật chất, rất tầm thường, em nghĩ chắc anh biết chuyện em đính hôn cũng là vì tiền, đây là vết nhơ cả đời này em không thể rửa sạch.”

Tôi sững sờ nhìn Mạt Mạt, bàn tay mềm nhũn, lon bìa nghiêng đi, bìa chảy ra sàn. Tôi không nhận ra, cảm giác lòng đột nhiên trở nên trống rỗng.

Tôi cảm thấy mắt mình bắt đầu cay cay, không thể chớp mắt, cổ họng khô khốc, không thể thở nổi.

“Em nghĩ anh không thể chấp nhận được, đúng không?” Mạt Mạt bắt đầu chậm chậm ngẩng lên nhưng không nhìn tôi mà nhìn vào tờ đơn li hôn đó, “Cho nên em mới kết hôn thỏa thuận với anh, em cũng nói với anh chúng ta sẽ li hôn, vì em đã từng như vậy nên anh sẽ không cần em nữa, cho dù anh cần em, em cũng sẽ cảm thấy mình không xứng với anh...”

Tôi chờ đợi, trái tim bắt đầu nứt toác, ông trời, ông muốn giết tôi sao?

“Bảo, tới đây kí đi.” Mạt Mạt cuối cùng cũng nhìn tôi, còn khẽ mỉm cười, đặt tờ giấy đó ra trước mặt tôi.

Tôi chăm chăm nhìn tờ đơn đó, đột ngột giơ tay lên uống nốt chỗ bìa cuối cùng.

Đầu ngẩng hơi cao, một ít bìa chảy vào mũi, tôi ho sặc sụa, ho đến nỗi chảy cả nước mắt.

Trên bàn có bút, Mạt Mạt giơ tay đẩy bút về phía tôi, mỉm cười, chỉ vào tờ đơn li hôn.

Tôi đờ lại, nhìn tờ đơn li hôn rồi lại nhìn Mạt Mạt, tôi không biết tại sao mình lại do dự, nhưng khoảnh khắc này tôi bỗng rất sợ.

Mạt Mạt đứng dậy giơ tay nhét chiếc bút vào tay tôi, gương mặt vẫn tươi cười; “Kí đi, Bảo, đừng lo lắng, không cần phải sợ em sẽ đau lòng, vé mặt của anh đã khiến em hiểu rồi, hơn nữa em đã chuẩn bị tâm từ trước rồi”

Tôi cầm bút, run rẩy.

Tôi không dám nhìn Mạt Mạt.

Nói thực, tôi dường như đã đoán là như vậy, nhưng khi sự thực đó được chính miệng Mạt Mạt nói ra, tôi vẫn rất khó chấp nhận.

Tất cả đều rất khó chấp nhận.

Tôi có yêu Mạt Mạt không? Có lẽ là có yêu, nhưng cô ấy.. đúng vậy, tôi ích kỉ, tôi coi thường nhất là con gái quá coi trọng vật chất, vì tiền chấp nhận bỏ ra tình cảm, thể xác, thậm chí là cả đời. Đó là một dạng trao đổi biến tướng! Tôi không thể chịu được người con gái mình yêu lại là người như vậy, đó là một vết thương, một sự sỉ nhục lớn lao!

Theo một ý nghĩa nào đó, Mạt Mạt bây giờ là vợ hợp pháp của tôi, nhưng tôi có thể chấp nhận việc tiếp tục chung sống với cô ấy không? Tôi có thể chấp nhận một cô gái từng làm vậy bên tôi cả đời không? Tôi có rộng lượng và thoáng như thế không?

Câu trả lời là phủ định.

Tôi chỉ là một người đàn ông bình thường mà thôi.

... Cuối cùng tôi chậm chậm cúi người, đưa bút về phía tờ giấy đó.

Từng nét từng nét viết tên mình ra.

Khoảnh khắc chiếc bút hạ xuống, tôi nhìn thấy nước mắt của Mạt Mạt rơi xuống theo.

Kí xong, tôi không còn chút sức lực nào nữa, chiếc bút nằm chỏng chơ trên mặt bàn.

Mạt Mạt vừa rơi nước mắt vừa đăm đăm nhìn tờ giấy đó, rồi đột ngột lấy tay lau mặt, cầm tờ giấy đó lên gấp lại và đứng dậy.

“Bảo, thật sự cảm ơn anh, dù thế nào anh đã giúp em quá nhiều rồi.”

Dứt lời Mạt Mạt khẽ khàng bước tới bên tôi, cúi xuống hôn nhẹ lên má tôi.

Sau đó tiếng bước chân đi về phía cửa, tiếng thay dép, tiếng mở cửa, cả tiếng nước nở, cuối cùng là tiếng cánh cửa khẽ khép lại.

Căn nhà đột nhiên trở nên im lặng như chết, cả quá trình tôi không hề động đậy, như thế đã biến thành một bức tượng, từ đầu óc đến trái tim, đến toàn thân đều hoàn toàn tê dại.

Tôi không biết mình ngủ thế nào, khi mở ra trời đã sáng, tôi vẫn ngồi tựa vào thành ghế sofa như tư thế tối qua, đầu óc nặng trĩu, trước mắt quay cuồng.

Tối qua như một giấc mơ.

Tôi mở mắt, bắt đầu tiếp tục đờ dại, tiếp tục đờ đẫn.

Tôi biết tối qua là thật. Thật thật thật hơn cả thật.

Tôi kí tên rồi ư? Kí rồi, Mạt Mạt đi rồi ư? Đi rồi.

Dường như tất cả đều kết thúc rồi.

Chuông báo có tin nhắn vang lên, nhưng tôi không muốn cử động, cứ ngồi như thế rất dễ chịu, cứ ngồi như thế, coi mình là một xác khô thì tốt biết mấy.

Không biết bao lâu sau, tôi buồn tiểu đến nỗi không thể ngồi tiếp được nữa.

Đau lòng cũng tốt, thống khổ cũng ok, tôi vẫn chưa đờ dại đến mức có thể tiểu trong quần.

Tôi cố đứng dậy, nhưng tư thế này đã giữ quá lâu, cả cơ thể đều tê mỏi.

Tôi vào nhà vệ sinh đi tiểu rồi lấy nước lạnh rửa qua cái mặt nhưng vẫn thấy đầu óc nặng trĩu, mọi thứ như không hề tồn tại, nói thế này cho dễ hiểu, có một bài hát nổi tiếng chuyên dành để miêu tả trạng thái của tôi lúc này, đó là “Sao cũng được.”

Chuông báo có tin nhắn vẫn đang kêu lên, tôi lão đảo bước tới, cầm di động lên xem.

“Bảo, máy bay bay lúc một giờ chiều, một tiếng nữa nhà em ra sân bay.”

Đây là ai?

Tôi xem người gửi.

Tiểu Văn? A, là Tiểu Văn... Tiểu Văn! Sân bay!

Đầu óc tôi đột nhiên như bùng nổ, tỉnh ra, nhìn giờ gửi tin nhắn, gần mười giờ sáng.

Tôi vội vàng xem giờ: Mười một rưỡi!

Xong rồi!

Tiểu Văn! Tiểu Văn!

Hoàn toàn không có thời gian suy nghĩ, tôi quay người thay giày rồi lao ra khỏi cửa. Trong thang máy tôi giậm chân bình bịch, hy vọng có thể làm cho cái thang máy này xuống nhanh hơn.

Tôi thật sự là một người đàn ông như gió sao? Hay là tôi tẩu hỏa nhập ma rồi?[1]

[1] ở đây chơi chữ, trong tiếng Trung như gió và như điên đồng âm với nhau.

Thượng Đế phù hộ, nhất định phải cho tôi đến kịp đấy!

Lúc bắt xe gặp được người tốt, tôi lên xe mặt trắng bệch cuống cuồng bảo lái xe lái nhanh một chút, phóng ra sân bay.

Lái xe chậm rãi hỏi tôi đuổi theo ai à, tôi liền buột miệng bảo đuổi theo vợ, không kịp là tiêu!

Lái xe lập tức phấn khởi tự nói với mình: “Đụng phải chuyện này thật sao?” Sau đó nghiêng đầu, “Ngồi cho vững đấy chú em!”

Chiếc xe vù một cái phóng như bay trên đường.

Lúc lên cầu bị tắc đường liền đi đường vòng, vừa lái anh chàng lái xe còn nói nếu đi đường ngắn nhất thì lộ phí là bao nhiêu, và dù có đi đường vòng thì chú em cũng không cần lo, cứ trả như thế là được rồi.

Ai nói bây giờ không còn Lôi Phong? Người ngồi cạnh tôi chính là Lôi Phong đại ca đây!

Đúng là rất nhanh, còn đi một đoạn đường vòng mà chưa tới nửa tiếng đã đến sân bay rồi.

Lúc xuống xe đồng hồ hiển thị là hơn hai mươi tệ, tôi vút lại năm mươi tệ mở cửa lao ra. Anh chàng lái xe đằng sau còn hét với theo: “Chú em! Shit! Thừa tiền này! Đừng vội thế! Tôi đợi chú em ở đây một lúc, mang bà xã quay về nhé!”

Tôi vào sân bay, ngơ ngẩn nhìn xung quanh, đột nhiên nhớ ra liền rút di động ra gọi cho Tiểu Văn.

Khi Tiểu Văn nghe máy giọng rất khê khàng và vui mừng, cuối cùng hẹn gặp tôi ở bên cạnh nhà vệ sinh nào đó ở đại sảnh dưới tầng hầm thứ nhất.

Tôi cúp máy, lao như bay đến đó.

Tôi không biết mình cuống điều gì, nhưng trong lòng có một ý nghĩ, tôi phải gặp Tiểu Văn, cho dù đây là lần cuối cùng.

Tại điểm hẹn dưới tầng hầm số một, tôi nhìn ngó xung quanh, cuối cùng cũng thấy Tiểu Văn nhanh nhẹn bước tới, nhìn thấy tôi gương mặt cô ấy nở nụ cười, vẫy tay với tôi, sau đó chỉ một chỗ rẽ ở phía sau tôi.

Một trước một sau đi vào góc rẽ, cuối cùng chúng tôi đứng đối diện với nhau, tôi thở hốt hển, cô ấy cũng xúc động đỏ mặt.

“Bố mẹ em đâu?”

“Trong nhà hàng đằng kia, em sợ bố mẹ nhìn thấy, ở đây không sao, có thể che được.” Tiểu Văn đeo một chiếc ba lô rất lớn, nheo mắt cười.

“Anh...” Nhìn Tiểu Văn nhất thời tôi lại không biết nói gì, một lúc sau mới nói: “Anh đến tiễn em.”

Tiểu Văn cười: “Anh bị thần kinh hả, tối qua không phải đã tạm biệt rồi sao? Bây giờ cứ như đang trong hội kín thế này!”

Tôi cũng cười, không thể nói thành lời, nỗi buồn trong lòng cứ lớn dần, đầy ắp.

“Này, anh với Mạt Mạt thế nào rồi? Liên lạc chưa?” Tiểu Văn cười, cô ấy vẫn còn quan tâm chuyện đó.

Tôi ngập ngừng một chút rồi kể sơ qua mọi chuyện xảy ra ở nhà tôi tối qua cho cô ấy nghe.

Nói thực, chuyện của Mạt Mạt tôi rất buồn, rất muốn tìm ai đó tâm sự. Nhưng chuyện này liên quan đến thanh danh của Mạt Mạt, tôi nói với ai đây? Bây giờ người an toàn nhất chính là Tiểu Văn.

Tiểu Văn nghe xong cũng rất kinh ngạc: “Thật sao?”

“Thật.” Tôi gật đầu, “Anh cũng ngạc nhiên, anh cũng không muốn, nhưng thật vẫn là thật.”

“Ôi trời!” Tiểu Văn trách móc đẩy tôi một cái, “Ý em hỏi anh kí tên thật rồi á?”

Tôi ngẩn ra, hóa ra Tiểu Văn ngạc nhiên chuyện khác.

“Bảo, anh thật sự rất quan tâm đến chuyện đó sao?” Tiểu Văn chau mày, gương mặt có vẻ hơi giận.

Tôi không trả lời, thực ra tôi rất để ý chuyện đó, nhưng đứng trước một cô gái, tôi nói thế nào đây?

“Bảo, em muốn hỏi anh, anh có yêu em không?” Tiểu Văn đột nhiên hỏi.

Tôi cảm thấy đầu mình như nứt toác, bà cố nội ơi, đã đến lúc này rồi bà còn làm loạn thêm nữa?

Tiểu Văn nhìn vẻ kinh ngạc của tôi bèn mím chặt môi: “Được rồi, nói thế này đi, nếu không có Mạt Mạt, đồng thời anh cũng yêu em, nhưng trong bụng em vẫn có đứa bé này, và em muốn anh ở bên em, anh có đồng ý không?”

Câu hỏi này cũng rất khó trả lời.

Nhưng trên thực tế, một giây sau tôi nhận ra Tiểu Văn không thực lòng muốn hỏi câu này, cô ấy chỉ muốn tôi nghĩ, vậy thì tôi nghĩ vậy, tôi

nghĩ... tôi sẽ đồng ý, tôi không coi trọng chuyện trinh tiết, hơn nữa đứa trẻ cũng không phải là vấn đề lớn.

Thế là tôi gật gật đầu.

Ánh mắt Tiểu Văn loáng qua vẻ vô cùng vui mừng nhưng rồi nhanh chóng trở lại bình thường: “Bảo, nếu anh đã có thể chấp nhận em, vậy tại sao lại không thể chấp nhận Mạt Mạt?”

“Chuyện đó khác...”

“Sao lại khác? Khác ở chỗ anh yêu con người chị ấy hay là trái tim chị ấy, anh quan tâm đến quá khứ của chị ấy hay là tương lai của hai người!”

Câu này mẹ kiếp, triết lí quá!

Tôi ngó người ra, dăm dăm nhìn Tiểu Văn.

“Anh nói em?” Tiểu Văn cười, “Nếu chị ấy thực sự là loại người đó sao chị ấy phải nói với anh? Anh có hỏi chị ấy lí do không? Anh biết sự việc cụ thể là như thế nào không? Anh không biết gì mà đã vội phủ định chị ấy còn phủ định cả tình cảm giữa hai người nữa sao?”

Đầu óc tôi rối bời, tôi thừa nhận những điều cô ấy khuyên tôi đã hiểu hết, nhưng có những chuyện không phải trong lúc này, trong thời gian ngắn như vậy có thể suy nghĩ rõ ràng.

“Tiểu Văn, anh đến tiễn em chứ không phải đến nghe em lên lớp đâu!” Tôi hạ giọng, tỏ ra giận dữ.

Tiểu Văn bĩu môi, quay mặt sang bên cạnh rồi đột nhiên tròn mắt, quay lại nói: “Phải rồi, có thứ này!” Dứt lời liền rung người định hạ cái ba lô xuống.

Thấy cô ấy có vẻ vất vả quá, tôi bèn đưa tay giúp hạ cái ba lô xuống.

Tiểu Văn nhanh chóng mở ra lấy một chiếc túi nhựa màu đen rất lớn nhét vào tay tôi sau đó sắp xếp lại chiếc ba lô, ra hiệu tôi giúp cô ấy đeo lại.

“Đây là cái gì?” Lúc giúp Tiểu Văn đeo ba lô, tôi kẹp cái túi vào nách.

Tiểu Văn tươi cười chỉ vào chiếc túi: “Anh đừng có mà giấu nhem đi đây, chỗ này đều là quà em tặng anh Nhục, anh Phó, anh Đường và chị Phấn để cảm ơn họ đã giúp đỡ em trong thời gian qua, không thể cảm ơn trực tiếp đành phải nhờ anh vậy.”

“Ừ, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.” Tôi gật đầu.

“Vậy là được rồi, lần này gần như là xong hết rồi, anh chăm sóc mình cho tốt vào!” Tiểu Văn mỉm cười, đưa tay ra trước mặt tôi.

Tôi cũng đưa tay nắm lấy tay cô ấy.

“Tạm biệt!” Tiểu Văn cố nói rồi thả tay ra định rút tay về.

Tôi không buông tay mà còn nắm chặt hơn.

Tiểu Văn ngẩn ra, ngạc nhiên nhìn tôi, và ánh mắt ngạc nhiên ấy nhanh chóng trở thành buồn bã.

Tôi khẽ dùng lực, Tiểu Văn bước lên trước một bước, nép sát vào lòng tôi.

“Ngốc ạ, em đi như vậy chắc chúng ta không có cơ hội gặp nhau nữa, em phải bảo trọng đấy!” Tôi vừa nói vừa ôm bờ vai gầy của Tiểu Văn, ôm cả chiếc ba lô sau lưng cô ấy nữa. Trời ơi, mũi lại còn cay cay!

Tiểu Văn giơ tay lên, khẽ vuốt tóc tôi, giọng nói dịu dàng như đang dỗ dành một đứa trẻ: “Không đâu, Bảo, chúng ta có thể liên lạc với nhau mà, trong cái túi này có địa chỉ hòm thư của em, hơn nữa em ở nước ngoài sẽ

nhanh chóng lấp phần mềm liên lạc qua mạng, đến lúc đó chỉ cần có thời gian chúng ta có thể liên lạc bất cứ lúc nào!”

Tôi ôm Tiểu Văn chặt hơn, cô ấy càng nói nhẹ nhàng tôi càng thấy buồn.

Im lặng trong lòng tôi một lúc, cánh tay Tiểu Văn quàng qua cổ tôi: “Bảo, thực sự cảm ơn anh, anh đã giúp em nhiều như vậy, quan trọng hơn là anh đã làm cho trái tim em sống lại. Anh biết không, trước kia, sau khi anh ấy hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của em, em cảm thấy mình sẽ không yêu bất cứ ai nữa, cũng không thể khóc được nữa, càng không thể hạnh phúc được, anh giống như một vì sao hạnh phúc, đưa bố mẹ về bên cạnh em, khiến cho em bắt đầu thấy vui vẻ...”

Tôi ôm Tiểu Văn lặng lẽ lắng nghe, cố hết sức kiềm chế nước mắt của mình.

“Cho nên, em hy vọng anh cũng có thể vui vẻ, hạnh phúc, anh không định khiến em mãi mãi thấy có lỗi với anh chứ.” Tiểu Văn vừa nói vừa chậm chậm kiễng chân lên, dùng má cô ấy khẽ cọ vào má tôi.

Tôi nhắm mắt, cảm nhận sự ấm áp và dịu dàng ấy, sau đó chậm chậm nghiêng mặt, môi khẽ hôn lên má Tiểu Văn, hôn thật nhẹ, di chuyển chậm chậm, cuối cùng hôn lên môi cô ấy.

Tiểu Văn nhắm mắt, nòng nài đáp lại tôi.

Đó là một nụ hôn rất dài nhưng hoàn toàn không mãnh liệt, môi của chúng tôi, lưỡi của chúng tôi, tất cả mọi động tác của chúng tôi đều rất nhẹ nhàng, sâu lắng, chậm rãi, tinh tế.

Giống như là vào giây phút cuối cùng này cố hết sức cảm nhận đối phương.

Đúng vậy, trái tim chúng tôi đã nổi lên, chúng tôi đã lưu luyến nhau nhưng đây có lẽ không phải là tình yêu, ít nhất tình cảm này không thể sánh bằng tình yêu khắc cốt ghi tâm Tiểu Văn từng trải qua. Cho nên tôi hiểu, cô ấy cũng hiểu, không có bắt đầu, cũng chẳng có kết thúc.

Rất lâu sau, chúng tôi tách ra.

Tôi nhìn Tiểu Văn, cô ấy vẫn đang giữ tư thế nhắm mắt ngẩng đầu rướn người về phía tôi.

“Tiểu Văn?” Tôi gọi.

Tiểu Văn mở mắt, nước mắt liền rơi xuống.

Tiểu Văn giơ tay vội vàng quệt nước mắt, cô ấy cố kìm nén nước mắt, hoặc có lẽ đang cố kìm nén nỗi buồn chia li.

“Tiểu Văn, câu hỏi cuối cùng.” Tôi nhìn cô ấy, giơ tay lau nước mắt vương trên má cô ấy, “Em cho anh biết... tối hôm đó, tối hôm anh uống say, chúng ta có... xảy ra chuyện gì không?”

Tiểu Văn cười, chun mũi, trông rất trong sáng, đáng yêu, thuần khiết, trong suốt.

“Anh chỉ nghĩ đến mấy chuyện lưu manh của mình thôi!”

Tôi cũng cười nhưng không buông tay, vẫn đặt trên vai cô ấy: “Anh xin em cho anh biết đi, em không thể mang bí mật đi mất được.”

Tiểu Văn nghiêng đầu: “Anh hy vọng là có hay là không?”

Tôi ngẩn ra, cúi đầu, nhìn Tiểu Văn, cười đều giả.

Mặt Tiểu Văn đỏ ửng, cô ấy bĩu môi, “Em biết ngay mà!” Dứt lời bèn cốc vào đầu tôi một cái rồi nháy mắt, “Có điều, anh cứ nghĩ như anh hy

vọng đi! Không phải rất tốt sao?”

Loa thông báo của sân bay vang lên, đó là thông báo đến giờ lên máy bay của chuyến bay của Tiểu Văn.

Tiểu Văn và tôi đều nghe thấy sau đó chúng tôi nhìn nhau, ánh mắt đầy vẻ không nở rời xa.

“Được rồi, em phải đi đây.” Tiểu Văn mỉm cười, sáp lại gần hôn lên má tôi, “Bảo, anh là người tốt, nhất định sẽ hạnh phúc. Bảo trọng nhé.”

“Ừ, em cũng bảo trọng.” Tôi gật đầu.

Tiểu Văn lùi lại một bước, rời xa vòng tay tôi, sau đó lùi từng bước, vừa lùi vừa nhìn tôi mỉm cười, vẫy tay với tôi.

Tôi cũng cười, cũng vẫy tay, cảm thấy đến thở cũng khó khăn.

Cuối cùng Tiểu Văn xoay người nhanh chóng bước đi, vừa đi vừa giơ tay lên lau mặt.

Nhìn theo bóng lưng cô ấy tôi có thể nghĩ ra cô ấy đang lau cái gì, vì tốc độ lau mặt của cô ấy càng lúc càng nhanh, bước chân cũng càng lúc càng nhanh, cuối cùng gần như là chạy đi.

“Tiểu Văn!” Đột nhiên tôi gọi rất to.

Tiểu Văn không dừng lại, cũng không ngoảnh lại, biến mất sau ngã rẽ.

Tôi không thể đuổi theo, vì qua ngã rẽ đó bố mẹ Tiểu Văn có thể nhìn thấy tôi.

Tôi buồn bã như vừa đánh mất thứ gì, nhưng lại không biết mình mất cái gì.

Và tôi cũng không biết mình gọi cô ấy để làm gì, hay có việc gì. Chỉ là muốn gọi tên Tiểu Văn, có lẽ sau này, cùng với thời gian, miệng tôi sẽ không thể nào thốt ra được cái tên này nữa chẳng.

Khi tôi đang nhìn vào ngã rẽ trống trải đó, đột nhiên một bóng người xẹt qua chạy về phía tôi mấy bước!

Là Tiểu Văn!

Tôi xúc động quá, mặt tôi tươi cười, làm tư thế chuẩn bị đón cô ấy chạy tới.

Nhưng trên mặt Tiểu Văn không có nụ cười, ngược lại rất căng thẳng và lo lắng! Chạy qua ngã rẽ bèn đứng im, xua tay giậm chân với tôi, miệng nói gì đó nhưng không phát ra tiếng.

Hả? Cái gì? Sao thế?

Tôi cũng im lặng đáp lại, tỏ vẻ không hiểu.

Cuối cùng, cái đầu với IQ siêu cao của tôi cũng hiểu ra vấn đề, Tiểu Văn bảo tôi chạy nhanh lên!

Trong phút chốc tay tôi lạnh ngắt, tôi co chân chạy thẳng vào đầu còn lại của ngã rẽ, thấy bức tường bên cạnh có treo hai cái bảng quảng cáo bèn phi tới đó, cúi xuống giả bộ thắt dây giày.

Nếu không sao người ta lại nói người xui xẻo thì khi uống răng cũng giặt nước chứ!

Vì ngồi xuống gấp quá nên đũng quần tôi xoạc một cái tuột chỉ luôn...

Không có thời gian chỉnh trang, thậm chí không có thời gian nghỉ ngơi! Gần như đồng thời với lúc tôi cúi xuống, ngã rẽ bên kia xuất hiện bóng dáng bố mẹ Tiểu Văn, hai người đang kéo va li đi về phía này.

Tiểu Văn lập tức mỉm cười bước về phía họ, đặc biệt chọn vị trí che khuất tôi khoác tay mẹ, đẩy họ đi về đầu còn lại của hàng lang, cách tôi xa hết mức có thể.

Tôi tiếp tục buộc dây giày. May mà không có ai để ý đến tôi, vì giày của tôi làm quái gì có cái dây khi gió nào!

Ba người nhà Tiểu Văn cách tôi càng lúc càng gần, đầu tôi gần như chúi vào đũng quần rồi.

Thượng Đế phù hộ, Thượng Đế phù hộ.

May quá, cả nhà ba người vừa cười vừa nói đi về phía đầu kia của hành lang, hoàn toàn không nhìn về phía tôi.

Tôi thở phào một hơi, vẫn ngồi xồm, khẽ xoay người, nhìn bóng ba người từng bước đi xa.

Họ đã đi rất xa, khi chắc chắn họ không quay lại, cũng không ngoảnh đầu lại nữa tôi mới chầm chậm đứng dậy.

Xa xa, tôi nhìn thấy Tiểu Văn một tay khoác tay mẹ, tay kia vội giơ lên vẫy mạnh mấy cái rồi hạ xuống.

Tôi biết cô ấy đang từ biệt tôi.

Tôi đứng dậy chỉnh lại đũng quần, hai tay che trước chắn sau, hai chân khép chặt lại, ủ rũ cúi đầu bước từng bước rất nữ tính ra khỏi sân bay.

Nội nó, một cuộc tiễn biệt đầy thương cảm như vậy sao cuối cùng lại khiến tôi trở nên thảm hại bê bối như vậy chứ...

Tôi tưởng

Số mệnh an bài tôi đến với thế giới này là để

Hưởng thực cuộc sống

Không ngờ số mệnh làm vậy

Là để cuộc sống hưởng thụ tôi...

Ngày 3 tháng 12.

Âm u có mưa

KHI YÊU AI CŨNG LIÊU XIÊU

Lại Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Tôi ra khỏi sân bay, anh chàng lái xe Lôi Phong lúc này chắc thấy chờ lâu quá nên đã rời khỏi đây rồi.

Tôi bắt một chiếc xe khác, rời sân bay lên đường cao tốc.

Tôi cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ tuốt chỉ, một sự thực hiện lên trong đầu: Tiểu Văn đi rồi.

Sự thực đó khiến tôi sau một khoảnh khắc buồn bã bắt đầu trở nên bình tĩnh.

Có lẽ ngay từ đầu, thậm chí ngay trong tiềm thức của tôi, đây đã là một sự thực tất yếu sớm muộn sẽ xảy ra, cho dù mọi kế hoạch không thay đổi, cho dù kết thúc tất cả như kế hoạch ban đầu thì bây giờ cũng là lúc Tiểu Văn nên ra đi. Cô ấy không thể ở lại Trùng Khánh, không thể nào ở lại một nơi nào đó.

Cô ấy có lối sống của cô ấy, cô ấy có những thứ mình cần tìm kiếm.

Tôi ngẩng lên bắt gặp ánh mắt khinh miệt của lái xe trong gương chiếu hậu.

Tôi đoán anh chàng lái xe này chắc thấy khinh bỉ vị hành khách ngồi ghế sau cứ cúi đầu nhìn đồng hồ của mình là tôi lắm.

Nhưng giờ tôi cũng chẳng còn tâm trạng làm gì nữa, trong đầu chỉ còn một ý nghĩ: uống rượu.

Tôi vốn là đàn ông đích thực dám nghĩ dám làm thế là tôi liền rút điện thoại ra gửi một tin nhắn đồng loạt cho bọn Thịch Chó, lão Phó và lão Đường: “Tối đi uống rượu!”

Tin trả lời nhanh chóng lần lượt quay lại hỏi thời gian, địa điểm, có được mang theo người nhà không.

Tôi đang nghĩ tối nay uống thế nào thì đúng lúc này một tin nhắn đến:

“Shit! Ông vẫn còn sống hả! Tôi tìm ông mấy ngày nay sao ông toàn tắt máy! Tôi sắp về nhà đến nơi rồi!”

Đây là ai?

Tôi xem người gửi: Lão Độ.

Ha ha, không ngờ lại quên bém mất thằng cha này.

Thế là tôi trả lời: “Tôi đi công tác, ông vẫn ở Trùng Khánh hả?”

Cậu ta nhanh chóng gọi tới, tôi vừa bắt máy lão Độ liền chửi, bảo tôi không trượng nghĩa, bạn học cũ nhiều năm không gặp như thế mà cơ hội uống rượu hàn huyên cũng không cho, hôm đó gặp xong liền biến mất, gọi điện thoại thì lúc nào cũng tắt máy.

Chắc mấy hôm đó tôi đang ở Hồng Kông.

Tôi hỏi cậu ta còn ở Trùng Khánh không, lão Độ đáp còn, nhưng cũng sắp đi rồi, chuyện bên này cũng xử lý gần xong rồi.

Tôi liền bảo tối nay cùng đi uống rượu đi, tiện thể giới thiệu với ông mấy người bạn, đều là anh em cả, ngồi với nhau chắc chắn rất hợp.

Lão Độ phấn khởi nói được được, tối có thời gian thì gọi cho cậu ta, gọi lúc nào đến lúc đó.

Thực ra tôi chỉ muốn uống rượu, uống say, còn uống với ai thì không quan trọng.

Một bên thì hai mẹ con đã bay ra nước ngoài, một bên thì đã kí đơn li hôn với vợ. Tất cả mọi chuyện tốt đẹp đều đổ hết lên đầu tôi rồi, còn không nên uống rượu chúc mừng hay sao?

Tôi bắt xe về thẳng nhà, vào nhà tắm rửa, tôi đứng nhắm mắt dưới vòi hoa sen rất lâu, để khiến mình bình tĩnh lại.

Tắm xong sáng khoái hơn rất nhiều, không chỉ cơ thể mà cả tư duy nữa.

Tiểu Văn ra đi, tôi thấy hơi buồn nhưng chuyện này chắc chắn là chuyện tốt cho cô ấy, với tôi cũng chẳng phải là chuyện thất tình gì to tát, người ta không phải là của tôi, con của người ta cũng không phải là của tôi, thậm chí không có mối quan hệ vượt qua bất cứ mức độ nào, vậy với tư cách là bạn bè, tôi nên mừng cho Tiểu Văn có được kết quả như vậy.

Tôi đứng trước gương, toàn thân ướt sũng, tóc ướt dính chặt vào trán và má, tôi nhìn bóng mình trong gương, nhìn chiếc dây chuyền có ba chiếc lông vũ trên cổ, nghĩ tới gương mặt tươi cười của Tiểu Văn và cả điều ước cô ấy kí thác trên chiếc dây chuyền này mà suy nghĩ mông lung.

Đầu còn lại của điều ước ấy là Mạt Mạt. Nhưng tôi thực sự nghĩ không thông giữa tôi và Mạt Mạt rốt cuộc là ai làm tổn thương ai

Tôi lau khô người, ra khỏi nhà vệ sinh, đột nhiên bỗng muốn gọi điện thoại cho Mạt Mạt.

Tôi chột rất muốn biết Mạt Mạt che giấu điều gì, tôi biết rõ, chắc chắn đó không chỉ đơn giản là chuyện vì tiền ở bên một người đàn ông nào đó.

Hơn nữa còn đính hôn? Tại sao lại bỏ chạy? Tại sao lại tìm tôi? Tại sao lại kết hôn? Tại sao phải hủy bỏ hôn ước lại muốn có một số tiền như vậy?

Tôi không nghĩ ra, đính hôn với người ta không phải là vì tiền sao? Nếu Mạt Mạt đính hôn với người ta là vì tiền, vậy tại sao cô ấy lại cưới tôi, sau chuyện này rốt cuộc ẩn giấu điều gì?

Có những việc một khi đã bắt đầu thì sẽ cứ nghĩ mãi không sao dừng lại được, càng nghĩ nghi vấn càng nhiều, cho nên có những người bị bệnh tâm thần, cho nên có những người mới bị thần kinh phân liệt, cho nên có những người muốn uống rượu.

Tôi trần như nhộng đi lại trong nhà, chột nhìn thầy chiếc túi nhựa màu đen mình mang về.

Trong đó là quà gì nhỉ?

Tinh thần của tôi hoàn toàn ở trong trạng thái mơ màng, muốn phá giải mọi bí mật, đã gần như phát điên.

Trong chiếc túi nhựa đen có mấy chiếc túi nhỏ trong suốt, trong mỗi chiếc túi đều có một mảnh giấy, trên đó viết những lời Tiểu Văn gửi tặng từng người.

Cô ấy tặng Thập Chó và Tiểu Phấn một đôi vòng tình nhân, chiếc thô hơn bên trên treo một ổ khóa nhỏ xinh xắn, chiếc mảnh hơn treo một chiếc chìa khóa màu bạc. Trên mảnh giấy viết: Anh Nhục, chị Phấn, chúc anh chị mãi mãi hạnh phúc vui vẻ, càng hy vọng ngoài chiếc chìa khóa này của chị Phấn, trước mặt những cô gái khác anh Nhục mãi mãi là một ổ khóa, hi hi.

Cô ấy tặng lão Phó một chiếc dây chuyền, bên trong còn có một chiếc nhẫn nhỏ tinh tế, trên mảnh giấy viết: Ngọc Cảnh Thái Lam trên dây chuyền có ý nghĩa phát tài phát lộc, chúc anh Phó hạnh phúc vui vẻ, làm ăn

càng ngày càng lớn, ngoài ra: chiếc nhẫn là để tặng cô bạn gái nhỏ Yến Tử của anh, anh Phó, anh phải làm tốt vai trò bạn trai tốt kiêm ông bố tốt đấy, hi hi.

Tất cả những thứ này không nghi ngờ gì đều do Tiểu Văn tự tay làm, nhưng thứ tặng lão Đường thì không phải.

Tôi mở chiếc túi của lão Đường thấy một chiếc ghim cài ngực áo rất đẹp, tôi giật cả mình, chắc cô ấy không tặng thứ này cho lão Đường chứ? Tôi lục thêm, thấy một chú chó nhỏ bằng thép ở tư thế đứng, điều bất ngờ là thân dưới của chú chó, cơ quan sinh dục lớn hơn kích cỡ bình thường rũ xuống.

Tôi thò tay ấn vào nó, tách một tiếng, miệng chú chó đó phun ra lửa! Shit, hóa ra là bật lửa!

Trên giấy viết: Không biết anh Đường thích gì, chiếc bật lửa này là của bố em, em thấy rất thú vị, cũng rất hợp với anh Đường liền lén nhét vào làm quà cho anh, chiếc ghim cài áo kia tặng cho chị Nghệ Tiểu Uyển, chúc hai người hạnh phúc.

Tôi nghịch chiếc bật lửa, đúng là rất hay, nói thật nếu không vì chiếc bật lửa này quá hợp với lão Đường tôi đã muốn giữ lại rồi.

Trong túi còn có một mảnh giấy viết cho tôi.

Trên đó viết rất đơn giản, một địa chỉ hòm thư, phía dưới là một hàng chữ: Nhớ viết thư cho em, Bảo, em không muốn mất liên lạc với một người bạn như anh.

Tôi khẽ buồn một chút, cất hết đồ vào túi, cất cả mảnh giấy cẩn thận, bỗng dưng cảm thấy mệt mỏi.

Từ lúc mở mắt sáng nay đến bây giờ đúng là không lúc nào yên, tinh thần căng thẳng cao độ, lúc này bỗng có cảm giác rã rời. Tôi nằm trên sofa, chuẩn bị nghỉ ngơi một lúc, tôi ngủ lúc nào không biết, lúc mở mắt ra đã là hơn năm giờ.

Tôi liền gọi điện cho mọi người, nhanh chóng đến nhà tôi lấy quà lưu niệm, quá thời gian coi như hết phần.

Ngồi trong nhà hút được hai điếu thuốc thì người ngựa các lộ nghe thấy có quà đã nhanh chóng tập hợp đầy đủ.

Tiểu Phấn vừa bước vào đã tươi cười, lại còn giơ tay vuốt má tôi, xin lỗi rồi rít, lại còn chớp mắt tỏ vẻ đáng yêu nữa.

Tôi cố nhin nôn ọe, bảo mọi người vào nhà, sau khi tất cả đã ngồi vào chỗ mới phân phát quà.

Trên mặt mọi người đều có vẻ vui mừng bất ngờ, đọc mảnh giấy Tiểu Văn để lại, ai nấy đều mỉm cười hiểu ý.

Qua giơ tay biểu quyết, mọi người đều cho rằng món quà thành công nhất là quà của lão Đường, vì nó vô cùng hợp với cậu ta!

Mọi người đang đeo quà ngắm quà thì Thị Chó đột nhiên hỏi: “Cô ấy đưa ông những thứ này lúc nào, ông gặp Tiểu Văn lúc nào?”

“Hôm nay.”

“Ở đâu?”

“Sân bay.”

Mọi người đều sững sờ nhìn về phía tôi.

Tiểu Phấn do dự hỏi: “Tiểu Văn, cô ấy...”

Tôi cười gật đầu: “Ừ, đi với bố mẹ cô ấy ra nước ngoài rồi.”

Mắt Tiểu Phấn liền đỏ hoe: “Con bé này! Thế mà không gọi cho em một cú điện thoại!”

Tôi cười: “Có lẽ sợ sẽ buồn như hôm nay chẳng.”

Đột nhiên tất cả mọi người đều ngừng lại nhìn tôi, tôi ngó người, nhận ra mình vừa lỡ lời.

Lão Đường cầm chiếc bật lửa đó, ấn vào bộ phận sinh dục đó liên tục, hớn hờ lớn tiếng nói: “Ngần cái gì mà ngần! Thế mà còn không hiểu! Tiểu Văn đi rồi! Bảo đau lòng, gọi chúng ta đi uống rượu, Bảo yêu Tiểu Văn rồi! Dễ phân tích thấy mờ!”

... Có những người xử bản cũng thấy phí đạn.

Chúng tôi ngồi buôn bán, bàn bạc địa điểm uống rượu, sau mấy hồi đề nghị rồi phủ quyết rồi lại đề nghị, cuối cùng mới thống nhất rồi cùng xuất phát.

Sau khi đến nhà hàng đã chọn, vào phòng riêng tôi mới gọi điện cho lão Độ, lão Độ rất vui, bảo sẽ đến ngay.

Tôi bảo mọi người hôm nay còn có một người bạn là bạn hồi học trung học của tôi, người cũng được lắm, tí nữa khách sáo một tí.

Thức ăn được mang lên một nửa thì lão Độ đến, cậu ta gọi vào máy tôi, tôi ra cửa đón, sau khi giới thiệu hai bên với nhau, mọi người đều không thuộc loại thẹn thùng e ấp, nói đùa mấy câu với nhau, khách sáo thêm được chừng dăm câu thì không còn câu nệ gì nữa.

Thức ăn được mang lên hết, tôi rót đầy một cốc rượu, đứng dậy mỉm cười: “Chủ yếu là vui vẻ, mấy năm rồi mới được uống rượu với anh bạn lão

Độ, và cả các bạn đang ngồi đây, tôi xin kính trước một cốc!”

Nói xong liền uống cạn cốc rượu trắng đó.

Dạ dày rộng không cả ngày, cốc rượu này là ba lạng rượu, vừa xuống bụng liền xộc lên, tôi cố nén xuống, tươi cười ngồi xuống bảo mọi người tùy ý.

Mọi người đều ngó ra, tuy chúng tôi cũng có lúc uống như thế nhưng còn chưa nói được mấy câu đã cạn hết một cốc rồi, dường như mọi người đều nhận ra hôm nay tôi có chút bất thường.

Nhận ra thì nhận ra đi, hôm nay tôi chỉ muốn uống say.

Tôi cầm đũa, nhét mấy miếng thức ăn vào mồm, nhai qua rồi nuốt, cuối cùng cũng ép được cơn buồn nôn đó xuống.

Tôi cầm chai rượu, lại rót đầy cốc của mình, tươi cười nâng cốc, quay sang lão Độ ngồi cạnh: “A! Lão Độ! Bao nhiêu năm rồi lại được ngồi uống với nhau, đúng là duyên phận! Tôi kính ông một cốc, xin cạn trước, ông thì tùy ý nhé!”

Dứt lời lại ngửa cổ uống cạn.

Lần này tôi không kịp được bật ho, rượu trắng phì ra từ miệng và mũi, sặc đến nỗi tôi có cảm giác mình sắp chết, tôi lấy khăn giấy lau, xoa tay với mọi người, lúc hết ho mới ngẩng lên mỉm cười: “Không sao, không sao.”

Mọi người đều nhìn tôi chăm chăm, ngay ánh mắt lão Độ nhìn tôi cũng có vẻ lo lắng.

Tôi lắc lắc đầu, lại giơ tay cầm chai rượu thì bi lão Phó ngồi đối diện giằng lấy: “Shit! Rượu ngon thế này để mình ông uống hết à? Nào, lão Độ,

tôi kính ông một cốc!”

Dứt lời lão Phó đưa chai rượu cho Thị Chó, tự cầm cốc rượu trước mặt mình giơ lên trước mặt lão Độ.

Lão Độ vẫn đang ngạc nhiên nhưng cũng nhận ra tôi đang ở trong trạng thái ra sao bèn tươi cười đứng dậy: “Nào nào, lão Phó, rất vui được gặp ông! Đều là bạn bè của Bảo vậy thì chúng ta cũng là bạn bè!”

Lão Phó cười gật đầu, uống một hơi hết nửa cốc.

Lão Độ hơi ngập ngừng rồi cũng ngửa cổ nhưng chắc tửu lượng thực sự không tốt, chỉ uống một phần ba trông mặt đã rất khổ sở.

Tôi cười giằng lấy cái cốc trong tay lão Độ: “Làm gì thế? Lão Độ! Tửu lượng của ông có thể thôi à, không thể để người ta coi thường được, người anh em này đỡ thay ông!” Dứt lời bèn uống cạn chỗ rượu còn lại.

Trên bàn tiệc sau một lúc kinh ngạc ngẩn ngui, không khí nhanh chóng trở nên sôi nổi một cách bất bình thường. Thị Chó, lão Phó, lão Đường và lão Độ liên tục nâng cốc, nói những lời khách sáo, uống rượu liên tục, lại còn trao đổi ánh mắt với nhau, chỉ có một nguyên tắc duy nhất đó là ngăn cản tôi uống rượu.

Nhưng thứ này thì cản sao được, hơn nữa trước đó tôi đã uống hai cốc, rồi lại uống thay lão Độ hai phần ba cốc nữa, rượu trắng hơn năm mươi độ trong bụng tôi không lâu lắm bèn chia bình hai lộ, một lộ bắt đầu xộc lên đầu.

Nhưng mục đích của tôi rất đơn giản và rõ ràng – say.

Dù mọi người đều tỏ ra rất nhiệt tình sôi nổi nhưng tôi vẫn cố uống được nửa cốc nữa sau đó gọi phục vụ đòi bia, sau khi bia lên, tôi vô cùng cao hứng, nhất định đòi biểu diễn một màn lựu đạn nước sâu...

Những chuyện trên phần lớn là do mọi người kể lại vì trong kí ức của tôi về cơ bản là hoàn toàn không chút ấn tượng.

Đây là lần đầu tiên tôi say đến nỗi bất tỉnh nhân sự, tất cả những chuyện như trên bàn tiệc sau đó đã xảy ra chuyện gì, và cả chuyện mình về như thế nào tôi đều không biết.

Khi Thịt Chó và lão Phó kể với tôi những điều này thì đã là gần trưa ngày hôm sau, khi tôi mở mắt trên tấm nệm trong phòng làm việc, đầu tôi đau như búa bổ, tắm xong mới đỡ hơn một chút thì kinh ngạc phát hiện ra Thịt Chó và Tiểu Phấn ngủ trong phòng ngủ, lão Phó và lão Đường ngủ trong phòng khách, không ngờ họ đều ở nhà tôi.

Sau khi hỏi mấy câu, cơ bản nắm được tình hình tối qua, mọi người đều lo cho tôi nên cả đêm không về, vì mọi người đều biết được điều gì đó

Tiểu Phấn pha cho tôi một tách trà nóng, uống xong tôi thấy dễ chịu hơn rất nhiều, mọi người đều ngồi trong phòng khách bắt đầu cùng tôi tìm kiếm những kí ức đã bị rơi rớt...

Nghe nói tối qua tôi uống rất nhiều rượu, Thịt Chó và lão Phó ngồi cạnh tính sơ qua cho tôi, khoảng một cân rượu trắng, bia thì không đếm xuể, giữa chừng còn vào nhà vệ sinh nôn một trận, quay lại lại uống bia, tất cả mọi người đều rất bất ngờ, dù Tiểu Văn đi rồi tôi cũng không đến mức đau lòng như thế, đây là lần đầu tiên họ thấy tôi uống như thế nên đều thấy không thể hiểu nổi, hỏi lão Độ, lão Độ cũng ngớ ra không biết gì.

Mãi cho đến cuối cùng, tôi hoàn toàn say khướt, nói chuyện đã bắt đầu hàm hồ, ôm lão Độ ngồi cạnh bắt đầu hỏi thì mọi người mới vỡ lẽ, hiểu ra lí do tôi say rượu và đau khổ như thế.

Tôi cuống lên trừng mắt hỏi tối qua tôi hỏi lão Độ cái gì.

“Mặt Mặt. Anh cứ hỏi Mặt Mặt mãi.” Tiểu Phấn nhìn tôi khẽ nói.

Tôi ngỡ người, tôi đoán tôi hỏi về chuyện này, nhưng tôi hỏi thế nào, lão Độ trả lời ra sao thì tôi hoàn toàn không có chút ấn tượng nào.

May mà hôm qua mọi người đều không say thế là mới ngồi trong phòng khách, bắt đầu tùy theo trí nhớ từng người ghép lại đoạn hỏi đáp của tôi và lão Độ sau khi tôi say mềm tối qua.

Lão Phó nói tôi hỏi về tình hình của Mạt Mạt sau khi tốt nghiệp trung học, lão Độ trả lời là Mạt Mạt chưa học hết đại học đã nghỉ học, không biết nguyên nhân cụ thể, trước khi nghỉ học thường xuyên có xe ô tô đến cổng trường đón cô ấy thế là trong đám bạn học cũ bắt đầu có tin đồn nọ kia, nhưng không biết sau khi nghỉ học cô ấy làm gì. Vì sau đó có một khoảng thời gian cô ấy hoàn toàn cắt đứt liên lạc với họ.

Thịt Chó nói tôi hỏi lão Độ mấy năm qua Mạt Mạt có bạn trai không, lão Độ nói không có, hơn nữa còn dám chỉ lên trời thề là không có, không biết Mạt Mạt làm sao, sau khi tốt nghiệp trung học, chia tay với tôi xong chẳng có bất cứ ý định yêu đương nào hết, theo lão Độ nói thì Mạt Mạt xinh đẹp, thân hình đẹp, có rất nhiều người theo đuổi, thậm chí bạn lão Độ cũng có người động lòng nhưng Mạt Mạt hoàn toàn bịt kín mọi con đường, không tỏ ra có thiện cảm với bất cứ người khác giới nào, vì thế có một thời gian bị đoán là Lesbian.

Tiểu Phấn nói tôi còn hỏi lão Độ, có phải Mạt Mạt luôn tìm tôi không, lão Độ gật đầu nhưng Mạt Mạt không thừa nhận là tìm tôi, chỉ dò hỏi về tôi, lúc đầu chỉ là tiện miệng, hỏi thăm, mỗi lần nói chuyện với bạn học cũ về tôi đều tỏ ra rất tức giận, mọi người cơ bản cũng đều biết sau khi tốt nghiệp tôi gần như không liên lạc với Mạt Mạt nên đều tỏ ra hiểu tâm trạng đó của Mạt Mạt, nhưng sau đó đột nhiên tần suất Mạt Mạt hỏi thăm về tôi, quan tâm đến tôi tăng nhanh, thậm chí còn tìm rất người mình không quen để hỏi về tình hình của tôi, cảm giác như cô ấy nhất định phải biết tôi đang ở đâu vậy, sau đó Mạt Mạt đột ngột biến mất, đám bạn bè bên đó có đợt

còn đồn Mạt Mạt đi tìm tôi rồi, nhưng dù sao cũng là việc của người khác, không ai quá quan tâm, thời gian lâu dần cũng chẳng ai nhắc đến nữa...

“Tôi còn nói gì nữa?” Tôi hỏi.

Mọi người nhìn nhau rồi cùng cúi đầu im lặng.

Cuối cùng lão Đường ngẩng lên với vẻ mặt rất nghiêm trọng, khẽ nói: “Tôi qua khi ông say rượu vừa khóc vừa cười, còn nói... Mạt Mạt yêu tiền hơn yêu ông...”

Tôi trợn mắt, tôi nói cả chuyện này nữa? Tôi còn nói cả chuyện này nữa sao?

Mọi người lúc này đều ngẩng lên nhìn tôi với ánh mắt thương hại.

“Bảo, tối qua ông nói chuyện ông và Mạt Mạt kết hôn rồi.” Lão Phó giơ tay vỗ vai tôi, “Tuy nói linh ta linh tinh nhưng bọn tôi về cơ bản đã hiểu hết rồi.”

Thịt Chó cũng giơ tay vỗ vai tôi: “Bảo, tối qua tại sao ông buồn, tại sao uống say bây giờ bọn tôi đều hiểu hết, tôi nghĩ chắc ông đã nói ra hết những âm ức tích tụ trong lòng rồi, cuộc hôn nhân của ông và Mạt Mạt, Mạt Mạt giả vờ tình cờ gặp lại ông, rồi còn cái gì mà kí tên, cái gì mà tiền bạc, bọn tôi biết ông buồn.”

Tôi nghe cậu ta nói vậy mà mũi cay cay.

Có người có thể hiểu mình là một việc hiếm có thế nào trong xã hội bây giờ?

“Bảo này, giờ anh đã tỉnh táo chưa?” Tiểu Phấn giơ tay vuốt trán tôi, ánh mắt thương cảm.

Tôi nghiêm túc gật đầu, cảm thấy mọi người còn định nói gì.

“Bảo, tối qua đưa ông về xong, ông say như chết nhưng bọn tôi nói chuyện rất lâu về việc này.” Lão Phó nói, “Ông biết là bọn tôi không buôn bán linh tinh mà là quan tâm đến ông.”

“Thật sự rất quan tâm!” Mặt lão Đường đầy vẻ nghiêm trang gật đầu với tôi, “Tôi chỉ có mỗi người anh em là ông!”

Thịt Chó và lão Phó cùng quay sang trừng mắt nhìn lão Đường.

Lão Đường vội vàng đổi lại: “Tôi có mỗi một người anh em là ba ông!”

... Nếu không phải vì tâm trạng mọi người đều đang không tốt thì đã xông lên tấn công tên ngốc không biết đếm này một trận rồi!

Lão Phó quay lại nhìn tôi: “Bảo, tối qua bọn tôi nói chuyện một lúc, cảm thấy chuyện này ông nên nói chuyện cho rõ ràng với Mặt Mạt.”

Thịt Chó ngồi cạnh gật đầu phụ họa: “Đúng thế, Bảo, vì bọn tôi đều từng gặp Mặt Mạt, cảm thấy cô ấy không phải là loại con gái như thế, một cô gái nếu không gặp khó khăn thì ai mà muốn gánh cái danh hám tiền đó chứ? Thực sự vì tiền ư? Nhưng như tối qua ông nói cô ấy kết hôn với ông là vì một số tiền rất lớn, như thế có bình thường không? Chẳng lẽ lại còn có người trả tiền cho việc kết hôn của cô ấy?”

Tôi sững sờ, cảm thấy mọi người chưa bao giờ nghiêm túc với mình như thế, bây giờ như thế này làm tôi thấy rất không quen.

“Bảo này, lấy bụng ta đo bụng người, đều là phụ nữ, em khuyên anh nên tìm Mặt Mạt nói chuyện đi, làm gì có cô gái nào tùy tiện kết hôn chứ? Cho dù phải lấy chồng vì việc gì đó thì phải cũng phải lấy người đáng tin cậy, có thể dựa dẫm chứ!” Tiểu Phấn ngồi cạnh tôi, nãy giờ vẫn vượt lưng tôi, “Anh thấy sao? Lấy ví dụ nhé, anh thấy đấy em mãi có lấy Thịt Chó đâu.”

Ý Tiểu Phấn nói giống ý của Tiểu Văn.

Thịt Chó trợn mắt rồi cười nhạt: “Tất nhiên rồi, em chỉ được anh bao thổi mà!”

Mọi người đều bật cười, không khí vô cùng đè nén vừa rồi được giải tỏa bớt.

Lòng tôi cũng thấy thoải mái hơn, thế này mới giống đám bạn hàng ngày của tôi chứ như vừa rồi làm tôi như bia đỡ đạn ấy.

Nhưng tôi cũng hiểu những lời mọi người nói rồi.

Con người có lúc như vậy đấy, có lẽ tự mình có thể hiểu lí lẽ đó, nhưng lúc phải làm thì nhất định cần có người ủng hộ, thậm chí là đứng sau đẩy một cái, đá một cú mới được.

Thấy tâm trạng tôi đã ổn định, không còn khuynh hướng tự sát nữa mọi người mới đứng dậy ra về.

Trước khi đi, Tiểu Phấn bảo đã nấu cháo cho tôi trong bếp, lát nữa nhớ ăn một ít cho dạ dày đỡ khó chịu.

Tôi vừa cười vừa chỉ đuổi cổ hết đám đó ra, đóng cửa lại rồi tựa vào cửa, mũi cay xè, nước mắt rơi. Nói thực lần này cả bọn làm tôi vô cùng cảm động.

Có lúc, có những người bạn tri kỉ, trung thành nghĩa khí đúng là một điều may mắn.

Theo lời dặn dò của Tiểu Phấn, tôi húp cháo, dạ dày dễ chịu hơn nhiều, nhưng đầu óc vẫn ở trong trạng thái chết máy.

Thực sự phải nói chuyện với Mạt Mạt ư?

Hồi phục được chút thể lực, tôi nằm trên giường nghĩ ngợi lung tung một lúc rồi mặc quần áo chuẩn bị đi làm

Tất nhiên phải đi làm rồi!

Ngôn tình là ngôn tình, hiện thực là hiện thực! Trong tiểu thuyết, nam nữ nhân vật chính cả ngày chỉ nói chuyện yêu đương lãng mạn ngọt ngào phong hoa tuyết nguyệt, nhưng trong hiện thực có mấy người không đi làm vì chuyện yêu đương chứ?

Ở tòa soạn, nữ đồng nghiệp xinh đẹp cùng tôi đi Hồng Kông sắp xếp chỉnh lí lại bài viết, bảo đưa tôi đọc trước.

Đầu óc tôi rối bời, chỉ xem qua loa một chút, bảo không tồi, nộp đi, nhưng chỉ kí tên cô thôi.

Nữ đồng nghiệp hoảng hốt hỏi tôi có phải viết kém quá không nên tôi mới không muốn kí tên.

Tôi nói óc cô là óc heo hả, chỉ kí tên cô thì thành tích cũng là của cô, chứng minh cô có năng lực đó, đây không phải là chuyện tốt sao?

Nữ đồng nghiệp xinh đẹp vỡ lẽ ra, vẻ mặt đầy mừng rỡ cảm ơn tôi, trong ánh mắt sáng lên vẻ ngưỡng mộ mà tôi từng thấy đâu đó.

Tôi lười chẳng buồn bận tâm đến mấy chuyện đó, đi làm lâu như vậy hôm nay là lần đầu tiên tôi im lặng ngồi yên ở vị trí của mình, lên mạng xem xét linh tinh nhưng thực ra tuy mắt đọc chữ, xem ảnh nhưng chẳng có gì vào đầu tôi cả.

Đây là một kĩ năng rất cao siêu, lúc này gọi là vô tâm thắng hữu tâm.

Tôi hút mấy điếu thuốc, hút đến lúc đã có nữ đồng nghiệp xinh đẹp trách móc tôi mới đột ngột nhớ ra điều gì đó, liền chạy ra ngoài, vào phòng

họp nhắn tin cho Mạt Mạt.

Tôi suy nghĩ kĩ càng để viết từng câu từng chữ trong tin nhắn, tôi không muốn nói quá gay gắt nhưng lại muốn thể hiện được ý tứ của mình:

“Đầu tiên có thể khẳng định, em làm anh tổn thương, em cũng hiểu nhưng anh thì không biết mình có làm tổn thương em không, hãy nói cho anh biết.”

Bấm xong tin nhắn, tôi tự thưởng thức một lúc, thầm khen: Đây đúng là một bài thơ!

Tôi nhấn nút gửi rồi ngồi chờ dẫn trong phòng họp.

Nửa tiếng sau không thấy có hồi âm.

Lòng thấy hơi hoảng bèn gọi cho Mạt Mạt.

Cô ấy tắt máy.

Lần này thì tôi sợ thật, có phải là đêm đó, khi tôi kí tên lên tờ đơn li hôn đã thực sự làm cô ấy tổn thương không?

Tôi do dự một lúc rồi gọi vào số của Tiểu Hy.

Chuông đổ hai tiếng thì bắt máy.

“Tiểu Hy, ngại quá, tôi là Lại Bảo, Mạt Mạt...”

“Cút mẹ ông đi!”

Bên đó cúp máy.

Tôi lau mồ hôi, cô nàng này vẫn còn gay hấn.

Tôi lại gọi cho Tiểu Hy, cô ấy nhất quyết không bắt máy.

Tôi không biết phải làm gì. Tình hình này tôi phải làm thế nào đây?

Tôi rơi vào một mâu thuẫn rất lớn, tôi muốn tìm một cô gái,

Sau đó thừa kế nhà lầu, xe hơi, tiền bạc của bố cô gái.

Nhưng tôi không có nhà lầu, xe hơi, tiền bạc.

Tôi biết đi đâu tìm một cô gái như vậy bây giờ?

Ngày 19 tháng 5. Âm u chuyển nắng.

KHI YÊU AI CŨNG LIÊU XIÊU

Lại Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Khoảng bảy giờ tối một số người trong tòa soạn đã ra về. Nhưng lòng tôi rối bời có về nhà cũng chỉ uống rượu, tôi muốn tìm Mạt Mạt, mọi người khuyên tôi rất có lí, nhưng tôi không biết tìm được Mạt Mạt tôi có thể nói gì với cô ấy.

Nhiều khi con người là như vậy, dường như luôn nghe thấy một người nói với một người khác: “Chúng ta nói chuyện đi.” Nhưng khi thực sự ngồi với nhau mặt đối mặt thì hầu hết đều chẳng thể nói gì.

Càng muộn người trong tòa soạn càng ít, tôi vẫn ngồi trước máy tính trong phòng làm việc đọc tin tức, ngắm gái xinh, xem ảnh, xem video.

Các nữ đồng nghiệp xinh đẹp liên tục chào tạm biệt, người từng nhận được ơn huệ của tôi thì hỏi có muốn về cùng không, có muốn cùng đi ăn khuya không, tôi đều từ chối hết.

Tôi không muốn về nhà, một nơi trống trải như thế chỉ càng làm cho tôi buồn bã hơn.

Hơn mười một giờ đêm, trong phòng làm việc hầu như không còn ai. Chỉ có tôi ngồi trước máy tính hút thuốc, chờ dẫn, click chuột không mục đích.

Mười hai giờ, tôi từ bỏ việc giết thời gian kiểu đó, đứng dậy rời khỏi tòa soạn.

Tôi bắt taxi về, vào siêu thị mở cửa 24/24 giờ ở công khu nhà mua một tá bia và mấy gói lạc.

Tôi không phải là một kẻ nghiện bia rượu nhưng có những lúc còn có cách nào khiến người ta không suy nghĩ lung tung mà ngủ luôn tốt hơn say rượu không?

Tôi lững thững đi vào nhà, vừa đi vừa hát, vào thang máy, lại hát, ra khỏi thang máy bước tới trước cửa.

Lúc cầm chìa khóa tôi bỗng bật cười, cảm thấy mình rất thú vị, cố tỏ ra thoải mái làm cái gì kia chứ?

Tôi mở cửa bước vào, tuột giày ra rồi lảo đảo đi vào phòng khách, ngồi xuống ghế sofa mở một lon bia ngửa cổ làm một hơi.

Đã!

Đang định làm hơi thứ hai thì chợt thấy chiếc ti vi cách đó không xa có gì đó bất thường.

Tôi nhìn kỹ thì phát hiện trên khng ti vi có dán mấy tờ giấy.

Ai mà thiếu đạo đức vậy?

Tôi bước tới mấy bước giật chúng xuống xem.

Nhưng chỉ liếc một cái tôi gần như sụp đổ, mắt không thể rời khỏi tờ giấy đó nữa.

Những tờ giấy này là thư Mạt Mạt gửi cho tôi.

Cô ấy đã tới đây.

Tôi chăm chăm nhìn vào lá thư, hoàn toàn không có bất cứ cử động nào, cứ thế đứng trước ti vi đọc tiếp.

“Bảo, có lẽ đây là lần cuối cùng em gọi anh như thế này, sau này nếu có gọi thì chắc chỉ gọi thầm trong lòng, trước mặt có lẽ sẽ chẳng có anh, hi hi, viết đến đây em đã khóc rồi.

Thực ra có những chuyện em muốn nói cho anh biết, nhưng em không biết phải mở miệng thế nào vì em sợ, anh biết không? Anh là người bạn trai duy nhất của em từ nhỏ tới lớn, thậm chí ngay cả bây giờ chuyện giữa chúng ta cũng là trải nghiệm yêu đương duy nhất của em.

Chắc chắn là anh không tin nhưng em nói với em những điều này hết sức thật lòng.

Anh biết em sợ gì không? Em sợ vẻ mặt đó của anh tối hôm em nói cho anh biết sự thật đó. Em thực sự rất sợ, có thể người khác thế nào em cũng chịu đựng được nhưng anh như thế em chịu không nổi vì em yêu anh.

Bị người mình yêu khinh thường, nỗi đau đớn đó anh có hiểu không?

Tin nhắn của anh em nhận được rồi, em không biết ý anh là gì, là quyết từ bỏ hay là hồi tâm chuyển ý, em tới tìm anh nhưng anh không có nhà, em đợi anh nhưng anh không về, em nghĩ rất lâu, có những lời thực sự không thể mở miệng nói trước mặt anh được, cho nên em viết cho anh, đây có lẽ là cách tốt nhất.

Bảo, có phải anh vẫn luôn hận em vì đã giấu giếm anh, cái gì cũng giấu anh? Em biết chúng ta chắc chắn sẽ chia cách, em không xứng với anh, anh cũng sẽ không cần em, vậy em sẽ nói hết cho anh biết. Em không thể làm gì đó để báo đáp anh như Tiểu Văn, để mình không quá hổ thẹn em sẽ nói cho anh tất cả.

Nhớ hồi tốt nghiệp trung học anh liền biến mất không? Lúc đó em rất đau lòng, đó là mối tình đầu của em, vừa yêu lần đầu đã có cảm giác bị lừa anh biết cảm giác đó khó chịu ra sao không? Cho nên trong thời gian qua, có lúc em cố tình chơi anh, thực ra nhiều lúc em cũng không muốn thế nhưng vẫn làm vậy như một cách báo thù.

Em nói em vì tiền nên đính hôn với người đàn ông khác, anh thấy rất kì lạ đúng không? Bản thân em cũng rất kinh ngạc, dù gì trước khi tất cả những chuyện đó xảy ra em chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm những chuyện như thế, vì em không yêu người đàn ông đó, không yêu chút nào, thậm chí còn rất ghét anh ta.

Em bắt đầu quen anh ta là khi học năm thứ nhất, lần đó bạn em mời đến dự một bữa tiệc rượu, bạn em bảo đó là nơi tụ tập của giới thượng lưu, ai cũng giàu có. Em chưa bao giờ tới một bữa tiệc rượu như thế, anh hãy tin em, em không phải là kẻ ham hư vinh, em chỉ hiếu kì thôi. Những người tới dự buổi tụ tập của giới thượng lưu này thường tìm một số nữ sinh viên xinh đẹp đi làm bình hoa di động, em không hiểu nên ăn mặc rất bình thường nên trông hơi nổi bật trong bữa tiệc. Anh ta nhìn thấy em, bắt đầu tiếp cận em, nói chuyện với em, nhưng em hoàn toàn không quen anh ta. Trước khi về anh ta xin số điện thoại của em, em không cho, anh ta đưa em số điện thoại của anh ta, bảo có việc gì có thể tìm anh ta.

Em biết anh ta là ai từ bạn em, em không ngờ anh ta còn trẻ như vậy mà đã giàu có đến thế, đó là sự giàu có mà người bình thường như chúng ta không dám nghĩ tới. Đúng vậy, Bảo, có thể anh tưởng đó là một ông già, nhưng anh ta rất trẻ, chỉ khoảng ba mươi mấy tuổi.

Sau lần gặp đó, anh ta tìm được số điện thoại của em, chuyện đó quá dễ dàng với anh ta. Hơn nữa anh ta rất giỏi, luôn gọi điện đến những lúc em rất rảnh rỗi, mời em đi chơi, em từ chối. Anh ta nói hy vọng có thể kết bạn với em, em cũng từ chối. Nói thực nếu đang học năm ba hoặc năm tư có thể em sẽ đi chưa biết chừng, nhưng lúc đó em mới học năm nhất, vết thương

anh gây ra cho em vẫn chưa lành hẳn, lúc đó em tuyệt vọng với tình yêu thậm chí rất hận đàn ông, lúc đó em có một suy nghĩ rất hoang đường mà nhiều cô bé thường có – em cảm thấy cả đời này em sẽ không yêu nữa, vì nó quá đau.

Nhưng anh ta không phải loại thanh niên choai choai chỉ biết cắm đầu vào theo đuổi, em phải thừa nhận anh ta rất có thủ đoạn. Anh ta không gọi điện quấy rầy em nữa nhưng lại thường xuyên nhờ người gửi quà cho em, hình như anh ta có khả năng đặc biệt ấy, em vừa cảm thấy thích một món đồ gì đó là mấy ngày sau anh ta liền nhờ người mang tới tặng em, nhiều lần như thế em phát hiện ra anh ta đang quan sát cuộc sống của em, nhất cử nhất động của em đều nằm trong mắt anh ta, điều đó làm em rất sợ hãi.

Nhưng em cũng không hiểu, em tưởng những người lắm tiền như anh ta đều chỉ có ý chơi đùa với những cô gái như em, giống như đàn ông các anh thường nói. Em không hiểu tại sao anh ta lại dành nhiều công sức với em như vậy, em cảm thấy anh ta đang hưởng thụ niềm vui chinh phục người khác.

Anh ta thực sự rất giàu có, vô cùng giàu có, hơn nữa thiện cảm anh ta dành cho em cũng khiến một, hai cô bạn của em vô cùng ngưỡng mộ, không phải em không yêu tiền, nhưng em ghét cảm giác này. Cảm giác anh ta đứng trên cao còn mình như con cá anh ta muốn câu, em không muốn làm con cá đó.

Có mấy lần không biết anh ta có mặt, em bị anh ta lừa ra ngoài vài lần nhưng đều là cả đám người cùng đi chơi, anh ta cũng rất lịch sự, rất có phong độ, không cho em uống rượu, cũng không quá chăm sóc em, người đàn ông như vậy có lẽ nhiều cô gái sẽ thích, nhưng em ghét cảm giác khi anh ta nhìn mình.

Sinh nhật em năm đó anh ta tặng em quà và thiệp chúc mừng, nói anh ta chỉ muốn làm bạn với em, không muốn em nghĩ nhiều. Sau vài lần tiếp

xúc, em phải thừa nhận anh ta rất biết làm người khác vui lòng, cũng chưa bao giờ có lời nói hay hành động nào không phải với em, em nhận lời làm bạn anh ta, nhưng không cho anh ta lái xe đến trường tìm em, không cho anh ta tặng quà nữa.

Sau đó còn có vài lần cùng nhau đi chơi, cũng vẫn với một đám người, anh ta chưa bao giờ hẹn riêng em, đó là chỗ cao tay của anh ta. Cũng trong những buổi tụ tập đó, em quen Tiểu Hy, Tiểu Hy rất thích em, càng tiếp xúc nhiều, cô ấy kể cho em nghe rất nhiều chuyện về anh ta, nói anh ta là người coi tình cảm như chuyện làm ăn, lúc đó em còn không hiểu ý Tiểu Hy.

Tiểu Hy có những điểm rất giống em vào thời điểm đó, có lúc rất bông bột, có lúc vô âu vô lo, sau đó cô ấy cùng bạn trai đi Hồng Kông, nhưng bọn em luôn giữ liên lạc, em báo chuyện tới Trùng Khánh cho cô ấy đầu tiên, cô ấy không nói gì liền bay sang ngay, vì ở Trùng Khánh cô ấy cũng có một căn hộ, cứ như vậy thời gian qua cô ấy luôn ở Trùng Khánh với em.

Như Tiểu Hy nói, anh ta là người coi tình cảm như chuyện làm ăn.

Bọn em cùng đi chơi, nhiều lần như vậy em không còn đề phòng như trước nữa, có một lần buổi tối anh ta lái xe đưa em về, sau đó anh ta dừng xe, nghiêm túc nói với em rằng anh ta thích em, không chỉ chơi đùa mà thích thật. Em không chút do dự nói luôn với anh ta chuyện đó là không thể vì em thực sự không thích anh ta, không thích một cách không có lí do. Em bảo anh ta nếu anh ta tìm em với mục đích này thì làm bạn bè cũng không thể nữa.

Anh ta rất ga lăng, nói sẽ tôn trọng em, nhưng anh ta sẽ không bỏ cuộc, hơn nữa anh ta nói anh ta ghét bỏ cuộc, càng ghét thất bại hơn. Lúc đó em hơi sợ. Em cảm thấy anh ta bắt đầu bám lấy em.

Nhưng điều làm em bất ngờ là anh ta không làm thế, sau đó một thời gian dài anh ta không liên lạc với em, nói thật là em không thấy vui mà

thậm chí còn thấy hơi hụt hẫng, đó cũng được coi là phản ứng bình thường đúng không. Em tìm Tiểu Hy kể chuyện đó, cô ấy nói với em bốn chữ: vờ tha để bắt.

Em hiểu ra, em cảm thấy mình bị chơi đùa, cảm thấy anh ta đang khống chế mình, mỗi bước đi đều do anh ta tính toán tỉ mỉ. Điều đó làm em rất giận, em nghĩ anh ta có thể biến mất khỏi cuộc sống của em được rồi, em sẽ không mắc bẫy anh ta đâu.

Một thời gian sau, em không liên lạc với anh ta, anh ta bắt đầu tìm đến em, có lẽ phản ứng lạnh nhạt của em làm anh ta không vui. Anh ta bắt đầu đổi cách thức tấn công, trở nên chủ động hơn. Lại không ngừng tặng quà, hơn nữa đều rất đắt tiền, em từ chối hết, bắt đầu tránh né anh ta.

Sự việc thay đổi chính và thời điểm đó. Sau mấy cuộc kiểm tra ở vài bệnh viện lớn, mẹ em bị chẩn đoán bị ung thư da. Chuyện đó với em như sét đánh ngang tai. Từ nhỏ em đã mất bố, em không thể tin được mình lại sắp mất đi người thân thiết nhất một lần nữa. Ung thư, từ đó quá đáng sợ, nó gần như gắn chặt với cái chết.

Khối u của mẹ đã bắt đầu đè lên dây thần kinh, tất cả các bác sĩ đều đề nghị không làm phẫu thuật, như vậy quá nguy hiểm, em cũng không thể chấp nhận việc mẹ ra đi trên bàn mổ vì vậy quyết định điều trị hóa trị. Nhưng điều trị hóa trị cần phụ thuộc vào thuốc trong một thời gian dài, điều thì thì ngoài Kháp Mã Cổ[1] ra còn có một loại thuốc Tây có hiệu quả rất tốt nhưng nó đắt kinh khủng, khả năng kinh tế của gia đình em không thể kham nổi.

[1] Kháp Mã Cổ là một loại củ của người dân tộc Duy Ngô Nhĩ, Tân Cương, Trung Quốc có tác dụng điều trị ung thư.

Đương nhiên anh ta nhanh chóng biết được được chuyện đó, anh ta tìm em, đồng ý bỏ tiền cho mẹ em chữa bệnh, điều kiện rất đơn giản, anh ta

muốn em kết hôn với anh ta.

Anh ta nói anh ta muốn dùng hôn nhân để chứng minh anh ta không chỉ chơi đùa mà là thực lòng yêu em, nhưng lúc đó em thấy ghét bỏ anh ta đến buồn nôn, khi anh ta lấy chuyện kết hôn để ép em, em chỉ còn thấy chán ghét anh ta.

Nhưng em không thể trơ mắt nhìn mẹ em chờ chết, em thực sự không thể! Lúc đó anh bảo em phải làm sao? Em đã nghĩ mọi cách, thậm chí vay tiền Tiểu Hy, nhưng Tiểu Hy dù gì cũng chỉ là bồ nhí, cô ấy không có nhiều tiền như vậy, càng không thể xin bạn trai một số tiền lớn như vậy. Em cùng đường rồi, em phải cứu mẹ em.

Em đồng ý với anh ta, nhưng chỉ có thể đính hôn trước, mẹ đang như vậy em không có tâm trạng nào để kết hôn. Anh ta tỏ ra thông cảm, hơn nữa anh ta bỏ tiền ra cho mẹ em được điều trị ở bệnh viện tốt nhất. Còn em đeo nhẫn anh ta đưa lên tay, em cảm thấy đời này thế là xong rồi.

Bọn em đính hôn, anh ta bắt đầu công khai lái xe đến trường đón em tới bệnh viện, lúc đó bạn bè xung quang đều bàn tán, em biết họ nhìn em thế nào nhưng em không thể đi giải thích.

Sau đó đột nhiên anh ta nói có việc gấp phải ra nước ngoài một thời gian, nhưng vẫn chi tiền điều trị bên này bình thường. Anh ta cũng muốn khi anh ta trở về có thể kết hôn luôn, lúc đó em thực sự hy vọng anh ta có thể nhanh chóng biến mất, dù chỉ một ngày cũng tốt.

Một ngày sau khi anh ta ra nước ngoài, khi em đến phòng bệnh của mẹ, thấy một người phụ nữ ngồi trong phòng đang nói gì đó với mẹ, mẹ em đã khóc, em kinh ngạc xông vào, người phụ nữ đó rất bình tĩnh, hỏi em có phải Ngái Mạt Mạt không rồi bảo em ra ngoài nói chuyện.

Trong một quán trà gần bệnh viện, em biết bà ta chính là mẹ của anh ta. Lúc đó em rất bất ngờ, em biết công ty của anh ta là công ty của gia tộc,

mẹ anh ta có vị trí rất cao, em thường nhìn thấy bà ta trên ti vi. Em tưởng mẹ anh ta đến bàn với em chuyện kết hôn.

Nhưng mẹ anh ta đến tìm em chỉ vì một chuyện đó là bà ta đã biết em và anh ta đã đính hôn, hy vọng em tránh xa anh ta ra một chút, không muốn em làm ảnh hưởng đến tương lai của anh ta, theo mẹ anh ta thì em đến với anh ta vì tiền, hơn nữa còn tìm mọi cách tiếp cận anh ta, mẹ anh ta nói gia tộc nhà họ tuyệt đối không chấp nhận sự tồn tại của những kẻ xấu xí như em. Tóm lại một câu là nhà em không xứng với nhà anh ta, em không xứng với anh ta.

Mẹ anh ta nói rất bình tĩnh nhưng từng câu từng chữ đều đang sỉ nhục em, cả đời này em cũng không thể quên được cảm giác đó. Em khóc, nỗi ảm ức chưa từng có khiến em không thể kiềm chế được nước mắt của mình, em bảo mẹ anh ta nếu bà ta có thể bảo con trai bà ta đừng đến đeo bám em nữa thì em chắc chắn sẽ không đến tìm con trai bà ta.

Nhưng bà ta nói cho dù con trai bà ta thực sự thích em, bà ta sẽ chi trả viện phí cho mẹ em. Còn em rời xa con trai bà ta, cách tốt nhất để anh ta hoàn toàn bỏ cuộc là em lấy người khác.

Lúc đó em phải chịu hết mọi sự sỉ nhục, khóc không thành tiếng, lúc về bệnh viện mẹ em cũng đang khóc. Mẹ em nhắm mắt, lắc đầu liên tục bảo không được, em không thể tưởng tượng được bà ta nói những lời sỉ nhục như thế nào với mẹ em, em thực sự rất hận hai mẹ con họ.

Nhưng em thật sự rất muốn thoát khỏi anh ta, em thật sự không muốn vì chuyện đó mà lấy anh ta thật rồi tự hủy hoại đời mình. Điều kiện mẹ anh ta đưa ra vừa hay là cắt đứt quan hệ với anh ta, nhưng em quả thật không thể chịu được mẹ anh ta nhìn em như thế, em đính hôn với anh ta vì tiền thật nhưng hoàn toàn không thèm muốn tiền bạc của cái nhà anh ta.

Em biết mẹ nói không được là có ý gì nhưng em biết làm thế nào? Từ chối điều kiện của mẹ anh ta ư? Em biết đồng ý với mẹ anh ta em sẽ mất hết tự trọng, có thể bị mẹ anh ta mặc sức sỉ nhục, nhưng giữa sự tự trọng và tính mạng mẹ em, anh bảo em chọn cái gì?

Em nhận lời mẹ anh ta, em nói em sẽ nhanh chóng kết hôn, em nói dối với mẹ anh ta là em có người yêu. Nếu không phải vì bệnh của mẹ em thì em sẽ không ở bên anh ta. Mẹ anh ta rất giữ lời, đón mẹ em đến Hồng Kong trị bệnh, bảo em nhanh chóng kết hôn.

Nói thực, khi em nghĩ đến đối tượng kết hôn, người đầu tiên nghĩ tới là anh, không biết tại sao, dù sao anh cũng là mối tình đầu của em, cũng là người bạn trai duy nhất của em cho tới nay, người đàn ông duy nhất em từng yêu. Tuy lúc đó em vẫn rất hận anh. Lúc đó em nghĩ em phải tìm anh. Kết hôn với anh xong đợi mọi chuyện kết thúc sẽ li hôn với anh coi như là trả thù anh.

Nhưng những ngày qua tiếp xúc với anh em phát hiện anh vẫn là Lại Bảo ngày xưa, em còn phát hiện mình vẫn yêu anh. Tuy cũng hận anh nên suốt ngày chơi anh, nhưng nỗi hận đó không lớn hơn tình yêu em dành cho anh. Em không biết mình nên làm gì, không biết nên nói với anh những chuyện này thế nào.

Khi anh nói anh gặp lão Độ em đã biết thế là hết, ít nhất anh cũng biết một số việc.

Em cũng có thể đoán ra lão Độ nói gì với anh, dù sao thời gian đó, trong trường, trong đám bạn bè có nhiều lời đồn đại rất không hay về em, theo họ thì em là một cô gái vì tiền mà bán rẻ bản thân, một cô gái ham tiền bạc bám đại gia, một cô gái ham hư vinh.

Em đoán một khi anh biết những lời đồn đại đó sẽ khinh bỉ em, thậm chí ghê tởm em. Nhưng em không biết nói với anh như thế nào.

Bảo, em đã nói với anh quá nhiều, có thể nói được em đã nói hết, chắc anh cảm thấy là quá hoang đường, không thể tin nổi đúng không, thực ra Tiểu Hy có giới thiệu cho em mấy người nhưng em vẫn nghĩ đến anh, nhưng giờ thì em biết đó là vì em tin anh. Em nhớ đến tình cảm chúng ta từng có với nhau, em rất muốn dựa dẫm vào mỗi tình đầu của chúng ta, em có một sự tin cậy lạ lùng đối với anh.

Lúc đó em đã nghĩ nếu cuối cùng anh biết được chân tướng sự việc, chửi em, đánh em, chê em thì em cũng chịu vì chúng ta từng là vợ chồng.

Nhưng Bảo ơi, em không ngờ anh sẽ đồng ý giúp em nhanh như vậy, thậm chí không hỏi nguyên nhân.

Em về hỏi Tiểu Hy, Tiểu Hy bảo đàn ông vô tư giúp một cô gái như vậy chỉ có một khả năng, anh ta yêu cô ta.

Anh có biết lúc đó em vui thế nào không? Anh yêu em!

Anh biết tại sao sau đêm em nói muốn thuê nhà anh mà mãi không đến chỗ anh ở không? Em sợ em sẽ không khống chế nổi mình, em sợ mình sẽ ôm anh mà khóc.

Bảo, em đã nói với anh quá nhiều, quá nhiều rồi.

Nhưng đêm đó, khi em nói với anh chuyện đính hôn, vẻ mặt của anh cho em biết tất cả chỉ là mơ mà thôi.

Em biết em mang trên mình nhiều tiếng xấu, lại còn từ bỏ lòng tự trọng vì tiền. Anh sẽ không chấp nhận em nữa cho dù anh có yêu em.

Nhưng em rất cảm ơn anh, Bảo, cảm ơn anh với tất cả tấm lòng.

Hôm đó phong bì chị Ninh đưa cho em mà anh nhìn thấy là tiền điều trị của mẹ em. Chị Ninh là người giới đó, đối với em rất tốt nên mẹ anh ta

tìm mọi cách nhờ chị ấy làm chứng, ông Lí là luật sư, ông Trương là người của mẹ anh ta.

Bây giờ anh đã hiểu chưa?

Anh có thể không tin nhưng em không muốn giải thích thêm nữa, em đã rất có lỗi với anh rồi, anh có biết đi lừa dối, giấu giếm người mình yêu khó khăn thế nào không?

Nhưng Bảo ạ, nếu em nói với anh những chuyện này ngay từ đầu hoặc bảo anh em là cô gái từ bỏ tự trọng vì tiền, anh có còn giúp em không? Anh sẽ không phỉ nhổ em chứ?

Hãy tha thứ cho em.

Bảo, anh đối tốt với em như vậy, em biết báo đáp anh thế nào đây?

Bảo, hãy bảo trọng, anh là người tốt, nhất định sẽ được hạnh phúc.

Bảo, em yêu anh. Chỉ yêu anh.”

...

Câu chuyện Tây Du Kí dạy chúng ta, trong đời người có rất nhiều khó khăn vấp ngã, không có Nữ Nhi quốc nào là không thể vượt qua.

Ngày 18 tháng 8, nhiều mây trở nắng.

KHI YÊU AI CŨNG LIÊU XIÊU

Lại Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 25: End

Ba trang giấy kín đặc chữ.

Trên ba trang giấy này có bao nhiêu chỗ rõ ràng có vết nước mắt?

Tất cả mọi việc đều được viết rõ ràng.

Lúc này nếu tôi còn không hiểu, còn không thông cảm thì tôi bị bại não rồi.

Nhưng nếu Mạt Mạt không nói thì sao tôi hiểu được?

Tôi cầm ba tờ giấy đứng run rẩy trước ti vi.

Tôi không thể tưởng tượng được khi Mạt Mạt vì mẹ đeo chiếc nhẫn cưới đó tâm trạng cô ấy thế nào.

Tôi không thể tưởng tượng khi Mạt Mạt bị người đàn ông đó sỉ nhục, tâm trạng cô ấy thế nào.

Tôi cũng không thể tưởng tượng khi Mạt Mạt bị ép chấp nhận một bản thỏa thuận, mang trong lòng nỗi sỉ nhục chạy tới Trùng Khánh tìm tôi, che giấu mọi chuyện kết hôn với tôi, tâm trạng cô ấy thế nào.

Tôi chỉ cảm thấy mọi thứ rất thú vị vì khi cầm ba tờ giấy này tôi bỗng có cảm giác như khi tiễn Tiểu Văn, hơn nữa nỗi buồn đó còn mãnh liệt hơn thế rất nhiều!

Chuyện đến nước này, tôi có thể thừa nhận được chưa?

Năm năm trước, Mạt Mạt để lại một giọt nước trong lòng tôi, tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được lúc đó cô ấy đau lòng thế nào.

Tình yêu này phải nói ra thế nào đây? Có thể nào tôi cũng phải nói ra! Tôi yêu! Tôi thực sự yêu cô ấy!

Đầu óc tôi căng như dây đàn, chợt nhận ra mình đã đứng đây quá lâu, còn Mạt Mạt thì sao, cô ấy ở đâu?

Cầm ba tờ giấy đó, tôi dờ dẫm ngẩng đầu, miệng vô thức hét lên: “Mạt Mạt, Mạt Mạt!”

Tiếng hét đó tôi nghe cũng thấy rùng mình, nhưng nó xuất phát từ đáy lòng tôi.

Vì tôi rất sợ.

Phải biết rằng viết bức thư như vậy có nghĩa là Mạt Mạt đã đi rồi, rời khỏi đây, rời khỏi thành phố này, thậm chí là rời khỏi đất nước này! Liệu cả đời này tôi có còn được gặp cô ấy nữa không?

“Mạt Mạt! Đừng đi! Mạt Mạt! Mạt Mạt” Tôi kích động hét lên, hoàn toàn không suy nghĩ gì, như thể sẽ cảm động đến trời xanh.

Vừa hét tôi vừa cuống cuồng thay giày, bạn hỏi tôi đi đâu ư? Tôi cũng không biết, tôi chỉ vô thức đuổi theo thôi, dù là ở đâu ít nhất cũng phải đuổi theo, không phải trong phim ảnh đều thế sao?

Đột nhiên cửa phòng ngủ bật mở: “Ai gọi đấy? Mấy giờ rồi? Làm gì thế?”

Trong phút chốc không gian như chết lặng.

Không phải là ảo giác chứ?

Tôi chậm chậm quay lại, Mạt Mạt mặc đồ ngủ, đầu tóc rối bời, ánh mắt ngái ngủ đứng ở cửa phòng ngủ, mặt đầy vẻ cáu kỉnh đứng vuốt tóc.

Hai chúng tôi nhìn nhau rồi cũng ngẩn ra.

Chuyện này quá bất ngờ!

“Sao em lại ở đây?” Tôi hỏi.

“Em, em đến tìm anh, anh không có nhà, em viết thư cho anh, xong em khóc, sau đó mệt quá nên em ngủ mất...” Mạt Mạt chưa tỉnh hẳn, nheo mắt vuốt tóc, trả lời rất thành thật.

Sự ngạc nhiên được giải tỏa, tôi như hiểu ra điều gì, mắt tôi sáng rực, đúng là cô ấy thật!

Tôi kích động, sự kích động mấy tờ giấy đó mang tới cho tôi lúc này liền bùng nổ!

“Mạt Mạt! Mạt Mạt! Anh tưởng... anh tưởng em đi rồi!”

Tôi kích động, hét lên, giọng nói run rẩy, từng bước tiến về phía cô ấy.

Mạt Mạt nheo mắt rồi chột bưng tỉnh, cô ấy trợn mắt nhìn tôi rồi quay phắt vào phòng đóng sầm cửa lại.

Tôi cuống quýt chạy về phía phòng ngủ, đập vào cửa: “Mạt Mạt! Mở cửa ra! Mạt Mạt em làm gì thế? Mở cửa!”

“Em không!” Giọng Mạt Mạt trong phòng ngủ vô cùng cứng cỏi, “Anh định làm gì? Chửi em à? Hay là giảng đạo lí cho em? Em không muốn nghe!”

“Không phải! Shit, anh yêu em!” Tôi cáu kỉnh gào lên.

“Hả?” Mạt Mạt cũng cuống lên, “Anh nói cái gì?”

Được rồi, không nghịch nữa, cũng không chơi trò ngôn tình nữa. Tôi ngẩng đầu, thở sâu một hơi sau đó chậm chậm nói: “Mạt Mạt, mở cửa ra, anh yêu em, thật đấy.”

Trong phòng ngủ im lặng một lúc. Một giọng nói buồn buồn cất lên: “Bảo, em biết anh đã đọc thư của em rồi, đúng không?”

Tôi gật đầu: “Ừ.”

“Vậy anh có thể suy nghĩ kỹ được không? Em không muốn anh nhất thời xốc nổi.” Giọng Mạt Mạt rất bình tĩnh, không giống đang giả vờ..

“Không đâu! Mạt Mạt, anh không xốc nổi! Anh đã đọc thư rồi, anh đã biết hết rồi!” Tôi gào lên.

“Anh biết hết rồi ư?” Trong phòng ngủ vang lên một lời chất vấn.

“Ừ, nhưng anh không quan tâm đến chuyện đính hôn, chuyện thỏa thuận tiền bạc gì đó!”

Tôi điên rồi ư? Không. Say rồi ư? Không. Đọc bức thư đó... có nguyên nhân đó, nhưng lúc này tôi chỉ muốn đối diện với Mạt Mạt, nhất định phải đối diện với Mạt Mạt!

“Anh không...bận tâm ư?”

“Mạt Mạt, anh xin em, mở cửa ra đi, anh đã nói với em như vậy rồi, em còn có thể nghi ngờ anh sao?” Tôi cố thuyết phục, “Đó là quá khứ của em với người khác, với anh em vẫn còn trong trắng.”

Trong phòng ngủ rất im lặng.

“Mạt Mạt, em ra đi, được không?” Tôi khẽ hỏi.

Không biết tại sao, có lẽ tình yêu đúng là chuyện trong khoảnh khắc chẳng? Tại sao giây phút này tôi nhất định phải có được sự tha thứ của cô ấy? Rốt cuộc...là ai có lỗi với ai đây?

“Mạt, mở cửa ra, được không?”

“Bảo, đừng ép em, em sẽ không mở cửa đâu, em không muốn anh đọc bức thư đó xong nhất thời xốc nổi mới tìm em. Em hy vọng anh thực sự bình tĩnh suy nghĩ kỹ càng, anh hiểu không?”

Giọng nói của Mạt Mạt rất buồn bã.

“Mạt Mạt, em không ra thì anh sẽ đợi em cả đêm!” Thấy tôi nặng tình không.

Tiếng thở dài vang lên trong phòng ngủ: “Bảo, em xin anh, chúng ta bình tĩnh lại rồi nói, anh đi đi, được không?”

Đi á? Đừng đùa chứ.

“Không, anh không đi đâu”

“Tại sao?”

“...Đây là nhà anh.”

Có thể bạn sẽ cảm thấy buồn cười nhưng khi bạn tự mình trải qua thì sẽ biết.

Tôi ngồi đợi cả đêm trên ghế sofa nhưng cuối cùng vẫn không cần thận ngủ quên mất.

Lúc ông mặt trời lên rõ cao tôi mới tỉnh dậy, tinh thần vẫn chưa hồi phục bình thường.

Tôi ngáp một cái rở to, vươn vai một cái rở dài... Hử? Tối qua hình như có chuyện gì.

Đúng rồi! Mạt Mạt!

Thế là tôi cuống cuống, mõi cổ quá.

Tôi nhìn xung quang rồi phi vào phòng ngủ, trong đó trống rỗng.

Cô ấy đi rồi ư?

Giây phút này lòng tôi vô cùng hụt hẫng.

Tôi cúi đầu lê bước vào nhà vệ sinh, mở vòi nước vục nước rửa mặt.

Tôi chỉ muốn làm cho mình tỉnh táo hơn một chút.

Tôi ngẩng đầu soi gương, ngẩn ra rồi lại bật cười.

Trên trán tôi có một hàng chữ: Bình tĩnh là tốt nhất.

Ha ha, cô nàng này còn dạy tôi triết lí sống nữa. Cô ấy nghiêm túc hay đang trêu đùa với tôi?

Tôi lau mặt rồi ngồi chờ đợi trong phòng khách, sửng sờ một lúc lâu mới nhớ ra phải gửi tin nhắn cho Mạt Mạt:

“Em tránh anh à? Mình nói chuyện đi!”

Một lúc lâu sau, khi tôi đã úp xong gói mì, cô ấy mới trả lời:

“Bảo, em không muốn anh nhất thời xúc động vì bức thư đó hoặc thấy em đáng thương mới tìm em, chúng ta cùng bình tĩnh một thời gian nhé. Hãy tự hỏi mình anh có yêu em không? Thực sự có thể chấp nhận em không?”

Đã là lúc nào rồi mà cô nàng này còn nói thế với tôi!

Tôi trả lời: “Anh không xúc nổi, anh cần em!”

Mấy chữ này sao mà cool quá!

Nhưng tôi chờ mãi mà di động vẫn không báo có tin nhắn đến.

Tôi ngồi trên ghế sofa, chăm chăm nhìn chiếc điện thoại trên bàn thậm chí có lúc còn có ảo giác điện thoại bị hỏng. Tôi cầm lên bấm, không hỏng mà...A, vậy thì di động của Mạt Mạt hỏng rồi, nếu không sao cô ấy không trả lời tôi.

Tôi gọi vào máy Mạt Mạt, cô ấy tắt máy.

Làm thế nào đây?

Ngăn người mất một lúc đầu tôi bỗng nảy ra một ý nghĩ: Tìm Tiểu Hy!

Bấm được nửa dãy số tôi ngẩng đầu chờ dẫn rồi đột nhiên lao ra cửa – còn gọi điện gì nữa? Đến nhà Tiểu Hy! Chắc chắn Mạt Mạt ở đó! Có gì tốt hơn là trực tiếp nói rõ ràng chứ?

Tôi bắt taxi phi thẳng đến nhà Tiểu Hy. Dựa vào trí nhớ kinh người của mình, nửa tiếng sau tôi đã đứng trước cửa nhà Tiểu Hy.

Tôi thở hỗn hển, bình tĩnh lại rồi mới gõ cửa.

Cửa mở ra, trước mặt là Tiểu Khiết, cô ấy trợn mắt nhìn tôi: “Anh rề?”

Lòng tôi vô cùng dễ chịu, vẫn gọi mình như thế sao, giờ nghe sao mà dễ chịu quá? Sao bây giờ nhìn Tiểu Khiết, càng nhìn càng thấy đáng yêu?

Con bé nhìn tôi một lượt từ đầu tới chân rồi quay vào trong gọi: “Chị Hy, súc sinh đến rồi!”

...Tôi loạng choạng bám vào cánh cửa, đây cũng là gọi thân mật chẳng?

Tiểu Khiết đứng ở cửa không cho tôi vào, ánh mắt lạnh lùng thù hận.

Tiểu Hy khoanh tay chậm chậm bước tới trước mặt tôi, liếc tôi một cái: “Tìm ai?”

“Tiểu Hy, tôi phải nói chuyện với Mạt Mạt, xin cô cho tôi nói chuyện với Mạt Mạt đi!”

Tiểu Hy nhìn tôi rất lâu, ánh mắt đó đang từ từ róc thịt tôi.

“Tự tìm” Cuối cùng cô ấy thốt ra hai chữ rồi né người sang một bên.

Tôi cũng không khách sáo, xông thẳng vào luôn, tìm khắp từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới.

Khi tôi tìm đến căn phòng ngủ ở tầng hai đó, tôi còn mong đợi khi đẩy cửa ra, Mạt Mạt đang ở trong đó chơi điện tử sẽ quay sang mỉm cười với tôi.

Nhưng bên trong không có ai.

Tôi tìm tất cả mọi nơi, tủ lạnh, tủ tường, tủ quần áo, máy giặt, ngăn kéo...

Mạt Mạt không có ở đây.

“Tiểu Hy! Mạt Mạt...” Tôi bước nhanh ra cửa nhìn chăm chăm vào Tiểu Hy, gần như gào lên.

Tiểu Hy liếc tôi một cái rồi cuối cùng trừng mắt lên: “Lại Bảo, rốt cuộc anh nói gì với Mạt Mạt hả? Nó quay về cứ khóc mãi! Nó nói đã kể tất

cả với anh, đã nói hết rồi anh còn không thông cảm? Anh có phải là đàn ông không vậy?”

Giờ tôi làm gì có tâm trạng mà giải thích với bà hả bà cố nội!

Tôi gật đầu, truy hỏi: “Tiểu Hy, nói cho tôi biết Mạt Mạt đi đâu, cô ấy đi đâu rồi?”

Ánh mắt Tiểu Hy trở nên u ám, cô ấy khẽ thở dài: “Cô ấy đi rồi.”

“Đi rồi?”

“Ừ, mang theo hành lí, không nói là đi đâu.” Vừa nói Tiểu Hy vừa bước từng bước về phía tôi, buộc tôi phải lùi lại. “Lại Bảo, đừng tìm nữa, nếu Mạt Mạt yêu anh vậy thì dù ở đâu nó cũng yêu anh, nếu anh làm tổn thương nó thì dù thế nào nó cũng sẽ đau lòng.”

Tôi đã bị Tiểu Hy ép đến hết đường lui, nếu lùi nữa sẽ ra ngoài mất.

“Lại Bảo, Mạt Mạt là người thế nào tôi rõ hơn anh!”

Tiểu Hy nói, do dự một lúc liền quay sang trừng mắt nhìn Tiểu Khiết.

Tiểu Khiết ngẩn ra rồi liền biết ý đi vào trong nhà.

Tiểu Hy quay lại, bước thêm bước nữa, giọng nói: “Lại Bảo, Mạt Mạt kể hết mọi chuyện cho anh biết rồi, anh nghĩ sao?”

Tôi lùi lại, ngẩn ra, nghĩ sao ư? Không bận tâm chứ sao, đừng nói là đính hôn, có kết hôn rồi tôi cũng không bận tâm.

Tôi nhìn Tiểu Hy vẻ không hiểu.

Tiểu Hy khẽ thở dài, lại bước tới bước nữa: “Bảo, anh biết không, Mạt Mạt phải tốn bao công sức mới tìm được anh ở đây, lại do dự bao lâu mới

giả vờ gặp lại anh? Ngoài anh ra, nó hoàn toàn không có bất cứ người đàn ông nào khác”. Dứt lời, Tiểu Hy đấm nhẹ tôi một cái, “Nó không chỉ một lần từng nói, nếu đến anh cũng không cần nó, thì đời này nó cũng không cần hạnh phúc nữa, sẽ thực sự đi tìm một người đàn ông giàu có chi tiền chữa bệnh cho mẹ nó lấy luôn cho xong!”

Tôi đã lùi ra ngoài cửa nhà Tiểu Hy.

Cô ấy xua tay, tựa cửa gật đầu với tôi: “Tôi không muốn nói nhiều với anh, anh tự nghĩ lấy đi.”

Cánh cửa đóng sầm một cái trước mặt tôi.

Cuối cùng tôi cũng biết rõ rồi là như thế nào, cả cơ thể đều mềm oặt. Là đàn ông mà mềm như thế thì quá không được đàn ông...

Tôi đã nghe thấy những điều Tiểu Hy nói, nghe xong lòng lại thấy trống trải.

Nhưng điều làm tôi buồn hơn hết là Mạt Mạt đi rồi, tôi không biết cô ấy đi đâu, có thể Tiểu Hy biết nhưng cô ấy không cho tôi biết.

Tôi hơi lo, liệu có phải tôi sẽ không bao giờ gặp lại Mạt Mạt nữa không?

Tôi hiểu, cô ấy giấu tôi suốt thời gian qua chính vì không muốn tôi biết sự thật, không muốn tôi coi thường cô ấy.

Tôi hiểu, cô ấy lúc nào cũng vui vẻ trêu chọc tôi, chơi tôi suốt thời gian qua đều là che giấu nỗi khổ sở trong lòng.

Nhưng tôi không hiểu, chuyện này vốn là tôi luôn là người bị hại, tại sao đến bây giờ lại như là tôi làm tổn thương cô ấy vậy?

Đây gọi là oan gia ư?

Tôi suy nghĩ lung tung, vừa đi vừa nhìn trời, ngắm mây, nhìn những người đi bên cạnh, nhìn hoa nở hoa tàn bên đường, nhìn những người chen chúc khổ sở trên xe bus, nhìn đội quản lí dẹp hàng quán vỉa hè, nhìn những người buôn bán nhỏ chửi cha, chửi mẹ...

Cuộc sống của họ tràn đầy niềm vui, tràn đầy sức sống, sao tôi lại khổ sở thế này? Ngay cả một cô nhóc tôi cũng không xử lí được!

Bây giờ quá sớm, chẳng có chỗ nào để đi, tôi thất thểu về nhà.

Tôi xả nước đầy bồn tắm trong nhà vệ sinh.

Tôi rất ít khi tắm bồn, nhưng hôm nay tôi phải ngâm mình cho đã.

Cả người tôi chìm trong nước, đầu cũng chìm dưới nước, nín thở một thời gian dài.

Tôi quạt cánh tay trong nước, thầm nghĩ: tất cả biến mất hết đi, tất cả đều đừng tồn tại nữa, nếu tôi là một con cá thì tốt biết mấy, cứ bơi lội trong nước mãi như vậy, bơi theo dòng nước, càng bơi càng xa, càng bơi càng xa, cuối cùng đụng vào một quả trứng, sau đó chúng tôi vui vẻ kết bạn, cùng chơi, cùng dần biến thành một sinh mạng nhỏ...

Hả? Shit! Không phải tôi đang nghĩ đến cá sao?

Tôi đang ngâm mình thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Tôi để điện thoại trên chiếc ghế gỗ cạnh bồn tắm, tôi lấy khăn tay rồi cầm điện thoại lên nghe.

Giọng Tiểu Hy dồn dập đổ xuống: “Lại Bảo, Mạt Mạt đi rồi!”

Tôi giật mình, lắp bắp: “Tôi...tôi biết, cô... cô đã nói với tôi rồi!”

“Không phải! Nó đi thật rồi!” Tiểu Hy gào toáng lên, “Lúc này đúng là nó ra ngoài, nhưng tôi nói thế để dọa anh thôi, nhưng vừa rồi tôi vô tình thấy hành lí của Mạt Mạt biến mất rồi! Ôi cái mồm độc địa của tôi!”

Tôi ngớ người, đứng phắt dậy.

“Lại Bảo! A lô! A lô? Lại Bảo?”

Tiểu Hy vẫn đang hét lên trong điện thoại, còn tôi hoàn toàn chết lặng.

Thú thực vừa rồi ở nhà Tiểu Hy, tôi cũng đoán cô ấy cố tình chọc giận tôi, tôi chỉ nghĩ kết quả tệ nhất là sẽ không được gặp Mạt Mạt một thời gian, vì cô ấy tránh tôi nhưng bây giờ phiền phức rồi, nếu Mạt Mạt bỏ đi thật, mang theo cả hành lí, ngay cả Tiểu Hy cũng không biết cô ấy đi đâu thì hết thật rồi!

Tôi cuống cuống ra khỏi nhà tắm, lau qua người, đúng khăn tắm quấn ngang hông, ra khỏi nhà vệ sinh liền gọi cho Mạt Mạt.

Tôi vừa bấm số vừa thầm cầu nguyện: Đừng tắt máy, Đừng tắt máy, Đừng tắt máy!

Thông rồi!

Có bài hát thế nào nhỉ? Cùng em lên thiên đường, Thượng Đế là một cô gái tốt!

Nhưng thông thì thông, chẳng có ai bắt máy cả!

Mạt Mạt đang ở đâu! Sao lại không bắt máy?

Tôi lo lắng đi qua đi lại trong phòng khách, vợ bừa quần áo nhưng tôi hoàn toàn không biết mình đang làm gì, phải đi đâu.

Tôi chờ dần nghe điện thoại đi qua đi lại, lúc đi qua cửa tôi đứng sững lại!

Đợi đã! Có tiếng động...

Ngoài cửa có tiếng chuông điện thoại, rất gần, rất gần.

Có thể nào là...

Tôi lao ra giật mạnh cánh cửa.

Mạt Mạt đứng bên ngoài, nhìn tôi chăm chăm, tay cầm điện thoại, tôi vừa mở cửa cô ấy giật mình, trợn mắt nhìn tôi rồi lại vội vàng cúi đầu, mái tóc xõa xuống che mặt.

“Mạt Mạt! Anh tưởng em đi rồi! Em làm anh sợ quá!” Tôi không thể nói được mình đang cảm thấy thế nào? Mừng hay giận?

“Bảo, em đã nghĩ kĩ rồi.” Mạt Mạt nức nở, giọng nói yếu mềm khàn đặc, “Bảo, anh là người tốt. Như Tiểu Văn nói, anh là người tốt nên anh nên tìm một cô gái trong sáng, đáng yêu, tốt bụng, hiểu anh, có thể toàn tâm toàn ý yêu anh, anh cần một cô gái rất ưu tú, rất hoàn mỹ, có thể làm cho anh luôn luôn vui vẻ...”

Tôi bùng nổ bước tới đặt hai tay lên vai Mạt Mạt: “Không! Vớ vẩn! Anh không cần cô nào tốt bụng đáng yêu! Anh không cần cô gái nào ưu tú hoàn mỹ! Anh chỉ cần em thôi! Anh chỉ muốn em không rời xa anh!”

Mạt Mạt nghe tôi nói vậy bèn chậm chậm ngẩng đầu lên, đầu tiên cô ấy ngấn ra, sau đó ánh mắt trở nên giận dữ, sắc mặt cũng tối sầm, chăm chăm nhìn tôi rồi nói: “Bảo, ý em nói là em!”

Hả? Tôi đàn người, trong sáng, đáng yêu, tốt bụng, ưu tú, hoàn mỹ... Mạt Mạt đang nói cô ấy á?

“Em...vậy vừa rồi em nói, em đến lần cuối để làm gì? Không phải đến để từ biệt anh sao?” Đầu tôi như cái máy giặt đang hoạt động, đảo lộn hết bên này sang bên kia, lại còn cả tiếng ù ù nữa.

Mạt Mạt lắc đầu thờ dài: “Em đến để hỏi anh lần cuối, anh...anh có cần em không?”

...Cho nên người ta mới nói không được nói một nửa, nếu không dễ hiểu lầm lắm!

Tôi nhìn Mạt Mạt bật cười, Mạt Mạt cũng nhìn tôi bật cười.

“Em lại chơi anh!” Vừa cười tôi vừa chau mày, giơ tay vuốt má Mạt Mạt.

Mạt Mạt cũng cười híp mắt, thò tay rút một tờ giấy trong túi áo giơ ra trước mặt tôi, “Bảo, còn...li hôn không?”

Không cần nhìn tôi cũng biết đó là đơn li hôn.

Tôi cầm lấy, mặt tươi cười xé tờ đơn đó ra thành trăm mảnh.

Nhưng dùng lực mạnh quá chiếc khăn tắm tuột khỏi hông, rơi xuống đất.

Mạt Mạt ngó ra vội kêu á một tiếng rồi che mặt lại.

Thây kệ!

Dù gì cũng không phải lần đầu xấu hổ trong lúc đang lãng mạn rồi!

Tôi bật cười, cứ trần như nhộng như thế giơ tay kéo cô nàng không biết xấu hổ này vào lòng ôm thật chặt.

“Đừng đi nữa, Mạt Mạt, anh cần em, anh muốn em sống bên anh, anh muốn em làm vợ anh!”.

Mạt Mạt nép sát vào ngực tôi, giọng nói dịu dàng như mèo con:

“Em vốn là vợ anh mà...”

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25: End](#)